COLECȚIA

Jubiri de poveste

LORRAINE HEATH

Vicontele și vulpița

SERIA „ZURBAGII DIN HAVISHAM"

Dragostea naște nebunie. Vicontele de Locksley a fost martorul nefericirii complete în care s-a cufundat tatăl lui după moartea soției sale mult iubite. Iar vicontele primește încă o confirmare a nebuniei când bătrânul marchiz își aranjează o nouă căsătorie, dând sfoară în zor – și cea care îi răspunde este Portia Gadstone, o frumusețe roșcată pe care Locksley o catalogheză imediat drept vânătoare de averi. De aceea, se vede nevoit să ia măsuri drastice pentru a o opri pe tânăra profitoare, chiar dacă asta înseamnă să se înșele el însuși cu ea. La urma urmelor, o căsnicie care să le aducă reciproc plăcere ar putea fi convenabilă, într-adevăr, . . . atâta vreme cât nu intervin între ei sentimente incomode.

Disperarea o obligă pe Portia să accepte căsătoria cu un nebun, căci aranjamentul îi va oferi protecția de care are nevoie. Sau așa crede, până când fiul marchizului, un bărbat sulfurător de chipeș, îi fo locul tatălui său!

Acum, uniunea atât planificată și, mai important, oprită pentru liniștea ei sufletească, pe care Portia și-a imaginat-o, a fost înlocuită de o relație pasională care i-ar putea frânge inima. Căci pe măsură ce începe să se îndrăgostească de seducătorul ei soț, secretele și minciunile ies la suprafață și amenință să îi distrugă pe amândoi – dacă Locksley nu va fi dispus să riște totul și să-și deschidă inima în fața dragostei.

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane de dragoste, care au aparut constant pe lista de bestselleruri a *USA Today* și *New York Times*. În plus, cărțile sale au fost recompensate cu numeroase premii, printre care *RITA Award*, *Romantic Times* Reviewers' Choice Award și Career Achievement Award.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2219-8

LORRAINE HEATH

Vicontele și vulpița

The Viscount and the Vixen
Lorraine Heath
Copyright © 2016 Jan Nowasky
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Vicontele și vulpița
Lorraine Heath

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, LORRAINE
Vicontele și vulpița / Loretta Chase
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2219-8

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

Viconetele și vulpița

Traducere din limba engleză
Manuela Bulat/Graal Soft

Alma

Pentru Jill Barnett,

Care, cu douăzeci de ani în urmă, mi-a oferit pentru prima dată un gir nesolicitat, susținându-mă ca autor, ale cărei bunătate și încurajări m-au făcut să cred, pe vremea când eram o scriitoare novice, că poate aș fi în stare să scriu povești care să le placă cititorilor.

Mulțumesc!

Capitolul 1

Havisham Hall, Devonshire
Primăvara 1882

Killian St. John, viconte de Locksley, trecu pe lângă tăcuta santinelă din hol fără a acorda atenție ceasului cu carcasă din stejar. Avusese șase ani când aflase că acele sale trebuiau să se miște, că rostul ceasului era să marcheze trecerea timpului. Dar după moartea mamei lui Locke, cel puțin pentru tatăl lui, curgerea timpului se oprise brusc.

Când un copil nu cunoaște realitatea, consideră ceea ce știe ca fiind adevărul absolut. Crezuse că, în orice casă, singurele camere pe care servitorii le mențineau curate erau cele folosite. La Havisham Hall, aveau grijă de dormitorul în care dormea el, de mica sufragerie în care mânca, de camerele ocupate de tatăl lui și de biblioteca în care tatăl lui lucra uneori la birou. În spatele ușilor încuiate, restul camerelor erau învăluite în mister.

Sau cel puțin așa fuseseră înainte ca ducele de Ashebury și contele de Greyling împreună cu soțiile lor să fie uciși într-un oribil accident de tren, în 1858. La scurt timp după aceea, micuții lor fii fuseseră aduși la Havisham Hall, tatăl lui având tutela copiilor. Odată cu ei avusese parte de tot felul de revelații, inclusiv aceea că tatăl lui era nebun de-a binelea.

Locke intră în mica sufragerie și se opri brusc văzându-și tatăl șezând în capul mesei și citind ziarul pe care, îndatoritor, majordomul i-l călca în fiecare dimineață. În mod normal, bătrânul mânca în camerele lui. Și mai surprinzător era însă faptul că părul lui alb, de obicei ciufulit, fusese tuns și periat, că avea fața bărbierită și că hainele îi erau călcate. Locke nu reuși să-și aducă aminte când își văzuse ultima dată tatăl atât de îngrijit. În rarele ocazii când ieșea din sanctuarul lui, de obicei arăta ca o sperietoare de ciori jerpelită.

După sosirea lui Locke, majordomul turnă cafea într-o delicată ceașcă de porțelan, apoi se duse să-i aducă farfuria cu mâncare. Fiind în general singurul care mânca în acea încăpere, mesele lui erau simple și frugale. Nu existau bufete acoperite cu mâncăruri din care să-și aleagă, ci îi era adusă o farfurie cu felul pe care bucătăreasa se decisese să-l prepare.

Tatăl lui încă nu-l observase, dar, în fond, stăpânul conacului avea obiceiul de a sta cufundat zi și noapte în propria lume, unde domneau amintirile vremurilor fericite.

– Ia te uită, ce surpriză plăcută! rosti Locke în timp ce se așeză și încercă să-și alunge persistenta îngrijorare legată de finanțele scăzute ale domeniului, care îl treziseră înainte de ivirea zorilor și îl făcuseră să se închidă în bibliotecă timp de peste două ore, în căutarea unui răspuns pe care tot nu-l găsea. Apoi se decisese că avea nevoie de mâncare pentru a-i ascuți mintea. Ce te-a determinat să-ți schimbi rutina?

Tatăl lui întoarse pagina, foșni ziarul, apoi îl îndreptă cu o zvâcnire a încheieturii.

– M-am gândit că e bine să mă scol și să ies înainte de sosirea miresei mele.

Cu ceașca la jumătatea drumului spre gură, Locke închise brusc ochii. Amintirile tatălui său deveniseră tot mai încețoșate în ultima vreme, dar lui Locke nu-i venea să creadă că el aștepta sosirea mamei lui, că își imagina că aceea era ziua nunții lui. Deschise ochii, puse ceașca la loc pe farfurioară și îl studie pe acel om ciudat pe care îl iubea în ciuda tuturor excentricităților lui. Arăta ca oricare alt lord la începutul unei zile oarecare. Totuși, spre deosebire de oricare alt lord, el credea că soția lui moartă bântuia prin landă.

Majordomul reveni și puse în fața lui Locke o farfurie cu ouă, șuncă, roșii și pâine prăjită. Înainte de a reveni la postul lui de lângă perete, Locke își ridică privirea spre el.

– Gilbert, tu l-ai ajutat pe tata să se îmbrace în dimineața asta?

– Da, milord. Fiindcă nu are valet, am fost mai mult decât onorat să-i fac eu acest serviciu. Se aplecă și șopti: Și a insistat să facă baie, milord, cu toate că nu e sâmbătă.

Își ridică stufoasele sprâncene albe de parcă era cu adevărat o mare veste, apoi își îndreptă spinarea părând mândru de faptul că îl îmbăiase pe marchiz în toiul săptămânii.

– Ai idee de ce și-a dat atâta osteneală?

– Da, milord. Se însoară în această după-amiază. Doamna Dorset pregătește chiar acum ospățul de nuntă, iar doamna Barnaby a făcut curat în salonul din față pentru că acolo vor fi făcute jurămintele. Este cu adevărat minunat să avem din nou o lady care să locuiască la Havisham.

Numai că acea lady exista doar în mintea sucită și dementă a tatălui său.

– Are acea lady vreun nume?

– Sunt sigur că are, milord. Majoritatea au.

Locke constatase cu mult timp în urmă că avea nevoie de răbdare în relația cu puținii servitori care mai rămăseseră de-a lungul anilor. Cei care plecau nu erau înlocuiți de nou-veniți, dar unii muriseră sau se pensionaseră, așa că alții înaintaseră în rang. Totuși, poate că venise vremea să se gândească să angajeze un majordom mai tânăr, doar că îi era greu să-și imagineze Havisham Hall fără Gilbert la cârmă. Fusese ajutor de majordom până să preia funcția după ce fostul majordom murise în somn, cu aproape 20 de ani în urmă. În plus, puțini erau mai potriviți pentru a lucra și a accepta ciudățeniile care se petreceau între acele ziduri.

– Și știi cumva care este numele?

„Poate, Madeline Connor? Mama?"

– Dacă vrei să afli lucruri despre mireasa mea, se răsti tatăl lui împăturindu-și ziarul și trântindu-l pe masă, de ce nu mă întrebi pe mine? Că doar sunt chiar aici.

Pentru că nu i-ar fi plăcut tristețea care l-ar fi cuprins pe tatăl lui când și-ar fi dat seama de realitate – mireasa lui murise cu treizeci de ani în urmă. Pierise în noaptea în care se luptase cu vitejie să aducă pe lume unicul lui copil.

– Când va sosi? întrebă el cu îngăduință, privindu-l cu coada ochiului pe Gilbert, care se retrase în colțul lui.

– Pe la două. Nunta va avea loc la patru. Își ridică mâna și își flutură degetele noduroase. Am vrut să-i ofer un scurt răgaz pentru a mă cunoaște.

Ce ciudat! Părinții lui se cunoscuseră în copilărie și se plăcuseră de la bun început, cel puțin după spusele tatălui său.

– Deci nu o cunoști?

El ridică din umerii slabi.

– Am corespondat.

Locke se gândi că era posibil să fie ceva mult mai supărător decât faptul că tatăl lui se întorsese treizeci de ani în trecut și își imagina că era pe punctul de a se însura cu mama lui.

– Spune-mi, te rog, cum o cheamă?

– Doamna Portia Gadstone.

Locke nu se putu abține să nu se holbeze la el. Lucrurile decurgeau mult mai rău decât anticipase.

– O văduvă, presupun.

– Nu, Locke, îmi iau o soție care deja are un bărbat. Gândește, băiete! Firește că e văduvă. N-am vreme de fetișcane sperioase, cu care trebuie să ai răbdare și care trebuie educate. Vreau o femeie care știe ce să facă cu trupul unui bărbat.

Lui Locke nu-i venea să creadă că purta o asemenea conversație ridicolă cu tatăl lui.

– Dacă ceea ce cauți este satisfacția sexuală, îți pot aduce o femeie din sat. De ce să te ostenești să te însori?

– Am nevoie de un moștenitor.

Cu toate că era nedemn ca unui lord să-i cadă falca, lui Locke asta i se întâmplă.

– Eu sunt moștenitorul tău!

– Dar văd că nu plănuiești să te însori.

– N-am susținut niciodată că nu mă voi însura.

Insista însă că nu avea să iubească niciodată. Știind că tatăl lui înnebunise după ce pierduse iubirea vieții lui, nu avea nici o dorință de a-i dărui vreunei femei inima lui, pentru a nu risca să o apuce pe aceeași cale.

– Și unde este această femeie cu care te vei însura? întrebă tatăl lui privind în jur de parcă s-ar fi așteptat ca ea să se materializeze în vreun colț, dintr-o clipă în alta. Ai împlinit 30 de ani cu două luni în urmă. Eu eram însurat la 26 și tată la 30. Iar tu încă îți faci de cap.

Nu la fel de mult cum o făcuse cândva, iar dacă ar fi fost să-și ia responsabilitățile mai în serios decât o făcea deja, era foarte probabil să înnebunească și el.

– Mă voi însura. În cele din urmă.

– Nu pot risca. Am nevoie de un alt moștenitor. Să fiu al naibii dacă îl las pe lacomul văr Robbie sau pe bețivul său fiu să-mi fie moștenitor! Nu vreau ca titlul meu să coboare pe *acea* ramură a arborelui genealogic al familiei noastre, poți fi convins de asta! Și nici ca Havisham Hall să ajungă pe mâna lor. Tu vei fi primul moștenitor, da,

dar, când tu vei ajunge pe lumea cealaltă, fratele tău, care va fi cu cel puțin treizeci de ani mai mic decât tine, în funcție de fertilitatea pântecului acestei fete, îți va lua locul. Și să sperăm că nu va avea aversiunea ta față de căsătorie și că, la vremea aceea, va avea, la rându-i, un moștenitor.

Tatăl lui respira anevoie, de parcă alergase prin cameră în timp ce își rostise diatriba. Locke se ridică în picioare.

– Tată, ești bolnav?

El își flutură mâna.

– Sunt obosit, Locke, sunt doar obosit, dar trebuie să-mi asigur moștenirea. Ar fi trebuit să mă însor mai de mult, să am deja încă un moștenitor. Dar m-am lăsat copleșit de durere. Se sprijini de spătarul scaunului de parcă nu-i mai rămăsese prea multă putere. Mama ta, Dumnezeu s-o binecuvânteze, ar fi trebuit să-și urmeze calea, nu să zăbovească aici așteptându-mă.

Astfel de afirmații îl sfâșiau întotdeauna pe Locke, făcând să-i fie foarte greu să stea de vorbă cu tatăl lui. Mama lui nu se afla pe domeniu, așteptându-l. Pur și simplu, tatăl lui refuza să treacă peste pierderea ei.

– Mă voi însura, tată. Voi face un moștenitor. Nu voi lăsa titlul și domeniul să ajungă la vărul Robbie. Dar, mai întâi, trebuie să găsesc femeia potrivită.

O femeie dificilă, pe care să n-o poată iubi niciodată.

– Doamna Portia Gadstone ar putea fi aceea, Locke. Aș îndrăzni să spun că, dacă îți va plăcea de ea după ce o vei vedea, voi fi un gentleman și mă voi da la o parte, oferindu-ți binecuvântarea mea pentru a te însura cu ea chiar în această după-amiază.

De parcă Locke ar fi fost în stare de așa ceva. Din păcate pentru doamna Gadstone, când va sosi, el o va da imediat pe ușă afară.

*

Marchizul de Marsden are nevoie de o femeie puternică, sănătoasă și fertilă pentru a-i face un moștenitor. Solicitați informații suplimentare dacă sunteți interesată.

În timp ce trăsura se hurduca pe drumul desfundat, Portia Gadstone împături anunțul pe care îl decupase din ziar și îl băgă înapoi în săculeț. Îndreptându-și atenția spre mohorâtul peisaj rural, reflectă că era aproape la fel de sumbru ca viața ei. Faptul că acceptase

fără ezitări și remușcări să se mărite cu un bărbat despre care toată Londra știa că își pierduse mințile spunea totul.

Viața ei era distrusă, nu avea nici un ban și nu exista nimeni care s-o ajute.

Însă căsătoria cu marchizul se potrivea bine cu planurile ei. Havisham era un mare domeniu din Devonshire, la marginea Dartmoorului. Era izolat. Nimeni nu venea niciodată în vizită. Marchizul nu pleca niciodată de-acolo. Era improbabil să se gândească cineva s-o caute acolo. Iar dacă o făcea, ea avea să fie marchiză, o femeie care dobândise puterea – putere de care era dispusă a se folosi pentru a se proteja și pentru a proteja tot ce iubea, în caz că era necesar.

Marchizul îi trimisese bani pentru călătorie, dar, temându-se să nu-i fie descoperită fuga, nu cumpărase nici bilet de tren, nici bilet la o diligență, preferând în schimb să meargă cu trăsura poștei. Vizitiul, un tip mare și solid, nu o deranja cu nimic, iar ea spera că, după ce avea s-o ducă la destinație, va uita că o văzuse vreodată.

Băgă mâna în săculeț, scoase o bomboană de mentă dintr-o pungă de hârtie și o băgă în gură. Era pe drum de mult prea mult timp, se simțea obosită și flămândă, dar niciodată nimic bun nu ieșea din văicăreală. Cel mai bine era să facă treaba până la capăt, indiferent cât de neplăcută era, iar ea era foarte sigură că acea zi urma să fie plină doar de lucruri neplăcute. Dar avea să răzbească și să se asigure că marchizul nu va regreta niciodată că o luase de soție.

În timp ce parcurgeau o curbă, văzu o clădire monstruoasă – neagră ca sufletul Satanei, cu turnuri și turnulețe înălțându-se spre cer – apărând în fața ei și devenind tot mai mare ori de câte ori copitele cailor loveau pământul. Nu putea fi decât Havisham Hall. Un fior îi coborî pe șira spinării. Dacă ar fi avut de ales...

Doar că nu avea.

Căsătorindu-se cu marchizul, avea să intre în cercul aristocrației. Urma să fie marchiză de Marsden. Avea să fie respectată pur și simplu datorită poziției alături de el. Iar copilul pe care i-l va face va fi în siguranță sub protecția lui.

Nimeni nu va îndrăzni să-i facă rău copilului. Nimeni nu va îndrăzni să-i facă rău.

Nimeni nu-i va mai face rău vreodată.

Privind pe fereastra de la etaj, Locke izbucni în râs văzând scena care se petrecea afară. Ea sosise cu o trăsură a poștei. Pentru

Dumnezeu, un poștalion! Oare era posibil ca această farsă să devină și mai penibilă?

Nu reușea să o vadă bine. Părea destul de mică, minionă. Avea curbe accentuate. Era îmbrăcată în negru. Asta nu prea părea a promite o căsnicie reușită. O pălărie neagră ridicol de mare îi acoperea capul, iar un voal îi ascundea fața. Se gândi că era posibil să aibă părul negru. Totuși, era dificil să-și dea seama.

Masivul vizitiu făcu eforturi pentru a da jos de pe trăsură un cufăr mare, pe care îl puse la picioarele femeii. Își atinse borul pălăriei, se urcă pe capră și plecă. Nimeni nu zăbovea la Havisham.

Ea se răsuci pe călcâie și porni hotărâtă spre casă. Locke coborî grăbit scările. Trebuia să pună rapid capăt acestei nebunii.

Bătaia în ușă răsună în hol exact când el ajunse acolo. În mod cert, folosea cu hotărâre inelul metalic pentru a-și anunța sosirea. Locke deschise ușa. Ea își ridică voalul, iar el se pomeni privind cea mai neobișnuită nuanță de ochi pe care o văzuse vreodată. Culoarea îi amintea de a whisky-ului – ispititoare, amețitoare, amenințând să distrugă un bărbat.

– Am venit să mă căsătoresc cu lordul, spuse ea cu o voce guturală, care stârni atenția a tot ce se afla mai jos de talia lui.

Pe toți dracii! În loc să aducă o femeie din sat pentru tatăl lui, mai bine ar aduce-o pentru el. Era evident că trecuse prea mult timp de când nu mai avusese o femeie dacă era suficient să-i audă vocea pentru a se excita.

– Ia-mi cufărul!

Locke își îndreptă trupul cât era de înalt, ajungând să pară ca un turn pe lângă ea.

– Ai impresia că sunt lacheul?

Ea îl măsură încet cu privirea, făcându-l să simtă furnicături pe piele de parcă degetele ei îl atingeau, nu privirea. După ce examinarea luă sfârșit, ea își ridică năsucul.

– Majordom, lacheu, nu contează pentru mine. Cufărul trebuie dus în casă. Așa că ia-l!

– Și ai și impresia că lordul Marsden îți va arunca o privire și va dori în continuare să se însoare cu tine?

– Am un contract cu el. Fie se va însura cu mine, fie îmi va da niște bani frumoși.

Tatăl lui ar fi trebuit să menționeze acest mic detaliu. Evident, Locke nu apreciase corect necazurile pe care tatăl lui le putea stârni

din camerele sale. Crezuse că nu făcea altceva decât să se uite melancolic pe fereastră, sperând s-o întrezărească pe iubita lui plimbându-se prin landă.

– Draga mea, rosti tatăl lui apărând brusc lângă Locke, luându-i mâna și sărutând-o, apoi reușind s-o tragă cu abilitate în hol, pe lângă fiul său. Mă bucur tare mult să te cunosc.

Ea îi făcu o reverență grațioasă și îi zâmbi tatălui său de parcă el era răspunsul la toate dorințele copilărești pe care le avusese ea vreodată.

– Milord, sunt mai mult decât încântată să mă aflu aici!

Locke își îngustă ochii. Pentru ce Dumnezeu ar fi cineva încântat să ajungă în acel mic colț de iad al lumii? Și totuși, în tonul ei era ceva ciudat de onest, care nu putea fi negat. Oare să fie o actriță atât de bună?

– Locke, ia-i cufărul, apoi vino și tu în salon.

Tatăl lui părea prostit de-a binelea. Nu era bine, nu era deloc bine dacă Locke dorea să strice acel aranjament.

– Mai întâi, o să vin cu voi în salon. Cufărul stă foarte bine acolo unde este. Nimeni nu o să plece cu el, iar mie nici prin cap nu-mi trece să ratez vreun cuvânt al acestei conversații.

– Ești foarte impertinent pentru un servitor, îl mustră ea cu suficientă asprime pentru a indica faptul că își asuma poziția de stăpână a casei și îi amintea care era locul lui.

– Aș fi de acord cu asta dacă aș fi servitor. Dar fiindcă se pare că voi deveni fiul dumitale înainte de sfârșitul după-amiezii, dă-mi voie să mă prezint – Killian St. John, viconte de Locksley, la dispoziția dumitale.

Făcu o plecăciune batjocoritoare. Probabil că era la fel de nebună ca tatăl lui. Sau intenționa să profite de nebunia lui. Avea să lămurească asta mai târziu. În acei ochi se deslușea o inteligență calculată. Nu avea deloc încredere în ei – și nici în ea.

Ea făcu o altă reverență adâncă, elegantă, dar pentru el nu avu nici un zâmbet și nici o emoție nu i se deslușì pe chip. Rapiditatea cu care ea își pusese armura i se păru fascinantă, cu atât mai mult cu cât apreciase corect că el reprezenta o amenințare. Clar nu era proastă.

– Mă bucur de cunoștință, milord.

O, dar el se îndoia foarte mult că așa era.

– Pe aici, draga mea. Avem puțin timp pentru a ne cunoaște înainte de ceremonia căsătoriei.

Tatăl lui o conduse în salon și o instală pe un fotoliu plușat aflat în apropierea șemineului. Când se așeză, din el se ridică praf. Se părea că menajera nu prea se pricepea la curățenie.

Tatăl lui se așeză pe fotoliul din fața ei. Locke se instală la capătul canapelei pentru a avea cel mai bun unghi din care s-o studieze. Era tânără, probabil că nu avea mai mult de 25 de ani. Hainele îi erau bine croite și într-o stare excelentă. Deloc uzate, deloc destrămate.

Ea își ridică brațele pentru a-și scoate acul de la pălărie, iar sânii obraznici i se ridicară și ei. Aveau dimensiunea perfectă pentru a se potrivi în palmele lui. Palme care i-ar fi putut cuprinde cu ușurință talia pentru a o trage la pieptul lui. De ce naiba remarca astfel de lucruri care nu aveau nici o importanță pentru strategia lui?

Ea își dădu jos pălăria, iar lui i se tăie răsuflarea. Părul ei era de un roșu aprins, rivalizând ca strălucire cu flăcările din șemineu. Șuvițele erau dese și abundente, și păreau în primejdie să i se rostogolească pe umeri din clipă în clipă. Se întrebă câte agrafe ar trebui el să-i scoată pentru a se întâmpla acest lucru. Putea paria cu nu foarte multe. Două, cel mult trei.

Schimbându-și poziția pentru a scăpa de disconfortul pricinuit de trupul lui, care reacționa de parcă n-ar mai fi văzut o femeie de când terminase școala, își întinse brațul pe spătarul canapelei, încercând să afișeze o nonșalanță pe care nu o simțea. Nu-i păsa de părul ei, de ochii ei și de corpul ei. Și nici de buzele pline, de culoarea rubinelor. Îi păsa de motivele ei. De ce o femeie atât de tânără și de atrăgătoare ca ea era dispusă să se mărite cu un bărbat atât de bătrân și decrepit ca tatăl lui? Era imposibil să nu fie curtată de tineri. Atrăgea clar atenția. Deci ce spera să obțină acolo și nu putea obține în altă parte?

– Ei bine, draga mea... începu tatăl lui aplecându-se în față.

– Gata, milord! cântă doamna Barnaby năpustindu-se în cameră cu un serviciu de ceai în mâini. Mai mult alb decât negru, părul îi era strâns în obișnuitul ei coc, iar rochia neagră îi era călcată perfect. Ceai și prăjituri, așa cum ați cerut. După ce puse tava pe măsuța dintre cele două fotolii, își îndreptă trupul, își înclină capul într-o parte și o studie pe musafiră, fruntea încruntându-i-se. E cam tânără, milord.

– O femeie bătrână nu mi-ar putea dărui un moștenitor, nu-i așa, doamnă Barnaby?

– Presupun că nu. Făcu o mică reverență, iar genunchii suferind de artrită îi trosniră. Bun venit la Havisham, doamnă Gadstone. Să torn ceaiul?

– Nu, mă voi ocupa eu de asta, mulțumesc.

– Oh!

Umerii doamnei Barnaby se lăsară. Era evident dezamăgită să fie concediată înainte de a auzi ceva ce putea împărtăși la bucătărie.

– Asta-i tot, doamnă Barnaby, rosti cu blândețe tatăl lui.

Suspinând amarnic, ea se răsuci și dădu să plece. Locke întinse mâna.

– Dă-mi cheile, doamnă Barnaby.

Ea puse repede mâna pe marele inel care îi atârna la talia amplă, de parcă el îi ceruse bijuteriile Coroanei, iar ea era hotărâtă a le păzi cu prețul vieții ei.

– Cheile sunt responsabilitatea mea!

– S-ar putea să am nevoie de ele. Ți le voi da înapoi mai târziu.

Dacă avea să aibă sau nu nevoie de ele depindea de modul cum urma să decurgă conversația.

Cu o expresie încăpățânată pe chip, i le dădu ezitând, apoi ieși din încăpere în timp ce indignarea îndreptățită se revărsa în valuri din ea. El nu își dădu seama de ce ea se agăța cu atâta tenacitate de ele având în vedere că erau mai mult ornamentale decât utile. Presupuse că motivul îl reprezenta faptul că acestea vesteau poziția înaltă pe care ea o avea în ierarhia personalului casei, poziție pe care o obținuse fiindcă rămăsese în vreme ce multe dintre servitoare plecaseră în căutare de pășuni mai verzi. Sau mai puțin bântuite.

Îndreptându-și din nou atenția spre doamna Gadstone, privi fascinat cum ea își scoase încet o mănușă din piele neagră de căprioară, de parcă se distra dezvăluind ceva interzis. Centimetru cu centimetru, creându-i o senzație de frustrare. Totuși, el păru incapabil să se uite în altă parte în timp ce mâna ei fină și perfectă se ivea. Nu avea cicatrici. Nici bătături. Nici pistrui. Își dezvălui cu aceeași grijă și mâna cealaltă, iar el făcu eforturi pentru a nu-și imagina mâna aceea mătăsoasă alunecând alene pe pieptul lui gol. Cu atenție, își puse mănușile în poală de parcă habar n-ar fi avut de efectul pe care scoaterea lor lentă îl putea avea asupra unui bărbat. Deși el ar fi putut să parieze jumătate din averea lui viitoare că ea știa exact ce făcea.

– Lord Marsden, cum preferați ceaiul?

Acea voce răgușită se prelinse pe șira spinării lui și – pe toți dracii! – i se instală în vintre. Glasul ei suna ca al unei femei recent satisfăcute.

– Cu mult zahăr, te rog.

Locke o privi cum turnă ceaiul, adăugă câteva cuburi, amestecă și îi oferi ceașca pe o farfurioară, zâmbindu-i cu tandrețe marchizului, care îi surâse și el, de parcă îi era recunoscător pentru ceai, cu toate că, de fapt, nu putea să-l sufere.

– Iar dumneata cum preferi ceaiul, Lord Locksley?

– Cu siguranță, având în vedere că vei fi mama mea, ar trebui să-mi spui Locke.

Privirea ei o întâlni pe a lui, ochii ei fiind la fel de pătrunzători ca o spadă foarte bine ascuțită. Dumnezeule, era în stare să-l facă fâșii! I-ar fi plăcut s-o vadă încercând.

– Încă nu sunt mama dumitale, Lord Locksley, nu-i așa? Te-am jignit cu ceva?

Aplecându-se în față, el își sprijini coatele pe coapse.

– Pur și simplu, încerc să-mi dau seama de ce o femeie atât de tânără și de încântătoare ca dumneata ar fi dispusă să se întindă pe spate pentru ca un bărbat atât de stafidit ca tatăl meu să se poată urca pe ea.

– Locke! răcni tatăl lui. Ai mers prea departe. Ieși dracului de-aici!

– E-n regulă, milord, rosti ea calmă, fără a-și îndepărta privirea provocatoare din ochii lui Locke, fără a clipi, fără a se îmbujora, ci doar arcuindu-și o sprânceană subțire spre el. Nu cred că poziția de cuplare pe care o preferă tatăl tău este treaba dumitale. Poate că o va face din picioare, din spatele meu. Sau poate că eu voi sta în genunchi. Sau cu josul în sus. Dar te asigur că nu va fi stafidit.

Apoi își coborî încet acei afurisiți ochi de culoarea whisky-ului spre poala lui, iar el își blestemă mădularul pentru că îl trăda. Cu detalii fantastice, imagini ale lui împreună cu ea în toate acele poziții îi trecuseră prin minte. I se întărise atât de tare și de dureros, încât nu s-ar fi putut ridica și umbla nici dacă și-ar fi impus.

Iar ea știa asta al naibii de bine.

– Ceai, milord?

– Nu.

Cuvântul ieșise sugrumat din gura lui. Se părea că toate aspectele trupului său îl trădau.

Buzele ei delicioase se arcuiră într-un arogant zâmbet triumfător. Întoarse capul spre tatăl lui.

– Doriți o felie de chec, Lord Marsden?

În ciuda inocenței cuvintelor ei, el nu-și dorea decât să o lipească de el, să pună stăpânire pe gura ei și să vadă dacă gustul ei era la fel de acid precum cuvintele.

Capitolul 2

– Bravo! exclamă Marsden bătând din palme, ochii verzi fiindu-i plini de însuflețire. Doamnă Gadstone, aș zice că, în mod cert, l-ai pus la punct pe fiul meu. Bună treabă!

– Vă rog, spuneți-mi Portia.

Deși faptul că îl înfruntase pe Locksley îi atrăsese aprecierea lui Marsden, Portia avu nevoie de toată puterea voinței pentru a-și împiedica mâna să tremure când îi dădu marchizului o felie de chec. Tremuratul o cuprinsese ca o cascadă care părea că nu avea să sece niciodată. Nu doar indignarea justificată o făcea să tremure. Ci și ciudata și nedorita atracție pe care o simțea față de vicontele Locksley și care îi stârnea fiecare terminație nervoasă a trupului.

Cu toate că nu-l întâlnise niciodată, auzise destule povești despre el, ascultase diverse femei care îi ridicau în slăvi frumusețea, așa că îl recunoscuse din clipa în care el îi deschisese ușa. Însă fusese nepregătită pentru magnetismul incredibililor săi ochi de culoarea smaraldului și pentru dorința care o izbise cu o asemenea forță, încât aproape că o făcuse să se răsucească și să o ia la fugă după trăsură. Negru ca noaptea și mai lung decât se purta, părul lui îi scotea și mai mult în evidență ochii. Niciodată în viața ei, nu avusese o asemenea reacție viscerală față de vreun bărbat. Faptul că îl considera atât de incredibil de seducător era derutant peste măsură, cu totul inacceptabil și teribil de primejdios.

În ciuda atitudinii lui nepoliticoase și agresive, ea își dădea seama că el se străduia să-și protejeze tatăl și nu se putea abține să nu-l respecte și să nu-l admire pentru asta. Din păcate pentru el, și ea trebuia să protejeze pe cineva și avea s-o facă cu orice preț și cu toate mijloacele disponibile. Cu mintea, cu trupul, cu sufletul. Avea să le folosească

pe toate, în orice mod era necesar – indiferent cât de neplăcut – pentru a-și atinge scopul.

Cu coada ochiului, îl privi cum își bagă mâna mare în haină și scoate ceva din buzunarul de la piept. O tăietură dintr-un ziar, pe care începu s-o despăturească. Văzându-i dimensiunea, ea își dădu seama exact ce avea să citească el. Se părea că el se pregătea să tragă următoarea salvă în acel război al voințelor. Ea își înălță scutul.

– Consideri că zona rurală e pe gustul dumitale, doamnă Gadstone? întrebă cu amabilitate marchizul.

Ea se gândi că i-ar fi plăcut să-l cunoască în tinerețea lui. Bănuia că fusese foarte fermecător.

– Puternică, declară Locksley înainte ca ea să apuce a răspunde.

Spre deosebire de fiul lui, căruia, din păcate, îi lipsea farmecul. Cu toate că, din ceea ce vorbeau femeile de la Londra despre el, nu ți-ai fi dat seama. Dacă era să dai crezare poveștilor, se părea că le dăduse pe spate pe jumătate din ele și le băgase în patul lui.

Marsden suspină evident iritat.

– Ți-am arătat acel anunț ca să știi ce caut, nu ca să-l folosești împotriva doamnei Gadstone. Noi doi deja am corespondat de câteva ori. Știu că îndeplinește toate cerințele pe care le doresc de la o femeie pentru a-mi face un moștenitor.

– Atunci, cu siguranță, nu vei avea nici o obiecție dacă vreau să mă asigur și eu. Privirea ochilor lui îngustați căzu asupra ei ca o greutate care ar fi putut zdrobi o femeie mai slabă. Puternică, repetă el. Scuză-mi îndrăzneala, doamnă Gadstone, dar nu pari a avea suficientă putere nici cât să împingi acel fotoliu dintr-o parte a camerei în cealaltă.

– Totuși, am puterea de a chema un lacheu, care s-o facă pentru mine.

– În câte dintre casele pe care le-ai vizitat, menajera-șefă servește ceaiul? Îi arătă cheile obținute mai devreme și le clătină ușurel, clinchetul lor răsunând între ei. Personalul nostru include doar un majordom, o bucătăreasă și o menajeră.

– Cu siguranță, aveți mijloace pentru a angaja mai mulți servitori.

– Avem, dar tata se simte mai bine doar cu oamenii pe care îi avem.

Ea îi zâmbi cu tandrețe lui Marsden.

– Atunci, la fel mă voi simți și eu.

– Angajează cât de mulți poftești.

Maxilarele lui Locksley se încleștară, iar ea făcu eforturi pentru a-și menține expresia neutră. Se părea că el era implicat într-un război al voințelor nu doar cu ea. Marsden avea o agerime a minții care infirma zvonurile că ar fi nebun. Faptul că deja o proteja o asigură din nou că luase decizia corectă când răspunsese la anunțul lui.

– Sănătoasă, lătră Locksley.

De data aceea, ea nu își ascunse îngâmfarea.

– N-am fost bolnavă nici măcar o zi în viața mea.

– Nici în copilărie?

– Nici în copilărie. N-am avut niciodată colici. N-am avut niciodată febră. Încă am toți dinții, care sunt și ei sănătoși. Ai dori să-i numeri?

Regretând ultimele cuvinte când îi văzu ochii întunecându-i-se ca și cum ar fi vrut să-i numere trecându-și limba peste ei, îi așteptă replica ținându-și răsuflarea și fu recunoscătoare când el doar plescăi din limbă și clătină vag din cap.

– Te voi crede pe cuvânt.

Ea se simți chiar surprinsă că el o credea pe cuvânt în vreo privința. În vreme ce el o studia, ea aşteptă temându-se de ultimul cuvânt și sperând că el o va cruța...

– Fertilă?

„Ticălosule!" Acesta era aspectul delicat.

– Am avut un fiu. Un băiețel tare scump. A murit înainte de a împlini un an.

Locksley tresări, iar ochii i se umplură de regret, ca și cum și-ar fi dorit la fel de mult ca și ea să nu-i fi pus acea întrebare.

– Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Nu am avut intenția să-ți provoc durere.

Cel puțin avea o oarecare compasiune, chiar dacă o lua la bani mărunți. Ar fi trebuit să pună capăt situației, dar ajunsese prea departe pentru a lăsa vreo urmă de îndoială în privința faptului că era potrivită. Dacă se mărita cu marchizul, era evident că fiul lui avea să joace un rol important în viețile lor, iar el era moștenitorul evident. Ea urma să ofere o rezervă. Astfel, era imperios necesar ca ea și Locksley să nu fie permanent în conflict.

– Băiatul a fost sănătos și puternic. Nu a murit de boală. Femeia care trebuia să aibă grijă de el a fost... neglijentă. Întoarse capul spre Marsden. Nu voi angaja o dădacă sau o guvernantă care să aibă grijă

de fiul dumneavoastră. Mă voi ocupa eu însămi de el. Va ajunge la maturitate bun și nobil, demn de numele familiei.

– Nu mă îndoiesc de asta, draga mea. Își ridică o sprânceană spre fiul lui. Ai isprăvit cu interogatoriul? Mai avem doar o oră până la sosirea vicarului.

Portia se întrebă cum de știa el asta fără a se uita la ceasul de buzunar. Cel de pe polița șemineului era clar stricat. Arătase ora 11.43 când ea intrase în cameră și continua să indice aceeași oră și același minut, deși ea avea impresia că trecuse o eternitate de secunde interminabile.

– Aș vrea să discut câteva minute doar cu doamna Gadstone, pentru a mă asigura că înțelege exact ce anume acceptă.

– După cum am menționat, noi doi am corespondat. I-am spus totul.

– Sunt sigur că ai făcut-o. Dar, uneori, o perspectivă diferită poate lămuri lucrurile.

– Nu vreau s-o pui pe fugă.

Privirea lui o măsură de sus până jos.

– Nu mi se pare a fi genul de persoană care poate fi pusă pe fugă cu ușurință.

Oare era respect ceea ce deslușise în vocea lui? Sau provocare?

Luând inelul de chei, el se ridică, înălțându-și trupul lung și zvelt.

– Dă-mi voie să-ți arăt ceea ce va deveni noua dumitale casă, doamnă Gadstone. Îți jur că mă voi comporta ca un adevărat gentleman.

Ea nu dorea să fie singură cu el, iar asta, nu fiindcă se temea că el ar fi putut avea un comportament nepotrivit. Era relativ sigură că n-ar fi fost cazul. Îngrijorarea ei era stârnită de faptul că el era mult prea frumos, prea tentant, prea masculin. Din bârfele auzite, știa că el nu ducea doar o viață de plăceri, ci avea tendința să călătorească prin locurile barbare și primejdioase ale lumii. Era lat în umeri și musculos, dar nu exagerat. Silueta lui avea o anumită zvelțețe. Și-l putea imagina foarte bine despicând apa, galopând prin landă, repezind un topor pentru a despica o buturugă.

Ar fi fost mai bine să refuze, să-l asigure că nu era necesar. Hotărârea ei era luată. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, el își coborî puțin bărbia și o străpunse cu privirea. O provoca. Lua-l-ar naiba!

Își puse încet mănușile. Dacă el avea să-i ofere brațul, ea va dori să existe un strat suplimentar de material care să separe pielea

ei de a lui. Se ridică în picioare și trase adânc aer în piept pentru a se întări.

– Aș fi încântată dacă mi-ai oferi un tur al casei.

– Nu ești obligată să te duci, spuse Marsden.

– Nu vă faceți griji. Sunt sigură că se va purta frumos. Și vreau ca eu și fiul dumneavoastră să devenim repede prieteni. Se uită la fiul față de care știa că era mai bine să păstreze distanța. Mergem?

El se apropie și îi oferi brațul. Înghițind un nod, ea își puse palma pe antebrațul lui. Se înșelase. Pielea de căprioară nu-i oferea absolut nici o protecție împotriva căldurii lui, a fermității mușchilor și a masculinității brute care radia din el. Dacă nu s-ar fi gândit că avea s-o considere lașă, s-ar fi îndepărtat de el și i-ar fi spus că s-a răzgândit. Dar un lucru putea afirma cu certitudine – niciodată, nu fusese lașă.

Avea să rămână ferm pe poziție și să păstreze distanța față de el.

Problema consta în faptul că nu era sigură că dorea să facă asta.

Când ea puse mâna pe brațul lui, trupul lui reacționă de parcă își sprijinise corpul gol de el. Ce dracu' era cu el de avea asemenea reacții în preajma ei? La naiba cu toate, se va duce în sat chiar în seara aceea. Nu putea rămâne acasă, imaginându-și-o în patul tatălui său...

Își încleștă măselele până când maxilarele începură să-l doară. Nu-i putea îngădui minții lui să apuce pe acea cale.

Conducând-o în hol, blestemă fiecare răsuflare care îi umplea nările și plămânii cu parfumul ei de iasomie. Firește că ea nu alesese banalul parfum de trandafiri. Nimic nu era banal la ea. Dar tot nu-și putea imagina de ce ea s-ar mărita cu un bătrân când putea avea un bărbat tânăr.

– Aș vrea să-mi cer scuze pentru lipsa de sensibilitate de care am dat dovadă când te-am întrebat despre fertilitate. N-am vrut să-ți stârnesc amintiri atât de devastatoare.

Simțise ca pe un pumn în burtă durerea care îi strălucise în ochi când vorbise despre fiul ei. Dacă ar fi putut să se întoarcă în timp și să-și taie limba înainte de a-și începe idiotul interogatoriu, ar fi făcut-o.

– Băiatul nu este niciodată departe de gândurile mele, Lord Locksley. Moartea lui mă bântuie și îmi ghidează acțiunile. Ceea ce este în beneficiul dumitale deoarece mă face să te înțeleg. Știu că vrei să-ți

protejezi tatăl de cineva care ar profita de el. Însă te asigur că eu nu-i vreau răul.

– Totuși, doamnă Gadstone, sunt consternat de faptul că nu cauți dragostea, ci ești dispusă să te măriți cu un bărbat cu cel puțin 35 de ani mai în vârstă.

– Am cunoscut dragostea, milord. Mi-a oferit foarte puțină siguranță. Acum, îmi doresc siguranța.

– Cât timp ai fost măritată?

– Am fost împreună vreme de doi ani.

– Cum a murit?

Ea suspină.

– De boală. S-a îmbolnăvit de friguri.

– Din nou, condoleanțele mele. Cu cât timp în urmă?

– Cu șase luni. Își ridică privirea spre el, buzele arcuindu-se vag. Ar trebui să-l rogi pe tatăl dumitale să-ți îngăduie să citești corespondența noastră. Vei găsi acolo răspunsuri la toate întrebările.

El se îndoia de asta. Bănuia că o viață întreagă nu ar fi fost îndeajuns pentru a primi răspunsuri la miriadele de întrebări pe care le avea în legătură cu ea.

– Sunt stricate toate ceasurile din casă? întrebă ea când trecură pe lângă unul înalt, aflat în hol.

El o conduse spre o scară.

– Din câte știu, nici unul nu este. Pur și simplu, s-au oprit la ora nașterii mele, în momentul în care mama a murit.

– Cum a murit mama dumitale?

– Eu am ucis-o. În capul scărilor, el se întoarse spre ea și fu surprins să vadă oroarea întipărită pe trăsăturile ei fine. Se părea că în corespondența ei cu tatăl lui nu se găseau toate răspunsurile. La naștere. De ce crezi că m-au numit Killian[1]?

Ochii ei se lărgiră puțin.

– Sunt sigură că este doar o coincidență. Nu cred că el poate fi atât de crud cu un copil, încât să-l eticheteze drept ucigaș.

– Nu cred că a intenționat să fie crud. Pur și simplu, a vrut să se asigure că nici unul dintre noi nu va uita vreodată. Consider că este important să înțelegi ce presupune viața aici, la Havisham Hall. Hai să începem de-aici, da? Caută printre cheile de pe inel, o găsi pe cea dorită, o bagă în broască, o răsuci și deschise ușa. Îndepărtă

[1] *Killer* – ucigaș, în limba engleză

pânzele de păianjen înainte de a întinde brațul spre marea încăpere cu pereții acoperiți cu oglinzi, care se înălța pe două niveluri. Marele salon! A găzduit un bal magnific de Crăciunul de dinaintea morții mamei mele.

Portia ezită numai o secundă înainte de a păși peste prag, pe palierul din care o scară cobora spre încăperea cu miros de stătut. Precaută, parcă așteptându-se la fiecare pas ca podeaua să cedeze sub picioarele ei, se apropie de balustradă. Simți nevoia să o cuprindă cu mâinile pentru a-i oferi un oarecare suport, dar aceasta era acoperit cu un strat gros de praf. Din câte vedea, totul era acoperit cu praf și decorat cu dantelate pânze de păianjeni. La ferestrele murdare înșirate pe un perete, draperiile de un roșu spălăcit erau trase la o parte, dezvăluind firicelele de praf care valsau în soarele după-amiezii, care se infiltra înăuntru pentru a atinge vazele pline cu tulpini de flori uscate, ale căror corole dispăruseră de mult.

– Pe drumul până aici, am trecut pe lângă câteva camere ale căror uși erau închise. Toate sunt la fel de neglijate ca asta? întrebă ea cu glas slab, aproape cu respect.

Tot ce se afla acolo parcă impunea liniște.

– Da. După ce mama s-a stins, tata a poruncit ca nimic să nu fie atins, ca tot ce se afla în casă să rămână așa cum era la moartea ei.

Încercând să-și imagineze ce impact ar fi putut avea asupra unui băiat o copilărie petrecută într-o astfel de casă, ea îl privi peste umăr. Stătea în spatele ei înalt și drept, pe chipul lui necitindu-se nici tristețe, nici fericire, nici durere, nici bucurie. Era obișnuit cu bizara încercare de a păstra totul așa cum fusese.

– Dar nimic nu rămâne la fel, nimic nu rămâne neschimbat.

– Nu, nu rămâne.

– Acum, ești adult. Și am impresia că te ocupi de tot. De ce nu ceri ca încăperile să fie curățate, să fie readuse la starea în care erau?

– Pentru că l-ar întrista pe tata, la fel cum l-ar întrista și angajarea altor oameni, vederea unor chipuri noi prin casă.

Deci el locuia în acea casă mohorâtă, plină cu amintiri deșarte. O făcea pentru tatăl lui. Nu se putu abține să nu se gândească la faptul că era un om capabil de multă dragoste, de multă compasiune. Îi trecu prin minte că, dacă îi mărturisea totul, el avea s-o ajute. Ce idee prostească să-și imagineze că el avea s-o privească altfel decât cu dezgust! Nu, era pe cont propriu, trebuia să-și rezolve singură problemele, să protejeze ce era al ei.

– Nu poți concura cu ea, doamnă Gadstone. Cu mama.

– Nici n-am intenția să încerc. Știu care sunt cerințele tatălui dumitale, ce anume dorește de la mine. Accept limitările relației noastre.

– Ești dispusă să te mulțumești cu atât de puțin?

Da, pentru că era singura ei șansă să obțină atât de mult.

– Fiul pe care i-l voi dărui va fi lord.

– Va fi o rezervă. Nu va moșteni nimic până nu voi muri.

Adevărul era că ea se îndoia că fiul ei va moșteni vreodată ceva. Locksley avea să se însoare și să aibă propriul moștenitor.

– Totuși, va fi Lord de cum-s-o-chema St. John. Se va învârti prin cercurile potrivite, va avea tot felul de oportunități, se va însura cu cineva dintr-o familie bună. Iar în ceea ce mă privește, voi fi marchiză, mă voi învârti și eu prin cercurile potrivite și voi avea toate cele necesare unui trai decent. Mi-a promis că-mi va dărui o casă. Privi peste balustradă. Am putea coborî?

– Dacă ți-ar face plăcere...

Nu era atât faptul că i-ar fi făcut plăcere, dar dorea ceva care să-i distragă atenția de la îndoielile care începeau să-i dea târcoale. Dacă exista vreo altă cale de a se salva, ea nu reușea s-o vadă.

El îi oferi brațul, ea aproape că îl refuză, dar îi repugnă gândul de a se sprijini de balustrada plină de praf și pânze de păianjeni. Când începură să coboare scara acoperită cu un covor de un roșu șters, ei nu-i plăcu faptul că băgă de seamă cât de solid și de puternic era el. Și nici că mirosea a santal amestecat cu portocale.

După ce ajunseră în mijlocul încăperii, ea își retrase mâna și se roti încet, imaginându-și cum arătase cândva acea sală, cu orchestra cântând la balcon, oaspeții valsând, iar Lord și Lady Marsden întreținându-și oaspeții.

– Ce vei face după ce el nu va mai fi? întrebă ea încet.

– Poftim?

Se răsuci spre el și își dădu seama că, deși îl considera pe tatăl lui bătrân și „stafidit", nu acceptase cu adevărat că era în iarna vieții și că nu avea să-i fie alături pentru totdeauna.

– După ce tatăl dumitale va muri, vei reda acestei case măreția de odinioară?

– Nu m-am gândit la asta.

Chiar nu se gândise. Ea văzu adevărul în ochii lui și îl plăcu pentru asta. Cum o fi fost pentru el să crească singur acolo...? Numai că nu fusese singur.

– Ducele de Ashebury și contele de Greyling au fost pupilii tatălui dumitale, au crescut aici.

– Așa este.

– Ei spun că voi trei erați „zurbagiii din Havisham".

El își arcui o sprânceană neagră, iar privirea i se intensifică de parcă ar fi putut vedea direct în sufletul ei și citi fiecare poveste întipărită acolo.

– Mi se pare că deja te învârtești în cercurile potrivite.

La naiba! Nu fusese atât de precaută cum ar fi trebuit să fie când vorbea cu el.

– Am citit în ziarele de scandal. Fiind necesar să-i distragă atenția, privi peretele pe care erau înșirate ferestrele, ușile de sticlă prin care se ieșea afară. Am putea ieși pe terasă?

– Insist. Este inclusă în turul casei. Porni într-acolo, trase un zăvor și deschise ușile. După dumneata.

Ea păși pe terasa de piatră, se apropie de balustrada din fier forjat și privi spre ceea ce odinioară evident fusese o grădină, dar pe care natura pusese stăpânire. Totuși, pe alocuri se vedeau urme ale îngrijirii minuțioase de care avusese parte în trecut.

– Nu aveți un grădinar.

– Nu. Personalul care se ocupă de exterior constă dintr-un grăjdar-șef, care este și vizitiu, și din doi rândași.

– Păcat. Îmi plac tare mult grădinile și florile. Deci, tatăl dumitale nu pleacă niciodată de acasă?

– Nu ai primit acest răspuns în scrisorile de la el?

Ea își ridică privirea spre el.

– Nu m-am gândit să-l întreb.

Încrucișându-și brațele la piept, el își sprijini un șold de balustradă, creând o imagine a masculinității brute.

– Mă întreb ce altceva este posibil să nu te fi gândit a-l întreba.

– Încercam să fac conversație, milord. Nu-mi pasă dacă iese sau nu. Am obținut răspunsuri la întrebările care mă interesau.

– Poate că ar trebui să citesc corespondența voastră. Aș vrea să știu ce întrebări erau importante pentru dumneata.

– Sunt o carte deschisă, milord.

– Mă îndoiesc foarte mult de asta.

– Ești genul suspicios?

– Mă înșel?

Nu, nu se înșela deloc. Avea secrete pe care urma să le ascundă cu mare grijă de el, de tatăl lui. Se îndoia că marchizului i-ar fi păsat, dar bănuia că fiul lui ar fi făcut mare caz de ele. Marsden își dorea un moștenitor, asta era tot ce îl interesa. Locksley dorea s-o înțeleagă.

– Presupun că dumneata te duci la Londra în timpul sezonului.

I-ar fi făcut plăcere să știe că, timp de câteva luni, el era plecat.

– Uneori. Nu atât de des cum ar trebui. Nu-mi place să-l las pe tata singur. Deși se pare că face la fel de multe trăsnăi și când sunt aici, nu doar când lipsesc.

– Dacă eu voi fi aici, nu va rămâne singur. Ai putea sta la Londra oricât dorești. Și am aflat că îți place să călătorești. Unde plănuiești să te mai aventurezi?

– N-am mai călătorit de vreo doi ani. Nu am planuri pentru viitorul apropiat.

– Dar, repet, dacă eu voi fi aici, vei fi liber să faci orice dorești, să te duci unde vrei.

– De ce am impresia că te străduiești să scapi de mine?

Pentru că ea era proastă, iar el nu era. Totuși, ea cunoștea valoarea unui bluf reușit.

– Pur și simplu, încerc să-ți fiu o „mamă" bună. Să-ți acord o oarecare libertate. Să-ți ușurez povara.

El își desfăcu brațele, se apropie de ea, îi atinse buzele cu degetul mare, apoi și-l trecu peste conturul lor, în tot acest timp privirea fiindu-i ațintită asupra gurii ei. O căldură puternică o învălui. Cu toate că el îi atingea doar buzele, ea simți ca și cum degetul lui îi mângâia însăși esența ființei.

– Doamnă Gadstone, îmi va fi foarte greu să te consider mama mea.

– Ai promis că te vei comporta civilizat.

Cu răsuflarea întretăiată, cu vocea răgușită, cu tot trupul acordat cu al lui, ea îl blestemă pentru abilitatea lui de a trezi la viață tot ce ea încerca să zăgăzuiască.

– Da, am promis. Dar încă nu ești măritată. Și cred că, înainte de a fi, ar trebui măcar să ne gustăm puțin unul pe celălalt.

Se apropie și mai mult de ea. Mâna ei se ridică repede și se propti în mijlocul pieptului său dur. Simți sub degete bătăile ferme ale inimii lui, tensiunea care se intensifica în el.

– Nu!

Pleoapele lui coborâră pe jumătate, grele, somnoroase.

– Ți-e teamă că îți va plăcea prea mult?

Era îngrozită că avea să-i placă enorm de mult. Deși, fără îndoială, el îi testa loialitatea.

– Sunt logodită cu tatăl tău.

El își înclină puțin capul.

– Să spui că ești logodită e puțin cam exagerat, nu-i așa? Ai răspuns la un anunț din ziar. Nu este ca și cum te-a văzut într-o sală de bal, a fost fermecat de frumusețea ta și ți-a făcut curte. Până astăzi, nu l-ai văzut niciodată.

– Totuși, ne vom căsători.

– Dar încă nu sunteți căsătoriți. Ce rău ar fi dacă ne-am gusta puțin? În ciuda faptului că mâna ei îl împingea, el izbuti să se aplece până când răsuflarea lui îi mângâie obrazul. El nu va ști niciodată.

– Eu voi ști.

– Deci ți-e frică. Fac pariu că ești la fel de atrasă de mine cum sunt eu de tine.

– Ai pierde pariul.

– Dovedește-mi! Buzele lui moi și calde poposiră pe colțul gurii ei. Dovedește-mi că nu ți-e frică, că nu este nimic între noi. Își apăsă buzele pe celălalt colț al gurii ei. Cu siguranță, decizia ta de a te mărita cu tata nu va fi anulată de un sărut.

Era primejdios, foarte primejdios. Trebuia să-l respingă, știa că așa era înțelept, dar puterea părea s-o părăsească în vreme ce el îi ciugulea buza de jos. Ochii ei se închiseră în timp ce fierbințeala o cuprinse. Tandrețea lui o luă pe nepregătite. Trecuse atât de multă vreme de când cineva fusese tandru cu ea, de când cineva o ademenise cu un foc care îi mângâia buzele. Nu-și putu stăpâni un geamăt, iar acel sunet probabil că îi dăduse lui de veste că ea ceda, fiindcă atingerea delicată dispăru, iar gura lui fierbinte și dură, înfometată și lacomă puse stăpânire pe a ei. Știa că trebuia să-l respingă, să-l lovească, să-l calce pe picior, dar atracția apăruse între ei din clipa în care el îi deschisese ușa. Era tânăr și viril. Ce rău era într-un ultim sărut al tinereții, în a fi ținută de brațe puternice și ferme, în a-și lipi sânii de un piept dur și larg? Totul în ea țipa că ar trebui să fugă. Însă gura lui își făcea magia delicioasă, fantastică.

Iar ea se topi la pieptul lui.

Capitolul 3

Era cea mai mare greșeală pe care o făcuse în viața lui. Mai gravă decât atunci când înfuriase căpetenia unui trib de războinici flirtând cu fiica sa ori când înotase în Nil și aproape că devenise felul principal la masa unui crocodil, ori când apreciase greșit starea vremii și fusese prins de un viscol în Himalaya.

Știa că făcuse o gravă eroare de judecată insistând până când, în cele din urmă, ea deschise gura și îi acceptă atacul. Dacă ar fi crezut măcar o clipă că tatăl lui îi purta o afecțiune sinceră acelei femei, dacă ar fi crezut că o considera mai mult decât un mod de a-și atinge un scop, nu ar fi făcut așa ceva, ar fi păstrat distanța, și-ar fi respectat cuvântul că se va purta ca un gentleman.

Dar acele buze delicioase care rosteau replici atât de tăioase, care se arcuiau doar puțin când zâmbeau, care promiteau plăcerea pe care ar fi găsit-o în brațele ei erau pur și simplu prea ademenitoare pentru ca vreun muritor să le reziste. Nu dorise decât s-o guste, s-o guste puțin, iar apoi, să se ducă, în seara aceea, la o prostituată de la tavernă.

Numai că acum știa că va fi imposibil. Avea gust de mentă, iar el bănuia că, dacă i-ar fi căutat prin săculeț, ar fi găsit câteva bomboane. Fără îndoială, supsese una la fel cum îi sugea limba acum, înnebunindu-l, făcându-l să o cuprindă și mai strâns în brațe. Era la fel de îndrăzneață, de curajoasă și de aventuroasă ca el. Tatăl lui dorea o femeie care să știe ce are de făcut cu trupul unui bărbat.

Iar el avea impresia că doamna Portia Gadstone putea da peste cap un bărbat, îl putea secătui și îl putea face să-i ceară, recunoscător, mai mult.

Desprinzându-și gura de a ei, o privi. Ochii ei erau înfierbântați, iar respirația, întretăiată. Împingându-i umerii, ea se retrase, se sprijini de balustradă și se uită direct în ochii lui, de parcă nu făcuse nimic de care să se rușineze.

– Sper că ți-a plăcut gustul meu, milord. După ce mă voi mărita cu tatăl dumitale, nu vei mai avea parte de asemenea mostre.

Vorbise cu răceală, foarte calmă, dar roșeața din obraji o dădu de gol. Nu fusese atât de neafectată de sărut cum se străduia să pară. Oare ce o făcuse să învețe atât de bine să-și ascundă emoțiile?

Ce se întâmplase de o făcuse să se teamă atât de tare să nu dezvăluie ce simțea cu adevărat?

Ea nu permitea să se întrevadă nimic. El se îndoia că avea să afle ceva despre ea citind corespondența, în orice caz nimic din ce se afla dincolo de aparențe. Fiecare cuvânt rostit de ea era calculat astfel încât să dezvăluie doar atât cât să fie satisfăcător. Dar, în fond, și el era expert în a păstra distanța, în a nu dezvălui nimic. Nu-și dorea să cunoască bine pe nimeni și dorea și mai puțin ca vreun om să-l cunoască pe el. În acest mod, inima lui era mai bine protejată. Dacă nimeni nu conta, nimeni nu-l putea face să se cufunde în disperare. Mantra lui era să-și protejeze sănătatea mintală cu orice preț.

– Te asigur că n-ai de ce să-ți faci griji. Nu aș avea niciodată o relație cu soția tatălui meu. Iar femeile măritate nu au fost niciodată pe gustul meu. Nu am nici un fel de respect pentru cei care își înșală partenerii.

Avu impresia că ea tresărise foarte vag. Dar poate că era doar ușurarea de a ști că, odată măritată, el avea să o lase în pace.

Suspinând, ea privi în jur.

– Cred că am văzut destul, Lord Locksley. Fără îndoială, tatăl dumitale începe să se îngrijoreze. Ar trebui să mă întorc la el.

– Cu siguranță, după o asemenea intimitate, am putea să fim mai puțin formali. Te rog, spune-mi Locke.

Îi oferi brațul.

– Cred că pot găsi singură drumul înapoi.

Parcă vrând s-o dovedească, plecă grăbită, tocurile ei răpăind pe piatră, apoi pe lemn, după ce trecu pragul.

Urmând-o la o distanță discretă, el admiră privelișteа oferită – spinarea rigidă, legănarea ademenitoare a șoldurilor înguste. Închise ușa terasei, urcă scările după ea și dădu să încuie ușa marelui salon.

– Chiar e necesar? întrebă ea. Având în vedere că numai adulți locuiesc aici, cu siguranță e suficient să le spui să nu deschidă ușile.

După ce încuie ușa, el se răsuci spre ea.

– Se pare că fantoma mamei nu poate trece prin uși încuiate, așa încât cu cât sunt mai multe încuiate, cu atât mai probabil este ca ea să rămână în landă.

Ea îl privi cu gura căscată și cu ochii rotunjiți de mirare.

– Ce-i, în scrisorile pe care ți le-a trimis, tata a omis să-ți spună că această casă e bântuită?

– Cu siguranță, nu crezi asta.

– Firește că nu cred. Dar el crede. Sunt convins că, după ce îți va vizita patul în noaptea asta, te va avertiza să încui ușa după plecarea lui și niciodată să nu dormi cu fereastra deschisă. Niciodată, să nu te duci noaptea în landă. Altminteri, ea va pune mâna pe tine.

– Astea-s avertismente pentru a-i convinge pe băiețandri să nu facă prostii.

– Eu nu mai sunt băiețandru, dar totuși avertismentele există.

– Atunci, bănuiesc că ar trebui să mă simt ușurată că nici eu nu cred în fantome.

Se răsuci pe călcâie și porni spre cealaltă scară.

Lui îi plăcea chiar foarte mult priveliștea, dar trebuia să se bucure de ea atât cât mai putea. Îi spusese adevărul. Nici prin cap nu-i trecea să aibă o relație cu soția tatălui său. Odată căsătoriți, el intenționa s-o evite ca și cum ar fi fost ciumată.

O ajunse din urmă în hol, doar câțiva centimetri despărțindu-i când ea intră în salon. Tatăl lui era întins într-un fotoliu și avea ochii închiși.

Ea își duse mâna la piept.

– Dumnezeule! Se răsuci spre Locke, panica deslușindu-i-se în ochi. E mort?

Părea sincer îngrijorată, dar, în fond, dacă el murea înainte de a se fi căsătorit, ea avea să piardă casa și orice altceva îi promisese tatăl lui. Marsden scoase un sforăit bubuitor. Cu un mic țipăt, ea sări îndărăt.

Chicotind, Locke trecu pe lângă ea.

– Ești foarte sperioasă pentru cineva care nu crede în fantome.

– M-am temut că a murit.

– Încă nu, doar că are obiceiul să adoarmă din când în când. Îngenunche lângă fotoliu, puse mâna pe umărul tatălui său și îl zgâlțâi ușurel. Tată, trezește-te!

Pleoapele tatălui său fluturară și se ridicară, privirea fiindu-i tulbure, distantă.

– Linnie mă cheamă?

Așa îi spunea el mamei lui Locke, Madeline, care se pare că detestase a fi numită Maddie.

– Nu.

– Bine. Am timp să mă pregătesc pentru cină. Nu-i place deloc când întârzii la cină.

– În seara asta, doamna Gadstone va cina cu tine.

Era mai bine să-l aducă în prezent decât să-i dea o lovitură zdrobitoare făcându-l să se confrunte cu adevărul despre trecutul lui.

– Doamna Gadstone? Nu cunosc nici o doamnă Gadstone.

Locke o privi peste umăr pe Portia și își arcui o sprânceană. „Vezi în ce te bagi?"

Ea păși în fața marchizului.

– Eu sunt doamna Gadstone, milord. Portia Gadstone.

Chipul tatălui său se lumină, iar el pocni din degete.

– Desigur, desigur. Îmi amintesc acum. Ți-a plăcut turul reședinței, draga mea?

– A fost foarte edificator.

Locke se gândi că răspunsese cu tact.

– Ia loc și povestește-mi totul despre el, dar, mai întâi, unde-i vicarul? Trebuia să fi venit deja.

– Sunt sigur că e pe drum, îl liniști Locke.

„Asta dacă chiar l-ai informat că trebuie să vină." Spera că o făcuse doar în mintea lui.

Portia se întoarse la fotoliul ei. Locke se așeză la capătul canapelei, de această dată la cel dinspre ea, deși n-ar fi putut explica pentru nimic în lume de ce dorea ca distanța dintre ei să fie mai mică.

– Tată, m-am gândit că ar fi mai bine să așteptați câteva zile înainte să vă căsătoriți, pentru ca doamna Gadstone să aibă ocazia de a se obișnui puțin cu ce va presupune viața ei aici.

– Nu este nici economic, nici practic, Locke. Am fost de acord să-i plătesc 100 de lire pentru fiecare zi cu care căsătoria este amânată.

– Poftim?

– Am semnat un contract. Dacă nu se mărită astăzi, trebuie să-i plătesc câte 100 de lire pentru fiecare zi până la oficierea căsătoriei. Dacă renunț cu totul la căsătorie, trebuie să-i dau 10 000 de lire.

Locke țâșni în picioare.

– Ai înnebunit?

„Firește că a înnebunit. A înnebunit cu ani în urmă."

– A fost necesar să-i ofer un soi de asigurare că nu face degeaba această călătorie. Că intențiile mele sunt onorabile. Că nu doresc să profit de ea.

Însă ea dorea să profite de el. Locke își îndreptă privirea spre Portia, care avea pe buze un zâmbet seducător, dar totuși aproape inocent și care se uita cu satisfacție la el, parcă provocându-l. Vrăjitoarea! Ea pomenise de contract. Când intrase pe ușă, știuse că,

oricât de mult și-ar fi dorit el altminteri, căsătoria urma să aibă loc, sau el ar fi trebuit să-i plătească o sumă consistentă. Măcar atât lucru spusese.

Dar el fusese atât de intrigat de ochii ei afurisiți, că nu se gândise s-o chestioneze.

– Vreau să văd blestematul ăla de contract.

– Am bănuit eu că vei dori să-l vezi, rosti ea cu dulceață în glas.

Băgă mâna în săculețul ei, scoase un mic sul din imitație de piele, îi desfăcu legătura și scoase din el câteva foi de hârtie împăturite. El i le smulse din mână și începu să le parcurgă conținutul.

– Nu-ți va fi de folos dacă le vei rupe, spuse ea cu seninătate. Avocatul meu are o copie.

– Și eu am o copie.

„Nu mă ajuți, tată."

Citi cuvintele cu atenție. Marchizul de Marsden o fi fost nebun, dar nu era idiot. Probabil că își lăsase o portiță de scăpare. Și iat-o, ascunsă cu grijă printre cuvintele încâlcite! Locke aproape că izbucni în râs văzând ce-i trecuse prin minte bătrânului pezevenchi. Era inteligent.

Locke își îndreptă privirea spre Portia și, pentru prima dată, o văzu limpede așa cum era cu adevărat. O mercenară, o femeie care dorea să pună mâna pe un titlu, care voia să-și depășească condiția și care era dispusă să se folosească de orice pentru a-și atinge scopul, inclusiv să profite de un gentleman bătrân. Era genul de femeie la care n-ar fi putut niciodată să țină, pe care s-o iubească, căreia să-i dăruiască inima.

Era absolut perfectă.

– Mă voi însura eu cu ea.

Capitolul 4

Îngrozită, încă năucită de afirmația lui Locksley, Portia îl privi în timp ce el se răsuci spre Marsden.

– Presupun că n-ai nici o obiecție.

Marchizul zâmbi.

– Absolut nici una. De fapt, speram să se ajungă la asta.

Locksley se întoarse spre ea.

– Ce zici, Portia? E mult mai bine să-mi fii soție, în loc de mamă, nu crezi?

– Nu!

Cuvântul fusese rostit cu asprime, cu duritate, însă în sinea ei țipa: „Nu, nu, nu!" Nu se putea mărita cu vicontele. În nici un caz, nu putea. Venise pentru a se mărita cu marchizul. Cu un bătrân care credea că avea nevoie de un moștenitor, cu toate că avea unul deja.

Nu cu fiul lui bine făcut, care îi stârnea fluturi în stomac ori de câte ori se uita la ea, care îi făcea trupul să se înfierbânte când o atingea, care îi făcea întreaga ființă să se dizolve într-o băltoacă încinsă atunci când o săruta. Nu putea, nu voia să se mărite cu *el*.

– Nu! repetă ea cu fermitatea convingerii.

Plescăind din limbă, el îi aruncă hârtiile în poală și se sprijini de spătarul canapelei cu o atitudine insolentă, ridicându-și un braț pe el și bătând vesel darabana.

– Atunci, contractul este nul și neavenit, iar noi am încheiat orice discuție.

– Nu. Se uită imploratoare la Marsden. Noi doi ne vom căsători. Asta am convenit.

El îi zâmbi cu tristețe, ridurile arcuindu-se pe fața lui.

– Asta am convenit în scrisorile noastre, dar contractul este întocmit puțin altfel. În el se afirmă că trebuie să-mi oferi un moștenitor.

– Nu vă pot oferi un moștenitor dacă nu sunt măritată cu dumneavoastră.

– Îi vei oferi un moștenitor oferindu-mi mie unul, rosti Locksley cu o voce mustind de aroganță.

Îndreptându-și atenția spre el, Portia simți nevoia să-i smulgă acel zâmbet îngâmfat și autosatisfăcut de pe chipul fantastic de frumos. Era convins că el câștigase, dar nici măcar nu știa pentru ce lupta ea, care era miza. Dacă îi spunea... Dumnezeule, dacă îi spunea, nu ar compătimi-o, nu ar înțelege. Ar alunga-o cu aceeași brutalitate cu care o făcuse familia ei.

– În contract se afirmă că te vei mărita și îi vei oferi marchizului de Marsden un moștenitor. Dacă îmi dăruiești mie un fiu, practic îi oferi lui un moștenitor. Și de fapt, este mult mai bine așa. Dacă îi dăruiești tatălui meu un fiu, va fi doar un moștenitor de rezervă. Care s-ar putea să primească moștenirea sau nu. Dacă îmi dăruiești mie un fiu, va fi sigur moștenitorul meu. Serios, Portia, nu pricep

de ce nu te arunci în brațele mele. Asta vrei, nu? Un fiu care să moștenească titluri, domenii, putere, bogăție. Te deranjează faptul că vei fi doar vicontesă, nu marchiză? Vei primi și titlul de marchiză până la urmă, dar poate că nu suficient de curând pentru aspirațiile tale.

Ea deslușì dezgustul, repulsia din vocea lui. Cum ar fi putut să fie plăcută căsnicia cu el când el o ura încă dinainte ca jurămintele să fie rostite?

Dar, dacă refuza, unde avea să se ducă? Ce avea să facă? Cum avea să supraviețuiască? Nu se putea întoarce la viața de dinainte. Ar distruge-o. *El* ar distruge-o.

Se ridică în picioare și se apropie de șemineu. Era rece, atât de rece! Își dori ca focul să fi fost aprins, dar se îndoia că ar fi încălzit-o fiindcă era înfrigurată până în măduva oaselor. Trebuia să găsească un motiv pentru ca el să o respingă, dar Marsden să o dorească în continuare.

– Totuși, cu siguranță îți dorești alături o femeie de viță nobilă, cineva cu o descendență cu care să te mândrești.

– Asta nu a fost una dintre cerințele tatei. Nu este nevoie să fie nici a mea.

– Fiul meu este un om bun, rosti marchizul. Nu ți-ai putea dori unul mai bun.

– O, eu bănuiesc că da. Ce-ar fi să te duci afară, ca să vezi dacă nu apare vicarul și să-i spui că mai avem nevoie de puțin timp?

– O idee foarte bună. O să vă las câteva minute singuri, ca să lămuriți lucrurile.

Ea îi auzi oasele trosnind când se ridică, apoi pașii târșâiți în timp ce ieși din încăpere. Nu dorea să rămână singură cu fiul lui. Nu-și dorea să mai rămână vreodată singură cu el.

Conștientiză cu acuitate prezența bruscă a lui Locksley lângă ea, căldura și puterea emanate dinspre el, cu toate că nu o atingea. De ce trebuia să fie atât de atrasă de el?

– Portia, m-ai judecat corect când ai zis că doresc să-l protejez pe tata. Voi face orice este necesar pentru a-l feri de oricine ar îndrăzni să profite de el sau ar vrea să-i facă rău.

– Ți-am spus că nu vreau să-i fac rău. Îi voi oferi companie, un alt copil, nu va mai fi singur.

– Nu am încredere că nu ai profita de el. După cum ai văzut, nu este întotdeauna lucid.

Ea se răsuci spre el.

– Așa că te vei însura cu o femeie pe care o detești?

– Nu mă interesează deloc iubirea. Nu m-a interesat niciodată. Am văzut cum l-a înnebunit pe tata. Nu o voi apuca pe calea asta. Dar am nevoie de un moștenitor. Nici că aș putea găsi ceva mai bun decât o femeie care este dispusă să mă lase s-o iau pe la spate, în genunchi sau cu josul în sus.

Ea închise brusc ochii. Încercase să-l șocheze, să-l pună la punct, să-l facă s-o lase în pace. Cu certitudine, acea abordare nu avusese rezultatele dorite de ea.

El îi atinse maxilarul cu un deget. Ea deschise ochii și se feri.

El își înclină capul și ridică ironic un colț al acelei guri ademenitoare.

– Nu este tocmai reacția pe care ai avut-o pe terasă.

– Lua-te-ar naiba!

– Nu poți nega că există o anumită atracție între noi, așa că vom avea cel puțin asta. Te pot asigura că vei avea parte pe plăceri în patul meu.

– Ești din cale-afară de arogant!

– Am călătorit prin lume. Am învățat multe lucruri bune. Vei beneficia de cunoștințele mele.

– Și când nu vom fi în pat?

– Vom fi politicoși unul cu celălalt. Respectuoși. Ziua, vei face orice poftești. Noaptea, vei fi a mea.

Felul în care ochii i se întunecaseră când rostise ultimele cuvinte îi spuse exact cum va fi a lui. Nu se temea de ce i-ar putea face, ci se temea de faptul că era posibil să nu poată rezista farmecului său. Cândva, se îndrăgostise până peste cap de un bărbat care etala siguranță de sine și îndrăzneală, dar totul la el pălea comparativ cu Locksley. El nu doar că își cunoștea locul în lume, dar o stăpânea, o controla. Bănuia că el niciodată nu ezitase, nu se îndoise de sine. Iar ea era atrasă de acea încredere în sine ca o molie de flacără. O putea distruge extraordinar de ușor dacă nu era atentă. Dar fără el nu avea nici cea mai mică speranță de a supraviețui.

– Voi primi o alocație?

El rânji sumbru.

– Firește, micuța mea mercenară.

– Cât?

– Cât ai vrea?

– Un milion de lire pe lună.

El râse, un sunet adânc, amplu, care îi dădu ocol, o străpunse și se cuibări în sufletul ei.

– Cincizeci.

– O sută.

– Șaptezeci și cinci.

I-ar fi fost îndeajuns, ar fi putut pune destul deoparte pentru a se asigura că nu avea să mai fie niciodată săracă sau total dependentă de mila lui.

El îi cuprinse fața în palme, iar de data aceea, ea rămase locului, permițându-i să o atingă.

– Mâinile mele nu îți vor face niciodată rău. Și pot fi foarte generos.

Ea aproape că râse cu ironie. Mai auzise asta, minciuni frumoase, numai că atunci fusese suficient de tânără și naivă pentru a crede amăgirile, a le accepta cu brațele deschise, a-și lega toate visurile și speranțele de ele. Niciodată nu se va mai lăsa fermecată de un bărbat în asemenea măsură, încât să uite de ea însăși.

– Iar în caz că ai nevoie să-ți aduci aminte, există mereu asta.

Îi acoperi gura cu a lui, silindu-i buzele să se despartă, apoi limba lui o mângâie încet pe a ei, stârnindu-i senzații despre care ea ar fi vrut să nege că îi produceau vreo bucurie. Dar ce ar fi avut de câștigat din asta?

Ea aproape că își pierduse avantajul. El nu avea să cedeze și să-i permită să se mărite cu Marsden. Iar ea nu putea risca să plece de-acolo fără nimic. El era brusc singura ei speranță. Dacă nu-l mai supăra, dacă îl satisfăcea ca soție, poate că el avea s-o protejeze cu aceeași vigilență și hotărâre ca pe tatăl lui.

Așa că se ridică pe vârfuri, își petrecu brațele pe după gâtul lui și își lipi sânii de pieptul lui. El știa că era văduvă. Nu avea rost să facă pe fecioara pudică. Știa cum să-i facă plăcere unui bărbat. Cu siguranță, nu-i va fi greu să fie intimă cu el.

Mormăind, el o zdrobi la pieptul lui, îi înclină puțin capul și o sărută și mai apăsat. Foamea îl cuprinse. Nevoia. O dorea. Ea simți cât de tare când el se lipi cu putere de pântecul ei. Înțelese că era un lucru nesăbuit și primejdios să accepte condițiile lui având în vedere că știa foarte puține despre el, doar ce aflase din bârfe. Dar el era cea mai puțin rea dintre cele două opțiuni neplăcute pe care le avea.

Retrăgându-se, respirând anevoie, el își trecu degetul mare peste buzele ei umflate, care o furnicau.

– Gândește-te o zi. Merită să-ți dau o sută de lire pentru ca tu să fii sigură.

Astea fiind zise, îi dădu drumul brusc, făcând-o să se împleticească îndărăt, apoi se îndreptă spre ușă. Dintr-un motiv ciudat, cuvintele lui îi alungară toate îndoielile.

– Nu am nevoie de o zi pentru a mă hotărî.

El se opri. Se răsuci spre ea.

– Te-ai hotărât?

De fapt, ea se hotărâse din clipa în care răspunsese la anunț. Nu avea de ales. Niciodată nu avusese de ales.

– Mă voi mărita cu tine.

Locke fu luat prin surprindere de ușurarea care îl cuprinse brusc. Nu-și dăduse seama cu câtă disperare dorise ca ea să accepte. Nu că și-ar fi dorit o soție, dar o dorea în patul lui, cu gura ei ademenitoare, cu vorbele ei tăioase și cu ochii ei de culoarea whisky-ului. Îi plăcea modul cum ea îl provoca și bănuia că avea să-l provoace în fiecare noapte. S-ar fi putut distra împreună. Nu era ideal pentru o căsătorie, însă nu era nici cel mai prost dintre motive.

Întinse mâna spre ea și o văzu trăgând adânc aer în piept înainte de a se apropia de el și de a-și pune palma în a lui. El îi strânse degetele, apoi îi petrecu brațul pe după al lui și îi mângâie palma care se odihnea pe mâna lui.

– Este vulgar să jubilezi, spuse ea.

– Și tu ai face la fel dacă ai fi în locul meu. Văzându-i expresia încăpățânată, își arcui o sprânceană. Știi că asta ai face!

Ea îi zâmbi vag, ceea ce îl făcu să-și dorească să fi fost căsătoriți deja pentru a putea încuia ușa și a o face a lui sprijinită de perete.

– Cred că ne vom înțelege de minune, rosti el cu o convingere totală. Ne înțelegem unul pe celălalt.

– Nu atât de bine cum ai putea crede.

El ridică din umeri.

– Suficient de bine. Știu tot ce trebuie să știu.

Nu avea nevoie s-o cunoască mai bine, nu dorea s-o cunoască mai bine. Nu avea să ajungă să țină la ea. Ea era o modalitate de a-și atinge un scop. O tovarășă de pat. Cea care să-i ofere un moștenitor pentru Havisham. Altminteri, el nu avea nevoie de nimic altceva de la ea.

În timp ce o conducea în hol, ușa din față se deschise, iar tatăl lui intră urmat de vicar și le zâmbi încântat.

– Te-a acceptat în locul meu?

– M-a acceptat.

– Minunat. Se apropie, luă mâna Portiei și i-o strânse. Nici că aș putea fi mai fericit. La fel vei fi și tu, draga mea, îți promit! Dă-mi voie să ți-l prezint pe reverendul Browning.

Browning era doar puțin mai în vârstă decât Locke și primise postul relativ de curând. Nu-și dădu seama de ce îl deranjă să-l vadă pe acel bărbat ținând mâna ei mai mult decât i se păru necesar. Nu-i păsa de ea suficient pentru a fi gelos, dar era posesiv.

– Domnule vicar!

Nu dorise să se răstească, dar tonul lui îl făcu pe bărbatul cel slab să se retragă rapid, dându-i drumul Portiei în vreme ce chipul i se acoperi de o urâtă roșeață pestriță.

– Lord Locksley, felicitări! Deci ne apucăm de treabă?

El își privi mireasa.

– Negrul mi se pare de rău augur pentru o nuntă. Ai ceva de altă culoare în cufărul acela al tău?

Ea încuviință din cap.

– Care femeie demnă de acest nume nu are și altceva decât negru?

El se gândi că ea avea să fie o femeie demnă de acest nume și în multe alte privințe.

– Ce-ar fi să o lăsăm pe mireasa mea să se împrospăteze după lunga ei călătorie? Presupunea că fusese lungă. Brusc, își dădu seama că habar n-avea de unde venise ea. Nu conta. Din partea lui, putea să fi venit și din Timbuktu. Trebuie să mă ocup de cufărul doamnei mele. Apoi, domnilor, ne vom vedea în bibliotecă pentru a bea ceva înainte de rostirea jurămintelor.

Încă năucită de brusca schimbare a planurilor, Portia îl privi pe viitorul ei soț ieșind pe ușă.

– Mă bucur tare mult, draga mea.

– Am venit aici pentru a mă căsători cu dumneavoastră.

El se uită la ea cu tristețe.

– E mai bine așa.

Iar ea se întrebă dacă nu cumva el plănuise de la bun început ca ea să se mărite cu fiul lui. Ea considerase că nebunia însemna prostie.

Cât de toantă fusese! Dar bănuia că oamenii cu adevărat disperați făceau tâmpenii.

Locksley intră înapoi în casă având cufărul pe un umăr. Ea presupusese că avea să-l pună pe unul dintre rândași să care cufărul, însă era evident că îi apreciase greșit forța. Dacă ar fi dorit, ar fi putut s-o ucidă cu ușurință și nu era exclus să se gândească la asta dacă afla vreodată adevărul. Trebuia să aibă mare grijă în preajma lui.

– Hai să-ți arăt camera ta! Ia-o înaintea mea pe scări, îi porunci el.

Ea aproape că obiectă când îi auzi tonul, dar își dădu seama că, fără îndoială, el avea să-i poruncească adesea. Era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a fi în siguranță. Începu să urce scările în spirală.

– Nu știu dacă am cunoscut vreodată un lord care să poată ridica un cufăr cu atâta ușurință.

– Când călătorești, este adesea un avantaj să te poți ocupa singur de echipamentul și de proviziile tale.

– Aș fi crezut că îi angajezi pe alții să se ocupe de asta.

– Pentru anumite treburi, da, însă îmi place să fiu sigur că nu-mi lipsește niciodată ce-mi trebuie. După ce ajunseră la etaj, îi spuse: La stânga.

Coridorul era suficient de lat pentru a putea merge unul lângă celălalt. Praful era șters și totul era curat, dar nu existau flori și nici decorațiuni care să-l facă plăcut.

– Camera tatei este acolo. Întoarse puțin capul spre stânga. A mamei e alături. Este de la sine înțeles că nu vei intra niciodată acolo.

Totuși, simțise nevoia s-o spună. Ea se întrebă dacă va veni vreodată vremea când nu se va mai simți iritată din pricina lui.

– Unde e dormitorul tău?

– La capătul coridorului, ultima ușă pe dreapta.

– Dar al meu?

– La capătul coridorului, ultima ușă pe dreapta.

Ea se opri. El se întoarse spre ea și își arcui o sprânceană.

– Nu voi avea camera mea? întrebă ea.

Cu siguranță, Marsden ceruse să-i fie pregătită o cameră. Sau se așteptase să stea împreună cu el? N-ar fi deranjat-o să stea cu el, dar cu Locksley? Era foarte sigură că el ar domina toată încăperea.

– Nu văd ce rost ar avea. Oricum, vei fi cu mine toată noaptea.

– Totuși, mi-ar plăcea să am un loc unde să pot fi eu însămi.

– Acum, nu ești tu însăți?

Chiar trebuia să vadă ceva sinistru în orice spunea ea?

– Pur și simplu, am vrut să zic că aș aprecia foarte mult un mic sanctuar al meu, unde să mă pot relaxa.

– Camera are și un mic salonaș, ceea ce ar fi suficient. Oricum, nu te voi deranja acolo în timpul zilei.

– Pentru că ai biblioteca. Mă voi simți ca o prizonieră dacă voi fi obligată să stau într-o singură cameră.

– Poți folosi salonul. Se răsuci pe călcâie. Ce naiba este în cufărul ăsta. E greu ca dracu'!

Deci, la urma urmelor, era om, nu vreun zeu care putea ține lumea pe umeri. Simți o satisfacție amară constatând asta.

El ajunse la capătul coridorului.

– Poți deschide tu ușa?

Ea fu tentată să amâne cât mai mult, dar se gândi că era bine ca el să rămână într-o stare de spirit bună pentru ca relația lor să devină cât mai plăcută posibil. După ce deschise ușa, îl urmă înăuntru, privi cum el puse cufărul la picioarele unui pat masiv și nu reuși să nu se imagineze întinsă pe el, cu trupul lui mare și puternic deasupra ei. Își simți gura uscată ca iasca.

Privind prin camera impregnată cu miros de santal și de portocale, nu fu deloc surprinsă de masculinitatea sa absolută, de mobilierul din lemn negru, de tapetul cu dungi având culoarea vinului de Burgundia, de tapițeria în aceeași culoare cu a canapelei și a fotoliilor din fața masivului șemineu. Însă exista și o senzație de austeritate. Se afla acolo doar mobila strict necesară, fără nici un fel de fleacuri care să-i ofere vreun indiciu asupra gusturilor lui. Ea presupuse că asta spunea destule în privința preferințelor sale. Nu îl interesau decât lucrurile utile. Va trebui să se asigure că o considera utilă.

– Nu există nici o măsuță de toaletă, rosti ea.

– Pardon?

Ea se răsuci și îl văzu sprijinindu-se neglijent de unul dintre stâlpii patului.

– Majoritatea doamnelor au nevoie de o masă de toaletă pentru a se pregăti așa cum trebuie.

– Voi avea grijă să comand una.

Ar fi fost foarte posibil să ia una care stătea nefolosită în alt dormitor, dar fiindcă nimic nu trebuia deranjat de la locul lui...

– Mulțumesc.

– Până atunci, o voi trimite pe doamna Barnaby să te ajute.

– Aș aprecia asta. Nu voi zăbovi prea mult.

– Stai cât ai nevoie. Vicarul nu pleacă nicăieri, și nici eu. Se îndreptă spre ușă, dar se opri și se uită îndărăt, la ea. Nu este prea târziu să te răzgândești.

Fusese prea târziu din clipa în care sosise.

– Ar trebuie să-ți îmbunătățești modul în care faci curte unei femei.

Râsul lui dădu ocol camerei.

– Cred că ne vom înțelege bine, Portia.

– Sper. Dacă nu, vom avea parte de ani grei.

– Te vom aștepta în bibliotecă. Doamna Barnaby te va conduce.

Apoi plecă, lăsând-o singură cu îndoielile ei. Având nevoie de ceva familiar care s-o ajute să se liniștească, își deschise săculețul, scoase o bomboană de mentă și o bagă în gură. După ce își puse săculețul pe pat, se duse la geam și privi sălbăticia pământului care înconjura conacul. Dacă marchizul nu ieșea niciodată, poate că i se va îngădui să-l domesticească. Și cu siguranță, având în vedere cât de mare era conacul, va putea găsi o cămăruță a ei.

Își apăsă fruntea de sticlă, simți lacrimile amenințând să izbucnească și își blestemă slăbiciunea în fața pierzaniei. În fond, obținea ce dorea, doar că nu cu persoana cu care sperase. În loc de câțiva ani de căsătorie, o aștepta o viață întreagă. Avea să treacă o veșnicie până să capete casa promisă, independența la care râvnea. Indiferent dacă ea și vicontele aveau să se înțeleagă sau nu, știa că anii care se așterneau în fața ei aveau să fie extrem de lungi.

Când intră în bibliotecă, Locke fu întâmpinat de râsetele puternice ale tatălui său și ale vicarului. Era sincer de părere că un slujitor al Domnului ar trebui să fie mai solemn, dar Browning se bucura evident de glumele marchizului. Cei doi bărbați ședeau în fața șemineului, fiecare ținând în mâini câte un pahar plin pe jumătate cu un lichid de culoarea ambrei.

Locke se apropie de bufet, își turnă două degete de scotch, apoi se apropie de ei și se sprijini cu un umăr de șemineu.

Părând a fi mult prea vesel, tatăl lui își ridică paharul.

– Felicitări mirelui!

Sorbind o gură de băutură, Locke se gândi că exista o problemă.

– Există totuși minora chestiune a permisului.

Tatăl lui se bătu pe piept.

– Am permisul special chiar aici.

Locke întinse o mână.

– Pot să-l văd?

Tatăl lui băgă mâna în buzunarul interior al hainei, scoase hârtia împăturită și i-o dădu lui Locke, care o scutură pentru a o desface.

– Pe permis este trecut numele meu.

Marchizul nici măcar nu avu decența de a părea spășit.

– De doi ani, te bat la cap să te însori. Mă poți condamna că am forțat lucrurile?

– Și dacă nu aș fi fost atât de ușor de păcălit?

– Am și un permis pe numele meu. N-aveam de gând să-mi încalc promisiunea făcută fetei, că se va mărita astăzi. Nu-i nevoie să pari atât de nemulțumit. Ești atras de ea – măcar atât lucru am constatat în salon. Fac pariu că ai sărutat-o cât ați fost singuri.

El nu se îndoise niciodată de inteligența tatălui său, ci doar de capacitatea de a rămâne ancorat în realitate.

– Cât de multe știi de fapt despre ea?

– Este puternică, sănătoasă și fertilă. Asta-i tot ce-i trebuie pentru a-ți face un moștenitor. Tu ți-ai ferecat inima, Locke. Știu asta, așa că nu am luat niciodată în calcul dacă te-ai putea sau nu îndrăgosti de ea.

Se părea că iubirea nu era un considerent nici pentru mica lui mercenară.

– Câte femei au răspuns la anunțul tău?

– Ea a fost singura. Se strâmbă. Se pare că am reputația de a fi nebun. Ceea ce mă face să reprezint o perspectivă riscantă. Oricum, mamei tale nu i-ar fi plăcut să mă recăsătoresc. Dar va fi încântată de vestea că tu ai o soție.

Vicarul începuse să se foiască în fotoliul lui de parcă tocmai și-ar fi dat seama că nu tot ce se petrecea în acea casă era tocmai în regulă. Locke nu-și amintea ca acesta să-i fi vizitat vreodată.

– Te simți bine, Browning?

– Da, doar că mă gândeam că toate astea sunt cam neconvenționale.

– N-ai aflat că familia St. John nu este chiar convențională?

Ca și cum s-ar fi temut să nu-i fi insultat, el spuse:

– Biserica apreciază noile strane oferite de marchiz.

Deci așa izbutise să-l convingă pe vicar să oficieze căsătoria acasă. Ar fi trebuit să-și dea seama. Fiecare are un preț, inclusiv fermecătoarea lui mireasă. Asta nu-l deranja, însă, din acest motiv, nici

nu ar fi putut să simtă vreo afecțiune pentru ea. Avea să o considere doar puțin mai mult decât o costisitoare...

Toate gândurile din mintea lui se risipiră când ea intră purtând o rochie de un albastru intens, fără mâneci, ce îi dezvăluia pielea ca alabastrul, pe care rochia neagră o acoperise. Gâtul îi era lung, arcuindu-se spre umerii delicați și spre vagul indiciu al rotunjimilor care sugera că era posibil ca el să se fi înșelat când se gândise că sânii ei i-ar umple perfect palmele. Era posibil să dea pe dinafară. Și dori să-i scoată mânușile albe, care urcau mai sus de coate, la fel de încet cum și le scosese ea pe cele negre. Își prinsese părul pe creștet în așa fel încât parcă cerea ca el să i-l răvășească.

Puse paharul pe polița șemineului pentru că altfel l-ar fi zdrobit în palmă. Își dorea s-o ridice în brațe, s-o ducă în dormitor și s-o aibă chiar în clipa aceea. Jurămintele puteau fi făcute mai târziu. Privirea arzătoare pe care ea i-o aruncă îi spuse că știa exact încotro se îndreptau gândurile lui.

– Nu-i așa că e o viziune a frumuseții? declară doamna Barnaby.

Era o viziune a senzualității pure, iar ea știa asta al naibii de bine. Ah, mica vulpiță! Era pe deplin hotărâtă să-l facă să sufere până când va putea s-o bage în pat.

Oh, da, aveau să se înțeleagă de minune!

Pașii lui lungi devorară distanța dintre ei. O luă de mână, îi susținu privirea și își apăsă buzele pe degetele înmănușate.

– Sunt de acord.

Ea clipi încet, în vreme ce un colț al gurii ei seducătoare se ridică.

– M-am gândit că vei fi.

– Dă-te la o parte, Locke, spuse tatăl lui lovindu-l în umăr. Nu trebuie să te apropii atât de mult de mireasă până nu vă rostiți jurămintele. Fiul meu este un sălbatic. Dă-mi voie să te conduc în salon!

Cu siguranță, se simți necivilizat, de-a dreptul barbar în timp ce tatăl lui îi oferi brațul, iar ea își puse pe el palma mică și delicată. Se consolă cu gândul că, imediat după cununie, avea s-o ducă în pat.

„Fugi, fugi, fugi!"

Mintea ei rostea la nesfârșit cuvântul, în vreme ce marchizul o conducea spre salon. Simțindu-se ca într-un coșmar, Portia se străduia să-și reprime tremuratul care amenința s-o cuprindă din clipă în clipă. Niciodată în viața ei, nu văzuse o asemenea foame nestăpânită în ochii unui bărbat. Când Locksley îi luase mâna și i-o sărutase,

nu mai contase că ea purta mănuși. Căldura emanată din el fusese atât de puternică, încât parcă o arsese.

Când intrară în hol, se gândi că, dacă ar fi deșteaptă, s-ar duce direct la ușă și ar pleca. Nu era novice în privința bărbaților când venea vorba de ce erau capabili, dar bănuia că nici una dintre experiențele ei nu o pregătise pentru ceea ce avea să-i ofere Locke. Crezuse că, dacă avea să fie provocatoare, asta îi va oferi un avantaj, dar își dăduse seama că era posibil să fie complet depășită în relația cu el.

Chiar și în clipa aceea, îi simțea privirea sfredelindu-i ceafa, plimbându-i-se pe umerii goi, coborându-i pe șolduri și urcând din nou. Fără îndoială că mâinile lui aveau să parcurgă același traseu după căderea nopții. De ce, de ce, de ce nu citise contractul cu mai multă atenție? De ce avocatul ei nu-i atrăsese atenția asupra chichițelor? De ce vicontele trebuia să fie atât de protector față de marchiz?

După ce intrară în salon, Marsden o opri locului în vreme ce vicarul se duse în fața șemineului. Locksley i se alătură. Pe lângă el, celălalt bărbat părea un pitic. Ea nu dori să se gândească la faptul că, mai târziu în acea seară, o va face și pe ea să pară pitică. Înghițind anevoie un nod, își adună toată voința și se hotărî a nu se lăsa intimidată de mărimea sau de comportamentul lui. Auzind pași în spate, se întoarse și văzu trei servitori intrând grăbiți în cameră. Toți păreau a fi doar puțin mai tineri decât Marsden.

– Dă-mi voie să ți-i prezint pe membrii personalului meu, spuse marchizul. Ei vă vor fi martori. Gilbert, majordomul nostru, doamna Dorset, bucătăreasa, iar pe doamna Barnaby ai cunoscut-o deja.

Cei trei făcură o plecăciune și zâmbiră larg, părând complet relaxați, de parcă ceea ce se întâmpla era perfect firesc.

– Mă bucur să vă cunosc, murmură ea străduindu-se ca mintea ei să accepte cele ce se petreceau și întrebându-se dacă mai existaseră vreodată la o nuntă oaspeți atât de ciudați.

– V-am adus astea, murmură doamna Dorset, cu un zâmbet strălucind de speranță oferindu-i o mână de flori pe jumătate ofilite. O mireasă trebuie să aibă flori. Le-am cules eu însămi, de pe pajiște.

– Mulțumesc, sunt minunate.

Femeia făcu o reverență înainte de a se retrage lângă ceilalți. Marsden o conduse pe Portia spre vicar, așteptă cât ea aprecie din ochi distanța până la ușă, iar prin minte îi trecu un ultim gând sălbatic că ar trebui să fugă de-acolo.

Browning își drese glasul.

– Cine o dă pe mireasă?

– Eu, anunță Marsden punând mâna ei pe brațul lui Locksley, apoi se duse lângă fiul său, părând să-i servească drept cavaler de onoare.

Vicarul vorbi cu asprime despre sanctitatea căsătoriei, de parcă nici ea, nici Locksley nu înțelegeau pe deplin semnificația a ceea ce făceau, de parcă ceea ce se petrecea era o farsă totală. Fiecare cuvânt o izbea ca și cum ar fi avut forța unui baros. Dacă ar fi avut puțină decență, ar fi pus capăt acelei situații îngrozitoare, dar, dacă ar fi avut puțină decență, nu s-ar fi aflat acolo. Își menținu privirea concentrată asupra lavalierei lui Locksley, gândindu-se cât de perfect era înnodată. Era mult mai ușor decât să se uite în ochii lui și să vadă acuzarea din ei, dezaprobarea că îi trecuse prin minte să se mărite cu tatăl lui pentru a avea un câștig – numai că ea dorise să obțină cu totul altceva decât credea el.

După ce vicarul recită jurământul pe care ea trebuia să-l repete, Portia deschise gura, doar că se pomeni cu degetul lui Locksley sub bărbie, aceasta ridicându-i capul până când fu obligată să se uite în ochii lui.

– Nu jura credință lavalierei mele.

– Nici nu intenționam asta.

Nu se simți cu nimic mai bine, fiind cea mai mică dintre minciunile pe care le spusese în ziua aceea. De ce el trebuia să facă lucrurile și mai dificile insistând să se privească în ochi în timp ce își rosteau jurămintele?

– Browning, repetă cuvintele pentru ea, porunci el.

– Mi le amintesc, se răsti, detestând felul în care el o studia, de parcă se aștepta ca ea să se manifeste nepotrivit.

Deși știa că ar fi trebuit să plece, părea că nu-și putea face picioarele să se clintească. Nu doar degetele și ochii lui o țineau captivă. Ci și absoluta autoritate pe care o emana. El nu ar ceda niciodată în fața cuiva. Ar apăra ce era al lui. Ea știa asta cu o certitudine deplină, iar după ce se căsătoreau, avea să fie a lui.

Ar fi trebuit să negocieze niște condiții mai bune, nu doar o alocație și faptul că orele zilei îi aparțineau, însă era prea târziu deja. Plănuise totul cu grijă, dar când contase cel mai mult cedase mult prea ușor. Însă nu avea să regrete, deoarece își atingea scopul suprem.

Calmă și cu o voce mult mai fermă decât se simțea cu adevărat, Portia repetă cuvintele și fu recunoscătoare că nu exista nici

o referire la iubire, că măcar promisiunile pe care și le făceau erau oneste, nu ipocrite. Avea să-l prețuiască, să-l onoreze și să i se supună la bine și la rău, până când moartea îi va despărți.

Totuși, se simți nepregătită când același jurământ fu repetat de vocea lui puternică și gravă, în vreme ce ochii lui îi sfredeleau pe ai ei de parcă ar fi vrut să-i marcheze sufletul cu fierbințeala lor. În cele din urmă, degetul lui se îndepărtă de sub bărbia ei, însă, nici după ce nu mai fu obligată, ea păru a nu putea să-și ia privirea de la el.

– Avem un inel? șopti vicarul în cele din urmă.

– A, da. Marsden își pipăi buzunarele unul după altul, de parcă uitase unde îl pusese. Iată-l! I-l dădu lui Locksley. A fost al mamei tale.

La auzul acelor cuvinte, stomacul Portiei se strânse cu o asemenea forță și atât de dureros, încât trupul aproape că i se încovoie.

– Ești sigur că e bine? întrebă Locksley încet.

– Foarte.

Cu o atitudine solemnă, el se întoarse spre Portia, îi luă mâna...

Ea își strânse pumnul.

– Nu pot! Se uită la Marsden și îi văzu speranța și bucuria din ochii la fel de verzi ca ai fiului său. V-ați iubit soția. Eu și fiul dumneavoastră nu ne iubim. Aceasta este doar o căsătorie de conveniență extremă. Nu se poate să doriți cu adevărat ca eu să port prețiosul ei inel.

– Linnie dorește să-l porți. I-am citit scrisorile tale. Este de acord să fii soția lui.

O, Dumnezeule, era cu adevărat nebun! Poate că Locksley nu îl salva pe tatăl lui de ea, ci o salva pe ea de tatăl lui. Totuși, vicontelui nu-i păsa absolut deloc de ea, așa că de ce l-ar fi interesat că ea ar fi fost legată de un nebun?

– Mai bine, legați-mi un șnur pe deget. Ar fi la fel de potrivit.

– După ce el ia o hotărâre, nu ai cum să-l convingi că nu e bine.

– Dar este o bătaie de joc la adresa a ceea ce a fost între ei.

– Nu, nu este, draga mea, rosti Marsden. E o confirmare a credinței noastre că vei fi o soție adevărată și bună pentru iubitul nostru fiu.

Numai că ea nu era bună. Dacă ar fi fost, nu ar fi ajuns în acea situație. Dacă ar fi fost bună, ar fi plecat.

Locksley îi strânse mâna.

– Dă-mi mâna!

– Nu se poate să vrei să faci asta.

– Nici să mă însor astăzi n-am vrut, dar totuși o fac. Dă-mi mâna și hai să terminăm cu asta!

Ezitând, ea îi dădu ascultare și privi cum el îi dădu jos mănușa de pe braț, apoi de pe palmă, după care i-o dădu tatălui său. Trăgând adânc aer în piept, îi puse pe deget inelul cu mici diamante și smaralde. Se potrivi perfect, ceea ce, dintr-un anumit motiv, înrăutăți și mai tare lucrurile. Îl simți extrem de greu și emanând căldura pe care o absorbise din pielea lui cât îl ținuse în mână.

– Cu acest inel, te iau de soție, rosti el solemn.

Ea își ridică privirea spre a lui, iar amploarea a ceea ce făcuseră îi tăie respirația. Era măritată. Cu vicontele Locksley. Era complet diferit față de ceea ce plănuise ea. Simți o nevoie imperioasă să-și ceară scuze, să-i spună că îi părea rău. Avea să fie cât de bună putea fi o soție, însă asta nu însemna că el nu o să ajungă s-o urască până la urmă. Și era posibil ca și ea să ajungă să se urască.

– Vă declar Lord și Lady Locksley. Puteți săruta mireasa.

Soțul ei – soțul ei! – își înclină capul și îi oferi ceea ce ea presupuse că avea să fie ultimul sărut cast primit de la el. Buzele lui le atinseră ușurel pe ale ei, ca și cum, mai devreme, nu existase nici un fel de pasiune între ei. El abia apucă să se retragă un pas că Marsden se și grăbi să o sărute pe obraz.

– Bun venit în familie! Nici nu-ți pot spune cât de bucuros m-ai făcut în această zi.

Portia își dori ca și ea să se fi simțit fericită. Apoi se pomeni înconjurată de servitori, care îi strânseră mâna, o îmbrățișară și o felicitară.

Însă când se uită peste umăr la soțul ei, constată că o privea de parcă tocmai descoperise ceva ce ar fi preferat să nu știe despre ea.

Capitolul 5

Locke nu reușise să-și ducă mireasa în dormitor imediat după ceremonie deoarece doamna Dorset pregătise un festin, iar mâncarea n-ar mai fi fost bună dacă nu s-ar fi servit la scurt timp după rostirea jurămintelor. La masa din mica sufragerie, Locke se așeză vizavi

de tatăl lui, avându-i pe soția lui – soția lui! – în stânga, lângă inima lui rece, și pe vicar în dreapta.

În timp ce sorbea din vin, se gândi la posibilitatea ca mercenara lui soție să aibă totuși o conștiință. Îl surprinsese peste poate faptul că ea nu dorise să accepte inelul. Se așteptase ca ea să arunce o privire diamantelor și smaraldelor și să înceapă să saliveze. Însă nu o făcuse. Nu se simțise bine să-l primească. Chiar și în clipa aceea, între două feluri de mâncare, îl răsucea pe deget de parcă și-ar fi dorit să-l scoată.

El nu credea că motivul era faptul că simboliza că era măritată. Ci faptul că simboliza dragostea, iar între ei nu exista nici urmă de așa ceva. Și nici nu avea să existe vreodată. Amândoi știau asta.

– De unde este familia dumneavoastră, Lady Locksley? întrebă Browning, iar ea tresări vag, evident încă stânjenită de acea formulă de adresare.

Ceea ce era o altă surpriză. Ar fi trebuit să o bucure, să insiste ca el să i se adreseze astfel.

– Din Yorkshire, spuse ea încet.

– Domeniul familiei contelui de Greyling se află în Yorkshire, rosti Locke întrebându-se de ce nu se gândise el s-o chestioneze în acea privință, mai devreme în cursul zilei. Dar, în fond, la vremea aceea nu-i păsase de unde era ea. Nu-l interesase decât să scape de ea cât mai repede. Locuiește acolo din când în când.

Pentru prima dată de când se așezaseră la masă, ea se uită la el. Locke nu-și dădu seama de ce se simți atât de satisfăcut că, în sfârșit, îi captase atenția.

– Nu știam asta.

– Trebuie să-i anunți pe Grey și pe Ashe că te-ai însurat, îi ceru tatăl lui. Să-i inviți aici. Vom sărbători căsătoria voastră.

– Abia aștept să-ți cunosc prietenii, spuse ea.

– Îmi sunt mai mult frați decât prieteni.

Toți trei avuseseră șase ani când sosiseră la ei. Crescuseră împreună, avuseseră împreună parte de aventuri, năzdrăvănii și pierderi, cele din urmă creând între ei o legătură mai puternică decât ar fi făcut-o orice altceva.

– Atunci, ai avut mare noroc că ți-au fost alături.

El se întrebă brusc pe cine ar avea ea alături. Majoritatea femeilor umpleau bisericile cu rude și prieteni.

– Va trebui să invităm și familia ta să ne viziteze.

Ea își tamponă delicat buzele cu șervetul.

– Eu nu am familie.

– Nici măcar o rudă căreia să-i pese de faptul că ai devenit vicontesă?

– Nici măcar una.

Atunci, pe cine naiba voia să impresioneze? Nu că nu obținea destule pentru ea însăși. Poate că asta era suficient, poate că era interesată doar de sine. De ea și de copilul ei. Dorea ca viitorul copil pe care urma să-l aibă să beneficieze de toate avantajele posibile. Iar cu el ca tată, cu siguranță urma să le aibă.

– Lord Marsden... începu ea.

– Trebuie să-mi spui „tată", o întrerupse el.

– N-aș putea fi atât de nepoliticoasă.

– Acum, suntem rude. Insist!

Ea înclină puțin capul, în semn de acceptare, însă Locke nu crezu nici măcar pentru o clipă că ea se va conforma cu adevărat cererii tatălui său. Pur și simplu, se străduia să evite o dispută în timpul cinei. Se părea că soția lui era un om care învață repede.

– Mă întreb dacă ai fi atât de amabil, încât să-mi povestești puțin despre Locksley când era copil.

De ce naiba îi ceruse asta?

Chicotind, tatăl lui se sprijini de spătarul scaunului.

– Nu te-a lăsat să-i pui și tu întrebări? Nu, bănuiesc că nu.

Sorbind din nou din vin, Locke o studie pe Portia, încercând să-și dea seama ce urmărea. Îl deranjă enorm faptul că părea sincer interesată. Nu îi păsa de el, așa încât ce avea de câștigat aflând câte ceva despre trecutul lui?

– Nu-i plăcea să poarte pantofi, îi spuse tatăl lui. Oamenii credeau că-l neglijez pentru că mereu alerga desculț de colo-colo.

– Îmi plăcea să simt iarba sub tălpi, se simți el obligat să recunoască. În plus, e mai ușor să te cațări dacă ai picioarele goale.

– Ah, da, era ca o mică maimuțică. Se cățăra peste tot. În copaci, pe scări. Odată, l-am găsit ghemuit aproape de tavanul bibliotecii. Aproape că m-a lovit apoplexia când l-am văzut. Se proptise cumva în colț și izbutise să urce. Avea doar vreo trei ani. Dacă ar fi căzut... încă mă trec nădușelile când mă gândesc ce tragedie s-ar fi putut întâmpla. După ce l-am dat jos cu bine, i-am tras o chelfăneală s-o țină minte toată viața. După aceea, am regretat, m-am temut că i-am

curmat simțul aventurii. Însă o săptămână mai târziu, se cocoța pe rafturi.

Ea îl privi atât de pătrunzător, încât el simți nevoia să se foiască pe scaun. Se abținu și, în schimb, mai bău niște vin. Nu dorea ca ea să-și dea seama cum era el, să-l descifreze, să afle detalii din copilăria lui. Nu avea nimic de câștigat din asta. Din punctul lui de vedere, nu era nevoie de cuvinte între ei.

– Nu ți-a fost frică să te afli atât de sus? întrebă ea.

– Nu-mi amintesc deloc acel incident.

– Dar îți amintești că te-ai cățărat?

– În copaci, pe zidurile exterioare. Pe orice lucru de care mă puteam ține cu mâinile sau pe care îmi puteam sprijini picioarele.

– Acum, te mai cațări?

Părea sincer interesată, ceea ce îl făcu să se simtă și mai vinovat din pricina faptului că pe el îl interesa un singur lucru de la ea.

– În una dintre călătoriile mele, am escaladat un mic munte. Cățăratul are rostul lui. „O să mă urc pe tine înainte de sfârșitul nopții." Se înroși brusc și se întrebă dacă ea îi citise gândurile. Poate că, într-o zi, o să te iau să urcăm împreună.

– Mi-ar face plăcere. Când eram mică, obișnuiam să mă cațăr în copaci. Să mă ascund. Eram cam neastâmpărată.

– De cine te ascundeai?

Ea râse ușurel.

– A, știi, mă jucam de-a v-ați ascunselea, jocuri din astea.

Având în vedere faptul că își ferise privirea, el nu crezu că fusese vorba de jocuri. Dar ce conta? De ce discutau despre asta? El nu voia să afle despre copilăria ei, despre trecutul ei sau despre orice altceva legat de ea. Nu dorea să și-o imagineze fetiță cu codițe împletite ridicându-și fusta și cocoțându-se într-un copac.

Ce conta acum era că ea urmărea un câștig, iar din această cauză el își începuse ziua holtei și o sfârșea însurat – un soț care încă trebuia să testeze marfa.

Ea își îndreptă din nou atenția spre tatăl lui.

– Dumneata te-ai cățărat în copaci, milord?

– Linnie era cocoțată într-un copac când am cunoscut-o. Ei îi plăcea să se cațăre. M-a convins să urc și eu. De fapt, m-a provocat. A spus că sunt laș. Și a trebuit să-i arăt că nu sunt. Așa că m-am urcat. De pe creanga noastră, am privit căderea nopții. A fost atât de frumos! Alături de ea, am văzut înserarea cum nu o mai văzusem

niciodată, i-am înțeles maiestuozitatea. Apoi a venit vremea să ne ducem acasă. Și am încremenit. Totul fusese în regulă cât privisem în sus. Dar când m-am uitat în jos, m-a apucat amețeala.

– Cum ai coborât? întrebă Portia.

– Ea m-a luat de mână. „Nu-ți lua privirea de la mine", mi-a zis ea. „Nu te voi lăsa să cazi." Eu aveam doisprezece ani, iar ea, opt. Nu mi-am luat privirea de la ea. Dar tot am pățit-o, rapid și zdravăn.

– Te-ai lovit rău?

El îi făcu Portiei cu ochiul și zâmbi amintindu-și cu drag.

– Nu, m-am îndrăgostit de ea. Așa că-i normal ca lui Locke să-i placă să se cațăre. A moștenit asta de la maică-sa.

El nu știa asta, nu auzise niciodată povestea, știuse doar că fuseseră atrași unul de altul de la o vârstă fragedă. Nedorind să-și întristeze tatăl, evitase să-i pună întrebări despre mama lui. Poate că făcuse asta și pentru el, fiindcă nu dorise să afle ce pierduse neavându-i pe ambii părinți alături.

– Ai iubit-o vreme îndelungată, spuse Portia pe un ton plin de surprindere și admirație.

– Toată viața mea. Ei bine, mai puțin în primii doisprezece ani, dar ăia nu contează. Când am cunoscut-o, a fost ca și cum am început o viață nouă. Lovi masa cu palma, apoi își ridică paharul. Și apropo de viață nouă, ne aflăm aici pentru a celebra o cununie. În cinstea fiului meu favorit și a noii mele fiice! Fie să nu vă luați niciodată ochii unul de la celălalt!

Portia își ridică paharul, dar nu se uită la Locke. Acesta bănui că motivul era că ea nu dorea ca el să vadă lacrimile care amenințau să-i izbucnească, dar profilul ei le dezvălui strălucind la coada ochiului. O adevărată revelație! Era o sentimentală cu o inimă care se înduioșa ușor, însă nu voia ca el să vadă asta.

Terminându-și vinul din pahar, simți un impuls nebunesc de a-i spune că nu o va lăsa să cadă. Dar își păstră gândul pentru sine deoarece știa din experiență că aceea era calea spre nebunie.

După cină, Portia și Locke se retraseră în bibliotecă, unde el turnă pentru amândoi câte un pahar cu porto, în vreme ce tatăl lui îl conducea pe vicar la trăsură. Se așezară în fața focului, într-o tăcere neplăcută, singurul sunet din încăpere fiind trosnetul lemnelor care ardeau în șemineu. Totuși, în ciuda căldurii emanate, ea părea a nu reuși să se încălzească.

Soțul ei – Dumnezeule mare, un soț ai cărui ochi nu-și luau nici o clipă privirea de la ea, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să încerce să fugă cu argintăria familiei. El o considera o mercenară, dar ea știa al naibii de bine că banii nu o puteau proteja nici pe departe la fel de bine ca el și poziția lui în societate. Se gândi că poate o dezbrăca în minte, însă de ce s-ar fi deranjat să facă asta când o putea conduce în dormitorul lui, unde să-i smulgă hainele oricât de repede ar fi dorit? Având în vedere sărutul lui pătimaș de mai devreme, ea bănui că sexul cu el avea să fie dur și rapid. Și des. Nu-și amintea să fi întâlnit vreodată un bărbat care să pară atât de viril și de capabil în timp ce nu făcea altceva decât să stea, să bea porto și să se uite la ea.

– Cât de mult poate dura să-și ia rămas-bun de la vicar? întrebă ea în cele din urmă, privind flăcările pentru că era mai ușor decât să se uite în ochii lui și să vadă dorința pentru ea licărind în ei.

Faptul că știa că el o dorea putea fi un soi de monedă de schimb dacă ea reușea să-și dea seama cum o putea cheltui fără a-l înfuria.

– Bănuiesc că tata a uitat că îl așteptăm și s-a retras în apartamentul lui.

Ea îndrăzni să se uite la el, să-i privească degetele îndoite în jurul piciorului paharului, și încercă să nu se gândească la felul cum o vor cuprinde pe ea mai târziu.

– N-ar fi bine să vezi ce face?

– E om în toată firea.

Ea își înclină capul și îi zâmbi cu mâhnire.

– Totuși, mai devreme l-ai crezut incapabil să-și aleagă o soție.

– Este o diferență uriașă între a decide să te duci la culcare și a decide să te însori.

Portia se gândi că așa era. Înghițind un nod uriaș, ea se sili să-i susțină privirea.

– Presupun că ne vom consuma căsătoria în seara asta.

Fără a-și lua privirea de la ea, el își înclină puțin capul.

– După ce îți vei termina portoul și vei fi puțin mai relaxată.

– Sunt relaxată.

El doar se uită la ea. La naiba, nu era! Însă era imperativ ca ei să-și consume mariajul, pentru ca el să nu poată susține că ea nu era o soție bună, pentru a nu avea nici o justificare ca să ceară anularea căsătoriei. Totuși, nu dorea ca el să-și dea seama de disperarea ei și nici să înțeleagă importanța locului său în viața ei.

– Poate că ar trebui să urc și s-o rog pe doamna Barnaby să mă ajute să pregătesc...

– Voi face eu toate pregătirile necesare.

– M-am referit la faptul că m-ar putea ajuta să mă dezbrac...

– Te voi dezbrăca eu.

– M-am gândit să fiu singură câteva momente, să mă pregătesc, să-mi pun cămașa de noapte...

– Nu-ți va trebui o cămașă de noapte.

– La un moment dat...

– Nu în noaptea asta.

– Chiar trebuie să mă întrerupi mereu?

El îi adresă un zâmbet diabolic, plin de promisiuni necuviincioase.

– Nu văd nici un rost să amânăm urcarea în cameră cu vorbe care nu vor schimba nimic. Termină-ți vinul!

Ea bău doar o înghițitură pentru că nu accepta să i se spună ce să facă. Și ea avea anumite așteptări, iar printre ele nu se număra să-i îndeplinească lui fiecare dorință. N-avea decât să aștepte până când se simțea pregătită.

Privind în jur, își îndreptă atenția spre un colț îndepărtat al încăperii.

– În colțul acela te-ai proptit și ai urcat până la tavan?

El nici măcar nu se osteni să se uite.

– Din câte am înțeles, da.

Camera avea un tavan incredibil de înalt, un șemineu uriaș, geamuri mari și câteva locuri unde se putea ședea.

– Îmi dau seama de ce tatăl tău a fost îngrozit. Dacă ai fi căzut, probabil că ți-ai fi rupt gâtul.

– Dar n-am căzut. Mai vrei și altceva în afară de porto?

Ea clătină din cap și sorbi din nou din vinul gros și dulce.

– N-ai băut prea mult vin în timpul cinei, comentă el.

– Nu mi-a plăcut niciodată să beau prea mult vin. Puțin este suficient. Dar bănuiesc că tu bei în exces.

Totuși, nu auzise niciodată povești că s-ar fi îmbătat criță.

– Prefer să nu-mi beau mințile.

Era normal având în vedere că îl văzuse pe taică-său pierzându-și-le pe ale lui. Însă ea se pomenise că îl plăcea pe Marsden, i se părea că era drăguț. Tatăl ei fusese un om strict, căruia îi plăcuse să controleze totul. Nu credea că Locksley ar fi locuit în acea casă dacă și tatăl lui ar fi fost la fel. Cu siguranță, nu s-ar fi străduit să-l protejeze până

la extrema de a se însura cu o femeie despre a cărei existență nici măcar nu avusese habar până în acea după-amiază.

– Când erai mic, te temeai de tatăl tău?

– Când eram mic, nu mă temeam de nimic. Arătă cu capul spre colțul îndepărtat. După cum îți poți da seama.

– Dar acum, te temi de ceva?

– Mi-e frică să nu înnebunesc. Ceea ce sigur se va întâmpla dacă nu te duc mai repede în pat.

Își puse paharul pe o masă și se ridică, dominând-o cu înălțimea sa.

Inima ei bătu cu putere, gata să sară din piept. Bău repede ce-i mai rămăsese din vin și se întrebă înnebunită dacă n-ar fi bine să mai ceară unul. El întinse mâna spre ea. Ce mână mare avea! Nimic din aspectul ei nu indica moliciune. Se vedeau bătături și urme ale zgârieturilor, mici cicatrice pe ici, pe colo. Se întrebă în treacăt ce făcea el de avea mâini care semănau mai degrabă cu ale unui muncitor decât cu ale unui gentleman. Fără îndoială, erau suvenire din aventurile lui.

Înainte de a apuca să se decidă dacă să-i ceară încă un pahar cu porto, el i-l luă din mână și îl puse pe măsuța de lângă fotoliu. Apoi se aplecă, o luă cu mâinile de brațe și o ridică în picioare.

– Pentru o femeie care, în această după-amiază, vorbea cu atâta îndrăzneală despre sex, pari destul de nervoasă.

– Abia dacă ne cunoaștem. Nu știu sigur la ce să mă aștept din partea ta.

– Așteaptă-te să fii recunoscătoare că ai ajuns în patul meu și că dormitorul nostru este departe de al tatei, așa că nu-ți va putea auzi țipetele de plăcere.

– Ești atât de al naibii de aro...

El o lipi de trupul său și îi acoperi gura cu a lui. Hainele nu oferiră nici o protecție împotriva căldurii care se revărsă din corpul lui în al ei, ca și cum el deja începea să pună stăpânire pe ea, ca și cum toată ființa lui avea s-o penetreze înainte de sfârșitul nopții.

În timpul scurtei sale vieți, ea trăise câteva momente de teroare pură. Acela era altul. În ultimele câteva luni, învățase să-și separe mintea de trup, căpătase înțelepciunea de a nu-i păsa, se obișnuise să facă totul fără a se implica emoțional, să se desprindă de realitatea a ceea ce se întâmpla de fapt. Acela era motivul pentru care știuse

că putea suporta fără greață, fără lacrimi, fără regrete ca un bărbat cu peste treizeci de ani mai în vârstă să se afle deasupra ei.

Însă Locksley îi doborâse barierele ca și cum fuseseră construite din vreascuri. Nu se mulțumea doar s-o aibă. Voia s-o posede. Simți asta din bătaia pulsului său la gât, unde ea își pusese degetele, din vibrația pieptului său când el mârâi, iar sărutul lui deveni atât de apăsat, încât ea simți ca și cum el săpa în căutarea sufletului ei.

Felul de a se purta al bărbaților nu-i era străin, dar el părea să sfideze tot ce știa și înțelegea ea. Nu mai întâlnise niciodată un bărbat care să emane o foame atât de puternică, dându-i impresia că pasiunea dintre ei avea s-o consume nu numai pe ea, ci și pe el. Și că el abia aștepta asta.

El îi cuprinse capul în palme și i-l aplecă puțin, într-o poziție mai bună pentru atacul lui. Totuși, în ciuda voracității patimii lui, ea nu simți nici o clipă că nu s-ar fi putut desprinde din mâinile lui, că nu l-ar fi putut opri. Dacă ar fi vrut.

Însă ea nu dorea să se retragă. Iar acest gând fu suficient pentru a se îngrozi. La fel și gândul că el izbutise cumva să trezească imoralitatea din ea, că o făcuse să-și dorească îndeplinirea visurilor pe care le avusese când fusese tânără și inocentă. Că o făcuse să creadă că, poate, erau realizabile, că încă mai existau.

Desprinzându-și gura de a ei și respirând anevoie, el o privi.

–Asta este ceea ce vreau. Foc și pasiune. Nu un șoricel speriat. Vreau o leoaică în patul meu.

O leoaică? Dacă el ar fi știut adevărul despre Montie...

El o ridică în brațe ca și cum ea abia dacă ar fi cântărit puțin mai mult decât un nor de pe cer. Niciodată, un bărbat nu o mai purtase în brațe. Și nu dori să admită cât de în siguranță o făcu să se simtă în timp ce ieși hotărât din cameră, însă, dacă aflase măcar un lucru despre el în ziua aceea, era că făcea totul cu hotărâre.

Își dădu seama dincolo de orice îndoială că era pe punctul de a deveni soția lui cu adevărat. Și nu avea să mai existe cale de întoarcere odată ce devenea a lui.

În vreme ce el urcă două trepte deodată, pe ea începu s-o mustre conștiința. Trebuia să-i mărturisească totul înainte de a fi prea târziu. Căsătoria lor putea fi anulată. Putea să plece rușinată și umilită, putea găsi o cale de a supraviețui, de a proteja tot ce trebuia protejat. Ca și cum un răspuns miraculos avea să i se dezvăluie brusc, deși înainte nu o făcuse.

Trecură pe lângă ușa închisă a dormitorului principal. Pașii lui parcurseră repede distanța până la camera de pe colț, aflată la capătul coridorului.

El o dorea. Portia își dădea seama de asta din tensiunea care radia din el. Ea îi putea da tot ce își dorea el. Îi putea cere orice, că ea nu avea să-l refuze. Îi putea pretinde orice, că ea nu avea să se opună. Putea face astfel încât el să nu regrete niciodată.

Iar în privința propriilor regrete, va găsi puterea să le ignore sau să le accepte. Era prea aproape de a obține ceea ce dorea – ceea ce îi trebuia pentru a supraviețui –, ca să lase vina să câștige împotriva rațiunii. Era vorba de foamete sau de ospăț. De frig sau de cald. Moarte sau viață.

El deschise ușa, intră, apoi o trânti lovind-o cu piciorul. Ea se aștepta să se pomenească aruncată pe pat, poalele să-i fie ridicate în cap, iar el să o penetreze cu putere deoarece legea tocmai îi dăduse dreptul s-o posede.

În schimb, el o puse în picioare pe podea, încet și cu delicatețe, în mijlocul camerei. Patul se afla în spatele lui; totuși, brusc, el nu mai părea foarte înfometat, ca și cum nebunia care îl adusese acolo atât de grabnic fusese domolită, înfrânată. Dar febra din ochii lui când își coborî privirea spre ea îi spuse că încă nu dispăruse cu totul, că era primejdios de aproape, că el avea ceva primitiv care, odată descătușat, o putea distruge.

Ar fi trebuit să fie speriată, chiar îngrozită. Totuși, părea a nu putea simți nimic altceva decât uimire și dorința de a se băga în pat cu el și de a-i cere să facă ce dorea cu ea. El nu o mai atingea, însă ea tremura în continuare. Toate terminațiile nervoase îi vibrau, iar pielea ei părea să tânjească dureros după atingerea lui. Trecuse foarte mult timp de când nu mai jinduise să fie atinsă de un bărbat.

De când își pierduse inocența. De când fusese trădată.

Fără grabă, vârful unui deget lung și gros urmă linia decolteului de pe umăr în jos, peste umflătura unui sân, apoi peste a celuilalt, după care urcă spre umărul opus, abia atingându-i rochia, mai degrabă însemnându-i pielea cu o fierbințeală ce distruse planul ei de a rămâne distantă. Ochii lui nu-i părăsiră nici o clipă pe ai ei, iar ea se temu că el i-ar putea deslușI în privire confuzia și slăbiciunea.

Ar fi trebuit să știe că el nu s-ar fi mulțumit cu răceala în patul lui.

Degetul lui parcurse aceeași cale în sens invers, până când reveni la începutul traseului pe care îl cartografiase ca un explorator ce era.

Apoi palmele lui îi coborâră pe brațe până la vârful degetelor și urcară înapoi.

– Îmi plac brațele tale goale, rosti el cu o voce joasă, adâncă, sălbatică. Pe viitor, să nu mai porți mănuși.

După cină, ea nu și le mai pusese. Iar în clipa aceea, oricât de mult își dori, nu prea putu regreta că nu o făcuse.

– Nu ar fi cuviincios.

Un colț al gurii lui se ridică, iar ochii i se întunecară.

– Înainte ca această noapte să se sfârșească, vei afla că îmi plac multe lucruri necuviincioase. Întoarce-te!

Ea spusese că putea s-o ia pe la spate, așa că nu-l putea învinovăți că dorea asta. Ridicându-și bărbia, făcând apel la voința ei de oțel, ea se răsuci și abia atunci îndrăzni să închidă strâns ochii, așteptând atacul lui.

– Iarăși te-ai încordat, spuse el.

– Ți-am zis. Nu te cunosc suficient de bine pentru a ști la ce să mă aștept.

– Ți-am spus să te aștepți la plăceri.

– Văd că nu te grăbești să mi le oferi.

Gura lui fierbinte poposi în locul unde umărul ei se îmbina cu gâtul.

– Avem toată noaptea la dispoziție, Lady Locksley. Buzele lui urcară mângâietoare spre urechea ei. Te vreau umedă, fierbinte și implorându-mă să te iau.

Un fior de anticipare se prelinse pe șira spinării ei.

– Poate că tu mă vei implora, milord.

Limba lui îi parcurse conturul urechii.

– Contez pe asta.

Ea își întoarse brusc capul, ațintindu-și privirea în ochii lui.

– Vrei să te fac să mă implori?

El rânji.

– Vreau să încerci. O sărută pe frunte. Dar nu încă. Nu până când nu voi avea plăcerea de a-ți da jos hainele.

Și agrafele, pentru că el își băgă degetele în părul ei, le scoase una câte una și le aruncă nepăsător pe dușumea. Cu spatele la el, privind micul foc care ardea în șemineu, ea încercă să-l înțeleagă pe acel om.

O dorea. În această privință, nu avea nici un dubiu, dar totuși prelungea chinul cu o dulceață de care ea nu mai avusese parte niciodată.

După ce părul ei se rostogoli pe umeri, el mârâi de satisfacție și adună în palme o parte din el.

– Toată ziua, mi-am dorit să fac asta. Și mi-am dorit să-l ating. Este atât de des și de mătăsos.

– Este de nestăpânit.

– Îmi place să fie așa.

– Chiar și o soție?

– Asta n-aș putea spune, fiindcă am o soție doar de câteva ore. Dar îmi place ca amantele mele să fie de nestăpânit.

Ea detestă scânteia de gelozie care o străbătu și recunoscu ironia reacției sale. Nu era ca și cum ea i se dăruia virgină fiind.

– Câte amante ai avut?

El îi împinse încet părul peste un umăr și o sărută pe ceafă.

– Destule pentru a ști cum să-ți ofer plăcerea.

Ochii ei se închiseră. Se părea că ideea lui despre plăcere implica mult chin. Buzele lui îi traversară umărul exact înainte ca degetele lui să-i mângâie pielea de-a lungul marginii de sus a rochiei. Cum de era posibil ca o atingere atât de ușoară s-o afecteze atât de profund, să o străpungă până în miezul feminității ei? Când răspunsese la anunț, se așteptase la sex lipsit de pasiune. Nu era deloc pregătită pentru toate senzațiile pe care el i le stârnea fără efort.

Simți întinderea panglicilor care îi legau rochia, conștientizând cu intensitate faptul că el le dezlega cu totul și că țesătura începea să se dea la o parte. Rochia era suficient de grea pentru a începe curând să-i alunece de pe umeri. Ea își ridică repede mâinile spre corsaj pentru a o ține la locul ei. De ce nu stingea luminile?

Simțindu-l trecând pe lângă ea, deschise ochii și îl văzu în fața ei.

– Coboară-ți brațele, spuse el încet.

Nu fusese chiar o poruncă, dar totuși ea se gândi că el nu ar tolera nesupunerea. Iar ea își dorea un mariaj amical, fără certuri și pumni ridicați.

Ea își strânse pumnii și îi coborî pe lângă trup. Cu câte un deget de la fiecare mână, el îi împinse rochia de pe umeri până când mătasea începu să-i alunece pe corp. Ochii lui coborâră spre rotunjimile sânilor, iar ea văzu verdele lor aprinzându-se deși încă îi erau acoperiți de corset și cămășuță. Și din nou, el își trecu degetul acela afurisit

peste locul unde țesătura întâlnea pielea. Ea simți nevoia să-și împingă sânii în palmele lui, își dori o atingere fermă, nu acea tachinare iritantă, care îi aprindea toate terminațiile nervoase.

– Întoarce-te! îi ceru el, iar ea simți o satisfacție perversă auzindu-i vocea strangulată.

Cel puțin, nu era complet neafectat. Când avea să vină rândul ei să-i dea jos hainele o va face la fel de încet, va tărăgăna cât va putea. Îl va face să sufere.

Cu toate că, răsucită spre pat și văzându-l, nu știa dacă o va putea face încet. Trupul ei tânjea după mângâieri mai ferme, după duritatea trupului său apăsând moliciunea corpului ei.

El îi desfăcu șnururile corsetului. Și acesta căzu, iar ea rămase acoperită doar de materialul subțire al cămășuței. El veni din nou în fața ei, iar ea văzu că ochii îi erau întunecați.

– Am apreciat greșit mărimea sânilor tăi, rosti el. Sunt mai mici decât am crezut.

– Ești dezamăgit?

El clătină încet din cap.

– Nu.

Îi cuprinse un sân în palmă, iar ea nu-și putu stăpâni geamătul pe care îl scoase în timp ce aproape că se prăbuși pe podea, aproape că îi apucă mâna cealaltă pentru a i-o pune pe celălalt sân. Era extraordinar de plăcut să simtă atingerea fermă a palmei lui mari, să-i simtă degetele strângându-i-se cu delicatețe, parcă pentru a testa perfecțiunea a ce avea ea de oferit. Ea simți nevoia să strige la el să-i smulgă restul veșmintelor de pe trup, s-o bage în pat și s-o aibă.

După ce el începu din nou să-și treacă degetul peste marginea decolteului, și-l băgă sub țesătură, o dădu la o parte, coborî pe rotunjime, iar ea știu că avea să-i mângâie sfârcul...

Un țipăt înfiorător, un urlet aproape animalic o făcu pe ea să tresară, iar pe el, să înjure în surdină înainte de a se repezi la fereastră și a smuci draperia la o parte.

– Ce-a fost asta? întrebă ea.

El se îndreptă spre ușă.

– Așteaptă aici!

De parcă ea avea de gând să se ducă undeva pe jumătate dezbrăcată.

– Ce este?

Dar el deja ieșise pe ușă și o trânti în urma lui. Ea se apropie repede de fereastră, îndepărtă greaua draperie de catifea și privi afară. Luna aproape plină învăluia pământul în albastru și oferea suficientă lumină pentru ca ea să poată vedea o siluetă întunecată alergând prin landă undeva în depărtare. Apoi zări o altă siluetă. Pe aceea, o recunoscu. Era soțul ei, care ieșise în fugă din casă și care alerga în urmărirea persoanei pe care ea deja nu o mai putea vedea.

Oare fusese tatăl lui? Probabil că el fusese. Nu și-l putea imagina pe Locksley alergând după altcineva. Oare ce căuta marchizul afară și de ce țipase?

Cu toate că auzise zvonuri, din moment ce nu era închis într-un azil, nu crezuse că marchizul de Marsden era cu adevărat nebun. Se părea că era posibil să se fi înșelat.

Capitolul 6

Locke nu-și dădea seama de ce se ostenea să alerge. Știa exact unde avea să-l găsească pe tatăl lui, unde îl găsea mereu până la urmă. La mormântul marchizei de Marsden.

Până în seara aceea, nu înțelesese niciodată de ce tatăl lui insistase s-o îngroape pe mama lui lângă un copac de pe domeniul lor, și nu în cimitirul de lângă biserica din sat, unde se odihneau toți strămoșii lui. Dar după ce auzise povestea de la cină, se întrebase dacă nu cumva acela era copacul unde tatăl lui o întâlnise pe fata care avea să devină iubirea vieții lui.

Când își văzu tatăl apropiindu-se de mormânt, își dădu seama că se ducea direct acolo și că nu plănuia să rătăcească prin landă, așa că încetă să alerge, mulțumindu-se să meargă. Luna era suficient de strălucitoare, astfel că nu se ostenise să ia un felinar. Se străduia să nu fie iritat că fusese întrerupt. Cu siguranță, nu dorise să-și abandoneze mireasa, însă bănuia că fusese curioasă și se uitase pe fereastră, așa că îi văzuse pe tată și pe fiu alergând prin landă ca și cum câinii iadului erau pe urmele lor.

Fără îndoială că ea deja începea să înțeleagă de ce soartă o scăpase el. Pe de altă parte, el încă încerca să priceapă de ce luase atât de repede decizia de a se însura cu ea. Pentru a-l proteja pe tatăl lui,

da, însă ar fi putut s-o facă plătind exorbitanta sumă stipulată în contract. Poate că dacă venitul minelor ar fi fost înfloritor, dacă n-ar fi avut lucruri mai bune de făcut cu banii...

Nu, nici chiar atunci nu s-ar fi grăbit să-i dea o mică avere unei femei uneltitoare, care nu făcuse altceva decât să răspundă la anunțul unui nebun. Fără îndoială, s-ar fi așteptat să fie plătită, deși poate că de fapt obținuse ce dorise. Era dificil să-și dea seama. Ceea ce știa însă era că o lăsase să mocnească de excitare.

O simțea cum se stârnea ori de câte ori pielea lui o atingea pe a ei. Nu conta că nu era decât vârful unui deget. Ea reacționa de parcă el își lipea întreg trupul gol de al ei. Abia aștepta momentul în care chiar avea să facă asta.

Își dorea s-o facă încet, să savureze totul, dar, pe toți dracii, mai adesea ajunsese până în punctul de a-i smulge hainele decât în acela de a le smulge pe ale lui. O dorea pe spate în patul acela, privindu-l în timp ce o avea. Cu un geamăt, alungă acele gânduri. Vremea pentru toate astea va veni mai târziu. În clipa aceea, trebuia să se ocupe de tatăl lui.

Apropiindu-se de bărbatul aplecat spre mormânt, îi auzi suspinele, rugămințile. De parcă o femeie moartă ar fi avut puterea să-l tragă din această lume în cealaltă.

Nu credea că tatăl lui era cu adevărat în primejdie acolo. Mai apărea câte o viperă sau câte o vulpe, dar acele vietăți erau mai degrabă timide decât agresive. În copilărie, Locke zărise o dată un lup, însă nimeni nu-l crezuse deoarece prin părțile acelea nu hălăduiau lupi. O vreme, se temuse că era la fel de nebun ca tatăl lui din moment ce vedea creaturi care nu existau. Însă, dacă așa ar fi stat lucrurile, cu siguranță și-ar mai fi imaginat că-l vede. Frumosul animal îl fascinase.

Așa că nu se aștepta ca tatăl lui să fie atacat de vreo sălbăticiune. Dar era fragil, iar o noapte în landă nu i-ar fi făcut nici un bine.

Locke se opri și așteptă până când suspinele se stinseră, însă lamentările continuară:

– Linnie, de ce nu vii să mă iei? Băiatul s-a însurat. Nu va fi singur.

Deci circul din ziua aceea nu fusese determinat doar de dorința lui de a mai avea un moștenitor.

– Sunt pregătit. Vino și ia-mă!

Scrâșnind din dinți, Locke se strădui să nu audă disperarea din glasul tatălui său. În cele din urmă, când nu mai putu asculta

rugămințile tatălui său, îngenunche și își puse mâna pe umărul marchizului.

– Tată, e timpul să te întorci în casă.

– De ce nu vine? Acum, ești însurat. Mi-am făcut treaba.

Deci avusese dreptate în privința micului spectacol din ziua aceea. Totul fusese plănuit pentru ca Locke să se aleagă cu o soție.

– Vreau doar să fiu cu ea din nou, rosti tatăl lui.

– Se lasă ceața. Frigul îți va pătrunde în oase. Vei răci și poți muri din asta. Trebuie să plecăm.

– Nu pot. Suspină din nou, auzindu-se de parcă suspinul fusese smuls din piept. Nu pot s-o părăsesc. Va veni să mă ia dacă stau aici.

„Nu, tată, nu va veni."

– Trebuie să plecăm, insistă Locke.

– Lasă-mă să stau aici! Pentru numele lui Dumnezeu, de data asta lasă-mă aici!

– Nu pot.

– Nici eu nu pot s-o părăsesc, nu din nou. Nu mă obliga să plec.

Oare de câte ori nu avuseseră acea conversație? De câte ori Locke nu-l urmase acolo? De câte ori nu așteptase până când umezeala ceții le pătrunsese prin haine, înfrigurându-i până la os? Însă tatăl lui era deja prea fragil pentru a face față asprimii naturii. Resemnat, Locke își luă tatăl în brațe. Ignorându-i protestele slabe, se ridică și porni spre conac.

După ce tatăl lui se retrăgea, în mod normal Locke încuia ușa camerei în care dormea tatăl lui. În seara aceea însă, nu se gândise decât la Portia, la evadarea în raiul oferit de trupul ei. Uitase cât de repede mintea tatălui său se putea desprinde de realitate.

Tatăl lui nu se opuse. Suspinele se diminuară, apoi se stinseră complet până ajunseră la conac. Locke străbătu câteva coridoare și urcă scările. Intră în dormitorul principal și îl puse pe tatăl lui pe pat.

– Hai să-ți dăm jos hainele astea ude și murdare de pământ!

Tatăl lui nu spuse nimic când Locke începu să-l dezbrace, ci doar privi spre fereastră.

– Mi-e dor de ea, Locke. Mi-e cumplit de dor.

– Știu.

– N-ai cum să știi. Tu n-ai iubit niciodată o femeie. Nu poți înțelege cum poate deveni o parte din sufletul tău, din ființa ta. Când

pleacă, lasă în urmă o pustietate, un vid care nu poate fi umplut de nimeni și nimic.

În cazul acesta, el era bucuros că nu iubea pe nimeni, că nu-i dăduse atâta putere nici unei persoane.

După ce tatăl lui rămase în izmene, Locke îi luă cămașa de noapte, i-o trase peste cap, apoi se strădui să-i bage în mâneci brațele subțiri ca niște bețe.

– Am greșit că te-am silit să te însori? întrebă marchizul.

– Nu m-ai silit. Am fi putut s-o plătim. Sau te-aș fi putut lăsa să te însori cu ea.

– Asta înseamnă că îți place de ea?

– Cred că se va dovedi o distracție interesantă și cu siguranță este suficient de atrăgătoare.

– Poate că vei ajunge s-o iubești, murmură tatăl lui aproape neatent.

– Nu, îl asigură Locke. M-am însurat cu ea deoarece știu că este genul de care nu m-aș putea îndrăgosti niciodată.

– Cum ai dedus asta după puținul timp petrecut împreună cu ea?

– A urmărit să obțină cu titlu.

– Cred că greșești în privința asta. Fără îndoială, a urmărit să obțină ceva, dar mă îndoiesc foarte mult că este vorba de titlu.

Lui Locke nu-i plăcu incertitudinea care îl cuprinse. O judecase corect. Era sigur de asta.

– Nu mai contează. Ce am făcut e bun făcut.

În cele din urmă, cămașa de noapte fu pusă așa cum trebuia, iar Locke dădu pătura la o parte.

– Gata, bagă-te în pat!

– Încuie ușa!

– O voi încuia.

– Dar deschide fereastra! Poate că mama ta mă va vizita mai târziu.

Nimeni nu avea să-l viziteze. Totuși, Locke se duse la geam, răsuci ivărul și îl deschise. Era prea mică pentru ca tatăl lui să treacă prin ea – și chiar dacă ar fi reușit, s-ar fi temut să nu cadă. Marchizul se ruga să moară, însă nu era genul care să-și ia viața.

Revenind lângă pat, Locke îl înveli bine pe tatăl lui, apoi micșoră flacăra lămpii.

– Noapte bună, tată!

Porni spre ușă, dar se opri brusc când o văzu pe Portia în prag. Se întrebă de câtă vreme stătea acolo și ce auzise. Nu că ar fi contat. El fusese sincer cu ea în privința motivelor pentru care se însurase. Ar fi fost proastă dacă își făcea iluzii că era posibil să fie altfel.

– Bună, draga mea, rosti tatăl lui.

– Am vrut să mă asigur că ești teafăr.

Privirea ei trecea de la el la tatăl lui și înapoi, așa că Locke nu fu sigur în privința cui își făcuse griji. Își pusese cămașa de noapte. Fără rochie și jupon, neavând pe ea altceva decât cămașa de noapte, el își dădu seama că era mult mai zveltă decât crezuse și părea un pic vulnerabilă. Alungă acel gând. Femeia care îl provocase în acea după-amiază nu era absolut deloc vulnerabilă.

– Mă simt foarte bine, draga mea. Doar că sunt obosit. Tatăl lui își flutură o mână. Du-te, Locke! Ai grijă de mireasa ta. Eu o voi aștepta aici pe mama ta.

Locke închise ochii și suspină în timp ce clătină din cap. Când îi deschise, nu fu încântat să vadă compătimirea de pe chipul Portiei.

– Somn ușor, milord, rosti ea înainte de a ieși în coridor.

Locke ieși și el, închise ușa și răsuci cheia în broască.

– Este în siguranță dacă îl încui? întrebă ea.

– E mai bine decât să nu-l încui. Gilbert va descuia ușa înainte de răsăritul soarelui. Fu luat prin surprindere de îngrijorarea din ochii ei. Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi afirmat că nu-i păsa deloc de altcineva în afară de ea, însă părea în mod cert să simtă ceva față de tatăl lui. Va fi în regulă. E mai bine decât să rătăcească prin landă. Dacă n-ar fi țipat, poate că, până dimineață, n-am fi știut că este afară și cine știe în ce hal ar fi ajuns până atunci.

– Iese adesea?

El clătină din cap.

– De obicei, reușesc să-l prind înainte de a ieși pe ușă. În seara asta, am fost preocupat de altceva.

O lampă aflată pe coridor oferea suficientă lumină pentru a o putea vedea îmbujorându-se. Portia își îndreptă spinarea și își ridică bărbia.

– Presupun că ar trebui să revenim la ce făceam.

El se întrebă dacă era posibil ca vreo femeie să pară mai puțin încântată de perspectiva de a face sex. Poate că se mișcase puțin prea lent pentru gustul ei. După ce îi va da hainele jos, va fi foarte bucuroasă să fie cu el. Dar mai întâi...

– Având în vedere că am alergat după tata, am nevoie de o baie înainte de a fi din nou cu tine.

Avu impresia că pe chipul ei apăru ușurarea, însă ea suspină în surdină și spuse:

– Oh, o baie ar fi minunată!

El se blestemă pentru că nu se gândise la faptul că, după călătorie, ea poate ar fi preferat să facă mai mult decât doar să-și schimbe hainele.

– De obicei, fac baie într-o cameră de lângă bucătărie. Dar aș putea să aduc cada aici...

– Nu e nevoie. Voi fi încântată să o fac în camera cea mai convenabilă.

El se așteptase ca ea să fie mai pretențioasă, să insiste mai mult să fie răsfățată. Nu-i plăceau aspectele neprevăzute pe care le descoperea la ea, dorea să fie exact genul de femeie pe care o considerase a fi, una care punea propriile nevoi și dorințe mai presus de ale oricui.

– Va dura o vreme până se va încălzi apa. O să vin să te chem când e gata, bine?

– Vei încălzi tu apa?

– Nu vreau să-i trezesc pe bătrânii servitori la acest ceas din noapte.

Adevărul era însă că el întotdeauna își pregătea singur baia și se ocupa de majoritatea nevoilor sale.

– Atunci, nu vreau să-ți dai atâta osteneală pentru mine.

– Nu e nici o osteneală. Voi pregăti o singură cadă. O să facem baie împreună.

Ea se îmbujoră din nou, numai că, de data aceea, căpătă o nuanță mai stacojie. Nu era foarte cavalerește din partea lui să fie încântat de faptul că o făcea să roșească, dar totuși era. Asta îl făcu să vrea să zâmbească, și trecuse mult timp de când nu mai zâmbise sincer, complet. De când nu mai existase bucurie adevărată în viața lui. De când pupilii tatălui său ajunseseră la majorat și se mutaseră înapoi pe domeniile strămoșești.

Oh, se distrase bine când se întâlnise cu ei la Londra și când călătoriseră, însă bucuria acolo – în acea casă, pe acel domeniu – era practic inexistentă. Se mulțumise cu asta. Așa stăteau lucrurile. Dar simți brusc acea mică scânteie a ceva ce nu putea identifica pe deplin și își dădu seama că era posibil să se bucure de momentele petrecute cu ea în afara patului la fel de mult ca și de cele petrecute în pat.

Privirea ei îl măsură încet, iar trupul lui se încordă ca răspuns la examinarea ei. Când ea se hotărî, în cele din urmă, să-l atingă, el simți că era pe punctul de a exploda.

– Având în vedere că ești atât de imens, nu văd cum am putea încăpea amândoi în cadă.

– Este o cadă foarte mare.

Era unul dintre cele câteva răsfățuri pe care și le îngăduise. Fusese făcută special pentru ca el să poată sta întins în ea. Și cu toate că trebuiau încălzite câteva cazane cu apă pentru a o umple, asta nu-l deranja. Îi făcea plăcere să facă o baie relaxantă. Și avea să-i facă și mai multă plăcere cu ea alături.

Ea încuviință din cap.

– Trebuie să-mi prind părul.

– După cum am spus, va dura o vreme s-o pregătesc. Voi veni să te chem.

Buzele ei se arcuiră în cel mai mic dintre zâmbete.

– Voi aștepta.

Portia se răsuci pe călcâie și porni înapoi spre dormitorul lui... al lor. Locke simți că vina îi mustra conștiința, creându-i o senzație neplăcută.

– Portia?

Ea se întoarse spre el. El înghiți un nod și își drese glasul.

– Nu știu cât ai stat în prag și ce anume ai auzit...

– Nu-mi fac nici un fel de iluzii în privința opiniei pe care o ai despre mine, milord, și nici în privința a ceea ce dorești de la mine. Ca să fiu foarte cinstită, mă așteptam să-mi ridici poalele în cap și să-ți faci voia cu mine. Așa că sunt foarte ușurată să descopăr că ești dispus să-mi acorzi o oarecare considerație.

– Te-ai măritat cu mine gândindu-te că te voi viola?

– M-am măritat știind că femeile au foarte puține de spus în privința modului în care sunt tratate.

Nu avea de gând să-i pună întrebări despre căsnicia ei. Ea zisese că își iubise bărbatul. Cu siguranță, nu o abuzase.

– Ți-am spus că vei avea parte de plăceri în patul meu.

– Lord Locksley, bărbații mint adesea. Sau își supraevaluează capacitatea de a... oferi plăcere.

Având o părere atât de proastă despre bărbați, ce naiba căuta acolo?

– Și totuși, ai dorit să te măriți din nou?

– După cum am menționat, am dorit siguranță. Micul zâmbet îi apăru din nou pe buze, ca și cum se amuza de o glumă doar de ea știută. De asemenea, bărbații au tendința de a nu asculta ce zic femeile. Te voi aștepta.

Se îndepărtă, iar de data aceea, el nu o mai opri. Nu avea de gând să se simtă vinovat pentru faptul că ea era pe deplin conștientă că, din punctul lui de vedere, acel aranjament se baza exclusiv pe relația fizică. Gândindu-se cât de puțin îi păsa unuia de celălalt, probabil că ar fi putut renunța la baie, dar dorea o partidă de sex lungă și relaxată... și de fapt dorea mai multe până la sfârșitul nopții.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre scări. Poate că ar fi trebuit să se ofere să-i aducă tatălui său o fată din sat, poate că ar fi trebuit să se gândească să-și găsească el una mai devreme în acea zi, însă adevărul era că nu avea obiceiul să profite de femeile din zonă, nici chiar de cele care se ocupau cu așa ceva. Nu era o idee bună să murdărești apele în care înoți.

Își oferea astfel de plăceri la Londra, dar nu mai fusese acolo de multă vreme. Așa că abia aștepta să fie intim cu tânăra lui mireasă, mai ales că ea știa bine ce are de făcut cu trupul unui bărbat. Tatăl lui avusese dreptate în această privință. Nu dorise o femeie sperioasă, ci una care să-i poată arăta câte ceva.

Cu toate că încă nu prea își dăduse seama cum ar putea s-o aibă cu capul în jos.

În bucătărie, puse trei cazane cu apă pe plită pentru a începe să se încălzească, apoi intră în ceea ce cu mult timp în urmă fusese desemnată a fi camera de baie. Umplu cada de aramă pe jumătate. După ce apa de pe plită va începe să fiarbă, o va turna în cadă. Îi plăceau băile fierbinți, aburinde. Se întrebă dacă și soției lui aveau să-i placă.

Soția lui.

Scoase un hohot de râs ca un lătrat și se întrebă cum de se putuse întâmpla ca acel cuvânt să fie asociat cu el. Se aplecă, își întinse brațele, apucă ambele marginii ale căzii și râse din nou. În mod normal, nu lua decizii pripite și, cu siguranță, nu se trezise în acea dimineață cu intenția de a fi însurat până la sfârșitul zilei.

Totuși, asta se întâmplase. Ce naiba fusese în mintea lui? Nu putea nega că ea era o femeie ușoară dornică să se căpătuiască și nici că pe el nu-l deranjase ideea de a o avea în patul lui. Dar cum de putuse s-o ia de soție fără să știe nimic despre ea, cu excepția faptului că n-ar fi putut s-o iubească niciodată?

Ar fi trebuit s-o plătească. Cu puțin efort, ar fi putut-o convinge să accepte o sumă rezonabilă. Numai că nu dorise să se tocmească cu ea. Naiba să-l ia! Nu știa dacă mai întâlnise vreodată o femeie cu o asemenea tărie de caracter și atât de îndrăzneață. Ar fi pariat pe minele de staniu că ea nu se așteptase cu adevărat să se mărite, ci venise cu speranța că avea să plece cu o sumă consistentă.

El dorise s-o înfrângă din cauza aroganței ei, a capacității de a-l privi ca și cum știa exact cât de tare dorea s-o posede. Cât de prost fusese!

Și atunci, de ce nu-i ridicase poalele în cap și nu o avusese? Pentru că dorise ca ea să se ude și să-l dorească la fel de tare și cu aceeași disperare cu care o voia el. Între ei nu urma să fie decât o relație fizică, dar, pentru Dumnezeu, avea să profite la maximum de această relație. Urma s-o chinuie și s-o tortureze. Avea s-o facă să-l implore s-o pătrundă.

Râsul lui aspru și profund răsună în jurul său. Ar fi putut avea toate astea și fără să se însoare cu ea. Ea nu era imună la el. Cele câteva momente în care fuseseră singuri pe terasă o dovediseră. Ar fi putut s-o convingă să plece cu o sumă neînsemnată.

Numai că nu dorise ca ea să plece.

Aceasta era adevărul și n-ar fi putut explica în ruptul capului de ce, după cum n-ar fi putut ști unde anume aveau să găsească filoanele de staniu ascunse în pământ.

Clătină iarăși din cap și se ridică. Se căsătorise cu mulți ani mai devreme decât plănuise, cu o femeie pe care nu era deloc interesat s-o cunoască. Ba nu, nu era adevărat. Dorea s-o cunoască. Sânii ei, umerii, raiul dintre coapse. Dorea să-i devină familiare țipetele ei de plăcere, mângâierea mâinilor ei, felul în care avea să se strângă în jurul lui.

Dar mai întâi, aveau să facă o baie.

Turnă în cadă un cazan cu apă clocotită. Apa din cadă ajunse la o temperatură plăcută. Pe celelalte avea să le lase pe plită până afla cât de fierbinte îi plăcea să fie apa. Foarte frumos din partea lui.

Dădu să iasă din cameră pentru a se duce după ea, dar se opri și privi decorul spartan. O bancă de lemn pe care o folosea pentru a-și scoate cizmele, câteva cârlige pe perete, de care își agăța hainele. Nu era deloc o încăpere romantică. Nu aveau să-și consume relația acolo, dar cu siguranță aveau să se dezvăluie unul altuia, să se mângâie, să se excite...

La naiba! O va lăsa să se bucure singură de baie. Să curtezi o femeie lângă bucătărie nu se chema că o curtezi. Nu că ea ar fi trebuit curtată. Era soția lui, însă el știa foarte bine că ceea ce se va întâmpla prima dată când erau împreună avea să dea tonul căsniciei lor. Iar el își dorea seri plăcute și fierbinți alături de mica lui mercenară.

Dar când ajunse în dormitor, o găsi ghemuită pe o parte, adormită pe cuvertură de parcă doar voise să se relaxeze puțin în timp ce îl aștepta. O mână i se odihnea sub obraz, cealaltă era pusă aproape protector pe pântec – locul unde copilul lui avea să crească în ea. Pruncul care avea să-l facă fericit pe tatăl său. Moștenitorul lui.

Povara acestui gând îi apăsă cu putere pieptul. Plănuise să se însoare, plănuise să aibă un moștenitor. Doar că peste ceva vreme, însă nu-l putea învinovăți pe tatăl lui că îl împinsese de la spate. Ashe și Grey deja aveau moștenitori. Era timpul ca și el să aibă.

Se apropie fără zgomot de pat și își studie soția. În somn, părea mai tânără, mai inocentă, dar o femeie cu limba ei ascuțită nu putea fi pe deplin inocentă. Pentru prima dată, se întrebă cum fusese căsnicia ei, cum se purtase soțul ei cu ea. Ea îl iubise pe acel bărbat.

Pe Locke, nu avea să-l iubească niciodată.

Junghiul care îl străpunse îl luă pe nepregătite. Nu avea nevoie de iubire, nu o dorea și, cu siguranță, nu o va dărui. Se înfurie pe sine din pricina curiozității bruște în privința ei. Nu era deloc interesat de ea, ci doar de plăcerea pe care ea o putea oferi trupului său și de moștenitorul pe care avea să i-l dăruiască. Un moștenitor și o rezervă.

În fața ochilor îi apăru imaginea unei fetițe cu păr roșcat, care se uita la el cu ochișori de culoarea whisky-ului. Dar el nu-și dorea o fiică. Nu dorea să iubească. Nu dorea nimic care să-i amenințe sănătatea mintală. Cel mai bine era să nu țină la nimeni, să se cufunde în muncă, să se ocupe de administrarea proprietăților, să-și facă datoria.

Însă una dintre datoriile lui era să-și planteze sămânța în femeia aceea. Avea s-o facă cât de impersonal posibil. Se va asigura că ea nu va avea niciodată dubii în privința faptului că relația lor era strict de afaceri. Nu va ajunge să țină la ea. O va folosi exact cum ea plănuise să se folosească de tatăl lui. Pentru câștig, pentru a obține ce avea nevoie. În afară de asta, ea n-avea decât să se ducă dracului.

Și n-avea decât să facă baie dimineață. Era târziu deja. Nu avea rost s-o trezească. Nu dorea să fie letargică în timp ce făceau sex.

Se aplecă peste ea, apucă pătura și o înveli. Ținându-și răsuflarea, privi cum ea se foi și își găsi o poziție mai bună sub pătură și făcu eforturi pentru a nu și-o imagina foindu-se și găsindu-și o poziție mai bună sub el.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre camera de baie sperând din suflet că apa se răcise pentru că avea cu disperare nevoie de o baie rece, care să-i stingă dorințele.

Capitolul 7

Portia nu-și amintea când dormise ultima dată atât de profund. Faptul că se simțea perfect odihnită aproape că fu suficient pentru a o face să creadă că era în siguranță. Gemu încet, se întinse languros, apoi deschise ochii și văzu camera slab luminată și pe soțul ei lângă lavoar, trecând lent un brici drept peste gât și bărbie.

Era îmbrăcat doar cu niște pantaloni. Simi cum i se usucă gura când îi zări umerii largi și spinarea musculoasă. Deja văzuse și simțise dovada că el nu își petrecea zilele lâncezind, însă perfecțiunea trupului bronzat fu totuși puțin cam tulburătoare. Nici măcar un gram de grăsime în exces nu-i strica frumusețea. Era tot numai mușchi reliefați, vene puternice și forță. Se simți fascinată de dansul mușchilor în timp ce el se bărbierea.

– Văd că te-ai trezit.

Vocea lui gravă curmase tăcerea. Privirea ei se întâlni cu a lui în oglinda ovală de deasupra lavoarului, iar Portia se întrebă de câtă vreme se uita la ea. Obrajii i se înfierbântară.

– Nu m-ai trezit ca să fac baie.

– Am considerat că ar fi o cruzime. Își înclină capul și începu să-și bărbierească partea cealaltă. Erai cufundată în somn. Baia te așteaptă când vei dori. Doamna Barnaby va încălzi apa imediat.

Ea trase adânc aer în piept și încercă să-și recapete echilibrul.

– Presupun că vii înapoi în pat.

Fu recunoscătoare că vorbele îi ieșiseră cu fermitate, nedând nici un indiciu asupra faptului că ea tremura la gândul că el își va da jos acei pantaloni și se va urca pe ea.

Un colț al gurii ei se ridică, dar el nu-și luă nici o clipă privirea de la ea, deși briciul începu să-i treacă peste maxilar.

– Soarele a răsărit. Mi-am ratat șansa.

Deși știa că încăperea nu era luminată de lumânări, ea se ridică în șezut și se uită pe geam. Se părea că zorii abia mijiseră. Privirea ei căzu pe perna de alături. Era adâncită în locul unde se odihnise capul lui. Dormise cu ea, dar ea era învelită în pătură ca într-un cocon. N-ar fi putut s-o atingă nici dacă ar fi dorit. Se uită din nou la el.

– Dar trebuie să ne consumăm căsătoria.

Trecându-și un prosop peste față, el se răsuci de la oglindă, iar rânjetul i se lărgi.

– Ești nerăbdătoare să mă ai?

– Pur și simplu, vreau să mă asigur că totul este legal, că nu ai nici un motiv de a anula această căsătorie dacă așa ți se năzare.

Portia detestă felul în care el o studie, ca și cum ar fi putut să-i exploreze sufletul în fiecare cotlon și colțișor ascuns. El își înclină capul într-o parte.

– Voi afla astăzi ceva care mă va face să vreau a anula această căsătorie?

– Nu, firește că nu. Spera că nu va afla niciodată. În orice caz, ea va face tot ce-i stătea în puteri pentru ca el să nu afle. Dar, după cum am menționat ieri, am dorit să mă căsătoresc pentru a fi în siguranță. Și nu mă pot simți în siguranță atât timp cât tu poți susține că nu mi-am îndeplinit datoria de soție.

– Datoria? Clătinând din cap, întinse mâna și luă cămașa aflată pe spătarul unui scaun. Tocmai m-ai convins că trebuie să așteptăm până diseară, fiindcă se pare că voi avea nevoie de mai multă vreme decât credeam ca să te fac să nu consideri asta o datorie.

Își puse cămașa pe el și începu să încheie nasturii. Ea se dădu jos din pat.

– N-ai decât să aștepți cât vrei.

– Din fericire, draga mea soție, am responsabilități care mă solicită astăzi la mină. În seara asta, va fi foarte bine.

Era în regulă. Știa asta. Fusese proastă să-și facă griji în privința aceasta. Ce mai conta o zi? În plus, astfel va avea ocazia să se obișnuiască mai bine cu ideea că va face sex cu ea un bărbat tânăr, viril și excesiv de masculin, nu unul gârbovit și zbârcit. Își putea pregăti apărarea pentru a nu-i da impresia că o putea controla cu o singură atingere.

El își puse lavaliera la gât.

– Nu ai valet, rosti ea.

Fusese o afirmație, nu o întrebare.

– I-ai cunoscut pe toți servitorii din casă.

Ea se apropie de el și îi dădu mâinile la o parte.

– Ți-o leg eu.

– Nu m-am gândit la acest avantaj oferit de o soție.

– Îți bați joc de mine.

– Te tachinez. Este o diferență.

– Ieri, nu mi-ai părut genul care să tachineze pe cineva.

– Nici tu nu mi-ai părut genul care să facă lucruri pentru alții.

Ea își ridică privirea spre ochii lui și se simți din nou tulburată de atenția cu care părea să se uite la ea.

– S-ar zice că amândoi ne-am înșelat.

Ea îi mângâie nodul lavalierei.

– Poftim!

Apoi îi dădu vesta. El se răsuci spre oglindă și își ridică puțin bărbia.

– Ai făcut o treabă excelentă!

– I le legam și lui Montie.

Ținându-i vesta, ridicându-i-o pe brațe și pe umeri, se strâmbă nemulțumită de cuvintele scăpate. El îi distrăgea mult prea tare atenția, dar, cu puțin noroc, poate că nu băgase de seamă ce spusese. Locke se întoarse spre ea.

– Montie?

Se părea că nu avea noroc în ziua aceea. Începu să-i încheie nasturii vestei din mătase neagră.

– Soțul meu.

– Ți-e dor de el?

Un mușchi zvâcni pe maxilarele lui încleștate, făcând-o să creadă că el ar fi dorit să-și retragă întrebarea.

– Nu, răspunse ea cu sinceritate, luându-i haina și ținându-i-o pentru ca el să-și bage brațele în ea. Numai că el nu se întoarse.

– Credeam că l-ai iubit.

– L-am iubit. Dar nu prea mult la sfârșit.

Nu reuși să priceapă ce o apucase de recunoscuse asta. La sfârșit, îl urâse pe Montie. Îl disprețuise după ce descoperise cât rău era în stare să facă, după ce își dăduse seama că nu merita iubirea ei.

Preț de o clipă, i se păru că Locke avea să spună ceva, să-și exprime regretul că iubirea ei se stinsese. În schimb, el se întoarse cu spatele la ea. Ea aproape că râse la gândul că fusese atât de proastă, încât să creadă că lui i-ar păsa cât de puțin de faptul că inima ei fusese frântă cu o asemenea nepăsare crudă.

Cu o zi în urmă, Locksley susținuse că nu-l interesează iubirea. Adevărul era că nici pe ea n-o interesa. Îi răpise familia și o distrusese, iar dacă nu era atentă, încă îi putea face rău, încă putea spulbera tot ce se străduise ea să realizeze.

Haina se așeză frumos pe el, fiind evident croită pentru trupul lui. Nu avea nici un motiv s-o facă, dar părea că nu se putea abține să nu-și treacă mâinile peste umerii lui de parcă ar fi trebuit să netezească materialul.

El se îndepărtă și își scuturâ o scamă de pe braț, deși ea nu o zări.

– Trebuie să citesc niște hârtii la birou, apoi voi lua micul dejun. Ești bine-venită să mi te alături după ce îți faci baia. Se uită la ea. Totuși, nu este obligatoriu să vii. La urma urmei, este zi. Dacă nu ne vedem acolo, te asigur că mă voi întoarce până la căderea nopții, iar căsătoria noastră va fi consumată cât mai grabnic.

Dacă era s-o facă în grabă, puteau foarte bine s-o facă și atunci. Ea îl putea convinge.

– Mă ajuți să mă îmbrac?

– Doamna Barnaby se poate ocupa de asta. Nu mă interesează absolut deloc să te îmbrac, ci doar să te dezbrac.

Astea fiind spuse, ieși și închise ușa în urma lui. Ea trase adânc aer în piept. Timp de câteva clipe scurte, se temuse că el i-ar putea primejdui inima. Din fericire, îl judecase corect cu o zi în urmă. Era exact genul de ticălos arogant pe care nu l-ar fi putut iubi niciodată.

Când Portia se trezise cu acel geamăt slab, el avusese nevoie de toată voința pentru a nu se năpusti spre pat și a nu o avea chiar în acel moment. Nu contase că fața lui era plină de săpun și nici că ea îi distrăsese atenția în asemenea măsură, încât el aproape că își tăiase jugulara. Totuși, își putea imagina modalități și mai rele de a muri decât cu acel sunet lasciv răsunând în urechile unui bărbat. Cum putea o femeie să fie atât de fantastic de senzuală când se trezea?

Stând la fereastra bibliotecii și privind ceața care începea să se risipească, el recunoscu că nu avea hârtii de care să trebuiască

să se ocupe. Pur și simplu, dorise să-i ofere răgaz să se îmbăieze și poate să i se alăture la micul dejun. De asemenea, ar fi putut să se ducă mai târziu la mină, dar să se afle în preajma ei fără s-o atingă i-ar fi pus la încercare sănătatea mintală. Cu toate că ea i se oferise în timpul zilei, ei făcuseră o înțelegere pe care el intenționa să o respecte. Zilele erau ale ei, nopțile erau ale lui. O excepție i-ar fi plasat pe o pantă alunecoasă, iar ea ar fi putut decide că el n-ar trebui să aibă toate nopțile, însă el nu avea absolut nici o intenție să renunțe la vreuna dintre ele.

Când, în cele din urmă, se duse în salonul unde se servea micul dejun, fu dezamăgit să constate că acolo era doar Gilbert, care îi turnă imediat cafeaua, iar apoi se duse să-i aducă farfuria. Îl irită faptul că ea îl putea dezamăgi. Lui nu-i păsa de ea, așa că nu avea absolut nici un sens ca ea să-i stârnească vreun sentiment. Și îl irită și faptul că, la o oră după ce se despărțise de ea, încă se gândea la Portia. Evident, ea nu se mai gândise nici măcar o clipă la el. Își căpătase titlul, alocația, o baie...

Ultimul gând îi dispăru din minte când ea intră cu obrajii îmbujorați, într-o rochie albastră cu nasturii încheiați până la gât și la încheieturi. Cel puțin, nu mai purta oribila rochie neagră cu care sosise. Cel puțin, nu era ipocrită și nu pretindea că jelește după ce se măritase cu alt bărbat. Renunțase la doliu, asta admițând că fusese cât de puțin îndurerată de pierderea lui. Nu-l cunoștea pe soțul ei și nici nu dorea să afle cine fusese, dar totuși îl deranja faptul că omul izbutise să piardă dragostea ei. Să aibă iubirea ei și să n-o aprecieze, să nu se fi străduit să nu o piardă...

Clătină din cap, refuzând să o ia pe acea cale, și se ridică în picioare. Se apropie de scaunul aflat vizavi de el și îl trase de lângă masă.

Îmbujorarea ei se înteți.

– Nu e nevoie să-mi ții scaunul.

– Este doar o simplă politețe față de soția mea.

Ea se apropie încet, precaută, de parcă s-ar fi așteptat s-o trântească pe masă și să-și facă voia cu ea. Acest gând anume trecându-i prin minte, el își dădu seama că poate nu fusese înțelept s-o invite la micul dejun.

Când ea se așeză, el inhală parfumul pielii curate după baie și al parfumului de iasomie cu care tocmai se dăduse. Trupul lui reacționă ca și cum ea ar fi început să descheie acel incitant rând de nasturi. Se întoarse repede la scaunul lui, înainte ca ea să apuce a vedea ce efect

avea asupra lui. Totuși, când se așează și se uită la ea, Portia îi adresă un mic zâmbet sugestiv, care îi dădu de veste că știa ce impact avea asupra lui.

De fapt, pe toți dracii, chiar se temu că se va înroși. Slavă Domnului că Gilbert alese tocmai acel moment pentru a intra cu o farfurie.

– Dă-i-o lui Lady Locksley, spuse Locke luând cu un gest relaxat ziarul, de parcă avea suficientă stăpânire de sine pentru a pricepe ce ar fi citit.

– 'Neața, milady, zise Gilbert. Doriți ceai sau cafea?

– Ceai, te rog.

Gilbert se ocupă de sarcina primită, în vreme ce Locke citi de trei ori prima propoziție a articolului principal. Nu se putea concentra cu ea la masă, dar nici nu dorea ca ea să-i distragă atenția. După ce majordomul se duse să aducă încă o farfurie, ea spuse:

– Va veni și tatăl tău?

Punând ziarul pe masă, Locke își dădu seama că ea părea mult mai tânără în dimineața aceea, mai puțin îngrijorată, mai puțin tulburată. Mai frumoasă. Cu o zi în urmă, fusese un fel de spectru, o aberație. Își drese glasul.

– În general, mănâncă în camera lui.

– Deci tu mănânci singur?

– Vinul îmi ține companie.

– La micul dejun?

El rânji.

– Nu, la micul dejun am ziarul.

– Nu îngădui ca prezența mea să te împiedice din citit. Nu este nevoie să-mi ții de urât.

– Nici nu intenționam. Oare ar fi putut părea un ticălos mai mare? De unde ai venit aici?

Mâna ei se opri la jumătatea drumului spre cană, iar ea păru să cumpănească răspunsul sau poate că doar perspectiva dezvăluirii o făcuse să încremenească. Locke se gândi că, deși ea aflase destule despre el cu o noapte în urmă, dezvăluise foarte puține despre sine.

– De la Londra.

Fără îndoială, tatăl lui știa de unde venea, deoarece îi trimisese scrisori.

– Ai sosit cu o trăsură a poștei. Aș fi crezut că tata ți-a trimis bani ca să poți călători în condiții mai luxoase.

– Mi-a trimis. Luă cana și sorbi puțin, buzele ei mângâind margi-nea, băutura fierbinte. Ce era în neregulă cu el de gândea că, niciodată în viața lui, nu văzuse ceva mai provocator. Ea își linse buza de jos, apoi pe cea de sus. M-am gândit că aș putea folosi banii mai bine. De pildă, pentru a-mi îmbunătăți garderoba.

– Cu siguranță, soțul tău nu te-a lăsat fără nici un ban.

– Nu mi-a lăsat absolut nimic. A cheltuit toți banii pe jocuri de noroc și pe plăceri. Așa că eram foarte săracă și disperată când am văzut anunțul tatălui tău. Își coborî puțin capul. Nu mănânci?

El își coborî privirea și văzu că o farfurie fusese pusă în fața lui. Se uită prin cameră și îl zări pe Gibson la postul său obișnuit. Cum naiba reușise să-i aducă mâncarea fără ca el să bage de seamă? Nu avea nici mersul cel mai ușor și nici nu era cel mai tăcut om. Asta se întâmplase din pricina ei. Reușise cumva să-i capteze absolut toată atenția. Ar fi fost bine să nu-i mai pună întrebări. Nu avea de gând să fie de acord cu planurile ei indiferent în ce situație proastă o lăsase soțul ei.

– Ai spus că te duci la mină astăzi, comentă ea încet.

– Da, imediat după micul dejun.

– Înainte de a pleca, îmi poți da alocația pentru luna asta?

El aproape că izbucni în râs. Cât de ușor uitase că mariajul cu ea avea un preț!

– Desigur, mica mea mercenară. De îndată ce terminăm de mâncat.

– Atunci, ar trebui să ne apucăm de mâncat, nu-i așa? rosti ea și își îndreptă atenția spre ouăle cu cremă de unt cu lapte.

Pentru nimic în lume, el nu și-ar fi putut da seama de ce, mai de-vreme, dorise ca ea să i se alăture – doar că făcea ca încăperea să nu mai fie atât de tăcută și de pustie.

Capitolul 8

Faptul că trebuia să aibă foarte mare grijă cum îi răspundea la întrebări era solicitant peste măsură. Nu existase niciodată un soț. Ea nu era văduvă. Dar existase o iubire, ceea ce ea crezuse a fi o mare iubire. Cât de proastă fusese! Nu avea să facă din nou greșeala

de a se îndrăgosti. El nu dorea asta și nici ea nu voia. Ceea ce ar fi trebuit să-i facă perfecți unul pentru celălalt. Doar că o făcea să-și simtă stomacul plin de noduri. Pe marchiz l-ar fi putut convinge să țină la ea. Dar cu fiul său încăpățânat, nu avea nici o șansă.

Totuși, simțea nevoia bizară de a fi cu el pe cât de onest putea recunoaște. Dacă el ar fi descoperit vreodată adevărul deplin, măcar și-ar fi dat seama că ea încercase să limiteze înșelăciunea atât cât fusese în stare. Desigur, dacă descoperea adevărul deplin, totul avea să fie inutil, fiindcă era foarte probabil ca el s-o ucidă. Avea să-și pună mâinile acelea puternice pe gâtul ei și s-o sugrume până când toată viața se scurgea din ea.

Însă nu putea să-și facă griji în privința viitorului. Trebuia să se concentreze asupra prezentului. Iar în clipa aceea el o conducea prin coridor către bibliotecă. Intră în ceea ce, cu siguranță, putea cu ușurință deveni camera ei favorită. Cu toate că era ordonată, avea un vag miros de mucegai care nu era pricinuit în totalitate de cărțile aliniate pe rafturi. Se întrebă cât timp trecuse de când încăperea nu mai fusese aerisită, de când covoarele nu mai fuseseră bătute, iar draperiile, spălate.

El se apropie de un tablou care înfățișa niște câini la vânătoare, îl dădu la o parte ca și cum ar fi fost o ușă și dădu la iveală un seif. Deși ea nu văzu exact ce făcu el, auzi o serie de clicuri metalice. Apoi urmă un clac. Zornăit de monede, după care alt clac înainte ca el să împingă tabloul la loc.

Se întoarse spre ea și întinse mâna. Portia o întinse pe a ei, cu palma în sus. El îi puse în mijlocul palmei o punguță de catifea. Ea fu incredibil de tentată s-o deschidă și să numere banii, însă avea greutatea potrivită și trebuia să existe o oarecare încredere în relația lor. Locke îi adresă ceea ce ea nu-l putu descrie decât ca fiind un zâmbet dezamăgit, apoi se îndreptă spre biroul lui.

– Dă-i drumul, numără-i, spuse el.

– Am încredere în tine.

El o privi peste umăr.

– Nu, nu ai.

Oare putea să citească ce era în mintea ei? Ar fi fost foarte neplăcut.

– Dacă, mai târziu, voi descoperi că sunt mai puțini, știu unde să te găsesc.

El își sălta un șold pe marginea biroului și își încrucișă brațele la pieptul larg.

– Îți voi cumpăra tot ce îți trebuie, așa că de ce ai nevoie de alocație?

– Pentru lucruri care nu sunt neapărat necesare.

– Cum ar fi?

Ea ridică dintr-un umăr.

– O bonetă frivolă. „O casă." O altă pereche de pantofi. „Mâncare." Ciocolată.

„O viață nouă. Siguranță. Securitate."

– Ești soția mea, Portia. Este datoria mea să am grijă de tine.

– Să ai grijă de persoana mea, dar cu inima mea cum rămâne? Îndrăznesc să spun că, fără îndoială, acolo tragi linia.

– Vreau să-ți găsești fericirea aici.

Aproape că o făcu să se simtă vinovată că profita – aproape. Dar miza era prea mare. Ea îi arătă punga.

– O să mi-o găsesc.

El se ridică de pe birou.

– Trebuie să mă duc la mină. Să ai o zi frumoasă. Și să te pregătești pentru diseară. Nu vei căpăta o altă amânare.

– Nici pe prima n-am cerut-o, îi aminti ea cu asprime. Și am fost dispusă s-o fac în această dimineață, dar m-ai refuzat.

El se apropie de ea și se opri la câțiva milimetri.

– Este imposibil să-ți imaginezi cât m-a costat asta. Îi cuprinse chipul cu o mână mare, puternică. Și probabil că mă va chinui tot restul zilei, dar naiba să te ia dacă n-ai cele mai ademenitoare buze pe care le-am văzut vreodată.

Apoi gura lui o apăsă pe a ei, dovedindu-i cuvintele. Iar buzele lui erau la fel de ademenitoare. Erau pline, gura îi era mare, iar limba, extraordinar de mătăsoasă când o mângâia și o explora. Se pomeni lipindu-se de el, nesigură dacă ea pășise spre el sau dacă el o trăsese spre trupul lui. Nu conta. Ceea ce conta era că mâinile lui îi mângâiau spinarea cu siguranța posesiunii și felul în care el își înclina capul pentru a o gusta mai bine, oferindu-i acces pentru ca și ea să-l poată gusta mai intim. Indiferent ce mâncase la micul dejun, gustul fusese îndepărtat de cafeaua neagră pe care o băuse. Nu era surprinsă că el nu-și începea dimineața cu un ceai. Bănuia că era un om al dorințelor puternice în toate privințele: alcool, mâncare, cafea, femei.

Nu avea s-o posede superficial sau cu blândețe. Poate că avea să înceapă lent, dar la momentul culminant o va zdrobi, va fi la fel de solicitant ca în clipa aceea, când ea nu avea nici o reținere, ci îi dădea tot ce avea de dat.

O fi fost el lordul domeniului, soțul ei, stăpânul casei, dar în pat ea își putea menține poziția. Primise lecții de la cei mai buni. Nu va da înapoi, nu-i va permite să fie stăpânul ei în așternut. Vor fi egali, parteneri adevărați. Poate că va veni ziua când el va regreta că a luat-o de soție, însă, în clipa aceea, ea jură că nu va regreta niciodată că și-a luat-o drept parteneră de pat.

Desprinzându-și gura de a ei, își coborî privirea spre ea, respirația fiindu-i grăbită și sacadată. Ea își trecu încet limba peste buze pentru a-i simți pentru ultima dată gustul. Geamătul lui semănă cu al unei creaturi chinuite, iar ochii i se întunecară.

– Pe diseară, Lady Locksley, rosti el printre dinți, apoi se răsuci pe călcâie și se năpusti afară din cameră.

Ea nu putu face altceva decât să privească cu gura căscată în urma lui. Fusese sigură că avea s-o ridice pe birou și s-o posede acolo. Dumnezeule mare, era un bărbat cu o fantastică putere de reținere și cu o incredibilă capacitate de a nu se abate de la atingerea scopului său. Nu îi va fi ușor să-l facă să se supună voinței ei.

Pe de altă parte, tocmai acele calități ale lui o excitau. Putea să rămână neclintit în fața oricui. O putea proteja atâta vreme cât ea îi oferea un motiv pentru a dori s-o protejeze. Un copil ar fi reprezentat un motiv foarte temeinic. Trebuia să se asigure că își vor consuma căsătoria în seara aceea.

Cu monedele în buzunarul rochiei, își petrecu o jumătate de oră în bibliotecă, uitându-se la cărți, încercând să găsească ceva de citit pentru ca timpul să treacă mai ușor. Însă nu diversitatea cărților o atrăgea. Dorea să exploreze casa, deși majoritatea ușilor erau încuiate. Doar că ușile aveau chei.

Se duse la bucătărie, unde o găsi pe doamna Barnaby legănându-se într-un balansoar aflat în oficiul ei, sorbind ceai dintr-o ceașcă.

– Doamnă Barnaby, rosti ea.

Ochii femeii în vârstă se lărgiră, iar ea se ridică anevoie în picioare, oasele trosnindu-i când o făcu.

– Milady.

– Doamnă Barnaby, aș vrea să-mi împrumuți puțin cheile.

La fel cum făcuse în ziua precedentă, menajera puse protectoare mâna pe marele inel cu chei.

– Cheile sunt responsabilitatea mea.

– Da, știu. Ți le voi da înapoi până la sfârșitul zilei.

Ea clătină din capul care încărunțea.

– Îmi pare rău, Lady Locksley, dar nu vi le pot da.

– Oh, dar cred că poți.

Femeia clătină din cap cu și mai multă forță.

– Nu pot!

Suspinând profund, Portia întinse mâna.

– Poți și mi le vei da.

– Nu-mi puteți porunci.

– Eu sunt doamna casei.

– Vom vedea ce va spune stăpânul despre asta.

Înainte ca Portia să apuce a răspunde, femeia ieși grăbită – mai repede decât crezuse Portia că era în stare – din cameră.

– Stăpânul s-a dus la mină, strigă Portia în urma ei.

– Nu vicontele, țipă doamna Barnaby peste umăr. Marchizul. El nu va tolera deloc așa ceva.

Portia aproape că îi strigă să se întoarcă, aproape că renunță la cererea de a primi cheile, dar deja devenise o chestiune de mândrie. Nu avea de gând să se lase intimidată și nici să-și deranjeze soțul cu așa ceva. Era relativ sigură că el ar fi fost de acord cu poziția ei, însă Portia spera că avea să-i mai reducă din poverile purtate, nu să-i adauge altele. Dacă marchizul era sau nu de acord cu dreptul ei de a avea cheile casei constituia o altă chestiune. Bănuia că depindea de locul pe unde îi rătăcea mintea în acea dimineață.

O urmă pe doamna Barnaby la etaj și așteptă în fața dormitorului marchizului în timp ce femeia bătu repede în ușă.

– Intră! strigă marchizul.

Hotărâtă, doamna Barnaby deschise ușa și intră. Și Portia intră. Marchizul ședea într-un fotoliu bogat capitonat, aflat lângă fereastră, și privea afară.

– Vrea cheile mele, anunță doamna Barnaby indignată.

Marsden privi peste umăr și își îngustă ochii.

– Cine vrea cheile tale?

– Lady Locksley.

– Lady Locksley?

O, Dumnezeule mare, deja uitase cine era ea? Veni lângă doamna Barnaby.

– Milord...

– Ah, da! Ridică un deget noduros. Lady Locksley. Doamnă Barnaby, dacă vrea cheile, dă-i-le!

– Dar ea nu este marchiză. Nu e doamna casei.

– Este soția fiului meu. Ea se ocupă de casă acum, ceea ce o face doamna casei. Dă-i cheile!

– Nu avem de unde ști ce ar putea face cu ele.

– Bănuiesc că va deschia uși, doamnă Barnaby.

– Aș putea s-o fac eu pentru ea.

– Este evident că vrea să o facă singură. Nu avem căderea să ne îndoim de vicontesă, așa că dă-i cheile!

Cu o expresie încăpățânată, similară celei de care avusese parte Locksley cu o zi în urmă, doamna Barnaby desprinse inelul de la brâu și i-l întinse Portiei, care îl luă simțindu-se ca și cum câștigase ceva important.

– O să am nevoie de ele, rosti doamna Barnaby cu o voce de parcă ar fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Desigur. Ți le voi da înapoi mai târziu în această după-amiază.

Menajera ieși mormăind din cameră.

Portia se apropie fără zgomot de Marsden, cu toate că el își îndreptase din nou atenția asupra peisajului de afară.

– Îmi pare rău că a trebuit să te deranjăm din cauza acelei mici neînțelegeri, spuse ea cu voce joasă.

– Doamna Barnaby are un suflet bun, dar este încăpățânată. Foarte mult timp, nu a avut o stăpână căreia să i se supună, așa că a ajuns să se considere stăpâna casei. E vina mea că n-am pus-o la punct niciodată. Până să revină Locke din călătoriile lui și să se ocupe de toate, răul fusese făcut.

– Nu e nici o problemă. Noi două vom lămuri lucrurile și ne vom înțelege foarte bine.

– Sunt sigur că așa va fi, draga mea.

Privirea lui se îndreptă din nou spre fereastră.

Portia se așeză în fotoliul alăturat.

– Ne-ai lipsit la micul dejun.

– Tu și fiul meu aveți nevoie să fiți singuri o vreme pentru a vă cunoaște mai bine. Mai devreme, l-am văzut plecând călare. Bănuiesc

că s-a dus la mină. Îi făcu cu ochiul. Noaptea trecută, a avut grijă să avem un moștenitor?

Ea se gândi că, atunci când un om ajungea la o anumită vârstă, nu mai simțea nevoia să-și controleze cuvintele.

– Eu am adormit.

O expresie stupefiată apăru pe chipul lui.

– Aș fi crezut că are mai mult entuziasm, că este mai viril. Nu m-aș fi gândit că e atât de moale, încât să adormi de parcă nici n-ar fi fost acolo.

Ea râse jenată.

– Nu, nu a fost deloc așa. Pregătea o baie după escapada în landă. Eu îl așteptam și am adormit.

– Aha, iar el a fost prea politicos ca să te trezească. Clătină din cap. Un bărbat n-ar trebui să fie atât de politicos în noaptea nunții. Ar fi bine să te pregătești. Diseară, va fi de două ori mai excitat.

Obrajii i se înfierbântară atât de tare, încât Portia se miră că nu-i luară foc. Trebuia să abată conversația de la sexul cu fiul lui.

– Te uiți după soția dumitale?

El clătină din cap.

– Nu vine în timpul zilei. Soarele nu-i permite. Așa că doar o aștept, mă uit cum se mișcă umbrele în cursul zilei, cum se lungesc când lumina scade până când întunericul mi-o aduce din nou.

– Ai iubit-o foarte mult.

– Ea a fost totul pentru mine. Încă este. Strâmbă din nas. Se supără pe mine. Spune că mi-am irosit viața. Dar Ashe, Albert și Edward s-au însurat din dragoste. Chiar dacă Albert și Edward s-au căsătorit cu aceeași femeie.

Ea știa că Albert murise, iar Edward se însurase cu văduva fratelui său, în Elveția, ceea ce stârnise un mare scandal în rândul nobilimii.

– Iar acum, și Locke s-a însurat. Nu m-am descurcat rău cu ei, așa că nu s-ar putea zice că mi-am irosit viața.

– Nici eu nu cred că ți-ai irosit-o, rosti ea cu convingere.

– Ești tare drăguță. Locke va ajunge să te iubească.

Ea simți cum i se strânge inima.

– Nu cer dragostea lui, milord.

– Toți avem nevoie de dragoste, draga mea. Cu cât credem mai mult că nu avem, cu atât mai mare nevoie avem de ea.

Un alt subiect pe care ea dorea să-l evite.

– Ai vrea să-ți citesc ceva?

El clătină din cap.

– Du-te și fă ce ți-ai propus să faci cu cheile alea.

– Vreau să explorez casa puțin, dar nu voi deranja nimic de la locul lui.

El încuviință din cap și privirea îi deveni pierdută, iar ea bănui că îl pierduse, că el era din nou în landă, cu iubirea lui. Se ridică din fotoliu, se aplecă spre el și îl sărută pe creștet. El abia dacă băgă de seamă.

Strângând cheile în palmă, ieși din cameră întrebându-se cu ce să înceapă. Cu dormitoarele. Putea găsi unul pe care să îl facă al ei în secret, numai că Locke avea dreptate. Când să-l folosească? Fiecare ceas al nopții avea să-l petreacă în patul lui.

Cu siguranță exista o cameră pe care s-o folosească mai bine. O mică bibliotecă, o sufragerie, un salonaș, un mic rai ascuns în care să poată evada pentru a-și găsi pacea. Nu era nevoie să spună nimănui despre el. Avea să fie sanctuarul ei privat. Și fiindcă marchizul nu părea să umble prin casă, fapta ei nu avea să-l supere fiindcă probabil că nu avea să intre din întâmplare în camera unde se decidea să facă curat.

Iar curățenia avea să fie primul lucru care trebuia făcut. Când Locke îi arătase sala de bal, văzuse dovada neglijenței, iar aceasta se repetă în toate camerele în care intră. Pânze de păianjen, praf, flori uscate. Mirosul sufocant al neîntrebuințării. Avea nevoie de o încăpere cu multe ferestre, pe care să o poată aerisi repede.

Dar trecând prin tot felul de saloane și salonașe, melancolia începu să pună stăpânire pe ea, alungându-i optimismul. Își putea imagina vremurile când toate acele camere fuseseră îngrijite, calde și primitoare. Probabil că marchizul și marchiza se mândriseră cu ele.

O tristețe și mai mare o cuprinse când își dădu seama că Locke nu avusese parte de nimic din ceea ce fusese cândva. Crescuse într-o atmosferă de abandon și descompunere. Ușile încuiate nu o putuseră împiedica să iasă din acele încăperi. Știind ce se afla dincolo de uși, începu să o simtă prelingându-se în coridoare. Poate că ar fi fost mai bine pentru toți dacă acea casă ar fi ars complet după moartea marchizei.

Apoi deschise o ușă și se simți recunoscătoare că conacul încă era în picioare. Lumina se infiltra printr-o deschizătură îngustă dintre draperii, însă era destulă pentru ca ea să vadă că intrase într-un magnific salon de muzică. Unul dintre pereți era format din ferestre.

Lângă ele se afla cel mai mare pian pe care îl văzuse ea vreodată. Era măreț. Sau ar fi fost dacă lemnul negru ar fi fost lustruit pentru a căpăta strălucire.

Se apropie de el cu respectul pe care acesta îl merita.

Trecuseră ani întregi de când degetele ei nu mai atinseseră o claviatură, nu o mai făcuseră de când plecase de acasă. Se oferise să-i cânte lui Montie, însă el îi explicase că tot ce îl interesa de la ea era muzica pasiunii care se crea în pat. Ea fusese flatată, copleșită de gândul că el o dorea atât de tare. Și trecuse ceva vreme până când înțelesese că a fi dorită pentru un singur lucru ducea la o existență foarte singuratică.

Genul de existență care o aștepta alături de Locksley. Măcar el fusese sincer cu ea, îi spusese de la bun început că dorea de la ea numai ce dorise și Montie, însă Montie o ademenise cu vorbe frumoase și promisiuni de iubire. Nu avea să-și deschidă inima pentru el, ci doar își va desface coapsele.

Apropiindu-se de pian îi veni să plângă pentru că trecuseră mulți ani de când nu se mai cântase la el, de când nimeni nu-i mai ascultase muzica extraordinară care ar fi umplut încăperea. Neapreciat, neiubit, cu potențialul nefolosit. Apăsă o clapă și se crispă auzind reverberându-se un sunet slab, dar nu fu surprinsă că trebuia acordat și era ceva care se putea rezolva ușor.

Începu să se rotească încet și se opri când văzu portretul în mărime naturală al unei femei pus deasupra uriașului șemineu din piatră. Nu era deosebit de frumoasă, dar ochii și zâmbetul ei emanau căldură. Portia nu mai văzuse pe nimeni care să zâmbească în timp ce era pictat, dar totuși nu și-o putea imagina pe acea femeie fără un zâmbet pe buze. Atrasă de tablou, făcu câțiva pași spre el. Având în vedere stilul rochiei de un albastru regal, probabil că era o marchiză recentă, fără îndoială decedata soție a lui Marsden. Era acoperită cu praf și pânze de păianjeni, însă avea ceva eteric, care părea să strălucească, deși murdăria din jur ar fi trebuit să estompeze tabloul.

– Cât de norocoasă ai fost că erai atât de iubită! șopti ea.

Cu mâinile întinse, Portia își termină rotirea, zâmbetul ei lărgindu-se când văzu tot felul de canapele și fotolii, rafturile pline cu cărți, statuete și vaze, precum și diverse bibelouri care abia așteptau să fie scăpate de praful care le acoperea.

Bătând din palme, scoase un mic țipăt. Își găsise camera.

*

Era deja după-amiază târziu când Locke, transpirat și murdar, intră în bucătărie. Nu știa de ce credea că, dacă lucra în subteran alături de mineri, aveau șanse mai mari ca norocul să le surâdă și să descopere un filon bogat după doi ani de căutări zadarnice. Când începuse să sape alături de ei, îi făcuse pe oameni să se simtă foarte stingheriți. El era lord. Trecuse ceva vreme până când acceptaseră ajutorul lui, hotărârea de care dădea dovadă. Însă lui îi făcea plăcere să-și folosească mușchii, să se forțeze până la limita epuizării fizice. În acea zi, munca îl împiedicase să-și încalce promisiunea făcută soției că, în timpul zilei, avea s-o lase în pace.

N-ar fi trebuit s-o sărute înainte de a pleca, deoarece gustul ei îi rămăsese pe buze mult prea multă vreme, menținându-i trupul tensionat de dorință până când coborâse în mină, unde veșnic exista primejdia de a nu se mai putea întoarce.

Așa că poate tatăl lui avusese dreptate. Trebuia neapărat să asigure continuitatea familiei. Fără îndoială, Robbie ar fi renunțat la mine și ar fi vândut pământul, deoarece nu era aferent titlului. Nu ar fi apreciat moștenirea și nici ce clădiseră marchizii de dinaintea lui.

– Ați venit puțin cam devreme, îi spuse doamna Dorset cu un zâmbet înțelegător pe chip. Totuși, ca să fiu cinstită, vă așteptam chiar mai devreme având în vedere că acum aveți o mireasă și toate alea. V-am încălzit apa pentru baie de ceva vreme deja.

Avea obiceiul să se îmbăieze după o zi petrecută în mină, acesta fiind motivul pentru care alesese o cameră destinată băii lângă bucătărie. Era mai ușor să fie cărată apa și nici nu făcea o cărare de pământ prin casă. Deși nu era tocmai mulțumit de faptul că abia aștepta să-și vadă soția, nu dorea ca ea să-l vadă în halul acela, să știe că făcea muncă fizică dură pentru a le asigura viitorul și nici să afle cât de mult însemnau pentru el cele 75 de lire pe care i le dădea în fiecare lună. Nu erau un cuplu adevărat, care să împartă poverile și bucuriile. Erau doar tovarăși de pat. De fapt, aveau să devină până la sfârșitul acelei nopți.

Totuși, după ce se îmbăie și se bărbieri, se pomeni că îi lipseau degetele ei care să-i înnoade lavaliera când își puse hainele de care se schimbase înainte de a pleca la mină. Pentru că în subteran avea nevoie de haine mai rezistente.

Când ieși din camera de baie, aproape că se ciocni de doamna Barnaby, care părea să-l fi așteptat.

– Mi-a luat cheile, îl anunță ea cu brațele încrucișate la piept și cu fruntea foarte încruntată.

– Cine?

– Soția dumneavoastră.

– De ce?

Ea își dădu ochii peste cap exagerând gestul.

– Pentru a descuia ușile.

Măcar de asta își dăduse seama și el. Privind retrospectiv, întrebarea nu-și avusese rostul. Nici măcar nu se ostenise a se gândi cum avea să-și petreacă Portia ziua. Evident că rătăcind prin coridoare și băgându-și nasul unde nu-i fierbea oala.

– Încă nu mi le-a dat înapoi și aproape că s-a lăsat întunericul deja. Cheile sunt responsabilitatea mea. L-am avertizat pe milord.

– Ai vorbit cu tata despre asta?

Ea dădu din cap.

– Am dorit să am aprobarea lui înainte de a i le da. Ea nu este marchiză.

– Cu toate astea, este doamna casei.

Ochii ei se lărgiră când îi auzi tonul hotărât, cu toate că el nu dorise să vorbească cu o asemenea asprime, însă indiferent cât de puțin ținea la Portia și la degețelele ei lacome, era totuși soția lui, așa că trebuia să i se acorde respectul pe care îl merita.

Colțurile gurii doamnei Barnaby se lăsară în jos.

– Și tatăl dumneavoastră a zis același lucru.

„Firește că a zis același lucru."

– Unde o găsesc pe Lady Locksley? întrebă el.

– Nu știu. Nu sunt supraveghetoarea ei. Presupun că rătăcește pe undeva.

Locke nu fu tocmai mulțumit de răspunsul ei. El și tatăl lui fuseseră foarte toleranți cu servitorii. Poate că venise vremea s-o îndemne pe doamna Barnaby să iasă la pensie. Se va gândi la asta. Până atunci, avea o nevastă pe care trebuia s-o găsească.

Putea fi oriunde în uriașul mausoleu. Când se apucă să-l străbată, se gândi că ea probabil se dusese să caute un dormitor pe care să și-l însușească fără ca el să știe. Așa că se duse la etaj. Ar fi trebuit să întrebe de când luase cheile. Erau vreo cincizeci de dormitoare. Cât i-ar fi putut lua să le vadă pe toate și să aleagă unul care îi convenea?

Ar fi fost inutil să aibă dormitorul ei. Trebuia să înțeleagă asta. Avea să petreacă cu el fiecare clipă a fiecărei nopți. Îi spusese asta foarte clar.

La jumătatea scărilor, se opri și se gândi. Poate că dorise doar să exploreze casa. El și pupilii tatălui său șterpeliseră adesea cheile menajerei și se furișaseră în camere în toiul nopții. Poate că ar trebui să plănuiască o mică aventură pentru soția lui, s-o ducă într-un tur al casei după miezul nopții, când totul scârțâia și gemea. Se gândi că avea să se agațe de el...

Nu, nu era genul care să se agațe de un bărbat. Știa asta instinctiv. Probabil că avea să i-o ia înainte.

Noaptea se lăsa. Curând, ea avea să-l caute. Așa că era mai bine să se ducă în biblioteca lui și s-o aștepte. Însă când începu să coboare scările, își dădu seama că nu avea răbdare s-o aștepte. Dorea s-o găsească, să descopere ce făcea. Era posibil ca ea să plănuiască să adune diverse obiecte mici pe care să poată lua niște bani, lucruri a căror lipsă credea că nu avea să fie remarcată. Totuși, adevărul era că nu o credea hoață indiferent cât de mult păreau să conteze banii pentru ea. Îl iritase faptul că, în acea dimineață, ea îi ceruse alocația de 75 de lire și îl iritase și mai mult constatarea că ea dorise să-i numere. Între ei exista o relație de afaceri al cărei scop era ca el să capete un moștenitor. Era o prostie din partea lui să-i reproșeze când el știuse de la bun început că pe ea nu o interesau decât titlul și banii.

Nu avea să fure nimic, însă el bănuia că făcea inventarul, încercând să-și dea seama cât de bogați erau. Fără îndoială, era metodică în această privință. Dacă descuia fiecare ușă și examina conținutul fiecărei camere, el se îndoia că apucase să ajungă la etaj. Fără îndoială, încă era undeva la parter.

Străbătu repede coridoarele, încercând ușile. Încuiată, încuiată, încuiată.

Dar apropiindu-se de capătul unui coridor monstruos de lung și de lat, văzu o fâșie de lumină care nu putea ieși decât printr-o ușă deschisă. Începând să pășească fără zgomot, se apropie precaut și privi pe furiș înăuntru, pomenindu-se complet nepregătit pentru priveliștea care îl întâmpină.

Cu o eșarfă acoperindu-i părul și cu mânecile suflecate deasupra coatelor, ea stătea în genunchi lângă o bibliotecă și scotea cărțile de pe raftul de jos, le ștergea de praf și le punea deoparte. Brusc, scoase

un țipăt, se ridică și sări îndărăt. El văzu un păianjen uriaș apărând grăbit și trecând pe lângă...

Ea își ridică puțin fustele și opri pentru totdeauna înaintarea creaturii zdrobind-o cu energie.

El îi privi piciorul care coborâse cu o hotărâre implacabilă.

– Porți o cizmă de-a mea? întrebă el nevenindu-i să creadă.

Tresărind, ea se răsuci spre el și îl privi cu ochii mari și cu gura aceea ademenitoare puțin întredeschisă.

– Ai venit acasă.

Lui nu-i plăcu modul în care cuvintele ei părură să-i străpungă armura, făcându-l să se simtă bucuros că era acasă. După ce se întorcea, era obișnuit să facă o baie, să bea ceva, să cineze singur și să citească o carte. Era mereu singur până când, înainte de a se duce la culcare, mergea să vadă ce făcea tatăl lui. Singurătatea fusese cuvântul de ordine al serilor. Ea avea să schimbe toate astea chiar dacă voia el sau nu.

– Da, am venit. Ce-i cu cizma?

Ridicându-și fustele, ea își întinse piciorul și îl răsuci într-o parte și în alta de parcă ar fi fost surprinsă să vadă pielea neagră și strălucitoare care îi cuprindea o bună parte a piciorului.

– Picioarele tale sunt mult mai mari decât ale mele, ceea ce face să-mi fie mult mai ușor să omor păianjenii, iar cizma mă și ferește de ei. Se uită la el. Sunt enorm de mulți păianjeni aici. Și sunt și remarcabil de mari. Și groaznic de urâți.

– Fără îndoială, păianjenii cardinalului[1]. Se spune că Wolsey avea o aversiune deosebită față de ei.

– Deștept om.

Apropiindu-se de Portia, el se întrebă de ce se simțea atras de ea mai mult decât de obicei. În clipa aceea, arăta mai degrabă a măturătoare de stradă decât a soție de lord. Și totuși, era atras de ea.

– Ai pânze de păianjen în păr...

– Cum? Nu!

Portia începu a-și lovi capul cu mâinile. El o apucă de încheieturi.

– Stai nemișcată!

Cu toate că părea sincer îngrozită, nu se clinti. El nu fu sigur că respira măcar. În ochii aceia de culoarea whisky-ului se citea

[1] *Tegenaria parietin* – în Anglia, acest păianjen, care poate ajunge până la 14 cm, a fost supranumit „cardinal spider", deoarece prima relatare despre această specie a fost făcută de cardinalul Wolsey. (n.tr.)

o încredere pe care el nu dorea s-o înșele. Cumva, părea mai vulnerabilă cu o dâră de murdărie pe obraz. Lui nu-i plăcu faptul că părea vulnerabilă. O prefera dură și sarcastică. Își trecu dosul palmei peste fâșiile mătăsoase agățate de părul și de eșarfa ei, îndepărtându-le.

– Gata. Au dispărut.

– Urăsc păianjenii!

– Atunci, ai detesta să intri într-o mină.

Fruntea ei se încruntă.

– Tu intri?

El nu intenționase să-i dezvăluie cum își petrecuse ziua.

– Ocazional. La urma urmelor, suntem proprietari de mine, așa că este de datoria mea să le vizitez din când în când. Se impunea o schimbare a subiectului. Tu ce faci aici?

– Aș crede că răspunsul este evident.

Amenințarea păianjenilor nemaiexistând, redevenise sarcastică. Iar lui îi era mai ușor să aibă de-a face cu sarcasmul.

– Atunci, presupun că întrebarea mai potrivită ar fi: De ce o faci, deși ți-am spus că schimbările îl supără pe tata?

– Cu siguranță, această cameră e suficient de departe de el pentru a nu afla ce-am făcut. Se îndepărtă și își desfăcu brațele de parcă ar fi vrut să cuprindă tot ce era în jur. Este o cameră fantastică. Cum aș fi putut s-o las în paragină? Se apropie repede de pian. Lumina pălea, iar silueta ei se distingea destul de greu, însă el îi văzu totuși zâmbetul radios. Nu-i așa că e superb? De fapt, o să fie după ce îl lustruiesc. Ți-aș putea cânta seara.

– Eu mă gândeam la alt soi de distracție.

Umerii ei se prăvăliră și toată exuberanța păru a se scurge din ea precum aerul dintr-un balon.

– Da, desigur. A fost o prostie din partea mea să cred că am putea avea mai mult de-atât.

Își trecu un deget de-a lungul unei suprafețe arcuite și trase adânc aer în piept. Dezamăgirea radia din ea. El se detestă pentru că îi ucisese zâmbetul.

– Știi să cânți?

Ea se uită la el.

– Da, știu. Dar n-am mai cântat de când am plecat de acasă, așa că îmi lipsește teribil exercițiul, iar pianul trebuie acordat, deci acum n-ar fi o experiență plăcută pentru tine. Însă această cameră... probabil că a fost splendidă cândva.

El încercă să se convingă că ea își dorea acea splendoare pentru ea. Că dorea ca grandoarea acelei încăperi să sporească propria grandoare, însă nu prea reuși să se convingă că așa stăteau lucrurile. Când vorbea despre cameră, în vocea ei era o sinceritate care îl făcu să se gândească, în clipa aceea, că era mai sinceră cu el decât fusese oricând de când el îi deschisese ușa casei, în după-amiaza precedentă. Nu era nimic legat de fleacuri prețioase, de bani, de titlu sau de câștig. Ea vedea camera așa cum probabil că fusese cândva. Pe de altă parte, el încercase toată viața să nu vadă nici o cameră așa cum fusese odinioară, nu dorise niciodată să-și imagineze râsetele care se reverberaseră între pereți, bucuria care se înălțase spre tavane, veselia care acoperise dușumelele. Acele încăperi nu erau decât o dovadă că iubirea nu putea duce la nimic bun, că era cel mai bine s-o evite...

– Aceea este mama ta? întrebă ea cu tandrețe, curmându-i gândurile.

El nu dorea ca ea să fie tandră sau blândă. Voia să fie la fel de rece ca monedele după care tânjea. Totuși, îi urmări privirea spre portretul care atârna deasupra șemineului. Tatăl lui avea o miniatură care o înfățișa pe acea femeie și pe care o avea întotdeauna la el, iar uneori, i-o arăta lui Locke. Ochii ei, zâmbetul ei îl atrăgeau întotdeauna. În copilărie, fusese supărat pe ea pentru că murise, pentru că îl părăsise. Trecuseră mulți ani până să înțeleagă că nu fusese alegerea ei.

Privindu-i chipul ascuns după o peliculă de murdărie, se gândi că înțelegea de ce tatăl lui o iubise. Cu toate că nu mai exista decât în picturi, imaginea ei părea vibrantă. Avea capacitatea de a-i încălzi inima, de a-l face să se simtă vinovat că nu acceptase oferta Portiei de a cânta pentru el.

– Da.

– N-am crezut asta la început, dar cu cât m-am uitat mai mult la ea, din unghiuri diferite, cu atât mai convinsă am ajuns să fiu că era foarte frumoasă.

– Suficient de frumoasă pentru a înnebuni un bărbat.

– Nu ea l-a înnebunit, ci faptul că a pierdut-o. Este o diferență.

El se uită la ea. Un colț al gurii și una dintre sprâncenele ei se ridicară foarte puțin.

– Și tu ai înnebuni dacă aș muri, îl tachină ea.

Locke clătină încet din cap, nedorind să trateze cu superficialitate subiectul.

– Eu nu-ți voi dărui inima, Portia. Am fost clar în privința acestui aspect al relației noastre. Am putea anula căsătoria chiar mâine dacă tu ai acceptat acest aranjament crezând că o vei putea căpăta cumva.

Ea păli, fără îndoială din cauză că el pomenise de anularea căsătoriei, ceea ce ar fi făcut-o să piardă tot ce urmărea să câștige.

– Milord, nu-mi fac iluzii în privința a ceea ce dorești de la mine. Presupun că ar trebui să ne grăbim să consumăm această căsătorie.

De ce tonul ei plin de trufie îl făcea să se simtă atât de ticălos când de fapt ar fi trebuit să-i confirme motivul pentru care ea dorise să se mărite cu tatăl lui? El îi atinse pata de mizerie de pe obraz, iar ea rămase nemișcată, absolut încremenită. Urmărindu-l cu privirea, el își trecu degetul peste dâra de murdărie, care cobora pe lângă gură spre bărbie.

– Ai nevoie de o baie. O să duc cada în dormitor.

– Nu e nevoie să-ți dai atâta osteneală.

La naiba, nu dorea ca ea să fie atât de prevenitoare cu el! Voia ca ea să pretindă să fie răsfățată.

– După cum fără îndoială ai descoperit azi-dimineață, în camera de baie este răcoare. Apăsându-și degetul mare pe bărbia ei, îi șterse murdăria întrebându-se de ce îl fascina, de ce îl plăcea s-o vadă atât de neîngrijită. Doamna Barnaby vrea să-i dai înapoi cheile.

– Desigur. I le duc imediat.

El își duse degetul mare pe buza ei de jos, i-o mângâie, se gândi să i-o ciugulească, dar, dacă gura lui ar fi ajuns în apropierea gurii ei, era foarte probabil s-o trântească pe pianul de care ea părea să se fi atașat și s-o posede în clipa aceea. Cu siguranță, asta l-ar fi lustruit. Însă ea avea nevoie de o baie. El avea nevoie de mâncare și băutură. Și nu voia s-o posede repede sau dur. În orice caz, nu prima dată.

O fi fost toate celelalte aspecte ale relației lor rigide și ciudate, însă el nu avea de gând să tolereze așa ceva în dormitor. Iar asta necesita răbdare din partea lui. Avea să suporte chinul de a nu o poseda deocamdată. Însă până la sfârșitul nopții, avea să pună stăpânire pe trupul ei.

În timp ce el o conducea afară din cameră, Portia fu puțin surprinsă – având în vedere modul cum ochii lui se întunecaseră când îi mângâiase bărbia – că nu o trântise pe cea mai apropiată canapea și nu îi ridicase fustele.

Ajunși în coridor, ea încuie ușa și deja se gândi cu groază la discuția pe care urma s-o aibă cu doamna Barnaby în privința cheilor, în dimineața următoare. Avea să-și însușească acea cameră fie că lui Locksley îi convenea sau nu. Când el nu era în preajmă, ea se va distra cântând la pian. Înțelegea că erau casa și regulile lui, însă unele trebuiau încălcate.

Străbătând coridorul, deveni conștientă de pașii ei inegali, pantoful ei parcă șoptind când atingea dușumeaua, iar cizma lui bocănind.

– Cum reușești să nu-ți pierzi cizma din picior? întrebă el.

– Am băgat bucăți de ziar în vârf și pe laterale, ca să-mi țină piciorul. Am învățat asta de la mama, care mereu ne cumpăra pantofi puțin mai mari fiindcă creșteam și astfel ne țineau mai mult.

– *Vă* țineau? Ai frați?

Ea se strâmbă. Cu cât el știa mai puține despre ea, cu atât mai bine i-ar fi fost ei. Cu toate că fusese groaznic de dezamăgită că pe el nu-l interesa ca ea să-i cânte la pian, simțea o oarecare consolare că îi dorea măcar trupul. Nu era de așteptat ca el să-i pună întrebări sau să-i cerceteze trecutul. Însă ea voia să-și limiteze minciunile pentru că adevărul era întotdeauna mai ușor de ținut minte.

– Două surori și un frate.

– Aseară, ai spus că nu ai rude.

„Pentru că n-am."

– Au murit?

Ar fi fost mult mai simplu să spună da.

– Nu. Dar nu au fost de acord cu Montie. Așa că a trebuit să aleg între el și ei.

– Și l-ai ales pe el.

Ea încuviință din cap.

– Dar cu siguranță, după ce el a murit...

– Nu mai vor să aibă de-a face cu mine.

– Cu toate că acum ești măritată cu un nobil?

– Nici dacă m-aș fi măritat cu un prinț al Angliei nu m-ar fi iertat.

Simți că o studia. Zisese prea multe. El avea să continue cu întrebările, iar când va afla adevărul, anularea pe care o sugerase mai devreme va deveni realitate. La ce se gândise de fusese atât de neglijentă cu ceea ce dezvăluise?

– Pe aici, rosti el cotind într-un coridor.

Nedumerită în privința direcției, ea se opri și arătă către un alt coridor.

– Acela duce către bucătărie. Sunt destul de sigură de asta.

– Vom face un ocol.

– De ce?

– O femeie nu are căderea să pună la îndoială faptele soțului.

De fapt, ale nici unui bărbat, după cum ea știa prea bine. Însă dacă le-ar fi pus la îndoială pe ale lui Montie, nu ar fi ajuns în oneroasa situație în care se afla. Dar nu avea să mai facă greșeala de a se încrede orbește în cineva.

– Nu mi-ai părut genul de bărbat care și-ar dori o oaie drept nevastă.

– După cum bine știi, nu mi-am dorit deloc o nevastă.

Ea se gândi că asta era, iar când el porni mai departe, îl urmă. Mai devreme în acea zi, deschisese ușile din acel coridor. Știa că în acele camere nu era nimic rău, nimic care să-i dea motive de îngrijorare.

– Dar ai nevoie de un moștenitor, așa că, până la urmă, ai fi dorit o soție.

– N-am dorit și nu aș fi dorit, dar, în cele din urmă, m-aș fi însurat.

– Deci sosirea mea pur și simplu a grăbit lucrurile.

Oprindu-se în fața unei uși, el se răsuci spre ea.

– Nu spune asta ca și cum ar fi o chestiune minoră, iar tu mi-ai făcut o favoare.

Înainte ca ea să apuce a găsi o replică sarcastică, el întinse mâna.

– Cheile!

– În spatele acestei uși se află doar un birou.

– Știu. Pocni din degete. Cheile!

Portia puse inelul în palma lui mare, iar el începu să caute printre chei.

– Nu te-ai uitat cu atenție și nici n-ai făcut un inventar detaliat al camerelor, murmură el.

– N-am făcut nici un fel de inventar. Fără să știe de ce se simți insultată de faptul că el credea că ar fi făcut. Ai crezut că am scotocit în căutare de argint? Nu-mi doream decât să găsesc o cameră care să-mi servească drept sanctuar.

Locke apucă o cheie între degetul mare și arătător.

– Deci doar ai aruncat o privire înăuntru și ai trecut mai departe?

– În general, da. Până am descoperit salonul de muzică. A fost ca și cum mi-ar fi vorbit.

El își arcui una dintre sprâncenele groase și negre aflate deasupra pătrunzătorilor ochi verzi.

– Îți dai seama că aceste cuvinte te fac să pari nebună?

Ea îi replică ironică:

– Prostuțule, firește că pereții nu mi-au vorbit la propriu. Pur și simplu, am vrut să spun că încăperea mi s-a părut primitoare.

– În ciuda păianjenilor?

Ea strâmbă din buze.

– Nu mi-a mai plăcut atât de mult după ce i-am descoperit. Bătu cu cizma în podea. Dar am reușit să-i împuținez.

– Adevărat.

Înainte ca el să se întoarcă spre ușă, ea avu impresia că zărește un licăr de admirație în ochii lui. Locke descuie și deschise ușa, apoi intră în cameră. Ea îl urmă.

– Acesta a fost biroul marchizei, anunță el apropiindu-se de un birouaș.

Ea abia atunci văzu că mobilierul era mai delicat, iar culorile, mai luminoase. Dacă n-ar fi avut decât o fereastră îngustă, ar fi fost o încăpere veselă.

El deschise o ușiță a micului birou, care ascunsese mai multe ascunzători și spații de depozitare. Trase un sertar, băgă mâna înăuntru și scoase un inel cu chei, dar mult mai mic decât al doamnei Barnaby. I-l întinse.

– Pe viitor, nu vei mai avea de ce s-o deranjezi pe doamna Barnaby în privința cheilor.

Ea privi uimită cheile, întrebându-se de ce simțea înțepături în ochi. El făcea mai mult decât să-i dea niște bucăți de fier. Îi demonstra că avea încredere în ea, că ea avea cu adevărat un loc în casa lui, în viața lui. Îi oferea libertatea, ceea ce nu avusese de foarte mult timp. Încet, cu o atitudine reverențioasă, le luă din mâna lui.

– Nu știu ce să spun.

– Nu mai e nimic de spus. Ești doamna casei. Ai dreptul la un set de chei.

Firește că trebuise să distrugă totul cu un ton tăios, dar nu avea de gând să-l lase să îi distrugă bucuria cu totul.

– De unde ai știut că erau aici?

– O să-ți zic în timpul cinei. Deocamdată, sunt lihnit, iar tu ai în continuare nevoie de o baie.

– Abia aștept să-mi spui.

Se răsuci și dădu să plece.

– Nu uita, strigă el în urma ei. Să nu-ți pui mănuși.

Portia îl privi peste umăr și îi adresă cel mai strengăresc zâmbet al ei.

– N-am uitat. De fapt, în afară de rochie, intenționez să port foarte puține lucruri. Ca să ai mai puțin de lucru mai târziu. Gândește-te la asta în timpul cinei.

Cu încălțările desperecheate, ieșirea ei nu fu nici pe departe atât de demnă cum ar fi vrut, însă geamătul lui înfundat, aplecarea capului și apăsarea cu putere a degetelor pe birou îi oferiră o mare satisfacție. Or fi fost nopțile ale lui, dar ea avea să-i aparțină doar în propriile condiții.

Capitolul 9

Avea să-l înnebunească. Era foarte sigur de asta în timp ce sorbea din scotch și, așteptând sosirea ei, privea în întuneric pe fereastra bibliotecii.

După ce îi dusese în dormitor cada și apa, fusese foarte tentat să se sprijine de perete și să se uite cum își dădea jos hainele, intra în cadă și își picura apă pe piele. Însă dacă ar fi rămas, se îndoia că ea ar fi apucat să-și ude măcar degetele de la un picior înainte ca el s-o trântească pe spate. Tânjea după ea cu o sălbăticie pe care nu dorea să o recunoască. Nici o altă femeie nu avusese vreodată un asemenea efect asupra lui.

Așa că ieșise pur și simplu pentru a demonstra – mai mult sieși decât ei – că era în stare să o facă.

În ruptul capului, nu s-ar fi așteptat s-o găsească pe Portia în genunchi, făcând curat. Categoric, doamna Barnaby nu era vreo tinerică, iar eforturile depuse în ziua precedentă pentru a scoate la lumină salonul din păcate nu fuseseră suficiente, însă reușise să facă încăperea oarecum decentă. Totuși, ea era menajera casei. Era treaba ei să se îngrijească de casă.

Dar Portia începuse să se ocupe ea de treburi și se simțise stânjenită că el îi pregătise baia. Nu dorea să fie răsfățată. El nu se așteptase la asta și nu prea știa ce să înțeleagă din comportamentul ei. Toate

femeile cu care fusese doriseră să fie răsfățate, insistaseră să fie. De fapt, doriseră să primească permanent complimente, multe bijuterii și toată atenția lui.

Și având în vedere motivele pentru care Portia se afla acolo, ce spera să obțină, ce urmărea, ar fi trebuit să-și dorească mai mult decât oricare altă femeie să fie răsfățată. Însă el o găsise plină de praf și pânze de păianjeni, murdară pe față și pe mâini. Ceva era în neregulă cu el de i se păruse incredibil de senzuală. Soțiile de lorzi nu se târau în mizerie. Totuși, pe ea nu părea s-o deranjeze.

Cine *era* Portia Gadstone St. John?

„E puțin cam târziu ca să te întrebi asta, amice."

Nu își dorea să fie intrigat sau fascinat de ea. Nu dorea s-o cunoască. O dorea doar în pat, pentru a-i potoli poftele carnale și a-și merita titlul pe care îl obținuse măritându-se cu el.

Auzind niște pași ușori, privi peste umăr. Dumnezeule, era superbă! Dacă ar fi intrat într-o sală de bal purtând acea rochie de un mov-închis care îi dezvăluia umerii atât de îndrăzneț și sugestiv, ar fi avut o sută de curtezani. De ce răspunsese la anunțul unui bătrân? Ce mai conta? Era soția lui.

– Văd că ai renunțat la cizme, spuse el în timp ce ea se apropie, pantofii de satin ițindu-i-se când și când de sub poalele rochiei.

– Acum, ești aici. Sunt singură că mă vei salva de orice hidoasă creatură cu opt picioare.

Lui îi trecu prin minte gândul că ar salva-o de orice.

– Având în vedere cum cade rochia pe tine, se pare că nu porți jupon.

Nu se așteptase cu adevărat ca ea să-și onoreze promisiunea de a nu purta lenjerie. Crezuse că doar încerca să-l tachineze.

Ea își înclină capul, iar zâmbetul ei avu ceva ștrengăresc.

– Nu port jupon. Doar un corset, altminteri corsajul s-ar lăsa într-un mod neatrăgător.

El simți cum i se usucă gura.

– Doar un corset?

– Doar un corset. Ei bine, și ciorapi. A trebuit să mi-i pun ca să stea bine pantofii. Dar nu trebuie să îndepărtezi mătasea lor pentru a face cu mine ce-ți dorești. Și nu trebuie să-mi scoți nici pantofii.

El și-o imagină purtând doar ciorapi și pantofi, cu picioarele în aer...

– Pantalonași?

Ea clătină din cap mușcându-și buza de jos.

– Cămășuță?

Un alt zâmbet ironic.

– Doar corset.

– Doamne! În timp ce bău ultima gură de scotch, nu-i scăpă expresia de satisfacție de pe chipul ei. Tatăl lui avea dreptate. În mod cert existau avantaje dacă luai de soție o femeie cu experiență. Începea să se întrebe de ce bărbații doreau atât de mult ca miresele lor să fie virgine. Vrei să bei ceva înainte de cină?

– Nu, mulțumesc.

Ei bine, el mai avea nevoie de o porție. În drum spre bufet, trecu pe lângă birou. Se gândi că o putea avea chiar pe el. Nestânjenit de jupon, i-ar ridica poalele rochiei până în talie, și-ar descheia pantalonii și s-ar cufunda în ea înainte de cină. Însă avu impresia că ea ar considera asta o victorie. Putea să mai rabde puțin.

– Cina este servită, milord, anunță Gilbert.

Păcat! Băutura avea să aștepte.

Se apropie de Portia și îi oferi brațul. Ea își puse mâna pe el și îl strânse ușurel.

– Nu aș fi obiectat dacă ai fi vrut s-o facem pe birou, rosti ea cu dulceață în glas înainte de a-și retrage mâna și a ieși din cameră legănându-și șoldurile provocator.

Printre dinții încleștați, el ocări cu sălbăticie. Se concentrase atât de mult asupra salvării tatălui său de Portia, încât nu se gândise că trebuia să se salveze și pe sine.

Montie fusese atras de ea, o dorise. O spusese clar în seara când i se prezentase. Dar nu o privise niciodată cu intensitatea clocotitoare cu care o făcea Locksley. Deși el stătea vizavi de ea, la vreo doi metri distanță, Portia fu acut conștientă de dorința emanată de trupul lui în timp ce li se turna vinul. Se gândi că ar trebui să se teamă de puterea cu care o dorea.

Dorise s-o culce pe birou și s-o aibă acolo. Văzuse asta în ochii lui. Nu știa dacă să se simtă flatată sau insultată de faptul că el izbutise să-și stăpânească dorința.

Era înțelept să nu-l tachineze cu atâta îndrăzneală, să nu-i dea impresia că era o femeie ușoară, însă era necesar ca mariajul lor să fie consumat înainte de următorul răsărit al soarelui. Era singura modalitate de a se asigura că acel aranjament nu putea fi anulat

cu ușurință, era singura modalitate de a avea o oarecare protecție dacă Montie descoperea vreodată unde se ascundea.

Fusese prudentă, nu-și folosise niciodată numele în timpul călătoriilor, nu folosise niciodată principalele mijloace de transport. Acela era motivul pentru care venise cu trăsura poștei – nimeni nu o întrebase altceva decât unde dorea să ajungă. Se simțea relativ în siguranță și exista șansa ca Montie să se bucure de absența ei când avea s-o constate.

Totuși, o căsătorie consumată era esențială pentru strategia ei. Refuza să se simtă vinovată că planul ei nu dăduse rezultatele scontate și ajunsese soția unui viconte, nu a unui marchiz. În orice caz, nu avea să-și reconsidere planul doar pentru că Locksley îi arătase o bunătate de moment și îi dăduse un set de chei. Sau pentru că părea să țină sincer la tatăl lui. Sau pentru că părea capabil s-o distrugă doar cu o atingere.

Și n-avea decât să-și spună că își dorea consumarea căsătoriei pentru binele ei – nu putea nega că ceea ce îi permisese el să întrezărească din pasiunea care o aștepta în patul lui îi făcea în clipa aceea trupul să freamăte de dorință și să-și dorească să o fi avut pe afurisitul acela de birou. Să se fi isprăvit cu asta. Să n-o mai tortureze cu voința lui puternică.

Gilbert îi curmă gândurile punând în fața ei un bol cu supă de țestoasă. Apoi puse unul în fața vicontelui.

Fruntea lui Locksley se încruntă.

– Poți aduce toată mâncarea, Gilbert. Nu avem oaspeți în seara asta.

Deci el lua cina la fel ca micul dejun – cu un deranj minim pentru servitori și fără ceremonie. Nu și-l putu imagina pe Montie atât de atent cu cei din jur, de fapt știa fără urmă de îndoială că n-ar putea fi. Servitorii serveau, iar el trăia pentru a fi servit. Nu fusese niciodată abuziv, dar era extrem de priceput la a se asigura că toți cei din jurul lui își cunoșteau locul. Inima ei fusese zdrobită când, în cele din urmă, ajunsese să înțeleagă care era al ei.

– Doamna Dorsett spune că, având acum o lady în casă, nu mai putem servi totul pe o singură farfurie, explică Gilbert părând a se simți oarecum vinovat.

– Așa că o să te fâțâi de colo-colo tot timpul cinei?

– Așa se pare, milord.

Locksley suspină.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, măcar pune vinul pe masă, ca să-l pot turna eu.

– Doamna Dorsett...

– Nu va afla niciodată.

– Prea bine, sir.

După ce puse vinul pe masă, se retrase lângă perete.

Soțul ei părea nemulțumit, nu era un om căruia să îi placă a fi servit. Ea refuză a permite ca această descoperire s-o facă să-l placă. El i-ar fi distrus planurile întocmite cu grijă – chiar dacă motivele lui ar fi fost de apreciat. Gustă supa. Delicioasă! Nu era de mirare că nimeni nu o contrazicea pe doamna Dorsett în privința felului cum trebuia servită mâncarea.

– Urma să-mi spui cum de știai unde erau cheile, rosti ea încet.

Amuzamentul dansă în ochii lui, iar el se sprijini de spătar și își ridică paharul cu vin.

– Așa este. Mie și pupililor tatei ne plăceau aventurile. Șterpeleam cheile de la doamna Barnaby după ce adormea și exploram diverse camere în orele târzii ale nopții.

– Având în vedere mărimea casei, probabil că v-a luat ani întregi.

El încuviință din cap și sorbi din vin.

– Din câte îmi amintesc, a durat aproape trei ani. Eram ca niște arheologi care scotoceau prin ruinele unei civilizații arhaice, catalogându-ne descoperirile, dar asigurându-ne că nimic nu părea mișcat de la locul lui.

Cu toate că tonul îi fusese relaxat, ea îi deslușI tristețea și vina care i se oglindiră pentru scurt timp în ochii verzi. Civilizația arhaică fusese viața părinților lui. Portia se întrebă cum fusese pentru el să crească știind atât de puține despre trecut.

– Iar după ce te-ai făcut mare, ai continuat să explorezi, dar ai făcut-o în lume.

– O vreme.

– Nu-ți lipsește asta?

Gilbert le luă bolurile și dispăru pe o ușă. Locksley începu să bată darabana în cupa paharului de vin.

– Sper că nu a preparat foarte multă mâncare. Nu-mi place risipa.

– Vrei să vorbesc mâine cu ea? Să aprob meniul. Să mă asigur că nu e prea mult.

El încuviință din cap.

– Fără îndoială, te vei înțelege cu ea mai ușor decât cu doamna Barnaby.

Cu o femeie care stăpânea o bucătărie? Se îndoia sincer, însă fusese învățată din copilărie cum se conducea o casă. Putea prelua această sarcină foarte ușor.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu ți-e dor să călătorești?

– Uneori. Îi adresă un zâmbet chinuitor de malițios. Dar voi avea parte de explorări în viitorul foarte apropiat, nu-i așa, Lady Locksley?

Fierbințeala făcu chipul Portiei să se îmbujoreze.

– Chiar trebuie ca mereu să îndrepți discuția în această direcție?

– Tu ești cea care stă aici fără pantalonași.

– De fapt, e foarte plăcut. Îmi place să simt mătasea rochiei în partea de jos.

El râse fără veselie.

– Dumnezeule, tare îți place să mă ațâți! Majoritatea femeilor se jenează să vorbească despre sex.

– Îți place că eu nu sunt așa.

El ridică paharul în cinstea ei.

– Al naibii să fiu dacă nu!

Ea nu prea avu încredere în zâmbetul pe care el i-l adresă. O lăsase să câștige prea ușor. Avu sentimentul că, mai târziu, urma să o facă a plăti pentru asta – cu țipete de plăcere care ar putea să spargă geamurile. Bănuia că tot ce știa despre plăcere avea să pălească pe lângă ce-i va oferi el. Abia aștepta, dar era și îngrozită.

Gilbert intră și puse în fața ei o farfurie cu miel și cartofi fierți. Portia își ridică privirea și constată că Locksley o studia. Începea să-și dorească să-și fi pus măcar pantalonașii.

– Cum merg treburile la mine?

El își îngustă ochii, iar pe chip îi apăru o fermitate rece.

– Nu-ți face griji, mica mea mercenară, banii tăi de buzunar sunt în siguranță.

– Nu m-am referit... Se opri simțindu-se incapabilă să-l învinovățească pentru părerea proastă pe care o avea despre ea. Cu siguranță, dăduse impresia că se afla acolo doar pentru bani. Faptul că el nu o plăcea și nu avea încredere în ea constituiau un scut pentru Portia. Însă începea să-i fie foarte greu să-l țină ridicat. Am vrut doar să aflu cum ți-ai petrecut ziua. Dacă a fost bună. Asta face o soție bună.

Un colț al gurii lui se ridică.

– Intenționezi să fii o soție bună?

– În limite rezonabile.

El râse cu poftă.

– Măcar ești onestă.

Numai că nu era. Își dorea să poată fi, însă părerea lui despre ea deja era suficient de proastă. În loc să se culce cu ea, ar fi trimis-o la plimbare. Rapid.

– Vreau ca relația noastră să fie plăcută.

– După ce vom termina cina, va fi foarte plăcută.

Ea pufni într-un mod total nepotrivit pentru o lady.

– Iarăși! Mintea ta nu se poate gândi decât la asta?

El dorea doar ce dorise și Montie. Iar ea voia un bărbat care s-o dorească nu numai pentru corpul ei. Marsden ar fi dorit compania ei. Ar fi trebuit să insiste a se mărita cu marchizul. Nu că acest bărbat încăpățânat i-ar fi permis, indiferent ce motive ar fi invocat ea.

– M-am gândit la tine o bună parte din zi, spuse el încet.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Fără îndoială, la sexul cu mine.

– Uneori, și la asta. Își îndreptă privirea spre paharul cu vin și își trecu încet degetul în sus și în jos pe piciorul lui, așa cum, fără îndoială, avea să și-l treacă și pe al ei în acea noapte. Se părea că nu era singurul a cărui minte tot continua să se îndrepte spre dormitor. Uneori, mă pomenesc întrebându-mă ce te-a adus cu adevărat aici.

Pătrunzătoare și autoritară, privirea lui se ciocni de a ei. Dacă, chiar și pentru o clipă, ar fi crezut că lui îi păsa sincer de ea, că avea să dea dovadă de bunătate în privința asta, poate că i-ar fi mărturisit totul.

– Anunțul tatălui tău m-a adus aici.

Detestă faptul că vorbise cu glas spart.

– Știi că i se spune nebunul marchiz de Marsden?

Ea încuviință vag din cap.

– Acesta este motivul pentru care îți petreci atât de puțin timp la Londra?

– De unde știi cât timp îmi petrec la Londra?

– Cred că am pomenit de ziarele de scandal. Ca să spun adevărul, am ajuns să fiu cam dependentă de lectura lor. Tu și ceilalți „zurbagii de la Havisham" sunteți menționați adesea. Fruntea i se încruntă. Apropo, cum de v-ați ales cu porecla asta?

– În tinerețe, ne plăcea să încălcăm regulile. Dar eram iertați mereu. Din cauza trecutului nostru, lumea ne compătimea, așa că scăpam basma curată indiferent ce năzdrăvănii făceam.

– Se spune că erați și nesăbuiți.

– Chiar eram. Odată, Ashe aproape că a fost mâncat de un leu. Și desigur, Albert a murit într-un safari, iar Edward a moștenit titlul după ce a pretins luni în șir că este Albert. A fost o nebunie.

– Îmi amintesc ce au scris ziarele. A fost un mare scandal când s-a descoperit înșelătoria.

– Da, a fost. Apoi a făcut ceva și mai îndrăzneț – a dus-o pe văduva fratelui său în Elveția și s-a însurat cu ea. Încă nu sunt acceptați pe deplin, dar oamenii încep să se obișnuiască cu ideea. Când vor veni în vizită aici, mă aștept să-i primești frumos.

– Desigur! Nu sunt genul care să dea cu pietre.

El îi susținu privirea.

– Ce vrei să zici cu asta, Lady Locksley?

Ea încremeni, iar răsuflarea i se blocă în plămâni. „Știu ce înseamnă să fii disprețuit, ostracizat, izgonit."

– Au fost aruncate câteva pietre în tine? întrebă el.

Nu doar câteva.

– După cum ți-am spus, familia mea nu a fost de acord cu Montie. A lui nu a fost de acord cu mine. Dar iubirea noastră a fost suficient de puternică pentru ca asta să nu conteze.

Ultima parte se dovedise a fi o minciună, însă sinele ei mai tânăr crezuse asta cu toată inima.

– Dar acum nu mai cauți iubirea.

– Nu, milord. Mi-am ferecat inima. Este mai ușor așa.

Era o altă minciună, aceasta fiind perpetuată de sinele ei cinic, deoarece știa că el nu avea s-o iubească niciodată și era inutil să-și dorească a fi altfel. Pe de altă parte, nici ea nu avea să-l iubească vreodată.

Dar viața cu Montie o învățase să-și ascundă sentimentele, iar ea devenise foarte pricepută la asta. Spera doar că nu învățase să le ascundă și față de sine.

Ea linse încet și provocator budinca de pe lingură, în tot acest timp scoțând mici gemete care îl făcură să i se întărească, pielea să i se strângă, respirația să i se poticnească. Nu avea nici o îndoială că ea știa precis cât de tare îl chinuia și că se bucura s-o facă.

Își dorea s-o strângă de gât. Își dorea să-i sărute fiecare centimetru pătrat al pielii. Dorea să râdă – hohote homerice, care să răsune în fiecare colțișor al casei. Nu-și amintea să se mai fi bucurat atât de mult de prezența unei femei, dar încă nu se bucurase de ea pe de-a-ntregul.

Budinca lui era neatinsă.

– Vrei și desertul meu? i-l oferi el când, în cele din urmă, ea lăsă lingura jos.

– Nu-ți place budinca? întrebă ea.

– Nu prea îmi plac dulciurile în general, și probabil că acesta este motivul pentru care te plac. Ești atât de picantă!

Surprinderea apăru pe chipul ei.

– Mă placi?

Oare chiar spusese asta? Pe toți dracii, o zisese! Fără a se gândi la repercusiuni sau la modul cum ar fi putut ea să-i interpreteze cuvintele. La faptul că ar fi putut-o face să spere că între ei era posibil să existe ceva mai mult.

– Mă provoci, Portia. Nu pot nega că îmi place acest aspect al relației noastre. Nu mi-au plăcut niciodată fetișcanele miorlăite.

Ea îl privi cu lascivitate.

– Dar cele care torc?

O, da, categoric voia ca ea să toarcă.

– Gilbert, mai ai ceva de adus?

– Nu, milord. Budinca a fost ultimul fel.

Slavă Domnului! Își împinse scaunul în spate și se ridică. Se gândi o clipă s-o invite în bibliotecă pentru a bea un coniac după cină. Dar se săturase să întârzie inevitabilul, să pretindă că era un gentleman, când ea reușea să-l transforme atât de ușor într-un barbar care voia doar să o aibă din cap până în picioare.

Se simți ca un prădător când se apropie de capătul mesei unde stătea ea, iar unele dintre gânduri probabil că i se citiră pe chip fiindcă ea păru brusc a se îngrijora puțin. Foarte bine. O fi fost ea în avantaj când nu erau în pat, excitându-l și făcându-l s-o dorească, dar, pentru Dumnezeu, el avea să fie în avantaj după ce ajungeau în pat. Îi trase scaunul, așteptă ca ea să se ridice cu eleganță și să se îndepărteze de masă...

O înșfăcă și o ridică brusc în brațe, simțindu-se satisfăcut când îi auzi țipătul stins. Cu chipul la același nivel ca al lui, îl privi în ochi.

– Cu siguranță, intenționezi să savurezi o băutură după cină.

Tot ce dorea el era să soarbă whisky-ul din ochii ei. Nu că ar fi fost atât de prost, încât să declare o asemenea aiureală.

– Cred că am amânat destul lucrurile.

Urmări mișcările delicate pe care gâtul ei le făcu când înghiți un nod. În noaptea aceea, avea să ciugulească acele tendoane fragile. Apoi deveni incredibil de conștient de conturul picioarelor ei, de căldura care se revărsa în brațele lui. Nu avea blestematul acela de jupon. Lui îi plăcea asta.

Avu impresia că simțise un fior care o străbătuse înainte ca acea mică bărbie rotundă să se ridice o idee, iar ea să încuviințeze imperceptibil din cap. Își linse buzele și puse palma chiar sub maxilarul lui, degetele odihnindu-i-se pe gâtul lui chiar în locul unde pulsul îi bătea într-un ritm haotic. Ea își coborî puțin genele, a invitație.

– Abia aștept să descopăr dacă ești chiar atât de bun cum pretinzi.

Dacă ar fi știut că nevestele erau mai zeflemitor și mai ironic provocatoare decât cea mai costisitoare femeie ușoară, poate că s-ar fi însurat mai devreme. Era posibil să fi mârâit sau poate că scosese un sunet de parcă s-ar fi sufocat când porni grăbit spre ieșirea din cameră, pentru că ea râse ușurel și își trecu mâna peste partea din pieptul și umărul lui la care ajungea. Aplecându-se spre el, îi ciuguli urechea.

– Ține-o tot așa, obrăznicătură ce ești, și nu voi mai fi în stare să urc la etaj.

– Îmi place că mă vrei.

Era prea puțin spus că o voia, însă nu avea de gând s-o înspăimânte dezvăluindu-i cu câtă disperare o dorea. Și nici nu intenționa să-i ofere chiar atât de multă putere asupra lui. Până când noaptea se va sfârși, ea avea să fie cea incapabilă a mai merge. Locke deja știa că o singură dată nu avea să fie îndeajuns pentru el. La naiba, nici dacă o făcea de zece ori era posibil să nu fie suficient.

Când ajunse la baza scărilor, ea își puse capul pe umărul lui, iar sălbatica dorință de a o proteja, care puse brusc stăpânire pe el, aproape că îl făcu să se împiedice. Ceva din gestul acela plin de încredere îl făcu să regrete că nu o dorea decât cu un scop – să-i încălzească patul. Din clipa în care îi deschisese ușa casei, avusese dementa dorință de a o poseda, de a pune stăpânire pe ea... de a câștiga.

Nu avea deloc încredere în ea și nici nu credea că spusese motivele reale pentru care acceptase să se mărite cu tatăl lui. Asta

nu se schimbase. Fusese hotărât să o învingă la jocul ei – privind retrospectiv, se gândi că era posibil să fi intrat de-a dreptul în capcana ei, dar totuși părea să nu regrete. Nu când era garantat că ea avea să se zvârcolească sub el.Și chiar o va face.

L-o ațâța ea și o flirta cu nerușinare, dar el era stăpânul nopții.

În capul scărilor, coti spre coridorul care ducea la dormitorul lui și înțelese că respirația ei devenise sacadată și că fremăta de anticipare. Ea îi stârnea dorințele cu foarte puțin efort. Era nebun de o dorea cu atâta disperare.

Trecu pe lângă camera tatălui său, se opri și ocărî. Nu dorea să fie deranjat sau întrerupt în noaptea aceea. Odată ce o ducea în dormitorul lui și închidea ușa, nu dorea s-o mai deschidă până în zori.

– Ar trebui să vezi ce face tatăl tău, rosti ea cu o voce slabă.

Lui nu-i plăcuse felul în care i se strânse pieptul pentru că vocea Portiei sunase ca și cum ei îi păsa cu adevărat de tatăl lui. Dar nu conta ce simțea ea pentru marchiz. Locke nu intenționa să țină la ea, refuza a îngădui să se înmoaie față de ea, să ajungă la degetul ei mic. Relația lor trebuia să fie definită de distanțarea emoțională. Totuși, o puse în picioare pe dușumea.

– Nu va dura decât un moment. Așteaptă aici.

Tocmai se apleca să o sărute rapid pe buze când furia apăru pe chipul ei, făcându-l să încremenească.

– Nu sunt un câine căruia să-i comanzi ce să facă, zise ea. Vreau să-i spun noapte bună marchizului și o voi face cu sau fără aprobarea ta.

El se gândi să-i aducă aminte care era locul unei femei – că trebuia să i se supună bărbatului în toate privințele –, dar, fără îndoială, asta ar fi dus la o ceartă, iar ea nu era genul care să se supună cuiva. Acesta era unul dintre lucrurile care îl atrăseseră la ea. În plus, lui îi plăcea că ea nu era o mimoză sfioasă, ci că era pe picior de egalitate cu el, ba chiar îl putea călca pe bombeuri dacă era cazul. Însă el avea nevoie de o victorie oarecare, așa că o sărută repede înainte de a se răsuci și a bate cu putere în ușă.

– Intră, rosti tatăl lui.

El deschise ușa și îi făcu Portiei semn să intre înaintea lui. Ea păși cu semeție în cameră. Avea nevoie să fie îmblânzită, însă el nu avea inima să-i ucidă spiritul. Oprindu-se în spatele ei, el se strădui să nu estimeze de câte secunde va avea nevoie pentru a-i desface panglicile rochiei.

– Douăsprezece, anunță tatăl lui.

Locke privi peste umărul ei către locul de lângă geam unde ședea tatăl lui.

– Pardon?

– Va dura douăsprezece secunde să-i dezlegi panglicile.

Maxilarele lui se încleștară. Nu-i convenea că era atât de ușor de citit.

– Opt.

– Nu am venit să discutăm despre panglicile mele, îi certă ea cu severitate, iar lui îi plăcu că ea nu se jenase sau nu se intimidase de faptul că ei discutau despre ce avea să urmeze. Am venit să vedem dacă ai nevoie de ceva înainte ca noi să ne retragem.

– De un moștenitor. Dar asta o să capăt după ce vă retrageți.

– Serios, milord, ar trebui să-ți extinzi sfera intereselor. Poate că ai vrea să-ți citesc puțin.

– Nu! mârâi Locke.

Ea îl privi cu inocență, iar el își dădu seama că nu exista nici urmă de inocență în ea. Afurisita de femeie nu dorea decât să-l chinuie și mai mult.

– Nu îi citim în seara asta, mormăi el.

– Cum dorești. Întoarse capul spre tatăl lui. Ne-ai lipsit în timpul cinei.

– Prefer să mănânc aici.

– Singurătatea nu-ți face bine, milord.

– Draga mea, să știi că nu sunt niciodată singur, iar tu trebuie să-mi spui tată.

Ea se îmbujoră. Chiar se simțea stânjenită să-l numească astfel și se întrebă în treacăt de ce.

– Ei bine, dacă nu dorești nimic, noi ne ducem la culcare, rosti ea.

– E cam devreme să vă culcați.

Locke făcu eforturi să nu se holbeze la el. Nu discutaseră adineauri despre panglicile ei și de un moștenitor?

– Am avut o zi lungă.

Ridurile de pe chipul tatălui său se lăsară în jos.

– Te-am văzut plecând călare. Presupun că te-ai dus la mină. În ultima vreme, te-ai dus acolo foarte des. E ceva în neregulă?

El nu avea de gând să discute vreodată cu el despre necazurile pe care le avea, cu atât mai puțin în seara aceea.

– Totul este în regulă.

Portia îi aruncă o privire speculativă, pe care el nu dori s-o interpreteze.

– Îți voi încuia ușa acum, îi spuse cu blândețe marchizului. Era puțin cam devreme pentru asta, dar nu dorea ca el să umble prin landă. Am vrut să te anunț.

Tatăl lui își flutură o mână de parcă l-ar fi deranjat o muscă.

– Încuie-o. Mama ta va veni în curând.

Locke nu dori să se simtă vinovat din cauza asta. O făcea în special pentru protecția tatălui său.

– Ești sigur că ai tot ce-ți trebuie?

– N-am mai avut ce-mi trebuie de când a murit mama ta. Dar nu contează. Nu aveți de ce să ascultați bălmăjelile unui bătrân. Du-ți soția în pat! Dăruiți-mi un moștenitor!

Auzind acele cuvinte, sentimentul de vină dispăru, iar el remarcă faptul că vârfurile urechilor Portiei se înroșiră. Poate că se îmbujora mai des decât credea el. Numai că fața nu i se înroșea întotdeauna. Îi plăcu ideea că ea se îmbujora în alte locuri.

Ea se apropie și îl sărută pe tatăl lui pe obraz.

– Vise plăcute, milord.

– Tată! insistă marchizul.

Ea zâmbi, încuviință din cap, încercă să pară că se supune, dar nu repetă cuvântul. Locke avu impresia că nu o va face niciodată. Portia trecu pe lângă el și ieși pe ușă.

– Este o frumusețe, nu-i așa? întrebă tatăl lui captând din nou atenția lui Locke. E mai drăguță decât mama ta, dar să nu-i spui asta mamei tale. Îl bătu ușurel pe piept. Frumusețea mamei tale era toată în interior. Și Portia are în ea o doză zdravănă de frumusețe. Nu uita să te uiți și acolo.

Femeia era o vulpe intrigantă. Faptul că tatăl lui nu își dădea seama de asta nu făcea decât să-i confirme lui Locke că luase decizia corectă când se însurase cu ea. Portia l-ar fi avut pe tatăl lui la degetul mic după nici cinci minute de la semnarea hârtiilor.

– Nu vreau decât să-mi încălzească patul. Iar pentru asta, nu trebuie să-mi placă de ea.

– Nu fi prost, Locke! Deschide-ți naibii inima aia!

„Pentru a-mi trăi viața în nefericire dacă ea moare? Nici vorbă!"

– Somn ușor, tată!

În ceea ce-l privea pe el, nu avea de gând să doarmă nici măcar o clipită.

Capitolul 10

În coridor, ea se străduí să ignore faptul că el îi spusese tatălui său că nu-i plăcea de ea. Se consolă oarecum cu faptul că nu părea s-o disprețuiască. Și îi dăduse cheile. Nu exista afecțiune între ei, dar relația lor avea să fie civilizată. Cel puțin în afara patului. Bănuia că în pat avea să fie foarte sălbatică.

El ieși din cameră, închise ușa, răsuci cheia și aștepta o clipă, de parcă ar fi avut nevoie de un răgaz pentru a scăpa de durerea care îl copleșea după ce stătea o vreme cu tatăl lui. Apoi se întoarse spre ea, chipul lui netrădând nimic din îndoielile, îngrijorarea și suferința pe care le simțea.

– Ce-i în neregulă cu minele? întrebă ea.

Maxilarele lui se încordară, iar ochii i se îngustară.

– Nu-i nimic în neregulă cu minele.

– I-ai răspuns atât de repede – „atât de sec" –, încât am fost convinsă că nu dorești să discuți chestiunea cu el.

– Nu-i adevărat! Făcu un pas spre ea. Tata își iubește minele. Dacă începe să vorbească despre ele, nu se mai oprește câteva ore. Iar în seara asta, n-am răbdare pentru așa ceva.

O ridică în brațe și porni spre dormitorul lui.

– Se pare că n-ai răbdare pentru nimic, spuse ea.

– Poți fi recunoscătoare pentru asta.

Vorbise cu mare asprime, dar totuși nu era un om dur, un om de care ea să se teamă. Un om dur și-ar fi internat tatăl într-un azil de nebuni. Un om dur n-ar fi fost tolerant cu servitorii temperamentali. Un om dur ar fi avut-o deja.

El trecu pragul și închise ușa în urma lui cu o lovitură de picior. De data aceea, o lăsă jos mai aproape de pat, suficient de aproape pentru a o putea trânti pe saltea.

– Întoarce-te! îi porunci el.

Stăpânindu-și orice fior, orice dorință de a-l cunoaște mai bine înainte ca el să-și facă voia cu ea, Portia se răsuci, iar privirea îi căzu pe cuvertura groasă și se întrebă dacă n-ar trebui să o dea la o parte, dar se gândi că nimic din ce avea să urmeze nu va avea legătură cu ordinea.

El avu nevoie de numai șapte secunde pentru a-i desface panglicile rochiei. Degetul lui aspru trecu pe sub marginea de jos a corsetului, chiar sub noadă, peste arcuirea feselor. Apoi gura lui fierbinte și umedă urmă aceeași cale, făcând-o să se înfierbânte între picioare. Dulcea tortură fu aproape mai mult decât putu suporta. În cele din urmă, el își îndreptă trupul și începu să dezlege șnururile corsetului. Slavă Domnului, fiindcă ea abia dacă mai putea respira din pricina anticipării care o copleșea.

Dorise să-l tachineze spunându-i ce nu purta, dar totuși în străfundul minții ei existase gândul că astfel o va avea mai repede. Foarte puține lucruri despărțeau pielea ei, feminitatea ei de el.

După șase secunde, și corsetul fu desfăcut. Ea își apăsă mâna pe stomac pentru a-și împiedica hainele să-i cadă de pe trup. În mod cert, el se mișca mai repede în seara aceea. În mai puțin de un minut, ea avea să fie în pat. El își trecu degetul în sus și în jos de-a lungul șirei spinării ei. Își lipi palmele de omoplații ei și le trecu încet peste umerii ei, îndepărtându-i rochia până căzu pe dușumea. Corsetul o urmă.

– Cine s-ar fi gândit că o femeie cu o spinare atât de delicată ar avea o asemenea coloană vertebrală? întrebă el, iar ea ar fi putut jura că deslușise admirație în vocea lui. Ieși din haine.

Ea făcu ce-i ceruse, apoi se răsuci spre el.

– Ai de gând să...?

Cuvintele „îmi poruncești toată noaptea" i se stinseră pe buze. Nu credea că o mai privise cineva cu atâta foame, ca o fiară lihnită, care nu dorea altceva decât să-și satisfacă poftele.

– Dumnezeule, ești frumoasă!

Îi cuprinse sânii în palme, degetul mare și arătătorul ciupindu-i sfârcurile nu prea tare, dar nici prea delicat, ci ca și cum ar fi știut exact cum dorea ea.

Înghițind anevoie, ea rezistă imboldului de a-și înșfăca rochia de pe podea și a se acoperi. Privirea lui atât de înfierbântată și de intensă o făcea să se simtă expusă. La naiba, chiar era expusă și în dezavantaj!

– Dă-ți jos haina!

El rânji sumbru.

– Doar haina?

Ea își ridică bărbia, încercând să pară mai îndrăzneață decât se simțea.

– Totul!

Zâmbetul lui se lărgi primejdios, ironic, plin de promisiuni.

– Dacă așa poruncește doamna mea...

Ea nu prea se așteptase ca el să se supună, niciodată nu se simțise cu adevărat egala lui Montie în relația lor, însă Locksley nu încerca s-o domine. Își aruncă haina pe dușumea. Degetele lui începură să descheie nasturii vestei. Fără a se gândi, ea se apropie și îi acoperi mâinile cu ale ei. Simți tensiunea care radia din el. Ce încerca să dovedească prin faptul că încă nu o poseda? Că putea rezista farmecelor ei? Simțea cât de dificilă era bătălia lui. Era cazul să-i fie milă de el. Doar că ea voia ca el să cedeze.

– Fac eu asta.

Fără a-și lua ochii de la ai ei, el dădu din cap a acceptare și își desfăcu larg brațele. Ea făcu greșeala de a considera gestul lui un semn de supunere, știa că era doar o pauză în război.

– Nu este obligatoriu să nu avem o relație bună, rosti ea încet, în timp ce îi descheia nasturii.

– Nu, nu este. Aș îndrăzni să spun că avem același scop – să facem sex.

Își dezbrăcă vesta și o trimise în zbor către locul unde aterizase haina. Ea îi desfăcu nodul lavalierei.

– Totuși, am impresia că ne purtăm de parcă am fi într-o competiție.

Mâna lui se ridică sub bărbia ei și îi înălță cu delicatețe capul.

– Tu vrei să mă înfrângi.

La naiba, chiar voia! Voia să-l facă să tânjească după ea, s-o implore, să fie la mila ei. Dorea ca ea să fie cea care controla situația pentru că nu o mai făcuse niciodată. După ce îi dezlegă lavaliera, o aruncă într-o parte.

– Tu nu mă iubești. Începu să-i descheie nasturii cămășii. Nu mă vei iubi niciodată. Îi scoase butonii negri, din onix și rămase cu ei în palmă, neștiind ce să facă cu ceva atât de evident scump și bine lucrat.

El i-i luă din mână, se apropie de noptieră și îi puse pe ea. Își trase cămașa peste cap și o aruncă pe dușumea înainte de a se răsuci spre ea. Ea mai văzuse acel bust magnific când se trezise în acea dimineață, dar totuși simți cum i se taie răsuflarea. Tendoanele și mușchii, felul în care pielea îi era întinsă pe trup creau o siluetă perfectă.

Fără ca privirea să i se îndepărteze de la ea, el se așeză pe un scaun aflat în apropiere și începu să-și scoată cizmele.

– Nu-ți place de mine, continuă ea detestând faptul că răsuflarea îi era întretăiată, că vocea îi devenise răgușită și joasă doar la gândul de a-și trece limba peste sfârcurile lui, peste coaste, coborând tot mai jos, până ar fi ajuns să-i guste însuși esența.

– Ți-am spus mai devreme că îmi place de tine.

– Comparându-mă cu budinca, ceea ce este foarte măgulitor. Apoi i-ai zis tatălui tău că nu trebuie să mă placi ca să te culci cu mine.

El își îngustă ochii.

– Nu trebuia să auzi asta.

– Totuși, am auzit. Dar nu mă deranjează. „Prea mult." Nici eu nu te plac. Asta era o mică minciună. Era dificil să nu-l placi pe un bărbat care emana atâta senzualitate, care se mișca precum un animal de pradă. Cu toate astea, vreau să mă asigur că mă dorești.

Odată descălțat, el se ridică și se apropie de ea, privirea lui parcurgând fiecare centimetru pătrat al trupului ei pe care îl putea vedea, iar ea își dori să se fi gândit să-și scoată ciorapii și pantofii cât timp el se descălțase de cizme. Se simți prost că aceștia încă erau la locul lor.

El se opri în fața ei îi cuprinse în palmă un sân și își trecu degetul mare peste sfârcul perlat.

– Niciodată, n-am dorit pe cineva mai mult.

Gura lui coborî pe a ei, aspră, provocatoare. Brațul doilea, a ele lui se strânseră în jurul ei, turtindu-i sânii de pieptul lui în vreme ce palmele lui îi cuprinseră spinarea și începură să urce. O căldură copleșitoare o cuprinse, picioarele i se înmuiară, iar degetele ei se înfipseră în spinarea lui lată, căutând ceva solid de care să se țină.

Buzele lui coborâră pe gâtul ei și porniră de-a lungul claviculei, ciugulind și lingând, lăsând în urmă promisiunea că, în cele din urmă, aveau s-o devoreze. Ea nu se îndoia deloc că, în dimineața următoare, avea să se trezească cu tot trupul acoperit cu mici vânătăi ale dragostei. Dragoste? Aproape că pufni. Între ei nu avea să existe niciodată dragoste. Nici chiar ce se întâmpla între ei în clipa aceea nu avea nici o legătură cu dragostea. Era vorba doar de posesie, de a-și însuși ceea ce obținuse el prin căsătorie, de a lua în stăpânire ceea ce îi aparținea de drept.

Ar fi trebuit să-i displacă asta – ușurința cu care el o făcea să-și dorească a ceda, cu care aprindea focul dorințelor ei. Ea nu-și dorise

niciodată ca un bărbat să o posede complet, să își dorească atât de mult să-și unească trupul cu al ei. Nici măcar Montie. Indiferent cât îl iubise, nu simțise niciodată o asemenea dorință intensă, o asemenea teamă că, dacă el avea să o abandoneze brusc, ea ar putea muri.

Gura lui coborî, iar ea își arcui spinarea, sânii parcă fiind o ofrandă oferită unui zeu. Gura lui se opri pe sfârcul ei, pe care îl supse cu poftă. Țipând de o plăcere nereprimată, care o potopi, ea își ridică un picior pe șoldul lui, lipindu-și miezul fierbinte de mădularul lui rigid. Locke îi simți căldura dogoritoare prin pantaloni.

Gemând profund, în timp ce cu o mână cu degetele răsfirate îi susținea spinarea, el trecu la celălalt sân și puse stăpânire pe el, iar cu cealaltă mână îi cuprinse fesa piciorului ridicat, apoi și-o coborî spre genunchi, după care iar urcă, iar coborî, în vreme ce se ondula lipit de ea, făcând-o să se umezească, să tânjească după și mai multă intimitate. De ce ea nu mai putea respira? De ce nu-și putea domoli bătăile inimii?

Oarecum brusc, se pomeni din nou ridicată în brațele lui, dar, înainte de a apuca să aprecieze pe deplin poziția, el o aruncă pe pat, o urmă cu un mârâit sălbatic, punând din nou stăpânire pe gura ei, limba lui pătrunzând adânc, de parcă s-ar fi temut să nu rămână vreun colțișor neexplorat, dar așa ceva nu s-ar fi putut întâmpla având în vedere cât de minuțios era. Ea nu fusese niciodată atât de afectată de un sărut, însă nu se miră prea tare, amintindu-și ce scântei stârnise în ea prima dată când își lipise gura de a ei. Detesta să recunoască, dar și-ar fi putut petrece o viață întreagă sărutându-l fără a se sătura vreodată.

El ezita să admită că era posibil să nu se satur niciodată doar sărutând-o. Modul în care gura ei lasciv se mișca sub a lui, ademenindu-l, îl făcea să anticipeze cum avea să-l primească în interiorul ei și cum avea să se strângă în jurul mădularului său. Pentru că o dorea cu atâta disperare, făcu eforturi să-și înfrâneze dorința dureroasă, refuzând să cedeze prea repede tentației. Însă plănuia ca, înainte de sfârșitul nopții, să ajungă a o cunoaște în toate modurile posibile.

Era remarcabil de frumoasă, nu avea absolut nici un defect. L-ar fi putut îngenunchea pe oricare bărbat. În clipa aceea, își jură că pe el nu-l va îngenunchea.

Respirând anevoie, își desprinse gura de a ei, își bagă degetele în șuvițele mătăsoase ale părului ei bogat și începu să-i scoată agrafele.

Ea rosti gâfâind:

– Ar fi fost mult mai ușor dacă făceai asta când eram în picioare.

– N-am vrut ca priveliștea să fie perturbată de ceva.

Îi răsfiră părul pe pernă, roșul lui superb contrastând puternic cu albul imaculat. În tot acest timp, mâinile ei îi mângâiară pieptul, umerii, spinarea, ca și cum nu se putea sătura să-l atingă. Satisfacția de a ști că ea îl dorea la fel de mult cum o dorea el fu de o intensitate cum nu mai simțise niciodată.

Ridicându-se, ea îi mângâie sfârcul cu limba. El își puse o mână sub ceafa ei și îi susținu capul, savurând chinul provocat de dinții ei care îi atingeau pielea sensibilă, iar apoi îl mușcară scurt, făcându-i testiculele să se strângă. Nu mai fusese niciodată cu o femeie pe care să o considere egala lui în privința oferirii plăcerilor. Îndrăzneala ei îl excită. Dacă nu ar fi avut pantalonii pe el, deja ar fi fost adânc în ea, dar tocmai acesta era motivul pentru care nu și-i scosese. Nu știa de ce, însă cu ea dorea mai mult decât să-și satisfacă nevoile. Dacă asta era tot ce aveau să aibă vreodată, voia ca prețul pierderii libertății sale să merite.

Poate că n-o iubea, poate că nu ținea în mod deosebit la ea, poate că nu avea întru totul încredere în ea, dar avea să onoreze jurămintele pe care i le făcuse. Îi va fi credincios, o va respecta, o va onora așa cum trebuia onorată o soție. Însă în spatele unei uși închise, o dorea dezlănțuită și sălbatică, desfrânată și îndrăzneață, o adevărată vulpe.

Ea îl ciuguli și își înfipse unghiile în fesele lui. Cu blândețe, dar ferm, el o trase de păr spre spate și își trecu dinții peste gâtul ei. Ochii ei se închiseră, iar buzele ei se întredeschiseră puțin. Cel puțin, nu încerca să se prefacă imună la farmecul lui. Își făcuse griji că ea avea să se prefacă rece și dură, străduindu-se să-și reprime ce dorea el cel mai mult de la ea.

Însă măcar în această privință nu existau probleme între ei. Era doar dorință pură, care amenința să-i distrugă sănătatea psihică.

Brusc, el îi dădu drumul, gura lui se îndepărtă, iar Portia căzu pe maldărul de perne moi. Era obișnuită să fie luată repede, să aibă parte doar de un preludiu foarte scurt. Se gândi că era posibil să moară

dacă el nu-și descheia mai repede pantalonii și nu trecea la treabă. El era între coapsele ei, șezând pe călcâie. I-ar fi fost destul de ușor să-și descheie nasturii și să se elibereze pentru a intra în ea. Era suficient de umedă. Ar fi intrat imediat.

Privirea lui se plimbă pe trupul ei, iar ea o simți aproape la fel de concret cum îi simțise dinții, cu o clipă în urmă. El începu să-și treacă încet degetele de-a lungul interiorului coapselor ei, de la partea de sus a ciorapilor spre buclele roșcate. Sus. Jos. Sus. Ea îl apucă de încheieturi.

– Nu mă mai tortura!

Ochii lui se întunecară, zâmbetul îi deveni senzual.

– Abia am început.

Se trase mai aproape de labele picioarelor ei.

– Am crezut că mă vrei.

Detestă tonul iritat cu care rostise cuvintele, dar totuși părea incapabilă să se abțină a-și dezvălui dezamăgirea că el încă nu se dădea la ea ca un bărbat orbit de dorință.

– O, dar te vreau! Doar că nu sunt convins că tu mă vrei.

Cum să nu-l dorească? Era tot numai mușchi și tendoane reliefate. Piept larg și stomac plat. Privi acei mușchi încordându-se și întinzându-se în vreme ce el îi dădu jos un pantof, îl aruncă pe dușumea, apoi făcu la fel cu celălalt. Îi cuprinse cu mâinile lui mari și puternice piciorul stâng. Începu să-i maseze laba piciorului, bolta, călcâiul, în tot acest timp studiindu-i-o de parcă era cea mai interesantă parte a trupului ei.

Nimeni nu-i mai mângâiase laba piciorului cu o asemenea grijă minunată. Era atât de plăcut, încât îi veni să închidă ochii și să savureze senzația, însă părea că nu-și putea lua privirea de la el, dorind să-i vadă mișcările, felul în care buzele lui se întredeschideau în vreme ce îi ridica piciorul la gură și îi săruta degetele, căputa, glezna, după care își ridică privirea spre ea, în adâncurile verzi deslușindu-se o provocare când îi puse piciorul acoperit cu ciorap pe partea din față a pantalonilor săi, apăsând mădularul dur.

Acceptând provocarea, ea începu să-i frece cu piciorul minunata și întru câtva surprinzătoarea bărbăție. Dorea să-l vadă cu totul, la fel de gol cum era ea.

Aplecându-se puțin, el începu să-i dezlege panglica de deasupra genunchiului, care îi ținea ciorapul pe picior. După ce termină, începu să i-l dea jos încet, dezgolindu-i pielea un centimetru, apoi

îl ridică o jumătate de centimetru. În jos un centimetru, în sus o jumătate de centimetru, vârfurile degetelor jucându-i-se pe pielea ei, stârnindu-i mici fiori delicioși, care i se răspândiră în tot trupul. Aproape că înnebuni până când îi scoase ciorapul de-a binelea, piciorul rămânându-i gol pe pantalonii lui. Ea îl apăsă mai tare și simți o mare satisfacție când îi văzu maxilarele încordându-i-se.

Nu mai așteptă ca el să-și îndrepte atenția spre celălalt picior, ci și-l puse pe pieptul lui, iar cu degetele, îi mângâie un sfârc. Ciorapul acela fu dat jos cu o asemenea viteză, încât n-ar fi fost surprinsă ca, mai târziu, să-l găsească rupt pe podea.

Cu un mârâit sălbatic, el îi desfăcu larg picioarele, se întinse pe burtă și, cu o răsuflare rece, îi răvăși buclele dintre coapse. Apoi gura lui ajunse pe ea, degetele despărțindu-i pliurile, limba mângâind-o încet. Ea țipă când simți plăcerea neașteptată cuprinzând-o brusc.

Închise strâns ochii, nedorind să-l vadă jubilând din pricina reacției ei, dar cum ar fi putut jubila când gura lui își continua magia, sugându-i și ciugulindu-i, mângâindu-i și lovindu-i ușurel bobocul umflat. Când deschise ochii în cele din urmă, nu văzu nici urmă de satisfacție înfumurată, ci pur și simplu un bărbat hotărât să-i stârnească val după val de senzații.

Își strecură brațele sub coapsele ei și i le ridică puțin, apoi îi cuprinse sânii, iar degetele lui începură să se joace cu sfârcurile ei. Șoldurile ei se arcuiră în sus pentru a-i înlesni intrarea, iar el acceptă. Intră lent, dar hotărât. Ea își băgă degetele în părul lui, apoi și le înfipse în umerii solizi. El îi promisese plăcere. Cu siguranță, nu se așteptase să i-o ofere în acel mod. Nici măcar nu știuse că așa ceva era posibil.

După doi ani cu Montie, nu știuse că era posibil. Se simțea mai prețuită în clipa aceea decât se simțise vreodată cu bărbatul pe care îl iubise. Lacrimi îi înțepară ochii. Lacrimi pentru că fusese proastă. Lacrimi pentru că probabil era proastă și în clipa aceea, de îi dădea frâu liber trupului ei să trăiască toate acele senzații pe care Locksley le trezea la viață în ea.

Limba, buzele, degetele, murmurele lui îi cereau să uite totul, să-și ia zborul. Mângâieri prelungi și lente cu limba, catifea aspră sau mătase, două dintre degetele lui strecurându-se în ea, lărgind-o înainte ca limba lui să-i lingă miezul fierbinte. O explora extrem de minuțios, de intens. Ea își dori să reziste tentației eliberării totale, însă, în același timp, dori să accepte acel dar absolut și altruist.

Trupul ei se întinse, se arcui spre el... cedă.

Plăcerea o străbătu în valuri, prin fiecare nerv, fiecare mușchi, fiecare centimetru pătrat de piele, din vârfurile degetelor de la picioare până în creștet, furnicând-o, extinzându-se, contractându-se.

Închise strâns ochii și țipă – o binecuvântare sau un blestem – în vreme ce trupul îi fu cuprins de convulsii, iar brațele și picioarele îi deveniră inerte. Mâinile lui cuprinzându-i bustul erau tot ce o ținea ancorată în pat. Făcu eforturi să respire, să-și recapete echilibrul, dar buzele ei se arcuiră într-un zâmbet satisfăcut. El îi dădu drumul și se ridică.

Patul se clătină din pricina mișcărilor lui, însă ea era prea letargică pentru a-i păsa. Când, în cele din urmă, își găsi forța de a deschide ochii, el era deasupra ei, fără pantaloni, mădularul lui gros fiind sculat mândru, iar la vederea lui i se tăie și puțina respirație care îi mai rămăsese. El era magnific, puternic.

– Pare să-ți placă, spuse el.

– Nu mai fi atât de înfumurat! îi porunci ea.

El râse tainic, se sprijini în coate, se aplecă și îi ciuguli buzele.

– Știam că relația noastră va fi bună în pat.

Numai că, pentru el, încă nu fusese bine. Iar ea avea nevoie de asta, avea nevoie ca el să-și verse sămânța în ea. Împingându-se în sus, își lipi gura de gâtul lui, apoi își arcui coapsele conștientă că el era foarte aproape deasupra ei.

– Ia-mă! Fă-mă a ta!

Cu un mârâit, el își împinse coapsele, mădularul lui penetrând-o sigur și adânc, lărgind-o, umplând valea dintre coapsele ei.

– O, Dumnezeule! murmură ea.

Se gândi că ar fi trebuit s-o doară pentru că el era mult mai mare decât era ea obișnuită, dar el avusese grijă ca ea să strălucească de rouă și să fie mai mult decât pregătită să-l primească. Ea nu dorea ca el să fie atât de grijuliu cu ea. Nu voia să-l placă. Totul ar fi fost mult mai ușor dacă nu simțea absolut nimic pentru el.

Însă în vreme ce el se legăna în ea, Portia se temu că probabil judecase greșit puterea intimității pe care aveau s-o împărtășească. Nici chiar în clipa aceea, el nu se împerechea nepăsător, străduindu-se doar să obțină propria eliberare. Îi dezmierdă un sân, îi cuprinse sfârcul cu buzele și îl supse. Își trecu mâna peste spinarea ei, peste șold și își schimbă poziția pentru a o putea penetra mai adânc. Era minunat, fiecare împingere având parcă un țel. Îl simți

încordându-se sub degetele ei și își dădu seama că era pe punctul de a termina, că ultima împingere putea fi ultima, că avea s-o umple cu sămânța lui. Gândul că el era în pragul orgasmului o excită. Nu-și putu lua ochii de la el. Până și părul lui negru se implica, fluturându-i pe frunte din pricina eforturilor. Plăcerea ei începu să se intensifice din nou, iar presiunea crescu.

Ea nu-și dorea acele senzații, nu voia ca trupul să i se încolăcească pe el, să se agațe de el ca și cum el reprezenta singura ei speranță de salvare. Totuși, el refuză să fie respins. Continuă s-o chinuie cu gura, cu mâinile, cu mădularul – toate lucrând simultan pentru a se asigura că ea avea să se piardă în vârtejul plăcerii.

Ridicându-se spre el, ea țipă din nou când orgasmul o sfâșie, iar stelele explodară în trupul ei. El se împinse cu hotărâre în ea pentru ultima oară, penetrare care aproape că o săltă de pe pat, iar geamătul lui răgușit răsună în jurul ei în timp ce mușchii lui erau cuprinși de spasme sub degetele ei. El își îngropă capul în arcuirea gâtului ei, gura lui acoperindu-i gâtul cu rouă în vreme ce el făcea eforturi pentru a-și recăpăta răsuflarea. Nu se lăsase cu toată greutatea pe ea, dar când Portia începu să-și recapete rațiunea, constată că brațele lui tremurau de încordare. I le cuprinse cu palmele.

– Relaxează-te, îi ceru ea.

– Te-aș zdrobi.

– Sunt mai puternică decât par.

El râse, iar ea se gândi că, pentru prima oară, în el parcă se deslușise puțină bucurie. Locke se sprijini în coate, își puse mâinile de o parte și de alta a chipului ei și îi mângâie obrajii cu încheieturile degetelor.

– Mă gândesc că, acum, poate ai fi în stare să tragi fotoliul acela prin salon.

– Nu acum. Abia dacă pot ridica un deget în clipa asta. Poate, dimineață.

El rânji ca și cum împărtășeau o glumă numai a lor, iar ea își dădu seama că acel zâmbet putea fi devastator pentru inima ei. Îi plăcea mult prea mult, îi plăcea că îl făcea să pară foarte abordabil.

El se rostogoli de pe ea, se dădu jos din pat și se îndepărtă.

Ea se ridică în șezut și își coborî picioarele din pat.

– Stai acolo, spuse el în timp ce se apropia de lavoar, unde înmuie un prosop în apă. O să te șterg.

Ea încremeni nu din pricina cuvintelor, ci pentru că Montie nu fusese niciodată atât de grijuliu cu ea. După ce terminau, ea era cea care făcea ce era de făcut.

– Nu e nevoie să faci asta.

El o privi peste umăr.

– Vreau s-o fac. Cu o licărire jucăușă în ochi, porni spre pat. Dacă am noroc și o fac așa cum trebuie, va conduce la o altă rundă.

Capitolul 11

O făcu așa cu trebuia. Și duse la o altă rundă. Se desfășură puțin mai repede decât prima, dar nu fu cu nimic mai puțin intensă. Ea era atât de afurisit de strâmtă, încât, inițial, el crezu că era virgină. Dar nu apăruse sânge care să trebuiască a fi șters. Și era mult prea în largul ei cu trupul unui bărbat pentru a nu fi cunoscut unul înainte. Totuși, dacă n-ar fi fost sigur că nu era cazul, ar fi crezut că plăcerea pe care o simțise o luase prin surprindere.

În cele din urmă, isprăviră cu sexul. Ea stătea întinsă pe spate, cu un braț ridicat, o mână jucându-i-se cu șuvițele lui, în vreme el, sprijinit în cot, își trecea degetele peste bustul ei, de-a lungul coastelor. Încercase să și le coboare printr-o parte a trupului ei, spre șold, dar descoperise că se gâdila puțin. Cine ar fi crezut?

– N-am mai făcut niciodată asta, rosti ea încet.

El rămase nemișcat, mâna fiindu-i la un centimetru de a-i cuprinde un sân.

– Erai virgină? Dar ai fost măritată. Nu ți-a curs sânge.

Ea râse încetișor și îi mângâie capul.

– Nu, doar că n-am mai rămas alături după aceea, e ca și cum... nu știu. E ca și cum plăcerea încă nu s-a risipit complet, iar noi încercăm s-o păstrăm atingându-ne în continuare.

– Soțul tău nu te atingea după aceea?

Vru să-și muște limba pentru că pusese acea întrebare, dar detestă și mai mult scânteia de gelozie care se aprinse în el pentru că un alt bărbat o cunoscuse la fel ca el.

Ea clătină din cap.

– Întotdeauna, adormea imediat după aceea.

El îi cuprinse sânul.

– Dar tu?

Ea ridică dintr-un umăr.

– Îl priveam. Mă simțeam singură. Scoase un sunet care sună parțial a pufnet, parțial a râset. Sunt o proastă. Nu vreau să vorbesc despre ce a fost înainte.

Iar el nu dorea să afle că ei iubirea nu îi adusese satisfacții, că probabil ajunsese la concluzia că nu merita durerea pe care o putea aduce. Puse mâna pe coastele ei și o simți încordându-se – fără îndoială, gândindu-se că el avea s-o chinuie gâdilând-o. Într-o altă noapte, poate. Nu în acea noapte. În noaptea aceea, îl interesa să-i câștige încrederea pentru ca toate nopțile următoare să fie la fel de bune sau mai bune decât aceea.

– Strălucirea amurgului, rosti el.

– Poftim?

– O femeie cu care... am petrecut ceva timp cândva mi-a spus că, după sex, simte ceva ca o strălucire și că nu pot pleca sau adormi până când strălucirea nu dispare. Numea asta „strălucirea amurgului".

– Chiar că așa se simte. Era drăguță? Clătină din cap. Îmi cer scuze, nu trebuie să-mi răspunzi.

Lui îi plăcu că ea păruse aproape geloasă.

– Îți poți imagina că aș umbla cu o femeie urâtă?

Ea îl studie până când el începu să se simtă stânjenit de privirea ei și se gândi că era vremea să o pătrundă din nou, înainte ca discuția să capete o turnură pe care nu o dorea.

– Da, rosti ea în cele din urmă. Dar ai fi cu ea din bunătate.

– Nu sunt vreun sfânt. Îmi place ca femeile mele să fie frumoase. Aplecându-se își trecu limba peste sfârcul ei, se simți satisfăcut de suspinul slab pe care i-l provocă, apoi își înălță capul și se uită iarăși la ea. Dar există tot felul de frumuseți în lume, iar unele dintre ele nu sunt întotdeauna clar vizibile. De pildă, până și păianjenii pe care îi urăști sunt capabili să țeasă superbe pânze complicate.

– Privești dincolo de suprafața lucrurilor.

– Sunt conștient că nu toate lucrurile ar trebui judecate după aspect.

– Te-ai fi însurat cu mine dacă aș fi arătat ca o broască râioasă?

Dacă ochii ei de culoarea whisky-ului ar fi fost la fel de provocatori...

– Probabil. Dar sunt foarte recunoscător că nu arăți ca o broască râioasă.

Buzele ei se arcuiră puțin în timp ce ea își duse mâna la ceafa lui și începu să-l maseze.

– Ei bine, cu vocea unei broaște râioase tot te-ai ales.

– Pardon?

Obrajii ei căpătară o nuanță roz palidă.

– Vocea mea. Este răgușită. Ca a unei broaște.

– Este unul dintre cele mai senzuale lucruri care îmi plac la tine.

Ea păru sincer surprinsă.

– N-ai știut asta? întrebă el.

Ea clătină încet din cap.

– Mi s-a spus că este jenantă.

– Soțul tău ți-a zis asta?

Singurul ei răspuns fu că se îmbujoră și mai tare. El nu se putu abține.

– Scuză-mă că te întreb, dar de ce naiba te-ai măritat cu el? Pare că este un mare ticălos.

Ea râse, se răsuci pe o parte și își îngropă chipul la pieptul lui. El nu dori să admită cât de mult îi plăcea s-o aibă acolo, să-i simtă răsuflarea mângâindu-i pielea, zâmbetul care i se lărgea.

– Chiar așa era. Pur și simplu, nu mi-am dat seama de asta decât când era prea târziu.

Umerii ei delicați se cutremurau de râs când el o cuprinse în brațe și o strânse la piept. Dumnezeule mare, dragostea nu făcea niciodată favoruri cuiva! Îl făcuse pe tatăl lui să înnebunească, o făcuse pe Portia să se mărite cu un bărbat care nu o merita. Ar fi trebuit să lase lucrurile baltă. Știa tot ce trebuia să știe, dar totuși firea lui competitivă îl împiedică să rămână tăcut.

– Îți oferea satisfacție în pat?

Râsul ei conteni brusc. Își înălță capul în timp ce el și-l aplecă. El nu-și dădu seama de ce era imperativ s-o privească în ochi când ea avea să-i răspundă. Chiar dacă răspunsul ar fi fost: „Du-te dracu', nu este treaba ta!"

– Uneori, șopti ea. Dar nu cum mi-ai oferit tu în noaptea asta.

Gura lui coborî pe a ei, dură și pătimașă. Ea avea să găsească satisfacție în patul lui cel puțin încă o dată înainte de a adormi.

*

Locke o trezi înaintea zorilor pentru a o putea avea înainte ca soarele să se furișeze în cameră. Apoi, cu toate că ea îl invită să rămână, ca să-și dovedească faptul că încă avea destulă voință pentru a rezista farmecelor ei, se îmbrăcă și se duse în bibliotecă pentru a studia registrele contabile. Însă o tot vedea șezând în fotoliul din fața șemineului, unde stătuse în prima seară. Probabil că aveau să-și petreacă multe seri acolo. Fie acolo, fie în dormitorul lui, fie rătăcind pe coridoare. Nu era ca și cum îi putea oferi o multitudine de opțiuni.

Nu era ca și cum ea avea nevoie de opțiuni. Se afla acolo pentru a-i încălzi patul și a-i oferi un moștenitor. Nu era obligată să-l facă să râdă. Nu era obligată să-l facă a-și dori să-i ofere mai mult.

Și nici nu era obligată să-l facă să se bucure de prezența ei când intra în salonul pentru micul dejun, după ce se sătura să privească fotoliul ei gol din bibliotecă. Era îmbrăcată cu rochia albastră pe care o purtase în ziua precedentă, ceea ce trebuia să-i indice că avea de gând să facă în continuare curat în camera de muzică. Se abținu să-i ridice fustele pentru a vedea dacă mai purta vreuna dintre cizmele lui.

– Bună dimineața, rosti el așezându-se. Din nou.

Ea se îmbujoră.

– Bună dimineața, milord. N-am avut ocazia să-ți adresez aceste cuvinte mai devreme.

– Ai comunicat foarte bine și fără ele și mi-ai oferit o dimineață cu adevărat bună.

Aproape că izbucni în râs văzându-l pe Gilbert făcându-se roșu ca sfecla în timp ce îi turnă cafeaua.

– Vă aduc farfuria, milord, spuse el cu asprime înainte de a ieși repede din cameră.

– Cred că l-ai făcut să se rușineze, rosti Portia ridicându-și cana cu ceai.

– Nu sunt sigur că el s-a culcat vreodată cu o femeie.

Ochii ei se lărgiră.

– Serios?

– Nu e ca și cum Havisham mustește de ocazii de a te distra. De ce crezi că am călătorit prin toată lumea?

– Ca să ai parte de aventuri.

– Majoritatea femeilor reprezintă o aventură.

Ea începu să-și taie șunca.

– Prin comparație, sunt sigură că eu sunt plictisitoare.

– Dorești să capeți un compliment?

Ridicându-și fruntea, ea îi întâlni privirea și clătină din cap.

– Nu.

Poate că ar fi lăsat-o baltă dacă n-ar fi știut că fusese măritată cu un ticălos.

– Niciodată, n-am fost atât de intrigat de o femeie.

– Dar probabil că ai cunoscut femei exotice.

– Câteva, iar dacă vom continua să vorbim despre ele, poate că mi le voi aminti suficient de bine pentru a-mi schimba răspunsul.

– Nici una dintre ele nu a fost memorabilă?

Nu din clipa în care ea intrase pe ușă.

Gilbert reveni și puse o farfurie în fața lui Locke, apoi își ocupă locul de lângă perete. Locke nu avea nici un chef să vorbească despre cuceririle lui în fața majordomului sau să dea impresia că era necesar să-și liniștească soția. Servitorii nu trebuiau să aibă opinii personale, dar totuși nu dorea ca bătrânul să-l judece. Luă o îmbucătură de ou.

– Trebuie să mă duc în sat. Știu că ziua îți aparține și nu vreau să ți-o stric, dar m-am gândit că poate ai dori să vii cu mine.

Încercă să-i privească pe furiș chipul, ca să-i evalueze reacția, apoi renunță a se preface interesat de mâncarea de pe farfurie și se uită direct la ea. Nu îl deranjă faptul că surprinderea ei îl încântă foarte mult.

– Mi-ar face mare plăcere, spuse ea.

Ușurarea care îl cuprinse când îi auzi răspunsul îl deranjă și mai puțin.

– Bine. M-am gândit să dau un anunț în *Village Cryer,* ziarul local, ca să se știe că suntem în căutarea a două servitoare bune la toate și a unor flăcăi care să se ocupe de lucrurile grele până vei lua legătura cu biroul de angajare a servitorilor de la Londra pentru a face rost de niște lachei instruiți.

– Vrei să angajezi servitori?

– Nu se poate ca soția mea să stea în mizerie și nici să facă ea curat. Dacă ești hotărâtă să folosești salonul de muzică, trebuie să facă cineva curățenie. Și probabil că vei dori o cameristă. N-o putem pune pe doamna Barnaby să tot urce și să coboare scările cu genunchii ei care trosnesc.

Zâmbetul pe care ea i-l adresă îi făcu pieptul să se strângă într-un mod neplăcut. Era ca și cum ea credea că el îi făcuse cel mai extraordinar dar din lume.

– Nu am de ce să angajez de la Londra lachei sau servitori pricepuți. Îmi place ideea de a angaja localnici. Le pot învăța pe fete ce trebuie să facă – desigur, cu ajutorul doamnei Barnaby.

„Deșteaptă fată, vrea să se asigure că menajera se va simți utilă."

– Iar Gilbert i-ar putea învăța ce are de făcut un lacheu. Nu-i așa, Gilbert? întrebă ea.

În toată viața lui, Locke nu-l văzuse niciodată pe majordom stând atât de drept. Acesta încuviință din cap.

– Și eu am început ca lacheu aici, așa că aș aprecia ocazia de a scoate doi băieți din mină. Am pierdut doi frați în accidente petrecute în subteran. La vremea aceea, erau doar niște băieți.

În ochii ei apăru tristețea.

– Îmi pare tare rău pentru pierderea suferită.

– Vă mulțumesc, milady, dar au trecut aproape patruzeci de ani de-atunci.

– Minele sunt mai sigure acum, spuse Locke.

– Niciodată nu este foarte sigur când te afli sub pământ, mormăi Gilbert.

– Doar nu-l contrazici pe cel care îți plătește salariul, nu-i așa, Gilbert? întrebă Locke.

– Nu, milord, rosti el privind drept înainte.

– Sunt minele mai sigure? întrebă Portia.

– Sunt, iar eu nu le îngădui copiilor să lucreze acolo.

Ea se sprijini de spătar ca și cum descoperise ceva important în legătură cu el.

– Îți pasă de copii.

– Mă interesează ca treaba să fie bine făcută, iar copiii sunt neglijenți uneori. Nu știu de ce nu-i spuse că văzuse cândva un băiat neînsuflețit scos din mină și nu dorea ca el să fie responsabil pentru moartea altui copil atât de mic. Mintea le stă mai mult la joacă decât la muncă.

– Poți să fii oricât de morocănos vrei, eu tot cred că îți pasă de ei.

– N-ai decât să crezi ce vrei. A fost o decizie de afaceri.

– Eu întotdeauna cred ce vreau. Motiv pentru care sunt foarte convinsă că a trimite la Londra după servitori nu este o idee bună. Îi putem educa pe localnici, le putem oferi ocazia de a se angaja.

– Doar n-o să deschidem o școală pentru servitori. Avem nevoie doar de două servitoare bune la toate și de doi lachei.

– Și de o cameristă, îi aminti ea.

El încuviință din cap.

– Și de un valet, adăugă ea.

– N-am nevoie de valet.

– Ești lord.

– N-am nevoie de valet!

Ea își coborî buzele pentru a-și arăta dezamăgirea – fără îndoială față de încăpățânarea lui, nu fiindcă el nu dorea un om care să-l îmbrace.

– Poate că tatăl tău ar avea nevoie de un valet.

– Rareori iese din cameră. Cu ce l-ar ajuta flăcăul?

– Presupun că ai dreptate.

Firește că avea. Nu era genul care să se contrazică doar de dragul contrazicerii, deși trebuia să admită că niciodată nu-i plăcuse atât de mult să se încontreze cu cineva cum îi plăcea s-o facă cu ea. Îi plăcea că ea îl provoca și că nu se temea să-și susțină poziția. Își îndreptă din nou atenția spre ouăle din farfurie.

– Știi să călărești?

– Nu-mi plac caii. Sunt atât de mari și au niște dinți enormi. Prefer să merg cu trăsura.

Cuvintele ei îl surprinseră, deoarece și-o imaginase drept o persoană care ar adora să galopeze prin landă, cu părul desprins și fluturându-i sălbatic pe spate.

– Am crezut că nu te temi de nimic.

– Nu și când vine vorba de cai. Un incident petrecut în copilărie m-a speriat pentru totdeauna.

– N-am remarcat cicatrici pe trupul tău, cu toate că te-am examinat cu mare atenție.

Ea îi adresă o privire semnificativă și se bătu pe piept.

– Aici!

Probabil că fusese ceva groaznic de rămăsese cu teamă față de cai. Fu cât pe ce să-i ceară detalii, dar nu dorea să afle despre nimic dureros care i se întâmplase în copilărie și care i-ar fi putut stârni compătimirea.

– Atunci, o să mergem cu trăsura. Astăzi. Dar s-ar putea să trebuiască să facem ceva în privința aversiunii tale față de cai. Mie îmi place să călăresc. Bănuiesc că și ție îți va plăcea.

– Noaptea? Prin landă? Doar atunci am putea s-o facem fiindcă îți promit că nu voi călări niciodată un cal în orele care îmi aparțin.

– Călăresc adesea noaptea prin landă. Poate fi foarte revigorant.

– Credeam că ai fost avertizat să nu ieși noaptea... decât dacă este absolut necesar.

– Ai impresia că aș fi genul care să asculte de avertizări?

– Nu. Îi adresă un mic zâmbet ironic. Când ai încălcat prima dată această regulă?

– La 15 ani. Era o lună uriașă pe cer, o lună însângerată. Am vrut să mă scald în lumina ei, așa că m-am furișat afară și am călărit până în zori.

– Și în tot acel timp, nu ai văzut fantoma mamei tale?

– Nici măcar o dată.

– Poate că, atunci când tu te-ai furișat afară, ea s-a furișat înăuntru.

– Mă îndoiesc.

Tristețea apăru în ochii ei, iar ea privi către ferestre.

– O parte din mine își dorește ca tatăl tău să o vadă cu adevărat.

– Poate că-i suficient că el crede că o vede.

Ea își îndreptă din nou atenția spre el, un mic rid apărându-i între sprâncene.

– Nici nu-mi pot imagina o iubire atât de mare.

– A ta nu a fost așa? Ea clătină încet din cap, melancolia copleșind-o în valuri.

– Nu, nici măcar la început, când iubirea noastră era nouă și nu avusese parte de încercări.

– Dar a părinților tăi? Ei nu s-au iubit?

– Bănuiesc că, în felul lor, s-au iubit. Se ridică, indicând încheierea subiectului. El nici măcar nu era sigur de ce întrebase. Ar trebui să mă pregătesc pentru ieșirea noastră.

Ea părăsi încăperea, iar el își dădu cu stupefacție seama de ceva – ar fi preferat ca iubirea care o costase atât de mult să fi fost mare.

Capitolul 12

Șareta neacoperită avea o singură banchetă, așa că Portia ședea lângă Locke în vreme ce el mâna expert cei doi cai. Nu era surprinsă de îndemânarea lui și nici de faptul că nu alesese o trăsură pentru care să fie nevoie de un vizitiu. Era obișnuit să facă totul singur.

Nu părea să-l deranjeze sau să considere că i se cuvenea să fie slujit. Ea își dădea seama că trebuia să înceteze a-l compara cu alți bărbați pe care îi cunoscuse, dar se părea că nu se putea abține. El avea nu doar forță fizică, ci și forță interioară. Nu și-l putea imagina lăsându-se pradă nebuniei, îndoindu-se de sine, punându-și la îndoială abilitățile – nu și-l putea imagina altfel decât încrezător în convingerile și acțiunile sale.

Era bucuroasă că o invitase să meargă cu el. Deși aprecia timpul petrecut singură, dorea să-i fie mai mult decât doar tovarășă de pat. Dorea să însemne ceva pentru el, ceea ce era o prostie din partea ei, dar totuși asta își dorea.

Cu toate că nu vorbeau, tăcerea era relaxantă. Constată că îi făcea plăcere să stea alături de el în tăcere pentru că el nu se străduia să afle ce era în mintea ea. Când îi punea câte o întrebare, scutul ei interior se ridica brusc, iar ea își făcea griji că ar putea descoperi ceva ce ea nu dorea ca el să știe. Era prea inteligent, prea pătrunzător. Dacă n-ar fi fost așa, ea ar fi fost măritată cu tatăl lui.

Nu s-ar fi dus în sat cu soțul ei.

Satul apăru mai repede decât se așteptase.

– Am fi putut merge pe jos, murmură ea.

– N-am timp. Trebuie să ajung la mină.

– N-ai un maistru miner care să se ocupe de rezolvarea problemelor? întrebă ea.

– Îmi place să supraveghez eu totul.

– Bănuiesc că asta mă include și pe mine.

– Mai ales pe tine.

Ea fu luată prin surprindere de junghiul dureros stârnit de cuvintele lui.

– Nu voi fugi cu argintăria.

– Nici n-am crezut asta. Ești suficient de deșteaptă pentru a-ți da seama că te-aș găsi... și te-aș face să plătești.

Ea bănui că el ar fi făcut-o să plătească în cel mai plăcut mod. Nu i se părea că ar fi genul de bărbat care să lovească vreodată o femeie.

El încetini șareta și făcu caii să se oprească în fața unei clădiri pe al cărei panou de la intrare scria „Village Cryer". În geam se afla ceea ce părea a fi prima pagină a celei mai recente ediții. Titlul mare era: „Lordul Locksley s-a însurat!"

– Se pare că vicarul a răspândit cu conștiinciozitate vestea căsătoriei noastre, bombăni Locksley.

Ea nu știu dacă să se simtă flatată sau alarmată.

– Ce răspândire are acest ziar?

– E doar ce vezi în geam, dar sunt sigur că pot cere să ți se tipărească un exemplar dacă vrei să-l trimiți familiei tale.

Ea se uită la el și nu se miră să descopere că o studia, evaluându-i reacția.

– Familiei mele nu i-ar păsa.

– Nu te-ai simți satisfăcută dându-le de veste că nu te-ai descurcat prea rău?

– Nu sunt atât de meschină, încât să-mi facă plăcere a mă lăuda cu norocul pe care l-am avut. Crezi că vicarul i-a anunțat și pe cei de la *Times* de căsătoria noastră?

– Mă îndoiesc că i-a trecut prin minte că celor de la Londra le-ar păsa.

– Tatălui tău s-ar putea să-i fi trecut prin cap.

– Mă îndoiesc. Viața lui gravitează în jurul domeniului Havisham. Nu-l interesează cine știe că m-am însurat. Pentru el important este doar că m-am însurat.

Locksley coborî din șaretă, legă caii și se apropie de ea pentru a-i oferi mâna.

– Ești dezamăgită că noua ta poziție nu a fost trâmbițată?

Portia nu-l învinovățea că avea o părere atât de proastă despre ea, dar începea să se satură, mai ales după noaptea trecută, mai ales că lui păruse a-i face plăcere că erau împreună. Își puse mâna într-a lui și ridică bărbia.

– Dar este trâmbițată. Probabil că tot satul știe.

Totuși, nimeni din cei aflați pe stradă nu se apropia grăbit pentru a-i felicita, ceea ce n-o deranja absolut deloc. Dorise doar să fie sigură că știrea despre căsătoria ei nu ajunsese în *Times*. Posibilitatea de a nu apărea în ziarul londonez îi aduse mai multă ușurare decât și-ar fi putut imagina el. Era în siguranță, protejată, ascunsă – exact cum își dorise.

Ea coborî și dădu să-și retragă mâna, doar că degetele lui i-o strânseră mai tare.

– De ce am mereu impresia că nu ești tocmai sinceră cu mine? întrebă el.

– Dar eu de ce am mereu impresia că ești incredibil de suspicios? ripostă ea.

Își dori să-i răspundă că nu îl mințise niciodată, dar unul sau două lucruri dintre cele pe care i le spusese nu erau complet adevărate sau tocmai exacte.

– Dacă n-aș fi fost eu, te-ai fi măritat cu tata. După cele întâmplate noaptea trecută, nu poți nega că nu te bucuri de asta, nu-i așa?

– Bănuiesc că aș fi avut parte de mai mult somn dacă m-aș fi măritat cu el.

El rânji, iar ea se abținu să nu-și ridice mâna pentru a atinge colțul acelei guri senzuale, care îi făcuse lucruri atât de păcătoase după apusul soarelui.

– Ți-aș sugera să dormi după ce ne întoarcem la Havisham, dacă somnul este ceea ce îți lipsește, fiindcă în noaptea asta vei avea parte de și mai puțin.

– Nu te mai lăuda. Nu e frumos.

– Este laudă doar dacă nu ești în stare să faci ce zici.

– Dar tu când vei dormi, milord?

– După ce mă voi sătura de tine.

– Mă provoci pentru a avea grijă să nu se întâmple niciodată asta?

– Ai accepta provocarea?

Ea dădu să-și arcuiască buzele în cel mai cochet zâmbet, dar se opri. Nu dorea să joace jocuri cu el, nu voia să fie pentru el ce fusese pentru Montie.

– M-aș strădui din răsputeri dacă asta ți-ai dori.

Sprâncenele lui se împreunară.

– La ce te-ai gândit adineauri?

Ea clătină din cap.

– A fost o prostie. Ceva imposibil. Ar trebui să facem ce avem de făcut aici, nu crezi? Înainte ca oamenii să înceapă a se întreba de ce stăm aici ca doi proști.

– Oi fi tu în multe feluri, Portia, dar proastă nu ești. Aș paria pe viața mea că nu ești.

– Și tocmai când începeam să mă obișnuiesc cu a te avea prin preajmă.

– Vrei să spui că aș pierde pariul?

– Toți suntem proști câteodată, milord. Este singurul mod în care putem deveni înțelepți.

– Poate că, într-o zi, îmi vei povesti despre acele lecții care te-au deșteptat.

– Nu aștepta cu răsuflarea tăiată.

– Nici prin cap nu-mi trece. Hai să-ți facem rost de niște servitori, bine?

Degetele lui își slăbiră strânsoarea, îi puse mâna pe brațul lui, apoi o conduse în biroul ziarului. Mirosul de cerneală era puternic, iar tiparnița ocupa o mare parte din mica încăpere.

– Lord Locksley! exclamă un bărbat cu părul negru înspicat cu alb, care ședea în spatele unui birou și care țâșni în picioare la vederea lor. Am auzit că meritați felicitări.

– Domnule Moore, aș zice că deja ai scris asta în ziar.

Chipul bărbatului se făcu stacojiu, roșeața ridicându-se până când dispăru sub părul care se retrăgea spre creștet.

– Vicarul a spus că jurămintele au fost făcute și, fiindcă este treaba mea să transmit știrile, am făcut-o imediat. V-am ofensat cumva?

– Deloc. Lady Locksley, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Moore, întreprinzătorul nostru proprietar de ziar și reporter.

Degetele îi erau pătate cu cerneală, lentilele ochelarilor erau groase, iar ea și-l imagină lucrând noaptea târziu, străduindu-se să găsească cele mai bune cuvinte pentru a formula știrile care trebuiau anunțate.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Moore, rosti ea.

El făcu o plecăciune ceremonioasă.

– Eu mă bucur și mai mult, milady. Reverendul Browning a spus că sunteți o frumusețe. E plăcut să constați că un om al Bisericii nu minte.

Ea fu conștientă că fierbințeala îi îmbujora obrajii, iar Locksley își drese cu asprime glasul, parcă avertizându-l pe om că fusese total deplasat cu aprecierile lui. Moore tresări, făcu un pas îndărăt și se uită repede de la ea la viconte și înapoi.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el.

– *Vicontesa* are nevoie de câțiva servitori, spuse Locksley subliniind titlul ei. Dorim să dăm un anunț în *Cryer*.

Moore se însufleți și mai tare, iar ea se întrebă dacă datorită faptului că un lord avea nevoie de iubitul lui ziar sau la gândul monedelor care aveau să intre în buzunarul lui.

– Prea bine, milord.

– De asemenea, avem nevoie de cineva care să acordeze un pian. Cuvintele soțului ei o uimiră deoarece crezuse că ideea de a acorda pianul fusese nepotrivită, iar discuția, închisă. Există cineva aici sau trebuie să căutăm la Londra?

– Domnul Holt ar putea s-o facă. El se ocupă de întreținerea orgii de la biserică.

– Atunci, trimite-i vorbă că e nevoie de el la Havisham.

– Da, milord. Cum ați dori să sune anunțul?

– Voi lăsa asta în seama lui Lady Locksley.

Se duse la geam și privi afară în vreme ce ea îl urmă pe Moore la biroul lui aglomerat. Ea se gândi că poate soțul ei era dezgustat de sine pentru că întrebase de acordor, indicând astfel că avea permisiunea lui de a cânta la pian. Sau poate pur și simplu nu era mulțumit de schimbările pe care ea dorea să le facă.

Și totuși, bucuria care clocotea în ea era puternică și inconfundabilă. O fi mormăind el, dar nu intenționa să-i refuze ce-și dorea. Îi dăduse cheile, angaja servitori, avea grijă ca pianul să fie minunat pregătit pentru cântat. Nu dorea ca el să fie extraordinar de amabil, nu voia să-l placă pentru că asta doar i-ar fi făcut vina și mai grea. În orice caz, ea avea să facă tot ce-i stătea în putință pentru a face casa lui un loc plăcut de locuit.

Era foarte ciudat că, atunci când fugise de-acasă, crezuse că dobândea libertatea, iar căsătorită, avea parte de mai multă decât cunoscuse vreodată.

După ce anunțul fu scris pe placul ei, se duse lângă soțul ei, la fereastră.

– Am terminat.

– Foarte bine. Îi oferi brațul, iar ea îl acceptă. Mulțumesc, domnule Moore, rosti el înainte de a o conduce afară.

După ce ajunseră pe trotuar, ea spuse:

– Anunțul va apărea în ziarul de mâine, așa încât bănuiesc că atunci voi începe să-i intervievez.

– Eu bănuiesc că vei începe azi. Anunțul în ziar este doar o formalitate. Moore este cel mai mare bârfitor din sat.

Ea râse încetișor.

– Serios?

El îi zâmbi laconic.

– Se pricepe foarte bine să nu împrăștie povești neadevărate, dar spune mai multe decât ziarul lui.

– Nu ți-a plăcut că mă consideră frumoasă.

– Nu mi-a plăcut că a folosit cuvinte nepotrivite. Ești o lady, nu o femeie ușoară, însă, fiindcă au trecut aproape treizeci de ani de când aici n-a mai existat nici o lady, presupun că sătenii și-au cam uitat manierele. Este singurul motiv pentru care nu mi-am înfipt pumnul în nasul lui.

Ea clipi și îl privi fix, luată prin surprindere de cuvintele lui.

– L-ai fi lovit?

– Tu ești soția mea, Portia. Ți se va acorda respectul pe care îl meriți, iar dacă nu, voi afla de ce.

Și dacă nu merita să fie respectată? Dar nu se va gândi la asta, va lăsa trecutul în urmă, va deveni o femeie care să merite respectul lui, demnă să fie soția lui.

– *Tu* mă respecți? întrebă ea.

– Cum te percep eu nu contează. Acum, am altă treabă de care trebuie să mă ocup. Vrei să mergem pe jos?

– Mi-ar face plăcere să cunosc satul. Presupun că voi petrece destul timp aici.

– Cheltuindu-ți alocația lunară? întrebă el în timp ce porniră spre nord.

Nu avea de gând să cheltuiască nici măcar un penny. Avea să pună toți banii deoparte, pentru a avea o rezervă în caz că se pomenea din nou singură.

– Parcă ai spus că îmi vei cumpăra tot ce-mi trebuie.

– Nimic frivol însă.

„Cum ar fi acordarea unui pian?" Chiar nu reușea să-l înțeleagă pe acel om.

– Cine va decide dacă este frivol?

– Eu, desigur.

– Nu reușesc să te înțeleg, Locksley. Pe de o parte, pari incredibil de tiranic, pe de alta, ești incredibil de cumsecade.

El se încruntă, pe frunte apărându-i riduri adânci, iar ochii devenindu-i la fel de duri precum pietrele prețioase a căror culoare o aveau.

– Nu sunt cumsecade.

– Mi-ai dat cheile.

– Pentru că nu voiam să ai de-a face în fiecare zi cu o doamnă Barnaby supărată. Să nu confunzi niciodată spiritul practic cu bunătatea.

– Voi reține asta.

Se întrebă de ce el era atât de hotărât să nu atragă afecțiunea ei. Presupuse că avea o legătură cu aversiunea lui față de iubire. Poate se temea că, dacă ea ajungea să țină la el, sentimentul avea să fie reciproc.

În vreme ce străbăteau străzile, constată că mulți dintre localnici îl cunoșteau pe Locksley, iar salutările lor erau respectuoase – o ridicare a pălăriei, o plecăciune, un „bună ziua, milord, milady" rostit încet. Ceva total diferit față de atitudinea domnului Moore. Fără îndoială, de Crăciun avea să le ofere niște cadouri sătenilor. Satul în care crescuse se aflase în apropierea domeniului unui conte, iar de Crăciun, contesa adusese mereu un coș cu mâncare familiei Portiei. Ea o considerase întotdeauna pe femeie foarte elegantă, foarte rafinată, foarte bine îmbrăcată, însă îi era limpede că numai datoria o aducea la ușa casei lor. Portia nu avea de gând să dea impresia că se considera deasupra acelor oameni, că considera acea sarcină datoria ei. Pentru ea, avea să fie o plăcere să poată face ceva pentru cei mai puțin norocoși, indiferent cât de mică sau de neînsemnată ar fi fost acea contribuție.

În timp ce străbătură satul, ea numără cinci taverne. Bănuia că soțul ei le frecventase pe toate.

Locksley coti pe o altă stradă. Trecură pe lângă un han și o fierărie. La capătul străzii se afla o clădire mare, cu uși uriașe, care erau deschise. Pe panoul de deasupra ușii scria: „Mobilă".

Locksley o conduse într-acolo. Ea fu sigură de ce se aflau acolo, dar, brusc, nu dori ca el să-i facă încă un cadou. Se opri și îl trase de braț până când și el se opri și se uită la ea. Clătină din cap.

– Nu am nevoie de o masă de toaletă.

– Mi-ai spus că o lady are nevoie de așa ceva.

– Am fost dificilă.

El își arcui o sprânceană.

– Spre deosebire de acum, când ești foarte conciliantă?

– Îmi dai voie să am servitori. Ai aranjat ca pianul să fie acordat. Mă pot descurca și fără o masă de toaletă. Sau pot găsi una într-un dormitor nefolosit.

– Ți-am zis deja că asta nu se poate.

Ea n-ar fi putut explica de ce nu se simțea împăcată cu asta. Pur și simplu, nu era.

– Nu m-am așteptat să fii atât de generos.

– Ți-am spus că voi fi. Ai crezut că sunt un mincinos?

– Nu, doar că... e prea mult, prea curând.

Totuși, era liniștitor să știe că el nu se străduia să fie bun, ci doar își respecta cuvântul.

– N-am timp de discuții, Portia. Trebuie să ajung la mină. Suntem aici, iar dacă n-o facem acum, va trebui să vin în sat în altă zi. Așa că hai să terminăm cu asta acum, bine?

Nu așteptă răspunsul ei, ci îi puse din nou mâna pe brațul lui și o conduse în masiva clădire. Podeaua era acoperită cu talaș, iar în aer plutea un acrișor parfum de cedru. Trei bărbați lucrau, doi părând a fi puțin mai în vârstă decât Locksley, iar al treilea, mult mai tânăr. Unul dintre bărbații mai vârstnici se opri din fixarea unei scânduri și se apropie de ei. O peliculă de rumeguș îi acoperea chipul și hainele.

– Bună ziua, milord, rosti el când ajunse lângă ei. Milady. Felicitări amândurora pentru căsătorie!

Ea presupuse că hainele o dăduseră de gol că era noua vicontesă. Ultimul lucru la care se așteptase vreodată era să fie considerată ca făcând parte din nobilime, indiferent că era măritată cu un nobil.

– Mulțumesc, domnule Wortham, spuse Locksley. Am venit aici pentru că Lady Locksley are nevoie de o masă de toaletă. M-am gândit că ai putea s-o ajuți.

– Într-adevăr, milord, aș fi onorat. Aș putea paria că au trecut aproape treizeci de ani de când am făcut ceva pentru Havisham Hall. Iar de această onoare a avut parte tatăl meu.

– Atunci, se pare că am întârziat mult, zise Locksley.

– Poate, milord. Privirea lui Wortham trecu de la ea la Locksley. Totuși, ultima piesă pe care am făcut-o pentru Havisham nu a fost livrată. Și se întâmplă să fie o masă de toaletă. Marchizul a cerut să fie făcută pentru soția lui... Își mută greutatea de pe un picior pe celălalt... ca să-i facă o surpriză după ce năștea. Apoi n-a mai vrut-o. Dar noi am păstrat-o. Ați vrea s-o vedeți?

– Da, rosti Locksley succint.

Wortham se răsuci, iar Locksley făcu un pas pentru a-l urma, dar Portia îl apucă de braț. El se opri și se uită la ea.

– Doar nu te gândești s-o iei, îi spuse ea.

Locksley îi susținu privirea.

– De ce nu?

– Trebuia să fie un cadou de la tatăl tău pentru mama ta.

– Care n-a fost niciodată luat, ci doar a stat aici vreme de treizeci de ani.

Ei îi veni să-l apuce de umeri și să-l zgâlțâie pentru a-i băga mințile în cap.

– N-ai nici măcar un oscior sentimental în trupul tău?

El suspină profund, ca și cum ar fi ajuns la capătul răbdării cu ea.

– Domnule Wortham, a fost plătită? strigă el.

– Da, milord.

Locksley se uită semnificativ la ea.

– N-ar fi practic să cer a se face alta când una foarte bună zace aici nefolosită.

– Și dacă se întâmplă ca tatăl tău să o vadă...?

– Asta nu se va întâmpla. N-are nici un motiv să intre în dormitorul nostru.

– Dar ar putea s-o vadă când va fi transportată prin coridor către acel dormitor.

– Portia, mă îndoiesc că își amintește de ea. Își amintește foarte rar ce zi a săptămânii este.

– Dar a fost un cadou pentru ea.

Locke pufni exasperat.

– Măcar, uită-te la ea. Dacă este hidoasă, o să cerem să fie făcută alta.

Numai că nu era hidoasă. Era pur și simplu cea mai frumoasă piesă de mobilier pe care o văzuse în viața ei. Avea șase sertare laterale, câte trei de fiecare parte a unei mari oglinzi ovale. În rama oglinzii erau sculptați trandafiri. Picioarele mesei erau groase și curbate, iar panglici de flori sculptate erau înfășurate în spirală în jurul lor.

– Este superbă!

– Lemnul de palisandru îi dă un aspect elegant, spuse Wortham.

Era mai mult decât lemnul. Erau toate acele detalii complicate.

– Credeți că Lady Marsden a știut că i se făcea ceva atât de frumos?

– Nu cred, milady.

– Cât de trist!

– N-am știut ce să facem cu ea fiindcă lordul a plătit-o. Am păstrat-o lustruită și bine îngrijită în toți acești ani. Este păcat să nu fie folosită.

Ea se uită la Locksley. El studia masa de toaletă ca și cum ar fi fost doar o bucată de lemn, nu ceva creat cu atât de multă măiestrie.

– Tatăl dumitale a fost un om foarte talentat, domnule Wortham.

– Da, milady, a fost. Ar fi încântat să afle că este apreciată și folosită.

– Bănuiesc că și mama ar fi, rosti Locksley încet.

Portia se uită repede la el. El doar ridică din umeri.

– Din câte am înțeles, a fost o femeie foarte generoasă. Nu i-ar fi plăcut deloc să vadă că acest obiect este irosit.

Portia încuviință din cap.

– Presupun că ar fi normal să o iau.

– Când o puteți livra, domnule Wortham? întrebă Locksley.

– Mâine, milord.

– Foarte bine. Îți voi plăti transportul dublu față de cât este în mod normal și îți voi oferi și o gratificație pentru că ai avut grijă de ea atâția ani.

– Nu este nevoie, milord.

– N-o fi nevoie, domnule Wortham, dar meriți cu prisosință.

– E mai bine să nu fie contrazis, îi spuse Portia domnului Wortham. Odată ce îi intră ceva în minte, poate fi foarte încăpățânat.

Zări gura lui Locksley arcuindu-se în sus în timp ce se întoarse cu spatele la ea. Nu știa de ce se simțea încântată ori de câte ori îl făcea să zâmbească sau de ce comentariul adresat lui Wortham o făcuse să se simtă că se purtase ca o soție, sau de ce o umpluse cu un sentiment de satisfacție deoarece o făcuse să simtă că începea să-și cunoască foarte bine soțul. Mai bine decât își dorise vreodată fiindcă se temea că el avea puterea de a-i zdrobi ce mai rămăsese din fragila ei inimă.

Așadar, ea credea că îl cunoaște, nu-i așa? Suficient de bine pentru a vorbi despre el cu un lucrător de parcă erau prieteni. Nu-i plăcea că de fapt ea chiar era posibil să înceapă a-l cunoaște și îi plăcea și mai puțin că el începea să-i anticipeze reacțiile. Știuse că ochii ei aveau să se lărgească de surprindere și de plăcere când întrebase de afurisitul de acordor de piane. Știuse că nu se va simți tocmai în largul ei la gândul de a lua acea masă de toaletă. Dar era ridicol să cheltuiască bani pentru a se face alta când tatăl lui deja cumpărase una care stătuse nefolosită mai bine de un sfert de secol.

Nu simți nici o satisfacție că putea să-i prevadă reacțiile. Și era și mai puțin încântat de faptul că ea putea să le prevadă pe ale lui. Din acest motiv, decise să facă ceva total imprevizibil și o duse la Lydia's

Teas and Cakes înainte de a se întoarce la Havisham. Când intraseră, ochii aceia de culoarea whisky-ului străluciseră de încântare absolută. Iar el își blestemase prostia. Era mult prea curtenitor. Și nu-l ajuta deloc faptul că, ori de câte ori ea îi adresa un zâmbet rapid, el simțea că i se umflă ceva în piept, îngreunându-i respirația preț de câteva secunde.

Nu-și dorea zâmbetele ei. Nu dorea ca ochii ei să scânteieze. Nu dorea ca ea să-și exprime recunoștința față de el.

După ce se așezară la o masă de lângă geam, ea începu să-și scoată încet mănușile. El nu obiectase când ea și le pusese înainte de a pleca de acasă. Așa se cuvenea la urma urmelor, iar el dorea ca soția lui să fie așa cum se cuvenea. Dar chiar trebuia să și le dea jos într-un mod atât de lasciv, care îl făcea să-și dorească s-o ia în brațe și s-o ducă într-o cameră de la etajul tavernei de peste drum, unde să-i smulgă toate veșmintele pe care le purta?

Dregându-și glasul, își îndreptă atenția spre activitatea care se desfășura dincolo de geam, către oamenii de pe stradă, care se duceau la treburile lor. Își petrecea foarte puțin timp în sat, lucru care, fără îndoială avea să fie remediat acum, că avea o soție. Pe viitor, era bine să vină mai des pentru a se asigura că erau respectați, nu temuți fiindcă erau nebuni.

– A fost foarte amabil din partea ta să plătești dublu livrarea, spuse ea.

– A fost practic, Portia. Astfel, lui Wortham îi va fi mai ușor să găsească pe cineva dispus să ne aducă acasă masa de toaletă și să o care înăuntru. Îi simți privirea sfredelindu-l. Își îndreptă din nou atenția spre ea. Și îi vom plăti dublu și pe servitorii tăi. Nimănui nu-i place să stea la bântuitul Havisham Hall.

– Cu cine te jucai înainte de sosirea pupililor tatălui tău? întrebă ea.

– Cu nimeni.

Chipul ei se întristă. Era atât de afurisit de ușor s-o citească! Dar cel puțin nu avea de ce să-și facă griji că îl va putea păcăli sau bate la cărți vreodată.

– N-ai de ce să te întristezi, Portia. Nu știam cum e să ai prieteni, așa că nu mă simțeam singur.

Sprâncenele ei se împreunară, iar el se abținu să întindă mâna pentru a-i netezi cu degetul mare delicatele riduri de pe frunte.

– Nu-ți amintești cum te-ai urcat până la tavan în biblioteca tatălui tău, dar îți amintești că nu te simțeai singur?

– Cred că, dacă m-aș fi simțit singur, m-ar fi durut și mi-aș fi amintit. Nu știu. Și nu m-am simțit singur nici înainte de sosirea ta. Mă simt bine doar cu mine însumi.

Asta nu era întru totul adevărat. Începuse să aibă impresia că îi lipsea ceva, că avea nevoie de mai mult, însă nu avea de gând să-i mărturisească acest lucru pentru a nu-i da vreun soi de putere asupra lui. Ea reprezenta o distracție suficient de plăcută, dar nu avea *nevoie* de ea în viața lui.

O tânără le aduse un ceainic și un platou cu prăjituri. După plecarea ei, Portia turnă ceai în ceașca lui Locke, apoi în a ei.

– Tatălui tău nu-i place ceaiul, nu-i așa?

– Îl detestă. Ce l-a dat de gol?

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet foarte vag.

– Cantitatea mare de zahăr pe care a cerut-o și faptul că nu a băut decât o gură din el.

– Ești o bună observatoare.

– Încerc să fiu. Te ajută să suferi mai puțin.

Privind-o cum ciugulea cu delicatețe dintr-o prăjitură, el își spuse că suferința ei nu era treaba lui. Cu siguranță, el nu o va face să sufere fiindcă asta ar însemna să țină la el, iar el nu avea de gând să-i dea motive s-o apuce pe acea cale. Totuși, cuvintele ei nu-i dădeau pace.

– Ai constatat asta pe pielea ta?

Ea bău o înghițitură de ceai părând a-și cumpăni răspunsul.

– În tinerețe, aveam tendința de a vedea lucrurile așa cum îmi doream să fie, nu cum erau. Uneori, îi evaluam greșit pe oameni și intențiile lor.

El se aplecă spre ea.

– Ce a făcut soțul tău de a pierdut dragostea ta, Portia? A avut o relație?

Ea își coborî privirea spre ceașca ei și își trecu degetul peste marginea sa.

– Era atras de femeile nemăritate, spuse ea atât de încet, încât el aproape că n-o auzi.

– Nu ai de ce să-ți faci griji că eu îți voi fi vreodată necredincios. Iau foarte în serios jurămintele făcute.

Ea îl privi printre genele coborâte.

– Și dacă te vei îndrăgosti de altcineva?

– Ți-am spus că iubirea nu mă interesează, deci așa ceva nu se va întâmpla.

– Am constatat că iubirea nu este foarte ușor de controlat.

– În cei treizeci de ani de când mă aflu pe lumea asta, nu i-am simțit niciodată scânteia.

– Nu-i adevărat. Îți iubești tatăl. Altminteri, n-ai fi atât de protector față de el.

– Doar îmi fac datoria de fiu.

Mușcându-și buza de jos, ea clătină din cap și își înălță ochii spre tavan.

– Te amăgești singur dacă crezi asta.

Da, își iubea tatăl. Îi iubea pe Ashe și pe Edward... și îl iubise pe Albert. Îi era dor de el. Dar o femeie? Nu iubise niciodată o femeie. Își ferecase inima cu mult timp în urmă, ca să nu poată simți sentimente profunde pentru vreo femeie.

– Milord, milady? se auzi o voce feminină ezitantă.

Apreciind curmarea acelor gânduri și a acelei discuții, el se răsuci spre tânăra care stătea cu mâinile împreunate în fața trupului. Rochia îi era modestă, puțin destrămată la manșete și guler, dar curată. Nici măcar o șuviță a părului ei blond nu era nelalocul ei. Locke își împinse scaunul în spate și se ridică.

– Da?

– Mă numesc Cullie Smythe. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar am auzit că aveți nevoie de o servitoare care să facă de toate. Aș dori să capăt această slujbă și mă întrebam dacă aș putea veni după-amiază la conac pentru a sta de vorbă.

– Nu ai de ce să aștepți, spuse Locke împingându-și și mai mult scaunul. Ia loc, domnișoară Smythe. Lady Locksley te poate intervieva acum.

– Acum? întrebă soția lui privindu-l cu ochii mari și rotunzi.

– De ce nu? Noi suntem aici. Ea este aici.

Iar sosirea ei pusese efectiv capăt unei conversații nedorite. În plus, dorea să vadă cum se comporta Portia pentru că era improbabil să fie prezent la celelalte interviuri.

– Da, te rog, ia loc, domnișoară Smythe, rosti Portia.

După ce o ajută pe femeie să se așeze, Locke își îndreptă atenția spre stradă, încercând să dea impresia că nu era absolut deloc interesat de cele ce se petreceau la masă, deși adevărul era că se simțea mort de curiozitate pentru a ucide zece pisici. Nu știa de ce totul

la Portia îl fascina. Dorea s-o privească interacționând cu oamenii. Dorea s-o observe de la distanță, dar să fie suficient de aproape pentru a auzi ce spunea.

– Ai ceva experiență? O auzi întrebând-o pe domnișoara Smythe.

– Am avut grijă de casa tatălui meu de doi ani deja, de când a murit mama.

Cu coada ochiului, Locke o văzu pe Portia întinzând mâna și punându-și palma peste a domnișoarei Smythe, un gest liniștitor care, dintr-un anumit motiv, îi făcu pieptul să se strângă.

– Îmi pare rău pentru pierderea suferită, zise ea cu blândețe, o durere autentică deslușindu-i-se în voce. Știu că este foarte greu să-ți pierzi mama. Câți ani ai?

– Șaptesprezece.

– Dacă vei veni să lucrezi la Havisham, vei locui acolo. Te temi de fantome, domnișoară Smythe?

– Nu atât de mult cum mă tem de foame.

– Ar fi posibil așa ceva?

Îngrijorarea sinceră din vocea Portiei îi indică faptul că avea să fie o stăpână bună. Locke nu dorea ca ea să-i abuzeze pe servitori, dar nici nu voia ca ea să țină la ei atât de mult. Tot ce afla despre ea contrazicea presupunerile inițiale, iar asta îl neliniștea.

– Da, spuse domnișoara Smythe. M-am gândit să mă duc la Londra în speranța de a căpăta o slujbă, dar să lucrez la Havisham ar însemna să rămân aproape de casă, ceea ce ar fi o mană cerească fiindcă de fapt nu vreau să plec.

– Și cine va avea grijă de casa tatălui tău?

Se arăta din nou îngrijorată de ceva care nu era deloc cazul să-i influențeze decizia. Nu era treaba lor să se preocupe de motivele pentru care oamenii făceau ce făceau.

– Sora mea, răspunse domnișoara Smythe. E deja suficient de mare pentru a se ocupa de casă.

– Ea ți-a aranjat părul? Îmi place foarte mult.

– Nu, milady. Eu mi l-am aranjat.

– Nu ai vrea să-mi fii cameristă, în loc de servitoare bună la toate?

Locke își îndreptă atenția spre cele ce se petreceau la masă. Nu o putea vedea decât pe Portia, dar expresia ei era blândă, plină de speranță și de bunătate – nici pe departe expresia rece pe care o afișase când el o chestionase în prima după-amiază. Dacă s-ar fi uitat la el așa cum se uita acum la domnișoara Smythe, i-ar fi putut rezista,

ar fi considerat-o o primejdie pentru inima lui și ar fi trimis-o cu ușurință la plimbare după ce ar fi plătit-o pentru deranj.

– Oh, milady! Nu cred că sunt pregătită pentru o astfel de slujbă.

Portia zâmbi.

– Exact de aceea ți-o voi oferi, domnișoară Smythe. Apreciez modestia.

Locke aproape că pufni. Portia nu avea nici urmă de modestie în ea, dar apoi fu luat prin surprindere de gândul că poate avusese cândva, că poate fusese la fel înflăcărată și de inocentă ca domnișoara Smythe – asta înainte ca soțul ei să-i trădeze iubirea și încrederea în el. Văzu neliniștitoarea imagine a ei în fragedă tinerețe, naivă, dăruindu-și inima unui ticălos care nu o merita. Pentru o clipă nebunească, își dori să o fi cunoscut atunci, doar cât să o privească în treacăt. Ar fi păstrat distanța, n-ar fi vrut să fie prins în mreje de farmecele ei inocente. Nu că ar fi fost posibil așa ceva. Așa ceva nu îl atrăsese niciodată, iar el aproape că regreta asta.

– Nu știu ce să zic, milady.

– Spune da.

– Dar nu știu cum să fiu camerista unei lady.

– Te voi învăța.

– O! Ei bine, presupun că atunci aș fi o proastă să refuz, nu-i așa?

– Nu mi se pare că ai fi proastă, domnișoară Smythe.

– Atunci, aș fi încântată să primesc această slujbă. Și voi face tot ce-mi stă în puteri ca să fiți mulțumită.

– Nici nu mă aștept la altceva. Te-ai putea muta la conac mâine-dimineață?

– Pot să mă mut și în această după-amiază.

Portia zâmbi sublim.

– Abia aștept să te întâmpin la Havisham Hall.

Cuvintele ei fură ca o lovitură în stomacul lui Locke. Când fusese cineva întâmpinat la Havisham Hall ultima oară? Ar fi fost exagerat să spună că pupilii tatălui său fuseseră primiți cu plăcere – în orice caz, nu la început. În afară de Ashe și Edward, cu familiile lor, nimeni nu venea în vizită la Havisham. Nimeni nu era întâmpinat acolo.

Gândindu-se la schimbările rutinei pe care Portia le aducea la Havisham, abia dacă remarcă plecarea domnișoarei Smythe.

– Te simți bine? întrebă Portia.

Din nou, se arăta îngrijorată pentru el, iar el nu dorea asta. Încuviință scurt din cap.

– Da, dar am amânat prea mult întoarcerea la conac. Ar fi bine să-ți termini ceaiul.

– L-am terminat.

Portia dădu să-și împingă scaunul spre spate. Locke se repezi s-o ajute. După ce ea se ridică, el spuse:

– A fost foarte amabil din partea ta să-i oferi o poziție atât de importantă în casă.

– Era disperată – de aceea ne-a abordat aici, nedorind să aștepte momentul potrivit, nedorind să riște a rata șansa de a obține o slujbă. Va munci din greu pentru a promova.

– Poate că doar este ambițioasă.

Portia clătină din cap.

– Nu. Știu cum arată disperarea și până unde poate merge cineva atunci când este încolțit. În plus, îmi place de ea. Cred că ne vom înțelege minunat.

Trecu pe lângă el și se îndreptă spre ușă. Urmând-o, el speră că nu aflase cum arăta disperarea privindu-se în oglindă.

Capitolul 13

Se gândi la Portia cât timp fu la mină. Se gândi la ea în timp ce își purta calul în galop prin landă, îndreptându-se spre casă. Se gândi la ea cât se îmbăie și când străbătu coridoarele în căutarea ei, știind aproape sigur unde avea s-o găsească.

În salonul de muzică. Nu fu dezamăgit.

Încrucișându-și brațele la piept, Locke se sprijini de tocul ușii și pur și simplu privi. Cocoțată pe o scară și ștergând de praf portretul mamei lui, era îmbrăcată cam la fel ca în ziua precedentă, dar fără cizma lui, fiindcă acum avea doi flăcăi voinici, unul cu vreo 15 centimetri mai înalt decât celălalt, care să se ocupe de acei păianjeni enervanți. Noii lachei mutau mobila pentru ca două femei tinere – una dintre ele fiind Cullie – să poată rula diversele covoare. Bănuia că aveau să fie bătute în dimineața următoare, la fel și draperiile, care deja fuseseră date jos. O altă tânără folosea o mătură cu coadă lungă pentru a șterge praful și pânzele de păianjeni de pe pereți. Un cearșaf alb fusese pus peste pian pentru a-l proteja de praful din aer.

Era multă activitate în acea încăpere, însă toată lumea părea că știa ce avea de făcut. Ceea ce nu înțelegea era de ce Portia – o persoană care vâna titluri, o femeie care dorea prestigiu și o poziție socială – era în miezul acțiunii, în loc să stea deoparte să le dea ordine noilor servitori. Dacă ar fi intrat un străin, ar fi confundat-o cu o servitoare. De ce nu-și afirma poziția de superioritate față de acei oameni?

Totuși, nu putea nega că îi făcea plăcere să urmărească mișcările ei – legănarea șoldurilor în timp ce ștergea praful, felul în care materialul corsajului i se mulă pe sâni când se întinse să șteargă de praf un colț complicat sculptat al ramei aurite.

Auzind un țipăt scurt și strident, el fu pe cale să se răsucească în direcția sunetului – fără îndoială, scos de servitoarea de la fereastră –, dar o văzu pe Portia făcând același lucru, numai că echilibrul ei era precar. Se răsucise prea repede, cu prea mult elan. Brusc, icni, brațele îi fluturară...

Izbutise să facă doar șase salturi înnebunite spre ea până când Portia ateriză în brațele lacheului înalt, care rânji prostește, de parcă ar fi dobândit un premiu la un bâlci. Locke fu complet nepregătit pentru furia care îl cuprinse fiindcă bărbatul o ținea pe soția lui în brațe. Nu conta că o salvase de la cădere. Conta doar că rânjea ca un bufon.

Portia zâmbi și îl bătu pe umăr.

– Poți să mă lași jos, George.

El îi dădu ascultare, coborându-i încet picioarele pe podea. Îndepărtându-se de el, ea își aranjă fustele înainte de a-și ridica privirea și a se uita la Locke. Singurul lucru care îl împiedică pe Locke să șteargă pentru totdeauna rânjetul de pe fața flăcăului fu că ea îi adresă un zâmbet mult mai strălucitor și mai încântat decât cel de care avusese parte lacheul.

– Te-ai întors! rosti ea.

Ce naiba era în neregulă cu el? De ce-i păsa că ea era bucuroasă să-l vadă? De ce se înfuriase că un servitor musculos îi salvase soția de la a-și sparge capul? Ar fi trebuit să-i fie recunoscător. În schimb, era gata să-l concedieze pe om.

– De ce muncești dacă am angajat servitori care s-o facă? vru el să știe. Arătă cu capul spre scară. Ai fi putut să-ți rupi gâtul.

– Puțin probabil. Nu eram atât de sus. În cel mai rău caz, mi-aș fi înfrânt spinarea. Dar îi sunt recunoscătoare lui George că m-a

salvat. Îl bătu pe George pe braț, apoi se uită spre geamuri. Sylvie, de ce ai țipat? Este totul în regulă?

Cu păr negru și ochi albaștri mult prea rotunzi, Sylvie făcu o plecăciune.

– L-am văzut pe milord în pragul ușii, iar prezența lui m-a luat prin surprindere.

– Ți-am spus că nu trebuie să-mi faci câte o plecăciune ori de câte ori mi te adresezi.

Fata făcu o plecăciune.

– Da, milady.

Portia clătină răbdătoare din cap și se întoarse spre Locke.

– De când stăteai acolo?

– Nu de mult, dar să revenim, Portia – de ce te cocoți pe scări și ștergi praful?

– Este foarte multă treabă de făcut. Nu văd de ce nu aș da și eu o mână de ajutor.

– Nu vreau să te urci pe scări – „și să cazi în brațele tinerilor bine făcuți" – și să riști viața moștenitorului meu în caz că ești deja însărcinată.

Ea păli atât de tare, încât el se miră că nu leșină.

– Da, desigur. Nu m-am gândit la asta. Portia clătină din cap. Ai dreptate. N-o să mă mai urc pe scări. Voi găsi o altă modalitate de a fi de ajutor.

El nu-și dădu seama de ce nu se simți victorios că ea se supusese. De ce femeia aia îl zăpăcea permanent? El stabilise, înainte de a o lua de soție, ce fel de caracter avea ea. Nu avea nici un drept să nu fie așa cum o evaluase el.

– Mă duc să-ți pregătesc baia, spuse el mult mai tăios decât intenționase.

– Nu e nevoie. George și Thomas pot duce sus cada și apa. Dacă tot vrei să-și facă treaba.

N-aveau decât, atâta vreme cât nu și-o imaginau în apa fierbinte. Ce naiba era în neregulă cu el? Mai existaseră femei în viața lui, dar niciodată nu fusese gelos – nici chiar atunci când știuse foarte bine că nu era singurul lor amant. Dar în acest caz era altfel. Ea era soția lui. Își juraseră credință. Așa că nu era gelozie ceea ce simțea el, ci doar o manifestare a faptului că avea anumite așteptări de la ea și de la cei din jurul ei. Servitorii nu trebuiau s-o dorească și să-i

rânjească, iar ea nu avea ce căuta în brațele lor. Era clar că trebuiau educați. Avea să vorbească cu Gilbert despre asta.

– Ai dreptate, rosti el. Le vom cere lacheilor să se ocupe de asta.

– Foarte bine. Dă-mi voie să ți-i prezint! Se răsuci spre ceilalți aflați în cameră și bătu din palme. Vă rog să vă apropiați. Ei i se supuseră, dar ezitând puțin. Aliniați-vă, le porunci ea. În linie dreaptă și îndreptați-vă spinările.

După ce ei se așezară după voia ei, Portia se duse la unul dintre capetele rândului.

– Pe Cullie ai cunoscut-o, desigur.

El dădu din cap spre fată.

– Cullie.

– Milord, rosti ea și făcu o mică plecăciune.

– Sylvie.

Aceasta făcu trei plecăciuni. El presupuse că fata ar fi făcut plecăciuni până i-ar fi cedat genunchii dacă Portia n-ar fi pus o mână pe brațul ei și n-ar fi spus:

– E suficient.

Marta era a doua servitoare. Îi făcu o plecăciune foarte frumoasă. Băieții, George și Thomas, se înclinară și ei.

– Mă bucur că ați venit la Havisham Hall, rosti Locke.

– Chiar este bântuit? întrebă Marta.

Sylvie îi dădu Martei un cot în coaste.

– Nu trebuie să-i pui întrebări milordului.

– E-n regulă, spuse Locke. Nu, nu e bântuit.

– Eu am văzut fantoma ei în landă, zise George.

– Sunt sigur că era doar ceața care plutea, rosti Locke.

– Dar...

– Nu aveți voie să-l contraziceți pe lord, spuse Portia cu asprime.

– Pentru că nobilimea nu greșește niciodată.

Înainte ca Locke să apuce a-l pune la punct, Portia se postă în fața lui.

– George, am greșit considerând că ești potrivit pentru slujba asta?

Tânărul își încleștă maxilarele și clătină din cap.

– Nu, milady.

– Să sperăm că nu, însă nu uita că nu voi tolera un comportament care nu este pe gustul meu și nici nu voi păstra în slujba noastră pe cineva care mă ofensează pe mine sau pe lord.

– Da, milady, dar *chiar* am văzut-o.

– Poate că ar fi mai bine să păstrezi asta pentru tine.

– Da, milady.

Portia se întoarse spre Locke.

– Vrei să mai adaugi ceva?

El clătină încet din cap. Femeia era tare schimbătoare. Acum, se purta de parcă servitorii îi erau egali, iar în clipa următoare se impunea ca stăpână a casei. Parcă era un cameleon. În călătoriile lui, văzuse destule creaturi capabile să se confunde cu mediul, vietăți despre care știa că puteau fi foarte periculoase, și avu sentimentul că același lucru putea fi spus despre ea.

– Nu, cred că te-ai descurcat foarte bine.

– Bine. Portia bătu din nou din palme, pentru a atrage atenția tuturor. Aproape că s-a lăsat seara, așa că voi începe să mă pregătesc pentru cină. Cullie, vino cu mine! Sylvie și Marta, ajutați-o pe doamna Dorset la bucătărie. Thomas și George, după ce îmi pregătiți baia, duceți-vă la domnul Gilbert. Milord, mă vei aștepta în bibliotecă?

De parcă ar fi putut s-o aștepte în altă parte.

– Da, te voi aștepta acolo.

Era clar că ea avea să fie ocupată ceva vreme, așa că Locke se decise să-și viziteze tatăl. Mai întâi, se duse în bibliotecă, pentru a lua două pahare cu scotch, apoi se îndreptă spre dormitorul principal. Bătu la ușă și așteptă ca tatăl lui să-l invite înăuntru. După ce intră, îi dădu tatălui său un pahar, se sprijini cu un umăr de fereastra de lângă fotoliul tatălui său și privi cerul devenind de un cenușiu tot mai închis și umbrele acoperind pământul.

– Să știi că am angajat câțiva servitori, îi zise Locke tatălui său.

– Știu. Portia mi i-a prezentat mai devreme. George cred că va fi dificil. Să aveți grijă cu el!

– E capabilă să-l pună la punct.

– Mi se pare că deslușesc respect în vocea ta? întrebă tatăl lui.

Locke sorbi din scotch și privi în continuare câmpia.

– A fost o simplă observație.

– Ai grijă, Locke, mi se pare că începe să-ți placă fata.

– Nu-mi displace. Se sprijini cu spatele de perete și studie lichidul de culoarea ambrei din pahar. Culoarea caldă îi aminti de ochii ei. Se simte foarte în largul ei dându-le porunci oamenilor. Și se simte la fel de în largul ei muncind. Într-o clipă, dă impresia că ar fi o fetișcană de la țară, iar în următoarea, capătă un aer de aristocrată. Din ce fel de familie provine?

Tatăl lui rămase tăcut. Locke se încruntă la el.

– Nu ai de ce să nu-mi spui.

– Dintr-o familie de oameni simpli, aș zice.

– Dar soțul ei?

– Se pare că o ducea suficient de bine dacă ea conducea o gospodărie. Sau cel puțin a susținut că a condus o gospodărie.

– Totuși, nu a rămas cu nimic de pe urma lui.

– Bărbații nu sunt întotdeauna atât de buni cum ar putea fi. Și din păcate, nu le apreciază întotdeauna pe femeile din viața lor. Sau poate că a fost suficient de tânăr pentru a se gândi că avea destul timp ca să facă aranjamentele necesare pentru ea în cazul morții lui. Probabil că asta a fost. Când ești tânăr, nu te aștepți să mori. Consideri că ai timp să-ți rezolvi treburile mai târziu.

Locke privi din nou landa. Deja era aproape complet cufundată în întuneric.

– Mi-ar plăcea să citesc scrisorile pe care ți le-a trimis.

Tatăl lui chicoti în surdină.

– Ar fi prea ușor așa. Dacă vrei să afli mai multe despre ea, întreab-o! Vorbește cu ea, discutați. Flirtează cu ea.

Locke se uită urât la tatăl lui.

– Un bărbat nu flirtează cu soția lui.

Tatăl lui îl privi de parcă îl prinsese făcând ceva ce n-ar fi trebuit să facă.

– Nu fi prost, băiete! Firește că flirtează.

– A obținut-o deja. Ce rost are?

– Rostul este să-i facă ochii să scânteieze precum cele mai rare pietre prețioase, să-i facă obrajii să se îmbujoreze și colțurile gurii să schițeze chiar și cel mai vag zâmbet. S-o facă să se simtă apreciată, specială, demnă de eforturile lui. S-o facă să se îndrăgostească și mai mult de el. Eu am flirtat cu mama ta până în ziua în care a murit. Ridică dintr-un umăr slab, gârbovit de vârstă. Încă o mai fac uneori.

Locke făcu apel la toată voința lui pentru a nu-și da ochii peste cap.

– Crede-mă, s-a simțit teribil de specială noaptea trecută, în patul meu.

Tatăl lui *nu* se abținu să nu-și dea ochii peste cap și o făcu cu mare exagerare și evidentă dezamăgire.

– Curtarea unei femei este la fel de importantă în afara patului ca și în pat – ba chiar mai mult în anumite privințe.

– Sunt foarte temeinic educat în ceea ce privește femeile.

– Când vine vorba de plăcerea fizică, nu mă îndoiesc. Dar o relație are nevoie de mai mult de-atât pentru a înflori.

Locke înghiți restul băuturii din pahar. Nu avea nevoie ca relația lor să înflorească.

– Ar trebui să iei cina cu noi.

– Ai nevoie să petreci ceva timp singur cu soția ta.

– Am toată noaptea la dispoziție pentru a mă bucura de prezența ei în intimitate.

– Și chiar te bucuri de ea.

Nu avea nici un rost să nu recunoască asta.

– Mai mult decât m-am așteptat.

– Atunci, nu vă voi deranja.

– Nu ne-ai deranja. Bănuiesc că i-ar face plăcere prezența ta.

Tatăl lui își scărpină bărbia, frecarea degetelor de firele abia crescute producând un foșnet slab.

– Nu în seara asta.

– Poate că ar trebui să-ți angajăm un valet.

Tatăl lui clătină din cap.

– Gilbert mă servește îndeajuns de bine. N-ar trebui să fii cu soția ta acum?

– Se pregătește pentru seară. Dar, da, ar trebui să plec.

Se desprinse de perete și se îndreptă spre ușă.

– Locke?

Se întoarse spre el.

– Dacă vrei să afli mai multe despre trecutul ei, întreab-o. Bănuiesc că ar aprecia interesul tău.

– Știu tot ce am nevoie să știu, tată. Doar făceam conversație.

– Cel care se minte singur nu este un om înțelept.

Atunci, era de presupus că, până va ajunge în mormânt, va fi un om incredibil de neînțelept.

Capitolul 14

Trei seri mai târziu, după ce se întoarse de la mină, Locke fu dezamăgit să constate că ușa salonului de muzică era încuiată. Se obișnuise să-și găsească soția acolo, să o privească preț de câteva

minute, până când cineva îl remarca în pragul ușii și icnea sau țipa de surprindere. În ciuda asigurărilor lui că nici o fantomă nu bântuia pe-acolo, se părea că unii încă se așteptau să vadă apariția bruscă a unei stafii.

Nu prea îi plăcea că abia aștepta s-o vadă pe Portia la sfârșitul zilei, că devenise atât de repede parte intrinsecă din viața lui. Se trezea cu ea în brațe, iar dacă era suficient de norocos ca soarele să nu fi răsărit încă, își începea dimineața cu o partidă de sex. Portia era o parteneră entuziastă, cea mai entuziastă din câte cunoscuse – sau poate că era pur și simplu faptul că el se simțea foarte satisfăcut când îi provoca plăceri. Gemetele și țipetele ei îi stârneau și mai tare dorința.

Chiar și în clipa aceea, stând în fața acelei afurisite de uși încuiate, o dorea. Dar nu o va avea decât după cină. Era hotărât să păstreze un oarecare control, să nu o lase să vadă cu câtă disperare o dorea el goală și sub el.

Își lipi urechea de ușă și ascultă cu atenție pentru a se asigura că servitorii nu erau înăuntru, că nu-l lăsaseră din greșeală pe dinafară – sau poate că o făcuseră cu bună știință. Se gândi să ia cheile de la doamna Barnaby pentru a se asigura că nu era nimeni în cameră, dar de partea cealaltă a ușii era atât de multă liniște, încât părea foarte improbabil să fie cineva ascuns acolo. Atunci, unde era ea? Și de ce era atât de iritat că, deși trecuse o jumătate de oră de când făcuse baie, încă nu o văzuse?

Fu cât pe ce să lovească cu pumnul în acea ușă blestemată, dar se bucură că nu o făcuse fiindcă, după ce se răsuci, o văzu stând în coridor, cu capul înclinat într-o parte ca și cum îl studia de ceva vreme.

Era deja îmbrăcată pentru cină, în rochia ei albastră, și avea părul prins pe creștet într-un mod complicat, care îi stârnea furnicături în degete din dorința de a-l desface. Acum, că avea servitori, nu mai depindea de el pentru a face baie. Iar el nu intenționa să fie gelos pe doi lachei pentru că puteau rezolva ce îi trebuia ei. Pentru numele lui Dumnezeu, îi cărau apa, nu îi ofereau alt soi de plăceri.

– Mă căutai? întrebă ea cu un zâmbet care reflecta o satisfacție enormă, de parcă ar fi știut deja răspunsul – și firește că-l știa.

– Este aproape noapte deja.

– Așa este. Îi aruncă o privire senzuală, coborându-și genele pe jumătate. La naiba! Începu să repete în minte: „Mai întâi, cina! Mai întâi, cina! Mai întâi, cina!"

– Nu m-am așteptat să găsesc ușa încuiată, spuse el și se întrebă de ce vocea îi sunase atât de nemulțumită.

Pentru că o dorea – în clipa aceea. Și nu o putea avea pentru că așa își impusese.

– În după-amiaza asta, am terminat de făcut curat în cameră. M-am gândit să fac o deschidere oficială după cină. Poate chiar să-ți cânt ceva.

El porni spre ea.

– Și crezi că așa ne vom distra?

Ea își strânse buzele și își dădu ochii peste cap.

– Aș vrea să-ți cânt la pian. A fost acordat și sună minunat.

El se opri abia când picioarele lui îi atinseră poalele rochiei, apoi o apucă de bărbie.

– Poate, doar un cântec.

Voința i se frânse și puse stăpânire pe gura ei. Nu înțelegea de ce nevoia de a o poseda clocotea permanent în el. Poate fiindcă ea îl întâmpina nerăbdătoare și își petrecea atât de repede brațele pe după gâtul lui sau își lipea trupul de al lui. Poate pentru că limba ei îl explora cu fervoare, impunându-i să nu se abțină. Când venea vorba de pasiune, zelul ei era egal cu al lui. El nu trebuia să stabilească ritmul sau să aștâțe o scânteie pentru a deveni flacără. Ea se implica la fel de mult. Stârnea o vâlvătaie de la prima atingere.

Ea, îndrăzneață și provocatoare, și întreprinzătoare atât în pat, cât și în afara lui. Se gândi la sfatul tatălui său. El nu dorise tot ce era normal de la o soție, dar se alesese cumva cu una care îi depășea așteptările.

Își desprinse gura de a ei și privi în clocotitorii ochi de culoarea whisky-ului. Buzele ei erau umede și umflate. Până să se sfârșească noaptea, avea să-i facă și alte părți ale trupului să se umezească și să se umfle. După cină.

Se crispă. Nu, după o melodie în salonul de muzică. Un singur cântec. Pentru a-i face pe plac. Pentru a da impresia că era un soț bun, nu din cale-afară de excitat. Dumnezeule, deja ar fi trebuit să-și piardă oarecum interesul față de ea, atracția noutății nemaiexistând. În schimb, i se părea că era de zece ori mai excitat. Dacă ar fi crezut în vrăjitoare, poate că ar fi bănuit că și ea era.

– Vreau să beau ceva înainte de cină, declară el silindu-se să vorbească pe un ton neutru, care să nu dezvăluie lupta pe care o ducea cu dorința de a o avea în clipa aceea, pe coridor, lipită de un perete.

– Te însoțesc.

De parcă Portia ar fi avut de ales. Prin geamurile de la capătul coridorului, el văzu că noaptea se instalase deja. Ea era a lui! Total și categoric – până când soarele avea să răsară din nou.

Anticiparea era un afrodiziac. Portia nu se putu abține să nu gândească asta în timp ce își savura desertul. Mai devreme, fusese tentată să descuie ușa și să se bucure cu Locke de rezultatul eforturilor ei și ale servitorilor. Însă de-a lungul cinei, simți permanent fiori anticipând ce avea să urmeze. Deși știa că era foarte posibil ca el să nu fie la fel de încântat de aspectul camerei după ce se făcuse curat, entuziasmul ei nu se diminuă. Era camera ei. Ea o făcuse astfel, cu fiecare păianjen ucis, cu fiecare pânză de păianjen îndepărtată, cu fiecare firicel de praf șters, cu fiecare centimetru pătrat al suprafețelor de lemn lustruit, cu fiecare covor bătut până când urmele anilor de neglijare dispăruseră.

După ce acel salon fusese curățat și readus la viață, își putu imagina cât de magnifică fusese cândva întreaga casă. Era păcat, o crimă chiar că acea reședință fusese lăsată pradă ruinei. Dorea să i-o redea lui Locksley așa cum fusese odinioară.

Faptul că el crescuse într-o asemenea degradare și neglijență o întrista peste măsură. Știa că el o aprecia doar pentru plăcerea fizică pe care ea i-o putea oferi, însă ea îl considera mai mult de-atât, voia ca relația dintre ei să însemne mai mult. Nu se îndoia că acest lucru avea să se întâmple lent, poate în câțiva ani, după ce ea avea să-i umple viața cu râsete de copii...

Și dacă nu din alt motiv, casa trebuia să fie readusă în stare bună pentru ca ai lor copii să aibă parte de bucurie, confort și pace. Acea indolență, lăsarea casei să se degradeze lent, nu mai putea continua. Ea nu va permite, însă știa că trebuia să acționeze încet și cu prudență pentru a-l face să privească lucrurile ca ea. O fi acceptat acea căsătorie ca ultimă soluție, dar era hotărâtă ca nici unul dintre ei să nu regrete vreodată pasul făcut.

După ce băgă în gură ultima bucățică de budincă și lăsă jos lingura, Thomas se apropie pentru a lua farfuria. Nu știa sigur unde găsise Gilbert livrele pentru lachei, iar doamna Barnaby, uniforme pentru servitoare, dar fiindcă miroseau puternic a cedru, presupuse că hainele stătuseră în niște cufere, pur și simplu așteptând ziua când reședința avea să fie readusă la viață.

Privi spre celălalt capăt al mesei. Soțul ei își terminase vinul și stătea sprijinit de spătar, cu cotul pe brațul scaunului, cu bărbia în palmă și mângâindu-se cu degetul sub buza de jos. Mai târziu, acel deget avea s-o mângâie pe ea.

– La ce te gândești? întrebă ea.

– Nu sunt sigur că am văzut vreodată pe cineva care să manifeste o asemenea plăcere în timp ce își mănâncă desertul. La început, am crezut că asta era pentru că trecuse ceva vreme de când nu mai mâncaseși dulciuri, dar, dacă așa au stat lucrurile, ar fi trebuit să te fi obișnuit deja cu ele. Însă efectiv se vede cu ochiul liber cum te entuziasmezi tot mai mult pe măsură ce se apropie sfârșitul mesei.

– În copilărie, primeam desert foarte rar. Tata era un om foarte strict, care considera că tot ce îți face plăcere nu este bun.

– Se pare că tu nu ai adoptat convingerile lui.

Ea clătină din cap.

– Cred că trebuie să ne procurăm bucuriile de unde putem. Eu mă simt fericită când mănânc budincă – ce-i rău în asta? De asemenea, sunt fericită când cânt la pian. Mergem în salonul de muzică?

El își împinse scaunul spre spate, se ridică și porni spre ea.

– Mai întâi, vreau să trecem prin bibliotecă pentru a bea puțin porto.

Se opri lângă scaunul ei, i-l trase și întinse mâna. Abia după ce se ridică, ea spuse:

– Am pus sticle cu băutură și în salonul de muzică.

Un colț al gurii lui se ridică.

– Te pricepi foarte bine să-mi identifici nevoile.

Ea îi zâmbi.

– Încerc.

Văzând modul în care ochii lui se întunecară, ea se îndoi că avea să termine primul cântec înainte ca el s-o ducă în dormitor. Totuși, se gândi că existau lucruri mai rele decât ca o femeie să fie dorită nebunește de soțul său.

Își puse mâna pe brațul lui și își stăpâni agitația care o cuprinse brusc, făcând-o să se îndoiască de faptul că el se va bucura de rezultatul eforturilor ei, că îi va păsa de camera aceea, că îi va păsa vreodată de ea.

Nu avea nevoie de iubire, dar se pomeni brusc că și-o dorea. Ceea ce o făcea o fraieră fiindcă el nu era un bărbat de iubit, dar poate, cu timpul, va simți ceva afecțiune pentru ea. Iar în seara aceea,

nu dorea decât ca lui să-i placă acea cameră măcar pe jumătate din cât îi plăcea ei.

Când ajunseră la ușa camerei pe care ea o declarase a ei, Portia scoase cheia dintr-un buzunar ascuns al rochiei și i-o întinse.

– Poți face tu onorurile.

Înclinând capul în semn de apreciere, el luă cheia, descuie ușa și o deschise. Ea trecu pragul, apoi se răsuci repede pentru a vedea reacția lui când o urma înăuntru.

Desigur, Locke cunoștea camera. O explorase în copilărie și îi privise pe ea și pe servitori făcând curat. Totuși, fu nepregătit pentru priveliștea magnifică ce îl întâmpină. Toate suprafețele de lemn, de sticlă și de marmură străluceau. Florile proaspete din vaze parfumau aerul. Draperiile de la geamuri erau trase la o parte pentru ca noaptea să poată fi văzută.

– Ai schimbat mobila.

Părea o afirmație nesemnificativă, dar îi era greu să asocieze acea cameră cu ceea ce știuse el dintotdeauna.

– Moliile s-au ospătat serios aici. Am păstrat tot ce a putut fi salvat. Domnul Wortham a schimbat tapițeria câtorva piese de mobilier. Câteva încă sunt la el, dar am fost prea nerăbdătoare să-ți arăt camera, ca să mai aștept. Sunt foarte mulțumită de cum a ieșit.

Și era și neliniștită. Locke putea deslușI mica stridență din vocea ei. Care, de obicei, era răgușită și excitantă. Părerea lui conta pentru ea. El nu dorea asta și nu voia nici ca ea să conteze pentru el. Dar nu putea nega adevărul.

– Ai făcut o treabă remarcabilă.

Se uită la portretul aflat deasupra șemineului. El habar n-avusese cât de intense puteau fi culorile, tabloul părând atât de plin de viață, încât, pentru o clipă, avu impresia că mama lui chiar ar putea coborî de pe pânză în cameră. Făcu câțiva pași spre el.

– Am fost foarte bucuroasă când am descoperit că tabloul era doar plin de praf, spuse Portia.

Și alte portrete se aflau pe pereții salonului, dar al mamei lui domina.

– Îmi doresc să o fi cunoscut, murmură Portia.

– Tata vorbește rareori despre ea.

– Poate că ar trebui să-l întrebi tu.

– Nu aș face decât să-l întristez și mai tare. Se întoarse spre colțul în care, mai devreme, zărise sticlele. Vrei să bei ceva?

– Nu, mulțumesc.

El își turnă un deget de scotch, îl bău, mai turnă două degete, apoi se răsuci spre ea.

– Te întristează camera? îl întrebă ea.

Nu-l întrista, ci îl tulbura. Era obișnuit cu degradarea. Aceea era o schimbare. Poate că nu era foarte diferit de tatăl lui. Nu-i plăcea schimbarea.

– Bănuiesc că îmi va lua ceva vreme să mă obișnuiesc.

– Ai prefera să ne întoarcem în bibliotecă, pentru a-ți termina acolo băutura?

El își dorea s-o ducă în dormitor, dar, dacă ar fi făcut asta, ar fi avut impresia că acea încăpere îl înfrânsese cumva. Și se simți și mai tulburat de faptul că ea reușise să-și dea seama că el nu se simțea întru totul în largul lui acolo. Nu dorea ca ea să-l cunoască atât de bine. Așa că, deși dorea să plece, avea să rămână.

– Aș vrea să te aud cântând la pian.

Zâmbetul pe care ea i-l dărui îi tăie răsuflarea și n-ar fi putut înțelege în ruptul capului de ce bărbatul ei umblase după altele. El, unul, simțea o nevoie irațională de a face orice era necesar pentru ca ea să zâmbească în continuare.

– Fă-te comod, rosti ea înainte de a se răsuci pe călcâie și a se îndrepta spre strălucitorul instrument muzical.

El presupuse că ea însăși îl lustruise, cu grijă, mângâindu-l ca pe un iubit.

Când se așeză într-un fotoliu, nici măcar un singur firicel de praf nu se ridică. Bănuia că, înainte de moartea mamei lui, toate camerele fuseseră impecabile. Se gândi în treacăt că tatăl lui o nedreptățise pe mama lui lăsând casa să se degradeze. Dar nu contase înainte de sosirea Portiei. Nu era nimeni care să vadă, în afară de cei care locuiau între pereții săi. Iar lor ce le păsa?

Îl tulbură gândul că, poate, ar fi trebuit să le pese mai mult.

Își concentră gândurile asupra unor lucruri mai plăcute, asupra Portiei, care se așeză pe banchetă.

– N-am mai exersat de mult, rosti ea, așa că nu mă judeca prea aspru.

El fu cât pe ce să-i răspundă că nu era în măsură s-o judece, dar amândoi ar fi știut că era o minciună. O judecase încă dinainte ca ea să ajungă la Havisham Hall, înainte de a ști culoarea ochilor ei sau

nuanța părului, înainte de a ști că limba ei tăioasă îl putea scoate din minți cu vorbe și sărutări.

– Mi-am făcut un obicei din a evita pe cât posibil distracțiile muzicale, așa că nu prea am cu cine să te compar. Așa încât te rog să începi să cânți știind că este foarte puțin probabil să fiu dezamăgit.

Ea își puse degetele pe claviatură. El sorbi din scotch și așteptă. Ochii ei se închiseră.

Primul sunet fu profund, reverberându-se în încăpere, iar ceea ce urmă fu o melodie tulburătoare, care se revărsă în valuri prin el, amenințând să-l înece. Locke urmări felul în care Portia se legăna odată cu mișcările degetelor. Capul îi era puțin lăsat pe spate, iar ea părea pierdută în extaz – fără el. Refuză să fie gelos pe un afurisit de instrument muzical.

Dar, Dumnezeule mare, s-o privească era în sine o experiență sexuală. Începea să înțeleagă ce simțise ea când intrase pentru prima oară în acel salon și văzuse pianul abandonat, de ce simțise nevoia să facă curat în acea cameră. Îi răvășise sufletul, iar în clipa aceea, ea elibera acel suflet, absorbită de muzica pe care o crea cu atâta măiestrie.

N-ar fi trebuit să se mire. Din clipa în care intrase pe ușă, ea se implicase în tot abandonându-se complet, fie că fusese vorba de a-l înfrânge în timpul interogatoriului, de a-l săruta, de a face curat într-o cameră sau de a mânca un desert. Avea o fire pasională, pe care el abia începea s-o cunoască. În clipa aceea, îl fascina, îl atrăgea spre ea de parcă țesuse o pânză de păianjen în jurul lui și îl trăgea încetișor către ea.

Însă el nu dorea să fie un observator de pe margine. Dorea să fie inclus în pasiunea ei, s-o simtă, s-o amplifice. Puse paharul pe măsuță și se ridică. Pe cât de încet posibil, pentru a nu o deranja, se apropie de ea. Când ajunse suficient de aproape, îngenunche și îi apucă poalele rochiei. Ea deschise repede ochii și își coborî privirea spre el.

– Cântă în continuare, îi ceru el ridicându-i rochia și așezându-se între picioarele ei.

Cum să cânte în continuare? Era nebun? Dacă nu ar fi văzut provocarea pătimașă din ochii lui înainte de a dispărea sub fustele ei, poate că l-ar fi lovit cu piciorul pentru a-l da la o parte. Așa că își puse din nou degetele pe claviatură în vreme ce el îi cuprinse șoldurile și o trase la marginea banchetei. Ea lovi din greșeală o clapă și se crispă.

Nu avea de gând să îngăduie ca săruturile pe care el i le înșira pe interiorul coapsei să-i distragă atenția. Nu conta că abia putea respira sau că se simțea brusc atât de înfierbântată, încât ar fi putut jura că încăperea luase foc.

Apoi gura lui ajunse pe bobocul dorinței, iar ea aproape că se prăbuși de pe banchetă. Însă atinse în continuare clapele, în vreme ce limba lui descria cercuri, iar plăcerea se intensifica. Își lăsă capul pe spate, incapabilă să se concentreze asupra cântecului, pur și simplu atingând clapele la întâmplare. Ce mai conta când el îi făcea lucruri atât de păcătoase, când îi distrăgea atenția, aducând-o în pragul atâtor senzații incredibile care se învârtejeau în ea, făcând-o să-i vină a țipa...

– Locke, ce naiba...?!

Scoțând un strigăt la auzul vocii lui Marsden, Portia sări în picioare și auzi niște corzi vibrând când capul lui Locksley se lovi de partea de jos a pianului. Cu o ocară brutală, ieși de sub fustele ei și de sub pian, apoi se ridică în picioare lângă ea, deloc încântat de întrerupere, după cum afirma expresia dură de pe chipul lui.

Obrajii soțului ei ardeau într-un roșu aprins, culoare care, în oricare alt moment, ar fi satisfăcut-o și pentru care l-ar fi tachinat.

– Verificam ce coarde mai trebuie acordate.

– Mi se pare că ai fi putut face asta la fel de bine – dacă nu chiar mai bine – de aici.

Ce absurditate! Portia nu se mai putu abține. Izbucni într-un râs atât de puternic, încât îi dădură lacrimile, iar picioarele i se înmuiară. Acoperindu-și gura cu palma, se lăsă la loc pe banchetă.

– Nu este amuzant, Portia, declară Locksley sec, clar la fel de iritat deja și din cauza ei, și din pricina tatălui său.

– Îmi cer scuze.

Dar părea că nu-și poate stăpâni revărsarea hohotelor de râs. Era îngrozită de faptul că fusese surprinsă cu capul soțului ei între coapse. Nu putea decât să plângă sau să râdă, iar ea constatase cu mult timp în urmă că era mai bine să râdă. Trăgând adânc aer în piept, se strădui să-și înăbușe chicotelile și își lipi palmele de obrajii încinși. Fără îndoială, erau la fel de roșii ca ai lui Locksley.

– Ce naiba faceți aici? întrebă tatăl lui. Am auzit pianul. Făcu un pas în cameră. Era evident că își pusese haina în grabă fiindcă unul dintre revere îi era îndoit sub ea. Am crezut că Linnie cântă. Îi plăcea foarte mult să cânte la pian. Și era foarte bună.

– Eu nu sunt foarte bună, se simți Portia datoare să spună.

– Ai cântat minunat. Nu vrei să cânți pentru mine? Înainte ca ea să apuce a-i răspunde, el adăugă: Locke, dă-mi niște scotch!

Apoi se lăsă să cadă în fotoliul eliberat de Locke.

Suspinând, Locke se îndreptă spre colțul camerei, oprindu-se în drum pentru a-și lua paharul. Ea îl privi adăugându-și scotch în pahar înainte de a turna o porție pentru tatăl lui. Se întoarse spre Marsden.

– M-am temut că te-ar întrista să afli că am făcut curat în această încăpere.

El privi în jur ca și cum abia atunci își dădea seama de asta.

– N-am mai fost aici de când am pierdut-o. A fost locul ei favorit. Pe lângă patul nostru, desigur.

Fierbințeala care începuse să dispară din obrajii Portiei reveni. Se simțea recunoscătoare că el nu văzuse cum ajunsese camera aceea și fu bucuroasă că o înfrumusețase din nou.

– Felul nepotrivit în care ai pomenit de pat a făcut-o pe soția mea să se înroșească, spuse Locke în timp ce îi dădu tatălui său paharul.

– De ce se vorbește doar în șoaptă despre a face dragoste, de parcă ar fi ceva vulgar, când de fapt poate fi ceva extraordinar? întrebă marchizul. Și se poate face inclusiv sub un pian.

Ea ar fi putut jura că îl auzise pe Locksley mârâind.

– Ți-am zis că încercam să aud coardele mai bine.

– Surzești cumva?

Locksley se așeză într-un fotoliu aflat lângă cel al tatălui său.

– Aș fi recunoscător dacă nu te-aș mai auzi vorbind.

– Nu ți-a plăcut niciodată să fii tachinat. Pe de altă parte, înțeleg perfect cum de această cameră și muzica te pot seduce. Cred că ai fost conceput pe acel pian.

– O, Dumnezeule mare! murmură Locksley. Există lucruri pe care aș prefera să nu le știu.

– Și mult prea multe lucruri pe care ar trebui să le știi, dar pe care nu ți le-am spus. Ea ne privește chiar acum, știi? Mama ta. Cred că îi face plăcere să privească printre draperii și să ne vadă șezând aici.

Ea văzu tristețea care se răspândi încet pe chipul soțului ei și își dădu seama că era nemulțumit de fantezia marchizului de Marsden cum că soția lui încă se putea uita la ei.

– Să cânt? întrebă ea sperând să-i îmbunătățească starea de spirit.

El își ridică paharul.

– Te rog.

În loc să cânte din amintire, cum făcuse mai devreme, luă partitura pe care o găsise pe pian, ceea ce indica faptul că, probabil, aceea fusese ultima melodie cântată sau poate doar fusese pregătită pentru a fi cântată. Nu conta. Era sigură că, la un moment dat, marchiza de Marsden cântase acea melodie pentru soțul ei.

În timp ce degetele ei zburau pe claviatură, îndrăzni să-i arunce o privire rapidă marchizului. Acesta părea relaxat și avea ochii închiși, iar pe buze, un zâmbet vag. Portia speră că îi trezea amintiri plăcute.

Și se întrebă dacă avea să vină o vreme când soțul ei își va aminti cu plăcere de ea.

Capitolul 15

O săptămână mai târziu, Portia descuie o ușă și își conduse noii servitori într-o cameră despre care era sigură că fusese cel puțin un salon de dimineață al marchizei. În capătul încăperii, ferestrele erau ieșite în afară, formând un mic bovindou pe ai cărui pereți laterali se aflau rafturi cu cărți. Se putea imagina ghemuită în unul dintre cele două fotolii plușate aflate lângă geamuri, cu o carte în mână, citindu-i unei fetițe cuibărite în celălalt.

– Hai să ne apucăm de treabă! porunci ea trăgând draperiile la o parte și tușind din pricina prafului stârnit.

Având în vedere că marchizul nu păruse deranjat de faptul că făcuse curat în salonul de muzică – în realitate, chiar părea bucuros din moment ce li se alătura în fiecare seară, la scurt timp după ce ea începea să cânte –, Portia atacase cu înflăcărare biroul marchizei. Acum, avea un loc unde putea scrie scrisori – dacă ar fi avut pe cineva care să se bucure de primirea unei scrisori de la ea. Bucătăreasa venea acolo în fiecare dimineață, pentru a discuta cu ea meniul de la cină. Păstrase obiceiul meselor ușoare de la prânz – pâine, brânză și, uneori, supă. Cerea să fie dusă o tavă în dormitorul lui Marsden și mâncau împreună acolo. Îl putea face să vorbească despre iubirea lui fără a se strădui prea tare. Faptul că, după atâția ani,

încă o iubea atât de profund pe Linnie i se părea cel mai frumos lucru din lume. Își dorea să fi avut ocazia s-o cunoască, deși, după vizitele făcute marchizului, Portia începea să-și dea seama cum fusese soția lui. Desigur, de-a lungul anilor, el o idealizase fiindcă, în mod cert, nici o femeie nu putea fi perfectă.

Însă era evident că fusese perfectă pentru marchiz. Spre deosebire de Portia, care era cea mai proastă alegere pe care vicontele ar fi putut s-o facă. Totuși, în ultima vreme, începuse să-i fie cam greu să țină pasul cu el în timpul serilor. Începuse să doarmă puțin după timpul petrecut cu marchizul, ca să nu fie complet epuizată dacă soțul ei nu se mulțumea să facă dragoste o singură dată, ci avea chef de două sau trei ori, ceea ce, de obicei, îi ținea treji până târziu după miezul nopții. Nu că ar fi deranjat-o. El era extrem de minuțios și niciodată satisfăcut până când plăcerea ei nu o egala sau nu o depășea pe a lui. Ea nu era obișnuită cu o asemenea considerație. Uneori, se simțea vinovată că el era mult mai bun ca soț decât era ea ca soție.

În vreme ce începu să examineze fiecare piesă de mobilier pentru a stabili care trebuia trimisă în sat, la domnul Wortham, pentru a fi reparată, se gândi că ar avea mai multă energie seara dacă ar înceta să-i ajute pe servitori să facă fiecare cameră locuibilă. Dar implicându-se, zilele treceau mai repede. Vreme de doi ani, abia dacă fusese puțin mai mult decât un bibelou așteptând să fie luat de pe raft. Era încântată de activitatea din timpul zilei, dar începuse să-i pună capăt cu o oră mai devreme, pentru a se putea îmbăia și îmbrăca până la sosirea lui Locksley de la mină. El era foarte punctual, sosind acasă exact înainte de apusul soarelui.

După ce mobila fu sortată și mutată, iar covoarele, rulate și draperiile, date jos pentru a fi bătute bine, Portia se apucă de un raft cu cărți, scoțându-le una câte una și ștergându-le cu grijă de praful acumulat în atâția ani. Nu știa de ce Locksley insista să se ducă la mine în fiecare zi. Considera că ar fi fost mai bine dacă angaja un maistru minier priceput, care să se ocupe de toate treburile. La urma urmelor, Locksley era născut pentru a fi lord, nu muncitor.

Însă ori de câte ori încerca să discute cu el despre mine, despre motivul pentru care trebuia să supravegheze atât de îndeaproape totul, el doar spunea:

– Nu-ți face griji, Portia! Am posibilitatea să-ți ofer alocația.

Tonul lui era întotdeauna atât de afurisit de ironic, încât, uneori, îi venea să se întindă peste masă și să-i răsucească nasul. Faptul

că el o învinovățea pentru că își dorea securitate financiară era un aspect deranjant al aranjamentului lor. Dacă ar fi insistat ca Montie să-i ofere o alocație – și dacă ar fi avut prevederea de a o pune deoparte –, ar fi avut mai multe opțiuni, nu ar fi fost silită să aleagă o cale care o îngrețoșa. Însă îl iubise, avusese încredere în el și îl crezuse când îi promisese că va avea mereu grijă de ea. Oare, în toată Anglia, exista vreo fraieră mai mare decât ea? De data aceea, nu va mai fi fraieră.

– Iată-l pe lord întorcându-se de la mină! anunță Cullie.

Portia clipi, își ridică privirea de la teancul de cărți pe care le sorta – dorea să le aranjeze pe rafturi după autori – și se uită pe fereastră. După-amiaza trecuse pe nesimțite. Învățase să aprecieze ora după umbre pentru că nu se putea hotărî să pornească ceasurile din nou. Hotărâse că *asta* chiar l-ar putea întrista pe marchiz.

Se ridică în picioare și intră în bovindou pentru a-l vedea mai bine pe călăreț. Părea a fi la fel de înalt ca Locksley, dar nu era îmbrăcat ca el. Spre deosebire de hainele bine croite pe care le purta vicontele, ale bărbatului erau grosolane și nu cădeau cum trebuia pe trupul lui.

– După ce camera asta va fi gata, spuse Cullie, veți putea sta aici după-amiaza, așteptând întoarcerea lordului.

– Numai că acela nu este lordul...

Bărbatul ajunsese mai aproape. Pălăria ponosită îi era trasă jos pe frunte, umbrindu-i o mare parte a feței, însă îi zări maxilarul pătrat și puternic. Clătină din cap.

– De ce poartă haine atât de ponosite?

– Ei bine, nu vrea să se îmbrace cu cele mai bune haine când coboară în mină. Le-ar distruge imediat dacă ar munci îmbrăcat cu ele, rosti Cullie.

Fruntea Portiei se încruntă atât de tare, încât avu impresia că o va apuca o durere de cap.

– Doar nu lucrează cu adevărat în mină?!

Deoarece Cullie rămase tăcută, Portia se răsuci spre ea. Fata părea că se temea să nu fie concediată.

– Cullie? Doar nu lucrează în mină?!

Privirea lui Cullie se îndreptă spre încăpere, poposind asupra fiecărui servitor de parcă s-ar fi așteptat ca unul dintre ei să vorbească. În cele din urmă, se uită din nou la Portia, își linse buzele și trase adânc aer în piept.

– Ba da, milady, lucrează.

– Ba nu, se duce uneori să vadă cum stau lucrurile. Măcar atât lucru îi spusese. Asta-i tot ce face acolo.

Cullie clătină din cap.

– Nu, milady. Muncește în mină.

– Vrei să zici că sapă după minereu?

– Da, milady, iar minerilor le-a luat ceva vreme să se obișnuiască a-l avea alături, iar fiindcă zăcământul de staniu a secătuit, încearcă să-i ajute să găsească altul.

A secătuit? Portia se întoarse din nou spre geam, dar nu-l mai zări pe Locksley. Întotdeauna, venea la ea mirosind ca după baie. O parte a motivului pentru care începuse să se pregătească mai devreme era că dorea ca el să aibă cada în camera de baie când se întorcea acasă. Se gândise că era pur și simplu meticulos în privința curățeniei. În schimb, el se străduia să scape de dovezile efortului făcut.

– Gata, am terminat aici pe ziua de azi, îi anunță ea pornind spre ieșirea din cameră.

– Doriți să faceți baie înainte de cină? întrebă Cullie.

– O să fac mai târziu.

Mai întâi, trebuia să stea de vorbă cu soțul ei.

Locke turnă apă aburindă în cada din camera de baie. Doamna Dorset nu pricepea de ce nu-l punea pe unul dintre lachei să-i pregătească baia, dar servitorii erau ai Portiei, nu ai lui. Nu avea de ce să-i ia de la treburile la care îi pusese soția lui. În plus, cu cât îl vedeau mai puțini oameni în hainele ponosite, cu atât era mai bine.

După ce puse jos cazanul, își îndreptă spinarea și își ridică privirea spre tavan. Dumnezeule, era groaznic de obosit! Dar știa că, de îndată ce avea s-o vadă pe Portia, oboseala îi va dispărea. Zâmbetul ei de bun venit părea să-l revitalizeze întotdeauna. Ba chiar începuse să se bucure de recitalurile de seară, nemaiconsiderându-le o amânare iritantă a momentului când o putea avea, ci privindu-le ca pe un fel de preludiu lent și senzual. Ea părea a-și găsi un oarecare extaz trecându-și degetele peste clapele de fildeș, iar pe el îl fascina s-o privească.

Era o sirenă care îl ademenea pe tatăl lui să iasă din recluziune. În fiecare seară, el cobora în salonul de muzică. Locke începuse să-i toarne scotch și să-i pună paharul lângă fotoliul favorit, anticipând sosirea marchizului. Uneori, tatăl lui vorbea despre iubirea vieții

sale. În ultimele seri, Locke aflase mai multe despre mama lui decât în toți anii anteriori.

Se părea că și ea fusese puțin o diavoliță – curajoasă, puternică și îndrăzneață. El considerase mereu că tatăl lui era un om frânt, dar poate că nu era atât de frânt cum crezuse Locke.

Gemând, își întinse brațele deasupra capului, apoi le coborî și băgă degetele în apă. Era prea călâie. Mai trebuia un cazan cu apă clocotită. Se răsuci și dădu să iasă, dar se opri brusc văzând-o pe Portia în pragul ușii. Apucase să-și dea jos haina prăfuită și își scosese mănușile, dar era murdar pe față și pe gât. Era conștient de halul în care arăta și de cât de oribil mirosea.

Privirea ei îl parcurse încet, de parcă nu-l mai văzuse niciodată.

– Muncești în mină! afirmă ea încet, dar sigură de sine.

El știuse că, mai devreme sau mai târziu, ea avea să afle adevărul. Ar fi preferat să se întâmple mai târziu, dar, având în vedere că ea avea acum câțiva servitori noi, iar fiecare era, fără îndoială, înrudit cu cineva care lucra în mină, consideră că nu avea nici un rost să nege adevărul, cu toate că nu avea de gând să i-l mărturisească. Ea avu înțelepciunea de a interpreta corect tăcerea lui.

– Tatăl tău știe? întrebă ea curmând tăcerea care se instalase după primele cuvinte.

– Nu și aș prefera să nu afle. De asemenea, aș prefera să pleci pentru a putea să fac baie.

– De cât timp s-a epuizat minereul?

– Nu vreau să discut despre mine cu tine, dar te asigur că îți vei primi alocația...

– La naiba, Locksley! îl întrerupse ea cu o asemenea vehemență, încât capul lui se smuci spre spate de parcă ar fi primit o palmă.

Totuși, Dumnezeu să-l ajute, focul care ardea în ochii ei era un afrodiziac care l-ar fi putut da gata dacă n-ar fi fost stânjenit că ea aflase adevărul despre cum își petrecea el zilele.

– Chiar crezi că ăsta este motivul pentru care întreb? Tu ești lord. N-ar trebui să lucrezi într-o mină!

– Sunt doar altă pereche de mâini, mâini pentru care nu-mi permit să plătesc un salariu.

– Deci durează de ceva vreme.

Tonul ei sublinie faptul de parcă ar fi fost un avocat care îi susținea cauza în fața unui judecător. De ce se simțea de parcă ar fi fost în boxa prizonierilor?

Ea făcu un pas spre el. El se retrase, se lovi de cadă, ocărî și întinse mâna cu palma spre ea pentru a o opri.

– Nu te apropia! Miros de trăsnesc și s-ar putea să leșini din cauza duhorii.

Un colț al gurii ei se ridică.

– Nu sunt chiar atât de delicată. De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că nu e treaba ta.

Fu rândul ei să se retragă de parcă primise o palmă.

– Sunt soția ta.

– Treaba ta este să-mi încălzești patul și să-mi oferi un moștenitor. Astea sunt îndatoririle tale de soție. Domeniul, conducerea lui și venitul sunt îndatoririle mele. Nu vom obține nimic discutând despre ele.

– Poate măcar ușurarea poverii?

– Mult mai probabil, îngreunarea ei pentru că, fără îndoială, vei începe să mă sâcâi cerându-mi detalii sau să-mi iei în nume de rău dacă îți sugerez să nu mai dai bani pe lucruri atât de frivole. Nu te vei putea abține, Portia, așa că nu văd de ce ți-ai face griji din pricina necazurilor mele.

Portia dădu brusc din cap.

– Locksley, uneori ești un măgar desăvârșit!

Astea fiind spuse, se răsuci pe călcâie și ieși din cameră.

Dintr-un motiv pe care nu-l putu identifica, el izbucni în râs. Râse îndelung și cu poftă. Apoi făcu ceva și mai neașteptat. Se apropie de cadă, o apucă de o laterală și o trase cu toată forța până o înclină, vărsând apa pe dușumea.

Își înclină capul și își încleștă pumnii. „La naiba! La naiba! La naiba!" Nu dorise ca ea să afle adevărul despre modul cum își petrecea el zilele, săpând cu frenezie pământul, disperat să găsească chiar și cea mai firavă vână de minereu, să descopere vreo dovadă că mai exista staniu, că viitorul lor financiar nu era cu totul fără speranță.

Aproape o oră și jumătate mai târziu, Locke stătea la fereastra bibliotecii și bea scotch. Se dusese acolo direct din baie și purta hainele pe care le dezbrăcase dimineața pentru a și le pune pe cele mai grosolane și mai solide, pe care le purta când cobora în mină.

Portia avea dreptate. Fusese un măgar. Și încă era în primejdie să se poarte astfel pentru că nu reușea să-și domolească furia care clocotea în el pentru că ea aflase adevărul despre situația lor.

Era rușinat pentru că își murdărise mâinile, pentru că făcea muncă brută, așa cum nici un gentleman n-ar fi trebuit să facă. Era nemulțumit că nu fusese mai atent cu minele când ajunsese la majorat, că nu remarcase mai devreme că tatăl lui nu era cel mai bun administrator pentru domeniul lor.

Și era stânjenit că, în fiecare seară, se întorcea la conac acoperit de sudoare și mizerie. Și așa fusese rău că sătenii știau. Parcă și-o imagina pe Portia la un ceai în Londra, flecărind cu un grup de doamne, râzând de faptul că el muncea pentru a-și merita cina, de parcă nu avea din naștere o poziție înaltă în societate.

Auzind pași, se răsuci puțin și o privi intrând hotărâtă în cameră, purtând rochia albastră care întotdeauna o făcea să arate incredibil de frapant, care mereu îl făcea a-și dori s-o dezbrace cât mai repede de acea mătase. De data aceea, vederea ei îl îndureră fiindcă se gândi că ea avea să obiecteze când el va dori s-o atingă cu mâinile care trudiseră. Se măritase cu el presupunând că era un gentleman, însă un gentleman nu-și petrecea ziua în atmosfera rece și umedă de sub pământ. Un gentleman nu putea ca un salahor, în loc să miroasă a distracție.

El nu fusese sigur că ea avea să i se alăture la cină după ce aflase adevărul. Detestă ușurarea care îl cuprinse fiindcă ea venise și nu avea să-l lase să fiarbă de unul singur.

Ea se opri brusc în fața lui, ochii ei de culoarea whisky-ului studiindu-i chipul, iar el se întrebă ce vedea uitându-se la el după ce aflase adevărul. Un bărbat care se temea să nu fie un administrator mai prost decât tatăl lui, un bărbat care n-ar fi trebuit s-o ia de soție, care n-ar trebui să se străduiască s-o lase însărcinată în condițiile în care nu era sigur că pământurile aveau să mai fie vreodată profitabile. N-ar trebui să aducă deocamdată un moștenitor pe această lume, dar totuși părea incapabil să nu se culce cu ea în fiecare noapte. Pentru o vreme, când era pierdut în căldura trupului ei, necazurile dispăreau. Totuși, reveneau întotdeauna odată cu apariția soarelui, întotdeauna...

Gândurile lui se risipiră brusc când își dădu seama că ea îi întindea ceva. Coborându-și privirea, văzu în palma ei punguța de catifea pe care el i-o dăduse în dimineața de după ce se căsătoriseră.

– Îți dau banii înapoi. Voi ține o evidență cu ce îmi datorezi, iar tu mi-i vei da după ce minele vor deveni din nou profitabile.

– Nu am nevoie să-mi dai banii înapoi.

– Totuși, ți-i dau.

– Nu-i vreau.

Ea se răsuci pe călcâie, se duse la birou și trânti punguța în mijlocul lui.

– Ți-i dau înapoi. Nu ai de ales.

Mârâitul care răsună în cameră fu exact ca al unui animal rănit. Portia se răsuci și îl văzu pe Locksley năpustindu-se spre ea. Ea fu cât pe ce să-și ridice fustele și să o ia la fugă. Însă mai făcuse asta de două ori în viața ei și nu se alesese cu nimic bun de pe urma fugii.

De data aceea, rămase locului. El își aruncă paharul. Acesta aterizează pe covor fără să se spargă. Apoi mâinile lui ajunseră pe talia ei, iar el o ridică pe birou și se opri între picioarele ei.

Ochii lui verzi erau sălbatici, plini de furie. Ea se gândi că ar trebui să fie înspăimântată, dar avea încredere că, oricât de tare s-ar înfuria, nu-i va face rău. Mândria lui era rănită, marcată, lezată. Își dădu seama de asta în clipa aceea și își dori să fi înțeles mai devreme cât îl costa faptul că muncea în mină. De ce nu pricepea el cât de remarcabil îl făcea faptul că nu stătea cu fundul pe cămașă, așteptând să-i fie bine? Că, la fel ca ea, făcea orice era nevoie pentru a îndrepta o situație oribilă?

– Nu vreau banii ăia nenorociți! mârâi el. Nu vreau să fii bună sau generoasă, sau înțelegătoare.

Ea își ridică bărbia.

– Să nu confunzi niciodată spiritul practic cu bunătatea. Ai nevoie de bani acum pentru ca noi să avem mai mulți în viitor.

Râsul lui sumbru răsună în jurul lor, iar el clătină din cap.

– Nu vreau ca tu să fii practică. Nu vreau să aduci muzică și soare, și zâmbete în casa asta. Te vreau exclusiv pentru un singur lucru. Cu mâinile acelea mari și puternice care îi oferiseră atât de multă plăcere, o apucă de corsaj, de corset și de cămășuță și i le sfâșie dintr-o mișcare energică, ce îi făcu sânii să i se reverse. Asta-i tot ce vreau de la tine, mârâi el și, luându-i în gură un sfârc, i-l supse cu putere.

Capul ei căzu pe spate în vreme ce plăcerea o inundă.

– Știu.

– Nu vreau să mă faci să aștept cu nerăbdare sfârșitul zilei.

Trecu la celălalt sân, îi cuprinse sfârcul în gură și trase de el.

– Știu, repetă ea anevoie, copleșită de senzații.

– Nu o să-mi placă de tine. Nu o să țin la tine. Nu o să te iubesc. Îi cuprinse fața în palme, iar privirea lui îi sfredeli ochii. Nu-ți voi dărui inima mea. Niciodată!

Ea dădu ametită din cap.

– Știu.

– Nu te vreau în viața mea. Te vreau doar în patul meu.

– Știu, mai spuse ea o dată, pentru că ce altceva putea zice?

Chiar știa.

El își îngropă fața în sânii ei și o strânse cu putere în brațe.

– Nu te voi iubi, accentuă el încet, cu patimă, iar ea nu putu să nu se întrebe dacă el nu încerca mai degrabă să se convingă pe el decât pe ea că vorbele lui erau adevărate.

Și se mai întrebă de avea să fie suficient pentru amândoi dacă ea l-ar iubi pe el. Trecându-și degetele cu blândețe prin părul lui, repetă încetișor:

– Știu!

El își lipi buzele pe o parte a unui sân, trebuind să întoarcă doar puțin capul pentru a-l săruta și pe celălalt.

– Nu vreau să ai un gust atât de afurisit de bun, să ai o piele atât de afurisit de fină.

Ridicându-și picioarele, și le petrecu pe după trupul lui și îl strânse cât putu de tare având în vedere deranjantul jupon pe care îl purta. Poate că ar trebui să extindă regula lui privind mănușile și la desuuri – să nu le poarte în casă. Își trase degetele din părul lui, îi cuprinse fața în palme și îi înălță capul până îl putu privi în ochi.

– Știu exact ce nu vrei. Dar *ce anume* vrei, milord?

Înjurătura lui aspră înainte de a se ridica și de a pune stăpânire pe gura ei nu ar fi trebuit s-o încânte, dar patima autentică îi stârni plăcere și satisfacție. Se gândi că ar putea s-o devoreze de-a dreptul, ținând cont de febrilitatea cu care îi căută buzele, limba. Întotdeauna existase o doză de sălbăticie între ei, dar, de data aceea, era mai dezlănțuită, mai aprigă decât oricând.

Știa că el fusese rănit de descoperirea ei, însă adevărul era că asta nu o făcuse decât să-l dorească și mai mult. Ei doi semănau mai mult decât își dădea el seama, amândoi fiind dispuși să facă orice era necesar pentru a-i proteja pe cei care aveau nevoie de protecție, pentru a le oferi un viitor sigur celor pe care îi iubeau. Cu toate că el susținea că nu iubea pe nimeni, ea știa foarte bine că îl iubea profund pe tatăl

lui, că ținea mult la proprietățile lor și la pământ. Nu putea decât să spere că o parte din afecțiunea lui avea să se îndrepte și spre ea.

Totuși, când gura lui fierbinte îi însemnă gâtul cu o serie de sărutări și mușcături, nu putu să nu simtă că, pe tărâmul plăcerii, ea era a lui, iar el era al ei. Acolo, comunicau cu mai multă sinceritate decât oriunde altundeva. Acolo nu existau bariere, nici minciuni, nici decepții. Acolo, erau doar nevoi brute și dorințe primitive.

El îi cuprinse șoldurile cu un braț, o trase la marginea biroului, îi ridică fustele, își descheie pantalonii și o pătrunse adânc și cu fermitate. Țipătul ei de plăcere se amestecă cu geamătul lui de satisfacție.

– Ești atât de bună, mârâi el înainte de a pune din nou stăpânire pe gura ei, limba lui împingându-se în ritmul mișcării șoldurilor, iar brațul susținându-i spinarea.

Agățându-se de el, ea îi cuprinse umerii cu brațele. Probabil că era o femeie ușoară de îi plăcea atât de mult acest mod nepotrivit de a face dragoste, cu aerul rece mângâindu-i sânii, sfârcurile întărite înfiorându-i-se când haina lui se freca de ele. Acolo, în bibliotecă, pe birou, el o penetră rapid și cu forță. Gura lui o părăsi pe a ei pentru a o săruta în altă parte, pe bărbie, pe gât, pe pielea sensibilă de sub ureche, unde pulsul îi bătea sălbatic.

Încercând să-și stăpânească țipetele, ea își mușcă buza de jos, dar asta nu reuși să-i înăbușe strigătul izbucnit când, în cele din urmă, se prăbuși în brațele lui, tremurând de forța orgasmului. Geamătul lui fu ca al unui învingător când se încordă și își revărsă sămânța în ea. Ea îi strânse șoldurile cu picioarele și își încordă mușchii în jurul lui. El se cutremură și gemu înainte de a-și lăsa capul pe umărul ei.

– Mi-ai distrus biroul, spuse el, respirând sacadat. Cum aș putea să mai lucrez aici fără a te vedea tolănită pe el.

– Nu sunt tolănită.

Ridicându-și capul, el îi susținu puțin privirea înainte de a-și coborî ochii spre sânii ei.

– Nu poți merge așa la cină.

Ea râse ușurel.

– Nu, presupun că nu.

El făcu un pas în spate, îi coborî fustele și începu să-și încheie pantalonii. Ea nu voi să admită cât de nefericită se simți când el se îndepărtă. El își dădu jos haina și o puse pe umerii ei. Ea abia apucase să o strângă pe trup când, brusc, se pomeni în brațele lui, purtată afară din cameră.

– Sunt în stare să merg, spuse ea.

– După felul cum ai țipat, presupun că ești prea slăbită. Picioarele încă îți tremură.

Ea simți dogoarea cuprinzându-i obrajii.

– Nici tu nu ai fost foarte tăcut, să știi.

– Și cine e de vină?

Ea nu se osteni să-și ascundă zâmbetul în timp ce își puse capul pe umărul lui.

Gilbert apăru pe coridor.

– Milord, cina e... Se simte bine Lady Locksley, milord?

– I s-au descusut cusăturile, Gilbert.

Portia își acoperi gura cu mâna pentru a-și stăpâni un hohot de râs.

– Milord?

– Croitoreasa mea de la Londra se pare că nu este atât de pricepută cu acul cum am fost lăsată să cred, spuse Portia surprinsă că era în stare să vorbească cu o voce foarte normală. Cusăturile făcute de ea nu au ținut așa cum ar fi trebuit.

– După cum îți poți imagina, Gilbert, Lady Locksley a avut parte de un șoc. Vom cina în dormitor. Spune-i lui Cullie să ne aducă o tavă, peste o oră.

– Peste o oră, sir? întrebă Gilbert izbutind, în ciuda genunchilor artritici, să se dea repede la o parte din calea lui Locksley, care se năpusti pe lângă el și intră în hol.

– Peste o oră, Gilbert. Mai întâi, trebuie să-mi liniștesc soția.

După ce ajunseră la etaj, ea îi apucă lobul urechii între dinți și i-l mușcă ușurel, bucurându-se de geamătul scos de el, dar dorindu-și să fi părut mai chinuit.

– După ce ajungem în dormitor, poți să-mi rupi de-a binelea hainele de pe mine, că oricum nu mai pot fi reparate.

Mârâitul cu care îi răspunse o făcu a-și dori ca el să meargă mai repede.

El nu mai cunoscuse o femeie ca ea – absolut niciodată. Susținându-i povestea despre cusături, se dovedise la fel de îndrăzneață ca Lady Godiva, iar el și-o putea foarte ușor imagina călărind goală pe străzi fără ca vreo părticică a corpului ei să se înroșească de rușine. Și al naibii să fie dacă nu o dorea din nou, cu o sălbăticie care îl făcea să se simtă ca un barbar.

După ce închise cu o lovitură de picior ușa dormitorului în urma lor, făcu exact ce îi sugerase ea, sfâșiindu-i hainele de pe trup. Era ceva fantastic de satisfăcător și de sălbatic în foșnetul satinului și a mătăsii sfâșiate, în felul cum Portia pur și simplu stătea și îl lăsa să facă ce voia cu ea, ochii arzându-i de o dorință egală cu a lui. După ce rămase complet goală, el o ridică din nou în brațe, o duse la picioarele patului și o aruncă pe burtă, cu picioarele atârnându-i în afara saltelei.

Respirând anevoie, ea se ridică în coate și îl privi peste umăr cum sfâșie și propriile haine, nasturii desprinzându-se și sărind pe podea din pricina grabei. Era atât de disperat s-o aibă, încât se gândi să-și descheie doar pantalonii, dar îi plăcea prea mult să simtă pielea ei mătăsoasă lipită de a lui. Avea s-o posede rapid și cu forță, dar, pentru Dumnezeu, nu voia nici o țesătură între ei!

După ce scăpă de ultimul obiect vestimentar, păși între coapsele ei și i le despărți îndepărtându-și picioarele. Se aplecă spre ea și depuse o serie de sărutări de-a lungul umărului, către curba gâtului.

– Ai spus că te pot lua pe la spate, rosti el cu vocea răgușită.

Ochii ei se înfierbântară.

– Da, am spus.

El îi cuprinse șoldurile, i le ridică puțin și o pătrunse în adâncurile moi, țipătul ei de satisfacție răsunând între ei. Își băgă o mână sub trupul ei până îi atinse cârlionții de sub pântec, apoi îi despărți pliurile și își apăsă un deget pe clitorisul umflat. Apăsă și mai tare, mângâind-o pe dinafară în vreme ce o mângâia încet și pe dinăuntru. Ea scânci și se zvârcoli. El o potopi cu o ploaie de sărutări între omoplați și o simți strângându-se în jurul lui, iar scâncetele i se transformară în gemete răgușite, respirația devenindu-i sacadată.

– Dă-ți drumul, Portia! îi șopti el cu glas răgușit la ureche, apoi îi mângâie cu limba scoica delicată.

Țipătul ei răsună în timp ce se împinse în ea, iar mușchii ei se încordară cu putere în jurul lui. El o apucă de șolduri și o pătrunse cu putere de câteva ori, apoi propriul orgasm îl sfâșie, întunecându-i marginile câmpului vizual până când nu mai putu vedea decât profilul ei, cu genele pe jumătate coborâte, cu buzele întredeschise de extaz.

Lăsându-se în jos, își lipi obrazul de al ei și se sprijini în brațe astfel încât pieptul lui abia îi atingea spinarea. Însă asta fu suficient pentru a dezlănțui bestia care urla în el, cea care dorea ca ea să fie

altfel decât era, să fie femeia care vâna titluri cu care el crezuse că se însurase.

Ea își ridică brațul puțin, iar mâna ei ajunse brusc în părul lui, ținându-l aproape de ea. Apoi el își dădu seama cu o acuratețe infailibilă că făcuse multe greșeli în viața lui, dar în privința ei probabil că o făcuse pe cea mai mare pentru că era foarte posibil să ajungă să țină mult la ea.

Iar acela era ultimul lucru pe care și-l dorea. Din păcate, se temea că era prea târziu să-și facă griji pentru ce își dorea.

Capitolul 16

Portia se ridică de pe pernele confortabile, luă o boabă de strugure de pe tava aflată lângă genunchii ei și băgă fructul roșu-închis în gură.

Întins la picioarele patului, unde cu puțin timp în urmă o avusese cu un entuziasm nestrunit, soțul ei sorbea din vinul lui de Burgundia, privirea rătăcindu-i pe pieptul ei. Poate pentru că nu strânsese atât de bine capotul în jurul trupului și o bună parte din sâni era vizibilă. Nu își dădea seama dacă îi făcea atât de multă plăcere să îl tachineze lăsându-l să-i întrezărească trupul.

– Nu uita să-i trimiți vorbă croitoresei de la Londra că ai nevoie de o altă rochie albastră, spuse el.

Ea clătină din cap.

– Am destule rochii.

Maxilarele lui se încleștară o fracțiune de secundă, apoi se relaxară, iar ea înțelese că pe el nu-l interesa faptul că ea voia să facă economii, ci se simțea insultat că nu-i putea oferi tot ce dorea.

– Nu în acea nuanță albastră. Este favorita mea pentru că îți intensifică roșul părului.

Ea râse ușurel.

– De parcă aș avea nevoie de ceva care să-mi intensifice roșul părului. Tata spunea adesea că asta-i lucrătura diavolului.

Văzând că ochii lui se îngustară, își dori să-și fi reținut cuvintele sau, mai bine, să-și fi mușcat limba.

– De ce spunea asta? întrebă Locksley.

Suspinând, ea băgă altă boabă de strugure în gură și o mestecă încet. Nu credea că tava cu fructe, brânză și felii de carne fusese pregătită inițial pentru cină, dar bănuia că doamna Dorset decisese că o mâncare mai simplă era mai potrivită pentru o masă luată în dormitor. Portia înghiți.

– Pentru că nici tata, nici mama nu au părul roșu. Al ei este castaniu-închis, iar al lui e blond. Totuși, mereu mi s-a părut că mustața lui bate în roșu în plin soare, dar el n-a recunoscut niciodată asta.

– A acuzat-o pe mama ta că i-a fost necredincioasă?

– Nu, doar s-a gândit că am în mine mai mult din diavol decât ar trebui.

Iar odată, se gândise că îl putea scoate din ea bătând-o. Însă nu dorea să-i povestească asta, iar pentru că Locksley îi pusese o întrebare personală...

– De când nu s-a mai extras staniu din mine?

El întinse mâna spre sticla de vin de pe tavă și își mai turnă o porție în pahar.

– De aproape doi ani.

– Acesta este motivul pentru care ai încetat să mai călătorești?

El bău o gură de vin, apoi încuviință din cap.

– Așa mi s-a părut prudent. Minele încă produceau, dar din ce în ce mai puțin. În toți anii în care s-a ascuns aici, tata nu a neglijat proprietățile, dar administratorul și-a exprimat îngrijorarea că marchizul nu lua în serios faptul că venitul se diminua. Ridică dintr-un umăr. Mi-am dat seama că venise vremea să mă ocup eu de asta. Am descoperit că îmi plăcea această provocare, mai ales că lucrurile nu mergeau bine. Cred că m-aș fi plictisit dacă nu aveam de ce să-mi fac griji.

Ea bănuia că așa ar fi fost. Un om care escalada munții, cu siguranță nu putea fi satisfăcut de mersul pe teren drept.

– Apoi, la șase luni după ce am preluat frâiele, minele au încetat complet să mai producă, adăugă el.

– Iar tu ai început să muncești în subteran, rosti ea.

– M-am gândit că aș avea mai mult noroc să găsesc ceva ce minerilor le scăpase. Nemaivorbind că așa nu mai trebuia să stau și să aștept vestea că se descoperise un nou filon.

– Lorzilor pe care i-am cunoscut nu le-ar fi păsat. Ar fi continuat să se distreze și și-ar fi lăsat tații să-și bată capul.

– Atunci, bănuiesc că își vor găsi proprietățile în ruină când le vor moșteni. Lucrurile se schimbă pentru aristocrație. Nu cred că ne putem vedea nepăsători de viață fără a recunoaște că suntem pe punctul de a deveni perimați.

– Aristocrația va exista întotdeauna.

– Dar rolul nostru se diminuează. Sau cel puțin stilul nostru de viață lipsită de griji trebuie să se schimbe. Nu mai putem continua să ne așteptăm a fi răsfățați fără a conștientiza că asta are un preț.

El puse o felie de șuncă și niște brânză pe un biscuit și mușcă din el parcă în semn că acela era sfârșitul conversației. Însă ea nu era dispusă să accepte.

– Nu-mi pot imagina că tu ai fost vreodată răsfățat.

– Nu aici, nu prea. Aveam foarte puțini servitori. Îmi place să fac singur ce-mi trebuie. În prima mea seară la un club de gentlemeni, stăteam în salon, lângă șemineu și gustam puțin brandy. Un gentleman mai în vârstă, un conte, ședea alături. A chemat un lacheu pentru că focul avea nevoie să fie ațâțat și mai trebuia pus un butuc. Iar eu m-am gândit: „Dacă ți s-a făcut răcoare, ridică-te naibii din fotoliu și ațâță singur focul". Aici, niciodată noi nu chemăm un servitor într-o cameră pentru a face ceva ce putem face singuri. A fost și edificator, și tulburător după ce am început să mergem la Londra.

Portia își aranjă o pernă la spate și se sprijini de ea.

– Probabil că ai scrâșnit din dinți în prima mea după-amiază aici, când am spus să aș chema un lacheu să-mi mute fotoliul.

El o studie atât de intens, atât de minuțios, încât ea simți nevoia să se foiască, dar se abținu și rămase nemișcată.

– Ai mințit în acea după-amiază, Portia. N-ai chema un lacheu. L-ai muta singură. De ce ai dorit ca noi să credem altceva, să te considerăm o femeie snoabă și înfumurată?

– La fel precum contele tău, care nu voia să-și ațâțe singur focul, toate aristocratele pe care le-am cunoscut se dau foarte neajutorate. M-am gândit că un astfel de comportament este de așteptat din partea mea.

– În ce alte privințe ai mințit?

Asta era! Cu focul trosnind domol în șemineu, cu trupul sătul de plăcere și de mâncare, cu soțul vorbindu-i de la egal la egal, ea fu cât pe ce să-i spună totul – dar ce-ar fi ieșit bun din asta? Plăcerea dintre ei ar fi fost complet distrusă, fără posibilitatea de a mai exista vreodată. De asta, era sigură.

– Ar trebui să-i zici tatălui tău ce se întâmplă cu minele, spuse ea în schimb, alungând orice posibilă confesiune în cel mai îndepărtat colț al minții.

El îi rânji scurt, exprimând atât faptul că se așteptase să-i evite întrebarea și să îndrepte discuția din nou spre el, cât și dezamăgirea că o făcuse. Începea să o cunoască mult prea bine, dar, cu toate că îi descifra acțiunile, nu avea să-i descopere secretele.

– Nu e cazul să-și facă griji în privința lor.

– Dar dacă, după cum ai zis, până de curând le-a administrat bine, poate că ar avea niște sfaturi să-ți ofere.

– Nu are de unde să știe exact unde se află alt minereu. Nu este ca și cum ar avea capacitatea de a vedea prin pământ.

– Așa că vei continua să sapi și să fii frustrat că eforturile tale nu sunt răsplătite?

– Deocamdată. Încă nu sunt pregătit să renunț. Trebuie să existe minereu undeva.

Iar până atunci va continua să sape pământul, să muncească alături de mineri, să se expună riscurilor. Auzise că tunelurile minelor se prăbușeau.

– Ești în siguranță acolo?

– Consolidăm pereții pe măsură ce înaintăm. De ani întregi, nu a mai fost nici un accident.

Ea încuviință din cap, dar cuvintele lui nu o liniștiră mai deloc. Cu toate că admira hotărârea lui de a coborî în mină și de a munci alături de cei care trudeau pentru a aduce un venit proprietății, detesta faptul că se punea în primejdie. Pentru ce? Pentru câțiva bănuți? Dorea să-i ușureze povara, dar bănuia că nu făcea decât să i-o îngreuneze.

– Aș putea concedia un lacheu și o servitoare. I-aș putea concedia pe toți.

– Încă nu ești săracă, Portia. Apropo de servitori, ai terminat cu asta? întrebă el arătând tava cu mâna.

– Da. Să sun să vină cineva s-o ia?

– Mă ocup eu de asta. Se dădu jos din pat, luă tava și o puse pe măsuța de lângă șemineu. Când se întoarse, se întinse lângă ea, se sprijini într-un cot și își trecu degetele celeilalte mâini peste clavicula ei. Ce am spus mai devreme, când ne aflam în bibliotecă, este impardonabil.

– Erai supărat că ți-am descoperit secretul. „Poate, chiar puțin rușinat că ai fost prins muncind, în condițiile în care nobilimea

nu muncește." Preferă să nu-i zică asta. În plus, Locksley, nu-mi fac nici un fel de iluzii în privința sentimentelor tale față de mine.

El își ridică mâna pe gâtul ei, oprindu-se sub maxilar, iar degetul lui mare îi mângâie pielea delicată sub care îi bătea pulsul.

– Îmi place de tine, Portia. Mult mai mult decât ar fi înțelept.

– Bărbații înțelepți nu m-au interesat niciodată prea mult.

El rânji scurt.

– Îmi plac tare mult replicile tale ironice, tendința ta de a spune ce gândești. Îmi place la fel de mult să te am alături și în pat, și în afara patului.

Ea se întrebă dacă el îi simțise accelerarea pulsului la auzul cuvintelor lui. Ar fi fost mult mai simplu pentru amândoi dacă el ar fi dorit doar sex. De ce trebuia să se simtă atât de bucuroasă că lui îi plăcea de ea? El putea să-i frângă inima foarte ușor. Iar ea putea să o rănească pe a lui. Era mai bine ca inimile lor să nu fie implicate, dar, Dumnezeu s-o ajute, își dorea o relație profundă, trainică și adevărată cu el. Dorea să fie demnă de inelul pe care el i-l pusese pe deget, un superb inel de aur cu smaralde și diamante, care simboliza o iubire nepieritoare. Nu că s-ar fi așteptat să capete vreodată dragostea lui, dar orice simțea pentru ea fără îndoială avea să se stingă dacă afla adevărul.

Înclinându-i puțin capul, el îi atinse ușor buzele cu ale lui, la fel de delicat ca un fluture aterizând pe o petală. Tandrețea era incomparabil mai devastatoare decât posedarea rapidă de mai devreme. Blândețea o putea distruge, o putea umple cu numeroase regrete.

– Portia, șopti el și îi sărută colțul gurii. Portia. Buzele lui îi atinseră coada ochiului. Portia.

Răsuflarea lui îi mângâie tâmpla.

– Killian, susură ea cu blândețe și închise ochii simțind că începe să se topească și să se cufunde în perne, în saltea.

Gura lui reveni pe a ei, puțin mai pătimașă. Ea își despărți buzele, savurând mângâierea lentă și sigură a limbii lui pe a ei. Băgându-și degetele în părul lui, apăsă...

O bătaie rapidă în ușă o făcu să tresară.

– Milord?

– Pe toți dracii! mârâi Locksley. Gilbert are cea mai proastă sincronizare din lume.

– Cel puțin, sunt acoperită decent.

– Voi remedia acest lucru după ce îl trimit la plimbare.

Se ridică de pe pat. Când avea să se întoarcă, ea îi va scoate cămașa și pantalonii cu care se îmbrăcase înainte de a le aduce Cullie tava cu mâncare. El deschise ușa.

– Ce este, Gilbert?

– Domnul marchiz se află în salon și vă așteaptă.

– Tata este în salon?

– Da. Nu vrea să ne lase să începem a-l servi până când dumneavoastră și Lady Locksley nu veți fi acolo.

– Nu i-ai spus că cinăm în dormitor, în seara asta?

– N-am putut să-i zic asta, milord. L-aș fi făcut să se gândească la lucrurile care se gândesc aici. Un om decent nu discută despre dormitoare.

Soțul ei suspină profund.

– Cobor imediat.

Închise ușa și își apăsă fruntea pe ea.

– Se pare că vom cina din nou, rosti Portia.

El se răsuci și începu să-și încheie cămașa.

– Nu e nevoie să cobori și tu. Îi voi ține eu companie.

– Nu fi ridicol. O s-o chem pe Cullie. Va dura o vreme să mă pregătesc, dar tu coboară înainte.

El se lăsă pe un scaun și începu să-și pună cizmele.

– Habar n-am de ce s-a hotărât să ia cina cu noi în seara asta.

– Bănuiesc că s-a simțit singur. Poate că a dorit compania ta mai mult de o oră, cât cânt.

– De fapt, cred că dorește compania ta. Cred că îi amintești cum erau lucrurile înainte de moartea mamei.

– Cum erau?

– Pline de viață.

În vreme ce cobora spre salon, Locke se gândi că niciodată în viața lui nu fusese mai recunoscător pentru o întrerupere. Fusese pe punctul de a-i mărturisi Portiei mai multe decât își dorea, că ajunsese să țină cu adevărat la ea. Iar odată rostite acele cuvinte, nu mai exista cale de întoarcere.

În bibliotecă, îi spusese toate lucrurile pe care nu le dorea, de parcă asta ar fi oprit-o să i le ofere. De parcă era în firea ei să nu-i pese, să nu dăruiască. Îi dăduse înapoi alocația aia blestemată, se oferise să reducă personalul, era preocupată de bunăstarea lui.

„Firește că este", se dojeni el. Până nu-i oferea un moștenitor, era în primejdie să piardă totul. Dar gândul i se păru meschin și neadevărat. Își arătase firea din prima zi. Dar nu întru totul. Avea miriade de fațete, era complexă și uimitoare. Și-ar fi putut petrece o viață întreagă încercând să deslușească misterele Portiei Gadstone St. John.

Pe toți dracii, chiar își dorea o viață întreagă cu ea. O dorea în viața lui până când părul avea să-i devină argintiu, iar privirea, să-i slăbească. O dorea până când trupul lui avea să anchilozeze și să se gârbovească. Se însurase cu ea așteptându-se să nu dorească decât nopțile ei. Mare prost era! Acum, dorea și fiecare secundă a fiecărei zile.

Intră în salon. Tatăl lui, care ședea în capul mesei, se înclină puțin, parcă pentru a vedea pe după Locke.

– Portia încă se pregătește, îi spuse el în timp ce își trase scaunul de la colțul mesei. Scuză-ne întârzierea. Nu ne-am așteptat că vei dori să cinezi cu noi.

– M-am decis că îmi doresc să fac conversație la fel de mult ca și să ascult muzică. Ea schimbă lucrurile aici, Locke. Mai repede decât m-am așteptat.

Locke se răsuci spre majordom.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Gilbert, toarnă-ne niște vin.

– Da, milord.

După ce vinul fu turnat, Locke luă paharul de picior și clătină vinul de Burgundia.

– Îi pot spune să înceteze, să lase lucrurile așa cum sunt.

– Face ce-i spui?

Locke nu-și putu împiedica zâmbetul să nu i se întindă pe toată fața.

– De obicei, nu.

– Te-ai însurat cu ea fiindcă ai crezut că s-ar purta urât cu mine.

– M-am gândit că ar putea să profite, da. M-am gândit că eu aș putea s-o pun la punct mai bine. Ciudat e că-mi place că este extraordinar de independentă.

Tatăl lui dădu satisfăcut din cap.

– Am știut că o să-ți placă.

– Ți-ai dat seama de firea ei din scrisori?

Marchizul ridică din umeri.

– Cred că da. Până acum, se dovedește a fi așa cum m-am așteptat – ia taurul de coarne, face din acest loc casa ei. Știi că, atunci când ies din dormitor și merg pe coridor, simt miros de iasomie, nu de portocale? Mama ta mirosea mereu a portocale. Am crezut că, dacă nu îngădui să se schimbe nimic, amintirile mele despre ea vor rămâne puternice. Ciudat este că, după sosirea Portiei, amintirile despre mama ta sunt parcă mai puternice. Și apropo de înger...

Tatăl lui își împinse scaunul în spate și se ridică.

Locke privi în spate, pe jumătate așteptându-se s-o vadă pe mama lui stând acolo. Însă era soția lui, într-o rochie de un verde-deschis. Își dori să fi avut mai multă grijă cu cea albastră. Și se întrebă dacă tatăl lui ar mai considera-o un înger după ce ar afla cum îl ademenea Portia să-i facă cele mai păcătoase lucruri și cum știa să nu se dea înapoi de la nimic în dormitor. Dacă s-ar fi măritat cu tatăl lui, marchizul de Marsden ar fi fost mort până în zorii de după prima noapte alături de noua lui soție.

Intervenind, Locke își salvase cu adevărat tatăl.

– Îmi cer scuze că am întârziat puțin, spuse Portia așezându-se pe scaunul ținut de Locke.

– N-ai de ce să-ți ceri scuze, draga mea. Tatăl lui se așează. Ar fi trebuit să vă anunț că m-am decis să iau cina cu voi.

Privirea Portiei se îndreptă spre Locke, care se așeza pe scaunul său, apoi reveni la tatăl lui.

– Așadar, va deveni acesta un obicei?

– Dacă nu vă supărați.

– Firește că nu, doar că noi cinăm puțin mai devreme.

Fruntea marchizului se încruntă.

– Ați mâncat deja?

– Doar niște brânză și fructe, îl asigură Locke. Mi-e foame deja.

Îi făcu semn lui Gilbert, care plecă imediat, fără îndoială pentru a le da ordine lacheilor aflați în apropiere.

– Deci spune-mi, draga mea, începu tatăl lui, în care cameră faci curat acum?

– Cred că este un salon de dimineață sau poate biblioteca marchizei. Are niște rafturi cu cărți. Canapelele și fotoliile au tapițeria galbenă cu flori brodate.

– A, da, lui Linnie a mea îi plăcea să citească după-amiază în acea cameră. Se uita pe fereastră și mă vedea întorcându-mă de la mină. Odată, am intrat în cameră și am descoperit-o așteptându-mă goală

pușcă. Dumnezeule, cât a putut să râdă văzându-mi expresia de pe chip! Avea un râs contagios. Când o auzeam râzând, nu puteam să nu râd și eu.

Locke își drese glasul.

– Portia, cred că va trebui să retapițăm toată mobila din casă, dacă nu chiar s-o înlocuim cu totul.

– Nu face pe pudicul, Locke, rosti tatăl lui.

– Cred că este minunat că v-ați bucurat atât de mult unul de altul, zise Portia.

Dumnezeule mare, chiar nu avea nici unul vreun dram de rușine? Locke se considera libertin, dar isprăvile lui păleau în comparație cu ale tatălui său.

– Dacă aș fi știut că timpul nostru împreună avea să fie atât de scurt, n-aș fi stat nici o clipă departe de ea.

– Poate că atunci nu v-ați fi bucurat atât de mult de timpul petrecut împreună pentru că te-ar fi îndurerat gândul că o vei pierde, rosti Portia.

– Așa este. Presupun că a nu ști este un dar.

Slavă Domnului că servitorii sosiră cu primul fel de mâncare. Cu siguranță, tatăl lui va începe o conversație mai potrivită.

– Apropo, spuse tatăl lui, Ashe and Edward vor veni peste două săptămâni, împreună cu familiile. Poate, vei face curat în salonul de biliard.

– Să nu ne zici că ai avut-o pe mama și pe masa de biliard, îi ceru Locke succint.

Tatăl lui îi făcu Portiei cu ochiul.

– Cum vrei. N-o să spun.

Ea avu tupeul să râdă. Un fior rece îl străbătu pe Locke când își dădu seama că, dacă ea nu avea să mai fie acolo, el tot i-ar auzi râsul răsunând prin camere.

Capitolul 17

În vreme ce își privi reflexia din oglinda mesei de toaletă, Portia recunoscu că era oarecum neliniștită din pricina sosirii pupililor marchizului în acea după-amiază. Una era să fie plimbată prin sat

ca soție a vicontelui și cu totul alta să socializeze cu doamne respectabile, care erau mult deasupra ei nu doar ca poziție socială, ci și în privința comportamentului lor ireproșabil. La urma urmelor, una era măritată cu un duce, iar cealaltă, cu al doilea conte. Cu toate că a doua căsătorie a contesei și sosirea pe lume a fiului ei mai devreme decât ar fi trebuit creaseră un mare scandal, acest lucru nu putea schimba faptul că prin venele ei curgea sânge nobil.

– Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că ți-e groază de ziua de azi, spuse Locke.

Ea se uită peste umăr către locul unde se așezase el pentru a-și pune cizmele. După ce isprăvi, se aplecă în față, cu coatele sprijinite pe coapse. Era remarcabil de frumos, de sigur de sine. În ziua aceea, nu intenționa să se ducă la mină. Portia bănuia că nici nu avea s-o facă până după plecarea oaspeților.

– Pur și simplu, încerc să mă decid ce rochie să îmbrac. Se răsuci pe banchetă și îl privi în ochi. Nu vreau să te fac de râs sau să mă port așa cum nu ar trebui.

Îngustându-și ochii, el o studie cu atenție.

– Cu siguranță, când ai răspuns la anunțul tatei te-ai așteptat la faptul că vei socializa cu nobili.

– Ca să fiu foarte sinceră, nu. Știam că este un om retras și am crezut că îmi voi petrece timpul numai și numai cu el. Își flutură o mână. O, m-am gândit că ai putea fi ocazional aici, dar am bănuit că nu vei dori să ai de-a face cu mine.

– Dacă nu te-ai așteptat la musafiri, de ce naiba faci curat în camere?

Camera de biliard nu fusese pe lista ei de camere în care trebuia să facă curățenie, cu toate că, privind retrospectiv, presupuse că ar fi trebuit să fie. Era ceva ce i-ar face plăcere soțului ei. Când intrase prima dată în acea încăpere, fusese sigură că deslușise urme de pași ale băieților. De-a lungul anilor, praful le acoperise, dar nu le umpluse de tot. Își putea imagina foarte bine entuziasmul lor când descoperiseră camera cu ocazia escapadelor nocturne.

– Deoarece am considerat că este păcat ca o reședință atât de magnifică să fie lăsată în paragină. Și cu siguranță, dorești ca ai tăi copii să-și prețuiască moștenirea. Cum ar putea s-o facă dacă o lăsăm pradă ruinei?

Făcuse curat și în camera copiilor. Marchizul venise în cameră și privise cum ea și servitorii se ocupau de încăpere. Pe buze îi apăruse

un zâmbet vag, ca și cum și-i imagina pe nepoții lui dormind și jucându-se în acea cameră. Vina pusese stăpânire pe ea, iar Portia fusese incapabilă s-o alunge. Femeile erau mult mai intuitive decât bărbații. Poate că de asta se temea – că doamnele aveau s-o citească, să recunoască motivele din spatele disperării ei, să-și dea seama cum era ea de fapt.

În privința camerelor pentru oaspeți, descoperise să dormitoarele lui Ashebury și Greyling erau pe același coridor. Nu trebuiseră decât să fie dereticate.

Nu-i plăcu faptul că soțul ei nu spuse nimic, ci continuă s-o studieze de parcă începea să-și dea seama de adevăr în privința ei.

– Eu sunt o femeie de rând, Locksley, se simți ea datoare să-i amintească.

– La fel este și Minerva.

Soția ducelui de Ashebury.

– Mama ei este aristocrată, așa că are ceva sânge albastru în vene. În orice caz, a crescut printre nobili. Iar tatăl ei este suficient de bogat pentru ca un rege să-i fi cerut mâna.

– Citești ziarele de scandal, nu-i așa?

Ziare de scandal pe care le citeau și alte două femei pe care le cunoștea, femei la fel de fraiere ca ea, care crezuseră că își aleg o viață mai bună, dar care nimeriseră în situații mult mai rele.

– Mă tem să nu fac ceva greșit, iar ei să creadă că ai fost un prost că te-ai însurat cu mine.

După ce își ridică trupul înalt și zvelt, care, cu doar o oră în urmă, o făcuse să-i strige numele, se apropie de ea, se aplecă și îi îndepărtă șuvițele de păr de pe chip.

– Portia, te-oi fi născut om de rând, dar acum ești o lady. Așa că vei fi tratată cu respect și nimic din ce vei face nu va fi pus la îndoială – în orice caz, nu de către cei care vor sosi astăzi. Marchizul de Marsden, de aproape un sfert de secol deja, este ca un tată pentru Ashe și Edward. Din clipa în care au venit aici, mi-au devenit frați. Consideră-i rude. Iar soțiile lor sunt femei extraordinare. Te asigur că nu te vor judeca. Dar dacă o vor face, te vor considera remarcabilă.

Cu buzele întredeschizându-i-se, se uită fix la el, surprinsă de compliment fiindcă el își exprima foarte rar aprecierea. Parcă stânjenit, își îndreptă brusc trupul și se îndreptă spre ușă.

– Îmbracă rochia de culoarea lavandei.

Astea fiind zise, dispăru pe ușă.

Lucrurile se schimbau între ei – încet și irevocabil. El începea să țină cu adevărat la ea. Era sigură. Nu se simțea vinovată pentru asta, nu-și mai dorea să nu țină și ea la el. Doar se ruga ca el să nu afle niciodată adevărul.

Zărind trăsurile de la o fereastră aflată la etaj, Locke o conduse pe Portia afară pentru a-și întâmpina oaspeții. Nu se miră că patru trăsuri sosiră în același timp, două având blazonul Ashebury, iar celelalte, blazonul Greyling. Se gândise că prietenii lui aveau să se întâlnească pentru a veni împreună, ca să-și poată face împreună o primă impresie despre soția lui.

Nu-și dădea seama de ce anxietatea Portiei îl făcea să fie atât de protector, poate pentru că, atunci când ea sosise la Havisham Hall, se arătase a fi foarte independentă, pe picior de egalitate cu el, așa încât presupusese că niciodată nu avea îndoieli, nu dădea înapoi și nici nu se răzgândea. Nu-i plăcea s-o vadă vulnerabilă, susceptibilă a fi rănită. Dacă, atunci când ar fi deschis ușa, ar fi văzut îngrijorare în ochii ei și dacă ar fi știut de câte ori își linsese buzele așteptând ca trăsura să oprească în fața casei, probabil că i-ar fi fost milă de ea în prima zi. Tot nu i-ar fi îngăduit să se mărite cu tatăl lui, însă relația lor probabil că ar fi început altfel.

– Nu trebuie să le dovedești nimic, rosti el încet, iar ea întoarse repede capul pentru a se uita la el. Îi displăceau momentele când ea părea atât de tânără, atât de vulnerabilă. Ei nu mi-au cerut să le aprob alegerea soțiilor, așa că nici eu nu am de gând să le cer părerea despre alegerea mea.

– Ei știu cum am ajuns să ne căsătorim?

– Nu știu sigur ce le-a spus tata. Eu le-am scris doar că m-am însurat – le-am dat informația în caz că veneau în vizită. Arată-le verticalitatea pe care mi-ai arătat-o mie în prima zi, și totul va fi în regulă.

– A fost mai ușor atunci, fiindcă nu-mi păsa dacă mă placi sau nu.

El râse.

– Nici mie nu mi-a păsat dacă mă placi sau nu.

– Nu mi-ai plăcut. Am crezut că ești un măgar îngâmfat.

El râni.

– Atunci, consideră-i și pe ei la fel.

– Aș prefera să mă placă puțin.

Aveau s-o adore. Încremeni când acel gând îi trecu prin minte atât de firesc, cu mare certitudine. Iar dacă ei simțeau asta față de ea, el cum să nu simtă același lucru? Doar că el refuza să permită ca altceva decât capul să-l stăpânească și să-i controleze sentimentele. Însă era practic ca el s-o placă, fiindcă asta făcea ca relația lor să fie mai plăcută. Nu avea de gând să confunde spiritul practic cu iubirea. Slavă Domnului, trăsurile se opriră în cele din urmă! Trebuia să-și abată atenția de la găsirea unei explicații pentru acele gânduri absurde. Înainte de a-și da seama ce face, mâna lui cuprinse talia Portiei și o strânse cu delicatețe.

– Hai să le facem cunoștință cu Lady Locksley!

Portia nu era sigură că va fi în stare, dar era hotărâtă să fie o gazdă bună. Părinții ei dăduseră petreceri și avuseseră vizitatori suficient de des pentru ca ea să învețe de mică cum să facă pe cineva să se simtă bine. Într-un rând, primiseră chiar și nobili în casa lor.

Dar nici unul dintre oaspeții lor nu fusese atât de important pe plan personal cum îi erau lui Locksley cei care se revărsau din trăsuri. Nu doar că dorea să-l facă mândru de ea, dar voia ca el să fie mulțumit de eforturile ei. Rămânând locului, privi cum servitorii și copiii coborâră din ultimele două trăsuri în vreme ce soțul ei îl întâmpina cu o strângere de mână și o bătaie pe umăr pe bărbatul care sărise din prima trăsură cu blazon ducal. Ducele de Ashebury. Erau la fel de înalți, dar părul ducelui nu era la fel de negru ca al lui Locksley. Pe lângă Ashebury, soțul ei părea mai întunecat, mai primejdios, mai de evitat. Părea genul de bărbat împotriva căruia mama ei ar fi avertizat-o.

Totuși, el era cel care o salvase.

Alungă acel gând în timp ce ducele se răsuci și o ajută să coboare din trăsură pe o femeie al cărei păr părea să fie și negru, și roșu, în funcție de cum bătea soarele. Fosta domnișoară Minerva Dodger, acum ducesă de Ashebury. Zâmbetul ei fu strălucitor când îl îmbrățișă pe Locksley. Portia fu luată prin surprindere de tăiosul junghi de gelozie care îi străpunse pieptul. Femeia era măritată cu un duce superb. Nu avea cum să-și dorească a flirta cu un viconte, dar ceva din atitudinea ei relaxată îi spuse Portiei că s-ar fi purtat la fel cu un prinț sau cu un rege. Însă conform ziarelor de scandal, zestrea Minervei echivalase tezaurul unor țări mici. Portia presupuse că, atunci

când cineva avea atât de mulți bani, era firesc să fie relaxat în preajma oricui.

Un gentleman cu părul de culoarea grâului și o lady brunetă descinseseră din trăsura contelui și se apropiară de Locksley. El o îmbrățișă pe femeie și o sărută pe obraz. Contesa de Greyling, care câștigase inima a doi conți. Apoi Locksley dădu mâna cu Greyling. Schimbară câteva cuvinte, își zâmbiră, chicotiră.

Privind camaraderia celor din grup, Portia își spuse că niciodată nu se simțise atât de izolată și de singură. Știu instinctiv că niciodată nu s-ar abandona unul pe celălalt, indiferent ce greșeli prostești sau ce erori de judecată ar fi făcut unul dintre ei. Ea și-ar fi dat și sufletul pentru o asemenea loialitate din partea prietenilor sau a rudelor.

Locksley se răsuci spre ea și întinse mâna. Trăgând adânc și anevoie aer în piept, ea se apropie de el, își puse mâna în a lui și se bucură când degetele lui le strânseră cu fermitate pe ale ei.

– Dați-mi voie să v-o prezint pe soția mea, Portia.

– Din scrisoarea ta, m-am așteptat să arate ca o broască râioasă, spuse Ashebury. Sunt plăcut surprins să descopăr că nu este așa.

– Dar nu ți-am descris-o în scrisoare.

– Exact.

– Nu vorbi despre ea la persoana a treia, de parcă n-ar fi aici, rosti Minerva lovind în glumă brațul soțului ei, înainte de a se întoarce spre Portia. Ashe e fotograf. Își petrece foarte mult timp urmărind cum apar diverse lucruri și încercând să capteze adevărul despre ele prin lentilele aparatului său de fotografiat.

Portia se hotărî să nu-i pozeze niciodată, pentru că nu avea nevoie ca el să descopere adevărul despre ea.

– Mă bucur să vă cunosc, Excelențele Voastre.

– O, te rog, hai să nu fim atât de formali! Eu sunt Minerva. Ea e Julia. Arătă spre femeia brunetă. Iar el este Grey.

– Prefer să mi se spună Edward, rosti Greyling luând mâna Portiei și sărutându-i degetele.

– Încă nu prea s-a obișnuit cu titlul lui, zise Julia apropiindu-se și sărutând-o pe Portia pe obraz. Bun venit în familie!

– Mulțumesc. Sper că vă vor plăcea camerele, dar dacă doriți ceva...

– Ce e, scumpo? întrebă Edward, iar Portia se uită spre el și îl văzu aplecându-se spre o fetiță agățată de un crac al pantalonilor lui, care

privea pe furiș de după el. O ridică în brațe. Spune: „Bună, eu sunt Lady Allie".

Ea își îngropă chipul în umărul lui.

– Fiica fratelui meu e cam timidă în preajma străinilor.

– Totuși, devine o diavoliță după ce se obișnuiește cu tine, o asigură Ashe pe Portia.

Moștenitorii Ashebury și Greyling îi fură prezentați sumar, ținuți în brațe de dădacele lor, apoi Locksley îi conduse pe terasă, unde marchizul îi aștepta.

Afecțiunea pe care cele două cupluri și copiii lor o aveau pentru Marsden fu evidentă și înduioșătoare. De asemenea, fu clar că el îi adora pe copii, fără îndoială acesta fiind unul dintre motivele pentru care preluase frâiele situației, ca să capete un moștenitor. Lacrimi amenințară să îi umple ochii când Portia se gândi la dragostea pe care el avea s-o reverse asupra copilului ei. Întreaga Londră n-avea decât să-l considere nebun, dar ea credea că, atunci când venea vorba de iubire, era cea mai zdravănă persoană pe care o întâlnise vreodată.

– N-a fost prea rău, nu-i așa? îi șopti Locksley la ureche, aflându-se chiar în spatele ei.

Ea clătină din cap.

– Îmi place de ei. Iar tatăl tău e minunat cu copiii. Privi cum marchizul o luă de mânuță pe Lady Allie și porni cu ea printre buruieni. Portia suspină. Trebuie să mă ocup și de grădină.

– Nu astăzi, bombăni el.

Ea râse.

– Nu astăzi.

Dar curând. Dacă Marsden nu avea nimic împotrivă. Poate că va planta florile albe favorite ale soției lui. Privindu-l, privindu-i pupilii și pe soțiile lor, privindu-i pe copii, se simți tânjind după căldura familiei, pe care ea n-o avusese niciodată, după iubirea soțului ei, de care știa că nu va avea parte niciodată.

– Așadar, cum v-ați cunoscut? întrebă Edward. Nu am mai întâlnit-o.

El, Ashe și Locke ședeau în fotolii, lângă șemineul din bibliotecă, fiecare având în mână un pahar cu scotch. Portia le dusese pe femei în salonul de dimineață pentru a bea un ceai. Tatăl lui zisese că simțea nevoia să doarmă puțin, dar Locke bănuia că se juca împreună

cu copiii, în camera lor. Nu avea de gând să se simtă vinovat că tatăl lui părea atât de încântat de cei mici, iar el încă nu-i oferise un moștenitor.

– Că doar cunoști fiecare femeie din Londra, nu-i așa?

– Cunosc destule, da.

Ca burlac, Edward fusese cel mai promiscuu dintre ei, dar, ca al doilea moștenitor al titlului, nu se așteptase să se însoare vreodată. Apoi se îndrăgostise de văduva fratelui său, și asta fusese.

– Deci, e din Londra? întrebă Ashe.

– A venit de la Londra. Familia ei locuiește în Yorkshire. Îi aruncă o privire semnificativă lui Edward. Gadstone?

– Nu cunosc numele.

Locke se strâmbă.

– De fapt, Gadstone este numele pe care l-a căpătat după căsătorie. Nu știu numele familiei ei.

– Asta-i puțin cam ciudat, murmură Ashe.

– Tata a aranjat să se însoare cu ea. Până să sosească pentru a se căsători, nu am cunoscut-o.

Ashe și Edward se uitară unul la altul înainte ca Ashe să rostească:

– Poftim?

– Este o poveste lungă, dar tata a dat un anunț în ziar cum că dorește o soție. Ea a răspuns la anunț. Doar că eu n-am avut încredere în ea.

– Așa că te-ai însurat tu cu ea? întrebă Edward nevenindu-i a crede.

– Era mai bine să mă însor eu decât tata. Toată povestea părea ridicolă și îl făcea să pară un prost. El a semnat un afurisit de contract care stipula că fata avea să se mărite când va sosi aici. Așa că unul dintre noi trebuia să se însoare cu ea.

Edward izbucni în râs.

– Deștept pezevenchi! Fac pariu că a plănuit de la bun început ca tu să te însori cu ea.

– Ai câștiga pariul. Eu mi-am dat seama puțin cam târziu. Nu că aș avea de ce să mă plâng. E suficient de frumoasă și foarte talentată în domenii unde apreciez talentul.

– Vrei să zici că e bună în pat? întrebă Ashe cu îndrăzneală.

– E minunată în pat!

– Tatăl tău te-a tot bătut la cap să te însori, comentă Edward.

– Nu i-a plăcut niciodată ca vreunul dintre noi să nu-l asculte, nu-i așa?

– El pare... Vocea lui Ashe se stinse în timp ce el studie scotch-ul. „Fericit" cred că este cuvântul pe care îl caut. Mai binedispus.

– Portia a schimbat puțin lucrurile aici. Nu mai sunt atât de sumbre.

Asta era puțin spus. Nu toate schimbările făcute de ea erau vizibile. El se aștepta ca, din clipă în clipă, ceasurile să înceapă a ticăi din proprie inițiativă.

– Și a trecut ceva vreme de când tata n-a mai ieșit să alerge după fantome prin landă.

– Sper că n-o fi la etaj și nu le umple capul copiilor cu povești despre fantome care îi înșfacă în toiul nopții, nu? întrebă Edward, îngrijorarea deslușindu-se limpede în glasul lui.

– Sunt prea mici pentru a înțelege pe deplin orice le-ar spune el, îl asigură Ashe.

– Allie nu e. Are o minte ascuțită ca briciul. Seamănă cu taică-său. Dacă nu apuc să-i termin o poveste la culcare, în seara următoare îmi amintește exact unde am rămas. Este uimitor ce lucruri înțelege și își amintește.

– Îți este greu s-o crești pe fiica fratelui tău? întrebă Locke.

Edward clătină din cap.

– Nu trece o zi fără să nu-mi doresc ca Albert să fie încă aici, dar faptul că o am pe Allie în viața mea nu reprezintă nici o dificultate, chiar dacă nu sunt tatăl ei. Văd mult din Albert la ea.

Ceea ce însemna că vedea mult din el. Cu toate că lui Locke nu-i fusese niciodată greu să-i distingă pe gemeni, altora le fusese.

– Crezi că avem timp să dăm o raită călare prin landă înainte de cină? întrebă Ashe.

– Abia așteptam să propui, spuse Locke.

– Aș putea sta în camera asta toată ziua, rosti Minerva suspinând ușurel.

Portia le dusese în salonul de dimineață, ca să-și savureze acolo ceaiul și biscuiții. Ședeau în bovindoul ale cărui ferestre s-ar fi aflat în grădină dacă ar fi existat așa ceva. Fără îndoială, abia în anul următor avea să aibă flori în grădină.

– De fiecare dată când am venit în vizită aici, începu Julia, am fost curioasă să aflu ce era în camerele ascunse în spatele ușilor închise, dar mereu m-am temut că aș găsi o fantomă bântuind.

– Nu, erau doar păianjeni, o asigură Portia.

Julia se cutremură vizibil.

– Ești curajoasă.

– Deloc. Doar că m-a întristat gândul că totul era lăsat în paragină.

– Casa aceasta avea nevoie de mulți ani de mâna unei femei, spuse Julia. Mă bucur că ești aici. Deja se simte altfel, este mai primitoare, mai puțin înfricoșătoare. Iar marchizul pare fericit.

– Abia așteaptă să capete un moștenitor.

– Ești însărcinată? întrebă Minerva.

Portia clătină repede din cap.

– E prea curând.

Minerva zâmbi.

– Nu prea. Se poate întâmpla la fel de bine și prima oară, și oricând altcândva. Desigur, presupun că Locksley și-a exercitat drepturile de soț.

Portia se întrebă dacă nu cumva se pomenise brusc în toiul verii. Pielea îi deveni umedă și fierbinte.

– Cu ardoare și adesea, spuse ea cu voce joasă.

Pe vremea când locuise la Londra, discutase cu franchețe și deschis despre bărbați, cu câteva femei. Nu-și dădea seama de ce se simțea stânjenită cu ele două. Poate pentru că erau doamne, iar ea presupusese mereu că femeile din lumea bună nu purtau conversații despre lucrurile care se petreceau în spatele ușilor închise.

– Serios, Minerva, las-o baltă, rosti Julia atrăgându-și recunoștința Portiei. Sărmana Portia s-a făcut roșie ca focul. Nu tuturor le place să discute despre asemenea lucruri intime.

– Dar n-ar trebui să ne rușinăm. Nu avem de ce să ne jenăm de trupurile noastre și de modul cum funcționează. Reprezintă un aspect al vieții și ar trebui apreciate.

– Mai doriți ceai? întrebă Portia dornică să treacă la ceva mai puțin personal.

– Sper că nu te-am jignit, zise Minerva.

– Nu, deloc.

– O, iată-i plecând! rosti Julia.

Portia se uită pe fereastra pe care privea musafira lor. Îi văzu pe Locksley și pe ceilalți galopând spre landă.

– Spui asta de parcă te așteptai.

Răsucindu-se spre ea, Julia zâmbi vag.

– De obicei, la scurt timp după ce sosim, pleacă să călărească. Cred că le amintește de vremea când erau tineri și sălbatici, deși bănuiesc că atunci sperau să vadă o fantomă.

– Julia îi cunoaște mai bine decât oricine, rosti Minerva. Ei bine, îmi cunosc soțul mai bine decât ea, desigur, însă ea îi cunoaște de mai mult timp.

– Fac parte din familie de mai multă vreme, recunoscu Julia. Cu toate că nu sunt înrudiți prin sânge, formează o familie. Albert și Edward aveau doar șapte ani când părinții lor au murit. Ashe avea opt. Iar Locke avea șase ani când ei s-au mutat aici.

Portia se trase pe marginea fotoliului.

– Probabil că a fost ciudat pentru el. Mi-a spus că a fost singur înainte de sosirea lor, că nu existau alți copii cu care să se joace, nici măcar din sat.

– Din câte am înțeles, da, era foarte izolat aici. Marchizul încă era cufundat în abisul disperării pricinuite de pierderea soției, cu toate că trecuseră câțiva ani de la moartea ei.

Ea încercă din nou să-și imagineze cum fusese frageda copilărie a lui Locke. Poate că se urca pe pereți pentru a atrage atenția tatălui său.

– Cum era când l-ai cunoscut?

Julia râse.

– Mai tânăr decât este acum. Cred că au trecut cam opt ani de când l-am cunoscut. Era întotdeauna mai contemplativ decât alții. Mai tăcut. Nu era genul care să se implice într-o conversație banală. Nu că doamnelor părea să le pese. Atâta vreme cât dansa cu ele, n-avea decât să nu vorbească deloc. Totuși, foarte rar mergea la vreun bal. Clătină din cap. Ca să fiu foarte sinceră, petrecea foarte puțin timp la Londra. Cred că prefera solitudinea și pustietatea acestui loc.

– Totuși, aș spune că, probabil, nu mai există atât de multă solitudine aici după venirea ta, rosti Minerva. Apropo, cum ai reușit să-i captezi atenția și să-l convingi să se însoare?

Portia suspină profund. Nu prea voia să intre în detalii.

– Marchizul a aranjat. Eu aveam nevoie de siguranță, el dorea un moștenitor. Locksley i-a făcut pe plac. Nu cred că veți găsi în toată Marea Britanie o căsătorie mai de conveniență decât a noastră.

– Dar tu îl iubești, zise Minerva.

Portia se simți de parcă Minerva o lovise cu pumnul în locul moale de sub stern. Nu mai era o fetișcană naivă care să se îndrăgostească prostește de un bărbat care niciodată nu avea s-o iubească cu adevărat.

– Nu.

Își dori ca răspunsul să fi părut mai sincer, mai ferm.

– Dar îți dai seama că el ține la tine, spuse Julia.

Portia simți din nou că trupul i se încinge și că o apucă amețeala. Se sili să răspundă.

– Vă asigur că nu-mi poartă o afecțiune profundă.

Julia și Minerva se uitară semnificativ una la alta.

– Draga mea, cred că te înșeli în această privință, rosti Minerva. După cum se uită Locksley la tine, aș zice că este îndrăgostit lulea.

Ea clătină din cap. Nu se putea ca el s-o iubească. Dacă ar fi fost adevărat, ar fi făcut lucrurile și mai dificile. Se măritase cu el deoarece știuse că nu avea s-o iubească niciodată. Era mult mai ușor dacă el o dorea numai pentru un singur lucru, dacă o considera doar o tovarășă de pat, un trup pe care să-l folosească. Că inima ei nătângă tânjea după iubirea lui era doar o dorință prostească. Nu era practic, iar mintea ei știa că era o idee cumplită.

– Greșiți, insistă Portia. El a jurat că nu va iubi niciodată.

– Are dreptate, Minerva, zise Julia. Este mantra lui favorită, pe care o tot repetă.

– N-are decât s-o repete cât poftește. Inima rareori ascultă de ce-i spunem. În general, are tendința să facă după bunul plac. Poate că n-o fi îndrăgostit nebunește, dar aș paria întreaga mea avere că inima lui nu este atât de bine ferecată cum și-ar dori el.

Spre deosebire de ce credea Minerva, Portia știa că acest lucru nu era de bine pentru viitorul ei.

Locksley nu-și amintea să mai fi fost vreodată cu o femeie care să-i facă pieptul a se umfla de mândrie. Cu siguranță, nu se așteptase la asta când se însurase cu Portia, dar nimic legat de căsătoria lui cu ea nu era așa cum se așteptase. Ei bine, cu excepția celor ce se petreceau în dormitor. În acea privință, îi evaluase bine calitățile.

Dar nu anticipase că ea era o gazdă extraordinară. La cină, mâncarea fusese deosebită, vinul, excelent, iar conversația, plăcută. Indiferent despre cine se discuta, Portia cunoștea persoana – nu direct,

ci din ce citise în ziarele de scandal. Îi spusese că le citea, dar el începea să creadă că, de fapt, le devora. Își notă în minte să ceară a fi trimise câteva de la Londra la Havisham Hall.

De asemenea, trebuia să comande niște partituri mai noi. Cele după care cânta soția lui în salonul de muzică rămăseseră de la mama lui. Portia părea pe deplin mulțumită de ele, dar el se întreba ce fel de muzică ar prefera să cânte. Se pomenea adesea punându-și întrebări în legătură cu ea, deși se avertiza singur că era bine să-și țină în frâu curiozitatea.

Ashe și Edward păreau s-o placă. Femeile era clar că o plăceau. Cu toate că provenea din oameni de rând, se potrivea frumos printre aristocrați, putea ține pasul cu ei. Era ca un cameleon. Ceea ce îl puse pe gânduri. Unde învățase să se simtă în largul ei indiferent de mediu?

Ashe se aplecă spre el.

– Este încântătoare! Merita ceva mai bun decât un bărbat care susține că n-are inimă.

– Spectacolul pe care îl oferă merită urmărit în tăcere, replică Locksley încet.

Ashe avu tupeul să chicotească.

Marchizul li se alăturase la cină, iar în clipa aceea ședea cu ochii închiși și chipul relaxat. Locke își imagină că se întorsese înapoi în timp, pe vremea când o altă femeie cânta la pian pentru el. Își petrecuse o mare parte din viață abținându-se să pună întrebări despre mama lui, nedorind să trezească amintiri care l-ar fi putut întrista pe tatăl lui. Numai că începea să-și dea seama că, înfrânându-și curiozitatea, era posibil să-i fi permis tatălui său să rămână pierdut în durere. Deși, ca să fie cinstit, nici nu dorise să afle ce pierduse el prin moartea mamei lui – un sărut la culcare, un zâmbet duios când și-ar fi făcut bine temele, un râs blând când i-ar fi oferit un buchet de flori culese de pe câmp. Viața lui ar fi fost altfel dacă mama lui n-ar fi murit. Iar el nu dorise niciodată cu adevărat să recunoască acest fapt. Optase pentru pragmatism și acceptase viața așa cum era.

Portia îl făcuse să tânjească după mai mult. Îl făcuse să-și dorească a-și trăi viața cu o pasiune nestăvilită. Îl făcuse să vrea ca sala de bal să fie restaurată, ca o orchestră să cânte *Greensleeves*[1], iar el s-o țină în brațe și s-o învârtească pe dușumeaua lustruită. El considerase

[1] Cântec popular englezesc (n.tr.)

întotdeauna că balurile erau plictisitoare și participase doar la cele pe care nu putuse să le evite. Dar cu ea alături, i s-ar părea captivante. Ea le-ar fermeca pe gazde și pe toată aristocrația prezentă. Deși ea afirma că era de rând, nu avea nimic comun.

Ultimele acorduri se stinseră încet, ca niște amintiri care nu voiau să piară. Toată lumea aplaudă. Ea își înclină capul și se îmbujoră. Îl uimea mereu modul cum putea să roșească o femeie atât de îndrăzneață ca ea. O făcea și mai adorabilă, adică tocmai ce nu voia el – și totuși, Ashe avea dreptate. Ea merita un bărbat dispus să-i dăruiască inima lui.

– Mai vrea cineva să cânte? întrebă ea.

– Eu n-am fost niciodată foarte bună la pian, spuse Minerva.

– Ceea ce este ciudat având în vedere cât de agere îți sunt degetele când vine vorba să trișezi la cărți, replică Ashe cu mult prea multă mândrie în voce.

– Trișezi la cărți? repetă Portia.

– Ocazional, dacă vreau să câștig. Depinde de miză. Dacă vrei, te pot învăța.

– Nu cred că e necesar, spuse Locke cu toate că nu își putea aminti nici măcar un singur caz în care soția lui îi ascultase ordinele.

Dacă dorea să învețe a trișa, avea să găsească o modalitate – la fel cum făcuse curat în camere, deși i se interzisese, arătându-i avantajele, astfel încât el să nu poată obiecta. Era deșteaptă în această privință. Nu-i cerea niciodată permisiunea, ci risca să aibă parte de mânia lui, dar izbutea s-o evite după ce făcea ca ea.

– Ca să fiu foarte cinstită, sunt epuizată, rosti Julia. A fost o zi lungă, cu drumul făcut și toate celelalte. Cred că va trebui să mă retrag.

– Ne vom retrage amândoi, bine? întrebă Edward ridicându-se și ajutându-și soția să se scoale din fotoliu.

Locke nu știa dacă se va obișnui vreodată cu faptul că Edward era atât de atent cu soția lui. Ani în șir, Edward susținuse că nu o poate suferi, iar ea îl disprețuise. Era foarte ciudat că acum păreau atât de îndrăgostiți.

Tatăl lui se ridică din fotoliu, se apropie de fereastră și privi afară.

– Lui Linnie i-a făcut plăcere să vă vadă pe toți aici, în seara asta.

Locke schimbă priviri semnificative cu Ashe și Edward. În ciuda tuturor schimbărilor făcute de Portia, unele lucruri rămâneseră la fel.

– E târziu, recunoscu Locke. Fără îndoială, ar trebui să ne retragem cu toții.

Tatăl lui se răsuci spre el.

– Când va veni vremea, să mă îngropi alături de ea.

Ca și cum lui Locke i-ar fi putut trece vreo clipă prin minte să facă altfel.

– Da, ei bine, vremea n-o să vină mult timp de-acum înainte.

– Presupun că ai dreptate. Încă sunt multe de făcut, cu toate că tu ești cel care trebuie să le facă. Un moștenitor, Locke, ai nevoie de un moștenitor.

– Mă ocup de treaba asta, tată.

În fiecare noapte. Nu că ar fi considerat respectiva sarcină dificilă sau neplăcută. Caracterizarea sa drept „treabă" era inexactă.

– Atunci ar trebui să ne ducem cu toții la culcare, ca tu să-ți poți vedea de treabă, rosti tatăl lui.

Locke nu-și putu înăbuși geamătul. Tatăl lui chiar nu gândea înainte de a vorbi. Nu i-ar fi fost deloc bine dacă se decidea vreodată să se întoarcă la Londra și să reînceapă a frecventa înalta societate. Tatăl lui începu să-i dea afară din cameră de parcă erau iarăși copii. Poate că, în mintea lui, erau. Uneori, era dificil să-și dea seama când tatăl lui se întorcea în trecut.

În coridorul pe care se aflau dormitoarele, Locke le ură oaspeților noapte bună, iar Portia le dori vise plăcute. Abia după ce aceștia închiseră ușile, iar Locke, Portia și tatăl lui rămaseră singuri în coridor, el se întoarse spre marchiz.

– Uneori, spui lucrurile cele mai nepotrivite.

– Sunt suficient de bătrân pentru a nu-mi păsa. Timpul e scurt. Trebuie să fiu direct. Îi făcu cu ochiul Portiei. Ai fost o gazdă minunată, draga mea. Am știut că vei fi.

– Este ușor când compania e atât de plăcută.

– Pari obosită.

– A fost o zi lungă.

Tatăl lui o studie de parcă ar fi căutat ceva, apoi, în cele din urmă, dădu din cap.

– Da, presupun că a fost. Ne vedem mâine-dimineață.

Intră în camera lui. Locke răsuci cheia în broască.

– Aș vrea să nu trebuiască să faci asta, spuse ea.

Și el ar fi vrut același lucru.

– Ziua de azi i-a trezit multe amintiri. Ar rătăci prin landă dacă nu i-aș fi încuiat ușa.

– A părut foarte mulțumit în seara asta.

Locke aproape că răsuci cheia în sens invers.

– Deoarece crede că mama se uita pe fereastră. Nu mă face să mă simt vinovat fiindcă îmi doresc să îl știu în siguranță.

– Ai dreptate, desigur. Îmi cer scuze.

El îi oferi brațul și o conduse în dormitorul lor, străduindu-se să ignore agitația care se auzea din camerele pe lângă care trecură. Se părea că prietenii lui erau excitați. Nu că îi învinovățea pentru asta. Ceva din izolarea casei trezea instinctele primare ale oamenilor. Nici la Londra, nici în timpul vreuneia dintre călătoriile lui nu dorise cu atâta disperare să posede o femeie cum dorea s-o posede pe Portia. Dacă nu s-ar fi străduit să păstreze un minim de decență și distanță, ar fi luat-o de mână și ar fi dat fuga în camera lor.

Închise ușa în urma lor, se răsuci și o găsi așteptându-l în mijlocul camerei, cu spatele la el. Dezlegarea rochiei de către el devenise un ritual de fiecare seară. După ce își dădu jos haina, o aruncă într-un fotoliu din apropiere. Vesta și lavaliera i se alăturară înainte de a se apropia de ea. Își lipi buzele de ceafa ei. Cu un suspin delicat, ea își lăsă capul pe spate.

– Tata avea dreptate. Ești o gazdă excepțională.

– Servitorii nou angajați mi-au fost de ajutor.

De ce, de fiecare dată, ezita să-și asume meritele pentru realizările ei? După cum se comportase în prima zi, nu se așteptase la modestie din partea ei. Începu să-i dezlege rochia.

– Va trebui să angajezi mai mulți dacă vrei să faci curat în toată casa.

– M-am gândit s-o las mai moale până când minele vor începe să producă din nou.

Degetele lui se opriră pe noada ei. Își dori ca ea să nu fi aflat adevărul despre mine.

– Nu e nevoie. Nu suntem cerșetori, Portia.

În orice caz, nu încă.

El îi lăsă rochia să cadă pe dușumea. După ce Portia ieși din ea, se întoarse cu fața la el.

– Vei discuta despre situația minelor cu Ashebury și Greyling? întrebă ea.

– Nu, ei nu știu chiar nimic despre minerit. Își puse o palmă pe obrazul ei. Ai fost o doamnă a casei incredibilă! Lasă-mă să te răsfăț puțin!

După ce îi dădu jos toate hainele și îi desfăcu părul, o ridică în brațe și o duse spre pat. Un alt ritual al lor. Nu știa de ce îi făcea atât de multă plăcere când ea putea merge pe picioarele ei cei vreo doi metri până la el. Însă îi plăcea faptul că el dicta ritmul, că el stabilea dacă ajungeau în pat repede sau încet.

– Întoarce-te pe burtă, îi ceru el.

Ea nu obiectă. Nu obiecta niciodată, iar el se întrebă pentru prima dată dacă ea i-ar spune că nu îi place ceva. Ashe și Edward erau mai bine acordați cu soțiile lor. Acest lucru fusese evident toată seara. Își dădeau seama fără dubiu dacă soțiile lor erau obosite, și asta cu mult înainte de a se retrage în dormitor. Nu că el nu era atent la ea. Dar pur și simplu nu o cunoștea pe Portia atât de bine cum prietenii lui își cunoșteau soțiile.

Însă ei își cunoșteau soțiile de mult mai mult timp decât o cunoștea el pe a lui. Totuși, deși căuta o scuză, știa că adevărul era că nu dorea cu adevărat s-o cunoască.

Deschise un sertar al noptierei, băgă mâna înăuntru și scoase o sticluță.

– Ce-i aia? întrebă ea.

– Un ulei cu miros de mosc pe care l-am cumpărat în una dintre călătoriile mele. Vânzătorul m-a asigurat că va intensifica plăcerea. M-am gândit să-l testez pe tine.

– Dacă plăcerea pe care mi-o provoci ar fi mai intensă, este foarte posibil să mor pe loc.

Bine că își scosese vesta, altminteri n-ar fi fost exclus ca nasturii să-i sară din pricina pieptului umflat de mândrie. Nu-și putu explica de ce voia să-i ofere cât mai multe. Și nici nu-și dădu seama de ce un fior dureros îl străbătu la gândul morții ei.

– Hai să-l încercăm totuși, nu vrei? întrebă el dându-i părul la o parte până ajunse tot pe pernă.

Ea se ridică în coate.

– Având companie în jur? Nu vreau să țip în noaptea asta.

– Mușcă așternutul.

Își rulă mânecile cămășii și își descheie nasturii de la gât. Scoase dopul sticluței, își turnă puțin ulei rece în palmă și își frecă repede mâinile pentru a încălzi lichidul. Își apăsă palmele pe noada ei. Cu un geamăt, ea se întinse pe saltea și închise ochii. El o mângâie lent, de o parte și de alta a șirei spinării, în sus și în jos, conștient că ea se relaxa sub mâinile lui.

– Cum îl cheamă pe tatăl tău?

Încordarea reveni instantaneu.

– De ce întrebi?

– Când am vorbit cu Ashe și Edward mai devreme, în bibliotecă, mi-au pus întrebări la care nu am știut ce să le răspund. Asta m-a făcut curios.

– El nu mai face parte din viața mea, așa că nu are de ce să te intereseze numele lui.

El își mișcă degetele în cercuri pe umerii ei. Ea îi mai spusese asta, dar, brusc, i se păru important să știe, dacă nu asta, măcar ceva despre ea.

– Povestește-mi o amintire din copilărie.

Ea suspină îndelung și lent.

– Sunt prea obosită.

Deci scutul ei era coborât, iar el era un ticălos de cel mai rău soi dacă profita de asta, dar un zurbagiu trebuia să se ridice la înălțimea reputației lui.

– Te pricepi foarte bine să fii o gazdă bună. Ai învățat asta acasă?

– Da, aveam adesea musafiri și trebuia să dăm un spectacol reușit.

Încruntându-și fruntea, el îi mângâie spinarea de sus până jos și îi frământă fundul ispititor.

– Ce fel de spectacol?

– Că eram o familie fericită. Că tata era un om bun.

– Și nu era?

Ea se răsuci pe spate. Îi zâmbi diavolește.

– Ești gata să te masez în față?

– Sunt gata să te văd renunțând la a-mi pune întrebări. Cine am fost și cum a fost viața mea nu ne afectează acum. Pe noi. Ceea ce este sau nu este între noi. Am lăsat totul în urmă.

– Ce anume?

Ea clătină din cap.

– Nu contează. Când te-ai însurat cu mine, nu ți-a păsat de asta. Nu are de ce să-ți pese nici acum.

– Ți-a făcut rău?

Ea se strâmbă și închise ochii.

– Nu credea că bățul trebuia lăsat deoparte. Asta-i tot ce-ți pot spune.

El se întrebă dacă amintirea mușcăturii bățului o făcuse să se strâmbe. Nu avea cicatrici, dar un băț putea provoca durere și fără a rupe pielea.

Ea deschise ochii.

– Te rog, lasă trecutul să rămână trecut.

Erau cuvinte pe care el le murmurase adesea în legătură cu tatăl lui. Dacă ar fi ținut seamă de ele, poate că ar fi avut o atitudine diferită față de dragoste, poate că n-ar fi fost însurat cu Portia, poate că nu i-ar fi picurat ulei parfumat pe piept și nu l-ar fi privit adunându-i-se în adâncitura dintre sâni. Puse sticluța pe noptieră, își răsfiră degetele, adună puțin ulei cu degetele mari și începu să i-l întindă pe piele în sus, spre claviculă, apoi în jos, spre șolduri. Nu era cazul să-l preocupe faptul că Ashe și Edward știau chiar și cele mai mici detalii despre soțiile lor, în vreme ce el nu-l știa nici pe cel mai important despre soția lui.

Însă știa ceea ce conta. Ea nu se ferea de muncă. Nu se considera superioară nimănui. Era o gazdă excelentă, era bună cu tatăl lui și era îngrijorată din pricina minelor nu pentru că închiderea lor ar fi privat-o de ce-și dorea, ci pentru că ar fi afectat domeniul.

Întinzând mâinile, ea își trecu degetele prin părul lui, îi cuprinse ceafa cu palma și îi trase capul în jos până când buzele lui se întâlniră cu ale ei. Ea niciodată nu se mulțumea doar să primească. El ar fi trebuit să știe că la fel avea să fie și în seara aceea, indiferent cât de obosită susținea ea că este.

O posedă încet, cu delicatețe. Fără grabă, fără patimă, fără furie. Când pasiunea se intensifică, iar ea ajunse în pragul orgasmului, el îi acoperi gura, îi înghiți țipetele, savură încleștarea ei în jurul lui, stârnindu-i senzații care amenințară să-l sfâșie, făcându-l în același timp să se simtă mai puternic, invincibil.

Gâfâind și încă tremurând după orgasmul exploziv, el se răsuci pe o parte, o strânse în brațe și trase pătura peste amândoi. Ea avea dreptate. Trecutul nu conta, dar al naibii să fie el dacă nu-și dorea să o fi întâlnit când era foarte tânără, pentru a ști deja totul despre ea.

Capitolul 18

Deoarece aveau oaspeți, se părea că Portia o instruise pe doamna Dorset să prepare un mic dejun variat, iar felurile de mâncare să fie puse pe bufet pentru ca fiecare să-și ia ce dorea. Locke aprecie diversitatea, făcându-i plăcere să nu fie constrâns să mănânce ce avusese chef bucătăreasa să pregătească.

Toată lumea era prezentă, inclusiv tatăl lui, dar Portia lipsea. Absența lui îl surprinse, deoarece se așteptase să fie prima la masă pentru a se asigura că totul fusese pregătit conform dorințelor ei și pentru a-i întâmpina pe oaspeții lor. Pe de altă parte, el nu reușise să reziste tentației de a o avea din nou în acea dimineață, înainte de a se pregăti pentru ziua respectivă. După ce îl ajutase să se îmbrace, se întorsese în pat „doar pentru câteva minute", așa cum făcea întotdeauna. Fără îndoială, el o epuizase. Ca soț, era un ticălos. Nu că ea părea să fie deranjată de asta.

– Cât intenționați să rămâneți aici? întrebă el încercând să nu se gândească la mine și la faptul că era nerăbdător să se întoarcă în subteran.

– Doar până mâine, spuse Ashe. Am vrut să-i urăm soției tale bun venit în familie, dar nu putem sta mai mult. Veți veni la Londra în sezonul ăsta?

– Mă gândesc la asta.

De fapt, era posibil ca el să fie nerăbdător să se ducă la baluri, să aibă ocazia de a dansa cu Portia, de a intra cu ea la brațul lui. Numai că dorea ca oamenii să vadă că ea nu avea doar grație și frumusețe. Dorea ca toți să vadă ce era ea capabilă să realizeze. Dorea ca ei s-o vadă ca pe o gazdă, ca pe stăpâna casei. Oare chiar se gândea să-i ceară să organizeze un bal în reședința lui de la Londra?

Cu toate că tatăl lui nu se mai dusese niciodată la Londra după moartea soției, casa din oraș nu fusese abandonată, dar nici nu era însuflețită. Portia avea să schimbe asta. Avea să treacă prin coridoare și camere, luminându-le cu simpla ei prezență. Avea să...

Cullie intră în salon destul de precipitat, dar fata avea în general tendința de a se mișca repede indiferent ce făcea, o caracteristică pe care, fără îndoială, o preluase de la stăpâna ei. După ce ajunse lângă el, se aplecă.

– Milady nu prea se simte în stare să se ridice din pat în această dimineață, spuse ea încet, dar vocea ei fu totuși suficient de sonoră pentru că toată lumea își ridică privirea. Nu vi se va alătura la micul dejun. A vrut să aflați pentru a vă continua ziua fără să o așteptați.

El fu în picioare înainte de a-și da seama că își aruncase șervetul pe masă. Portia nu se îmbolnăvea niciodată – sau cel puțin asta susținuse cu suficientă mândrie pentru a fi adevărat. Așa că ce naiba era în neregulă cu ea și de ce inima lui bubuia, iar stomacul i se strânsese de parcă el era bolnav? Mai devreme în acea dimineață, se simțise bine. Îi încheiase nasturii și îi legase lavaliera, așa cum făcea în fiecare zi. Faptul că dorise să se întoarcă în pat pentru câteva minute nu fusese un motiv de îngrijorare.

– Ne ducem noi să vedem ce-i cu ea, se oferi Minerva în timp ce ea și Julia își împinseră scaunele în spate și se ridicară.

Ashe, Edward și tatăl lui se grăbiră să le urmeze.

– Ea nu ar dori să vă întrerupeți micul dejun, insistă el.

– Dacă e ceea ce cred eu că este – o problemă a doamnelor –, mă îndoiesc că ar vrea ca tu să dai buzna acolo.

„O problemă a doamnelor?" Semnificația cuvintelor îl izbi ca o măciucă. Desigur! Sângerarea ei lunară. Nu se gândise la faptul că erau împreună de aproape o lună deja și că se putuse bucura de ea în fiecare noapte. Minerva avea dreptate. Evitarea acelui aspect al căsătoriei fusese convenabilă fiindcă nu se gândise că o căsătorie însemna să fie cu o femeie și în perioada ciclului ei.

– În regulă. Da. Aș aprecia dacă v-ați ocupa voi de ea.

– Foarte bine. Minerva își îndreptă atenția spre Cullie. Adu niște ceai cu miere și niște biscuiți în dormitorul doamnei.

Doamnele dispărură pe ușă, iar domnii se așezară din nou pe scaunele lor.

– Pentru o clipă, și tu ai părut bolnav, spuse Edward.

– Ea nu se îmbolnăvește, așa că am fost îngrijorat.

– Începi să îi pese de ea, zise tatăl lui cu un zâmbet aproape triumfător.

– Nu fi ridicol! Ea servește unui scop, nimic mai mult.

Întinse mâna spre cana cu cafea, observă că degetele îi tremurau și își retrase mâna în poală. Reacția lui nu avea nimic de-a face cu vreun sentiment tandru față de ea, ci doar cu faptul că situația apăruse într-un moment nepotrivit. Totuși, în vreme ce toți ceilalți începură să vorbească, nu se putu abține să nu se uite spre ușă și să nu-și dorească să se fi dus el la ea.

*

– De ce nu i-ai spus ce bănuiești de fapt? întrebă Julia în timp ce urcau scările.

– Pentru că nu este treaba mea să-i spun, dar, având în vedere întrebarea ta, se pare că și tu te gândești la același lucru.

Minerva bănuise asta din clipa în care făcuse cunoștință cu Portia. Unul dintre motivele pentru care era atât de bună la trișat era că se pricepea foarte bine să citească oamenii și situațiile. Iar la Portia, zărise o strălucire care nu avea nici o legătură cu fericirea conjugală.

Când ajunseră la ultima ușă, bătu repede, așteptă ca Portia să le poftească înăuntru, apoi apăsă clanța. Intrară și își găsiră gazda ghemuită în poziție fetală, cu chipul palid și ochii lipsiți de însuflețire.

– O, am crezut că e Cullie, zise ea și dădu să se ridice.

– Nu te ridica, spuse Minerva apropiindu-se repede și împingând-o înapoi în pat. Am vrut doar să vedem cum te simți, nu să te deranjăm. Camerista ta a zis că nu ți-e bine.

– Când mă mișc, mă apucă greața. M-am gândit că, dacă mă odihnesc puțin, îmi va trece.

Minerva îi zâmbi Juliei, care dădu din cap.

– Faptul că nu mă simt bine n-ar trebui să stârnească zâmbete, rosti Portia oarecum țâfnoasă.

– Zâmbim pentru că dai semne că ai fi însărcinată, îi spuse Minerva.

Portia clătină din cap.

– Este prea curând.

Julia ocoli patul, se așeză pe saltea și luă mâna Portiei.

– Când ți-a venit ciclul ultima dată?

Minerva nu mai văzuse niciodată pe cineva care să ezite atât de mult a răspunde la o întrebare, dar totuși unele doamne se rușinau să vorbească despre nevoile și funcțiile corpului lor. Ea nu se jenase niciodată în mod deosebit, dar înțelegea că imixtiunea lor putea să fie deranjantă, în ciuda intențiilor bune.

– Nu-mi amintesc. Portia clipi de câteva ori și își strânse buzele de parcă se străduia să găsească răspunsul la o întrebare dificilă. Cu puțin înainte de a sosi aici.

– Și ești măritată de o lună, rosti Julia încet. Aș spune că sunt mari șanse să fi rămas însărcinată, nu-i așa, Minerva?

– Da, și eu aș spune același lucru.

Se așeză și ea pe marginea patului și luă mâna Portiei. Aceasta părea serios speriată, de parcă fusese prinsă făcând ceva ce n-ar fi trebuit.

– Dar greața... nu e prea curând?

– La mine, au trecut aproape două luni până a început să-mi fie rău, dar cred că fiecare femeie este diferită. Dar tu, Minerva?

– Sunt de acord, suntem diferite.

Julia râse.

– Nu, întrebam când a început să-ți fie rău.

– Aproape chiar de la început. Ai avut și alte semne?

– Am fost obosită în ultima vreme, dar am crezut că e din pricină că am muncit atât de mult pentru a pregăti casa.

– Atunci, asta este. Aș spune că Marsden va avea nepotul după care tânjește.

Așteptase cât de mult putuse. Văzând că doamnele nu se întorc pentru a-l informa că totul era în regulă, urcă scările și se năpusti în dormitor fără a se osteni să bată la ușă. Faptul că Minerva și Julia stăteau de o parte și de alta a Portiei și o țineau de mâini îl făcu să fie străbătut de un fior rece. Cu toate că nu văzuse niciodată o scenă cu cineva pe patul de moarte, ceea ce se afla în fața ochilor săi era exact cum își imaginase. Obrajii Portiei nu aveau nici urmă de rozaliu. Ochii ei nu se aprinseseră provocatori la sosirea lui. Tatăl lui o plăcea enorm pe Portia. Nu știa dacă acesta ar supraviețui pierderii ei în caz că murea de vreo boală, devenind o altă femeie care se stingea prea tânără în acea casă.

– Trimit imediat după medic, se răsti el disprețuindu-se că părea incapabil să aibă vreun gând rațional.

– Nu cred că este necesar, spuse Minerva ridicându-se și zâmbind slab.

Zâmbetul îl înnebuni.

– Atunci, ce-i în neregulă cu ea?

– O vom lăsa pe ea să-ți zică.

În vreme ce Minerva și Julia ieșiră, el încercă să se liniștească spunându-și că nici una dintre ele nu păruse îngrijorată. Totuși, se părea că îi era imposibil să-și stăpânească bubuitul inimii în piept. Porni spre pat, moment în care soția lui se ridică în șezut. Locke grăbi pasul și ajunse la timp pentru a o ajuta să-și aranjeze pernele la spate. Apoi își îndreptă trupul și se așeză rigid lângă ea.

– Deci ce boală s-a abătut asupra ta?

Buzele ei schițară un zâmbet.

– Nu cred că sunt bolnavă. Mai degrabă, se pare că este posibil să fiu însărcinată.

Dacă nu și-ar fi încordat picioarele și dacă nu și-ar fi controlat genunchii, Locke probabil că ar fi căzut pe spate. În schimb, se holbă la ea întrebându-se de ce, brusc, nu mai exista aer pe care să-l tragă în plămâni. Nu dorea ca un copil să-i scurteze timpul petrecut cu ea, nu voia să se gândească la faptul că era posibil ca, la fel ca mama lui, ea să moară la naștere. Tatăl lui avusese nevoie de trei ani pentru a-și lăsa marchiza însărcinată. Locke dorea să aibă măcar tot atâta vreme cu Portia. Voia să aibă mult mai mult.

– Atât de curând?

Ea tresări, își coborî privirea în poală și începu să tragă de o ață din cuvertură.

– Și eu am crezut același lucru, dar mi s-a atras atenția – chiar tu ai făcut-o, dacă stau să mă gândesc – că se putea întâmpla chiar de prima dată când am fost împreună. Își ridică ochii spre ai lui. La urma urmelor, am recunoscut că sunt fertilă.

Asprimea tonului ei îl readuse cu picioarele pe pământ. Ea nu era mama lui. Și deja supraviețuise aducerii pe lume a unui copil. Se sprijini de stâlpul de la piciorul patului și își încrucișă brațele la piept dorindu-și ca blestemații de fiori care îl străbăteau să înceteze.

– Da, ai spus.

Dar totuși nu crezuse că era atât de fertilă.

Ea își ridică bărbia.

– Sper că tatăl tău va fi mai bucuros decât pari să fii tu.

– Va fi. Se strâmbă. Nu e că nu sunt fericit, doar că s-a întâmplat mai curând decât m-am așteptat.

– Ceea ce este o prostie din partea ta având în vedere de câte ori ți-ai revărsat sămânța în mine.

El nu se putu abține să nu rânjească. Nu-i plăcuse s-o vadă atât de vulnerabilă, dar ea își revenea, iar pe măsură ce o făcea, strânsoarea din pieptul lui dispărea. Fără îndoială, își făcuse griji degeaba.

– Nu-mi amintesc ca tu să fi obiectat.

– Cât de arogant...

Deodată, ea se albi, zvârli pătura la o parte, se dădu grăbită jos din pat și se repezi în cealaltă parte a camerei.

Alarmat, el se desprinse repede de stâlp.

– Portia?

Ea se opri în fața lavoarului și își înclină capul spre lighean. El se apropie precaut, remarcând că ea nu se mișca, dar scotea icnete scurte.

– Portia?

Ea clătină din cap și ridică o mână. El își puse o palmă pe spinarea ei și începu s-o maseze lent, în cerc.

– Relaxează-te! O să fie bine.

– Stomacul meu... se tot întoarce pe dos, dar nimic nu iese.

– De asta crezi că ești însărcinată?

– De asta și pentru că nu mi-a venit ciclul.

Asta el știa foarte bine, deoarece putuse să se culce cu ea în fiecare noapte. La naiba! Sămânța lui probabil că prinsese rădăcină chiar de prima dată.

Ea își încleștă un pumn, iar respirația îi deveni mai ușoară.

– Am remarcat că sânii tăi par puțin mai mari. Dar am presupus că te îngrași, că mănânci mai bine. N-am spus nimic fiindcă am impresia că doamnelor nu le place să se vorbească despre greutatea lor.

– Nu le place. Apropo, e minunat ce faci. Masajul pe spate.

– Îmi pare rău că nu te simți bine.

– Asta nu-i nimic în comparație cu ce va urma.

El nu dorea să se gândească la ce va avea ea de îndurat pentru a-i aduce copilul pe lume, la riscul la care se expunea pentru a-i dărui un afurisit de moștenitor. Ar fi preferat să-și fi ținut pantalonii pe el.

– A fost foarte dureros când ai adus primul copil pe lume?

Ea deveni rigidă sub degetele lui.

– Indiferent cât suferă o femeie, merită.

El se îndoia că mama lui ar fi de acord.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Ce-i? se răsti el nemulțumit de deranj.

Ușa se deschise, iar Cullie se ivi de după ea.

– Am adus ceai și biscuiți pentru milady. Ducesa crede că îi vor potoli stomacul.

– Bine. Pune tava pe noptieră.

Cu tocurile răpăindu-i pe parchet, Cullie străbătu repede camera, puse tava pe noptieră și ieși grăbită.

– Se mișcă mereu atât de repede? întrebă Locke.

– Cred că tonul tău aspru o sperie.

– N-am făcut decât să încerc a împiedica pe oricine să te deranjeze.

Ea suspină profund și își îndreptă trupul.

– Cred că ai reușit. Voi încerca să beau niște ceai.

Ea se întoarse la pat, se urcă în el și luă ceașca de porțelan de pe tavă. El se sprijini din nou de stâlpul patului și o privi cum sufla încetișor pentru a răci ceaiul. Trupul lui reacționă de parcă ar fi suflat asupra lui. Având în vedere momentul, era un ticălos desăvârșit.

– Cât timp te vei simți rău?

– E dificil de spus. Greața n-ar trebui să dureze mult, nu cred. Mă simt mai bine deja. S-ar putea să revină mâine și timp de mai multe zile. Bănuiesc că trupul mi se obișnuiește cu noua viață.

Dumnezeule! Viață. O viață pe care o creaseră împreună. Deși știa că scopul absurdului aranjament dintre ei fusese obținerea unui moștenitor, Locke niciodată nu se gândise cu adevărat la responsabilitatea pe care o presupunea un copil.

– Nu pari foarte fericit de perspectiva de a avea un copil, rosti ea încet, înainte de a sorbi din ceai, privirea ei nedesprinzându-se de el.

– Pare ridicol să spun asta, dar nu prea m-am gândit la tine însărcinată. Nu sunt nefericit.

Ea clipi cu cochetărie.

– Vai, dar asta mă face să mă simt mult mai bine.

– Portia... Ce putea să zică? Nu se așteptase ca sămânța lui să rodească atât de repede, cu toate că, dacă era să fie sincer, niciodată nu-și testase fertilitatea. Înainte de ea, folosise mereu un prezervativ când făcea sex cu o femeie. ... sunt încântat de perspectiva de a avea un moștenitor...

– S-ar putea să fie fată.

El fu surprins de plăcerea pe care o simți la gândul că era posibil să fie o fată. Una cu părul ei roșu aprins și cu ochii de culoarea whisky-ului. Una care avea să ajungă fată bătrână pentru că el nu avea să lase nici un bărbat să se apropie la mai puțin de un metru de ea.

– Mi-ar plăcea.

Ochii ei îi cercetară chipul, apoi ea puse ceașca pe tavă.

– Serios?

– Serios! Își drese glasul și încercă să găsească o modalitate de a o convinge că nu ar fi fost dezamăgit de acea eventualitate. Aș fi la fel de mulțumit ca atunci când ar fi băiat. Atâta vreme cât copilul va fi sănătos, iar tu... – „vei supraviețui" fură cuvintele care îi trecură prin

minte, dar își dădu seama că îngrijorarea pe care o simțea în privința ei estompa bucuria pe care ar fi trebuit s-o simtă în clipa aceea – ... iar tu nu vei avea parte de o naștere chinuitoare.

– Te gândești la mama ta, rosti ea cu blândețe.

De ce ea părea să-l cunoască mult mai bine decât o cunoștea el pe ea?

– Sunt puternică și sănătoasă, îi asigură ea, dar cuvintele ei nu-l liniștiră deloc pentru că, din câte știa, și mama lui fusese puternică și sănătoasă. Nu voi muri.

El se desprinse de stâlp, se ridică, se aplecă spre ea și își lipi buzele de ale ei.

– Sper să-ți respecți această promisiune.

Apoi ieși din cameră înainte de a spune ceva prea sentimental, ceva care să regrete. Nu avea de gând să-și dăruiască inima acelei femei. Nu avea de gând să țină la ea mai mult decât era practic. Însă își dorea să scape de acea presimțire rea care amenința să alunge orice rază de soare din viața lui.

Reacția marchizului fu exact ceea ce și-ar fi dorit oricare femeie. Era extaziat. Portia era sigură că, dacă hainele i-ar fi fost la fel de bine croite pe trup cum erau ale lui Locksley, nasturii de la vestă i-ar fi sărit când, în seara aceea, după cină, în salonul de muzică, Locke anunță că ea era însărcinată.

Fu surprinsă că toți păstraseră secretul, dar se gândi că doriseră ca Marsden să aibă parte de un moment minunat.

– Bravo! exclamă el ridicându-și paharul cu scotch. Știam că nu-ți va lua mult, draga mea.

Ea remarcase schimbările de ceva vreme – faptul că era lipsită de energie după-amiază, că îi era puțin greață dimineață –, dar nu spusese nimănui pentru că i se păruse mult prea devreme să anunțe că un copil se forma în pântecul ei. Nici chiar în clipa aceea nu era împăcată cu anunțul, dar Minerva și Julia îi forțaseră mâna.

Dar cel mai mult fusese surprinsă de reacția lui Locksley. Era evident că moartea mamei lui îl afectase mai mult decât crezuse ea, fără îndoială mai mult decât credea oricine. În acea dimineață, îi simțise îngrijorarea la aflarea veștii, ceea ce îi temperase entuziasmul pe care probabil că îl simțise când aflase că urma să aibă un moștenitor. Totuși, ea își dorea sincer să fie fată. O fetiță drăgălașă, pe care să o poată copleși cu dragostea care ei îi fusese refuzată.

– Vom avea un moștenitor înainte de sfârșitul anului, rosti Marsden zâmbind larg.

– S-ar putea să fie fată, îi spuse ea.

– S-ar putea. Se bătu cu două degete în piept. Dar simt aici că va fi băiat.

– Dar, tată, indiferent ce va fi, vei fi încântat de copil, zise Locksley.

– Desigur. Desigur.

Îi făcu Portiei tainic cu ochiul, de parcă el nu avea nici o îndoială că avea să dea naștere unui băiat.

– Să cânt ceva la pian? întrebă ea sperând să devieze discuția de la subiectul sarcinii ei.

– Ar trebui să te odihnești în seara asta, rosti Locksley.

– Nu este ca și cum aș fi bolnavă. Mă simt foarte bine acum. Și nu intenționez să zac în următoarele... câte luni or fi rămas.

Fruntea lui se încruntă.

– Aș zice că opt.

– Uneori, copiii se nasc mai devreme. Și eu m-am născut înainte de termen. Cu câteva săptămâni chiar. Toți frații mei s-au născut mai devreme.

– La fel și Locke, spuse Marsden.

Atenția soțului ei se îndreptă spre tatăl lui.

– Serios?

Marsden încuviință din cap studiind restul de scotch din pahar de parcă și-ar fi dorit să nu fi vorbit.

– Cu două săptămâni, cred. Sau poate că doctorul a calculat greșit. Nu este ca și cum ar fi o știință exactă. Nu poți decât să bănuiești când a avut loc cu adevărat concepția.

– Apropo de doctori, dorim să aducem unul nou în sat, zise Locksley.

– Dar Findley este aici dintotdeauna.

– Era aici și când m-am născut, nu-i așa?

– Da.

– Atunci, vrem altul.

Cu tristețe în ochi, Marsden își studie fiul.

– N-a avut cum s-o salveze pe mama ta.

El se ridică brusc din fotoliu și se îndreptă spre măsuța cu sticle. Dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, ea ar fi crezut că era agitat, îngrijorat din pricina sănătății ei.

– Era normal să spună asta, nu-i așa? Sau poate că ne vom duce la Londra când se va apropia sorocul Portiei.

Ea nu dorea să se apropie de Londra.

– Copilul trebuie să se nască aici, în această casă.

– Are dreptate, rosti Marsden. O să găsim un alt doctor.

Locksley își umplu paharul și reveni la fotoliul lui, dar fără a părea mulțumit.

– Bine. Voi da un anunț în *Times*.

– Bine. Și anunță și căsătoria voastră dacă tot faci asta.

Stomacul Portiei se strânse când auzi asta, dar nu putea obiecta fără să trezească suspiciuni. În plus, realist gândind, căsătoria ei cu Locksley nu putea rămâne secretă pentru totdeauna. Cel mai bine era să se afle odată, iar tot ce putea face era să spere că avea să fie bine.

– Știu că ai motive să fii îngrijorat, spuse Edward încet, dar și Julia, și Minerva au născut, și amândouă au supraviețuit.

– Iar doctorii știu mult mai multe acum, nu-i așa? adăugă Julia. Îndrăznesc să afirm că medicina în general a evoluat enorm.

– Nemaivorbind de faptul că Portia a mai născut, și nu au apărut complicații, rosti marchizul.

Privirile musafirilor aterizară pe ea aproape cu o bufnitură audibilă.

– Ai avut un copil? întrebă Minerva, în voce deslușindu-i-se limpede tristețea și durerea.

– Un băiețel, care a murit. Clătină din cap. Totuși, starea mea actuală ar trebui să fie motiv de bucurie și de sărbătoare, nu de melancolie. Cred că *voi* cânta.

Înainte ca vreunul dintre ei să apuce a obiecta, se ridică, se apropie repede de pian, se așeză și apăsă o clapă, o notă joasă. Apoi începu o melodie mai ușoară, cu un ritm alert, îngăduind muzicii s-o învăluie și s-o pătrundă, calmându-i neliniștea. Nu voia să se gândească la faptul că era posibil să nu-și vadă copilul crescând. Contele avea dreptate. Femeile supraviețuiau mereu. Nu avea de gând să-și petreacă următoarele câteva luni făcându-și griji. Totul avea să fie bine. Trebuia. Având în vedere tot ce făcuse, trebuia.

La prima geană de lumină a zorilor care intră pe ferestre, Locke își privi soția dormind. În mod normal, ar fi trezit-o încet, cu sărutări pe umărul gol și înghionteli delicate, dar, în acea dimineață, nu avu inima să-i tulbure somnul. Nu voia să riște a-i răscoli stomacul.

În noaptea acea, o avusese de trei ori înainte ca ea să se cufunde mulțumită în somn. Însă el rămase mult timp treaz, privind în întuneric, ascultându-i respirația ritmică, inhalându-i parfumul de iasomie. Își crea amintiri oricât de nesemnificative, de parcă ea ar fi putut să-i fie luată. Era ridicol că era atât de îngrijorat din pricina ei când existau chestiuni cu adevărat importante – să se asigure că urmașul lui moștenea un domeniu demn de el și un venit cu care să-l poată întreține.

Într-o singură zi, totul se schimbase, totul părea mai presant. Trebuia să petreacă mai mult timp în mine, era necesar ca oamenii să muncească cu mai multă perseverență. Era mai imperativ decât niciodată să găsească rapid un zăcământ bogat. Avea să-și dubleze eforturile, să prelungească programul de lucru. Însă când se gândi să muncească mai mult timp, vreme în care nu avea să fie cu Portia, ceva se răscula în el. Dorea să aibă mai multă vreme cu ea, mai multe ore, mai multe zile, mai multe luni.

De ce naiba sămânța lui încolțise atât de repede?

Pleoapele ei fluturară și se deschiseră, iar pe buze îi apăru un zâmbet slab.

– Ți-ai pierdut interesul față de mine fiindcă sunt însărcinată?

El adora vocea ei când se trezea – asprită de somn, răgușită de nefolosire. Țipetele ei de plăcere erau mai erotice, ceea ce îl excita și mai tare.

– Noaptea trecută, ar fi trebuit să te convingi că nu-i așa.

– Atunci, de ce nu m-ai trezit?

Privirea lui se îndreptă spre stomacul ei, iar el se întrebă când avea să înceapă a i se rotunji, când se va uita la ea și va vedea dovada că copilul lui crește în ea.

– După ziua de ieri, nu am știut cum te vei simți.

Ea își trecu degetele prin părul lui, atrăgându-i din nou atenția spre ochii ei.

– Mi se face greață abia mai târziu.

– Totuși, nu avem prea mult timp pentru că oaspeții noștri pleacă în curând. Probabil că ar trebui...

Ea se ridică în șezut, iar cearșaful îi alunecă până la talie, lăsându-i expuși sânii minunați. Apăsându-i umărul, îl sili să se întindă la loc, apoi își puse un picior peste șoldurile lui. Se aplecă și îi ciuguli buzele.

– Nu sunt fragilă.

Apetitul ei era la fel de insațiabil ca al lui. Nu cunoscuse niciodată pe cineva ca ea. Și nu-i putea rezista.

Trei ore mai târziu, după ce făcuseră dragoste alene și luaseră relaxați micul dejun, se aflau împreună cu tatăl lui pe aleea din fața casei.

– Veți veni la Londra după ce începe sezonul? întrebă Ashe.

– Nu sunt sigur, îi spuse Locke.

Depindea de cum mergeau lucrurile cu minele. În clipa aceea, trebuiau să fie principala lui preocupare... împreună cu soția lui. După cum demonstrase mai devreme, nu avea de gând să renunțe nici măcar la o clipă pe care o putea petrece cu ea.

– Trimite-mi vorbă dacă veniți. Minerva i-ar putea netezi calea Portiei.

El era destul de sigur că Portia își putea netezi și singură calea, dar aprecie oferta.

– Te voi anunța.

Gentlemenii își strânseră mâinile, iar doamnele se îmbrățișară. Apoi, stând între Portia și tatăl lui, privi cum trăsurile în care se aflau prietenii lui din copilărie și familiile lor dispărură în depărtare.

– E plăcut să vezi că o duc atât de bine, rosti tatăl lui. Sunt fericiți. Asta contează cel mai mult. Și au moștenitori. Îl bătu pe Locke pe umăr. În curând, vei avea și tu.

O luă din loc, dar nu spre casă, ci către locul unde marchiza fusese înmormântată. Locke nu se îndoi că avea să-și petreacă o vreme vorbind cu piatra de mormânt a mamei lui.

– Va fi dezamăgit dacă e fată, spuse Portia încet.

– Mă îndoiesc, o asigură el. Nu ai văzut câtă atenție i-a acordat lui Allie?

Ea își ridică privirea spre el.

– Tu ai fi dezamăgit?

Atâta vreme cât ea nu murea, el avea să fie mulțumit.

– De ce aș fi dezamăgit când asta ar însemna că va trebui să ne străduim și mai tare?

Ea zâmbi, iar îmbujorarea îi cuprinse obrajii.

– Te duci la mină?

– Cum te simți?

Ea păru surprinsă de întrebare. El remarcase că, la micul dejun, ea doar ciugulise dintr-o felie de pâine prăjită și își băuse ceaiul.

– Greața apare și dispare, dar cred că o să mă întind puțin.

– Pot rămâne...

– Nu. Nu are rost, nu mă poți ajuta cu nimic. Nu sunt bolnavă, Locksley. Toate astea vor trece.

El era sfâșiat între dorința de a trece mai repede și dorința de a dura o veșnicie. Minele reprezentau o distragere bine-venită.

Capitolul 19

Luna mai sosi cu o vreme mai caldă decât în mod obișnuit. Portia nu suporta gândul de a intra pentru a face curat în camere când soarele îi încălzea fața. Îngenunche și inhală adânc – iubea mirosul pământului proaspăt săpat. Cu excepția unei scurte pauze la prânz, își petrecuse ziua muncind pentru a readuce grădina la viață. Data viitoare când urma să aibă oaspeți, dorea să-i poată invita la ceai pe terasă. Devreme în dimineața aceea, după ce Locksley plecase la mină, se dusese în sat, îi vizitase pe cei care aveau grădini și le ceruse butași din plantele ei favorite. Nu mai beneficiase niciodată de o asemenea generozitate din partea unor străini și rămase cu impresia că fusese acceptată de săteni ca și cum aparținea cu adevărat acelui loc. Iar când se întorsese acasă, îi pusese pe servitori la treabă.

Lacheii și rândașii făceau mari progrese cu tăiatul mărăcinilor și al buruienilor. Servitoarele smulgeau vegetația nedorită. Marchizul – Dumnezeu să-l binecuvânteze! – întorcea pământul cu o lopată, creând o potecă îngustă de-a lungul terasei. Ea îl urma în genunchi, folosind o săpăligă pentru a pregăti locul fiecărui butaș și punându-l cu grijă în noua sa casă, iar apoi acoperind cu grijă rădăcinile. Spera că aveau să supraviețuiască.

– Cum de te pricepi la grădinărit? întrebă Marsden luând o pauză de la săpat și sprijinindu-se cu un cot pe coada lopeții.

– Am învățat de la mama. Nu părea cu adevărat fericită decât în grădină. Uneori, mă lăsa s-o ajut când planta sau tăia uscăturile.

– Și Linnie a mea iubea florile.

Cu toate că purta o pălărie de paie cu bor lat, Portia își ridică mâna pentru a-și feri ochii de soare când își ridică privirea spre el.

– Din câte mi-ai povestit despre ea, nu mă mir. Îmi imaginez că această grădină a fost superbă cândva.

El se lăsă pe vine lângă ea.

– Da, era. N-ar fi trebuit s-o las în paragină. Linnie va fi mulțumită că readuci grădina la viață. Dar trebuie să angajăm un grădinar. Suprafața grădinii e foarte mare. Nu te putem lăsa pe tine să faci toată treaba, iar servitorii vor începe să bombăne în legătură cu munca asta dacă îi pui să facă prea multă.

– Poate că vom angaja pe cineva după ce florile încep să înflorească.

– Nu este nevoie să așteptăm. Nu e ca și cum nu ne-am permite acest lucru.

Ea nu fu foarte sigură că era adevărat. Locke o asigurase că nu erau cerșetori, dar asta nu însemna că nu aveau să fie dacă nu cheltuiau cu chibzuință. Trecuseră câteva săptămâni de când aflase adevărul, de când îl privea întorcându-se seara cu umerii încovoiați de descurajare. Baia părea mereu să-l învioreze, iar când venea la ea nu se mai vedea nici o dovadă a grijilor lui.

– Voi discuta despre asta cu Locksley, spuse ea sperând să-l abată de la subiectul finanțelor.

– Îmi place că voi doi discutați despre ce trebuie făcut. Eu și Linnie decideam totul împreună. Era partenera mea în toate. Făcea...

Deodată clopotele începură să răsune.

– Dumnezeule! murmură Marsden ridicându-se cu o viteză care o uimi pe Portia.

– Ce este? întrebă ea.

Servitoarele își ridicară fustele și o luară la goană spre casă, iar servitorii, încă ținând lopețile în mâini, le urmară îndeaproape. Portia începu să tremure și se ridică.

– Ce este?

– John, pregătește o trăsură! îi strigă Marsden vizitiului.

Portia atinse brațul marchizului și întrebă din nou, cu mai multă fermitate:

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– A avut loc un accident în mină.

Ajungând la mină cu trăsura mânată de marchiz, Portia constată că teama ei cea mai mare devenise realitate – Locke era unul dintre cei rămași captivi după ce un tavan se prăbușise.

Marchizul se năpustise în lupta cu pământul, intrase în mină pentru a fi de ajutor, ceea ce o îngrozi, dar înțelese nevoia lui de a fi de ajutor. Ea nu putu face altceva decât să le ofere apă minerilor care ieșeau, ca să se odihnească puțin în vreme ce alții le luau locul. Pășea de colo-colo, pe lângă celelalte femei, își frângea mâinile, iar ori de câte ori îi apărea în vreun colțișor al minții cumplitul gând al unui deznodământ fatal, se străduia din răsputeri să-l alunge.

Locksley călătorise prin toată lumea și, fără îndoială, fusese în situații mult mai primejdioase, dar scăpase nevătămat. Avea să-i supraviețuiască și acesteia.

– Nu vă faceți griji, milady, spuse Cullie, care se afla alături de ea. Minerii n-ar mai săpa în tunel dacă n-ar mai exista nici o speranță.

– S-ar putea prăbuși din nou, îngropându-i pe toți.

– Da, dar nu trebuie să gândim așa, iar eu nu v-am văzut niciodată privind partea întunecată a lucrurilor. Vreți să intru, ca să aflu ce progrese s-au mai făcut?

Ea clătină din cap.

– Nu e nevoie să mai riște și alții. În plus, cei care ies cu siguranță ne vor da vești, dacă sunt vești de dat.

– Sunt foarte stoici, nu vor să dea speranțe sau să le zdrobească pe cele care există, așa că își păstrează gândurile pentru ei. Dar pot să-i trag de limbă...

– Nu lasă-i să se concentreze asupra a ceea ce au de făcut.

– Dar această așteptare mă înnebunește din ce în ce mai rău.

Portia râse ușurel.

– Și pe mine.

– Nu ar trebui să fiți aici, milady, nu în starea în care sunteți.

– Nu fac altceva decât să fiu aproape. Acasă, aș umbla de colo-colo până aș face potecă în covor.

Și și-ar fi făcut și mai multe griji. Nu știa de ce avea impresia că prezența ei acolo putea să modifice cumva deznodământul. Poate că acela era motivul pentru care Locksley lucra în mină. Îi era mult mai ușor să fie prezent și să se implice decât să aștepte la distanță vestea unui succes.

Agitația stârnită la gura tunelului îi atrase atenția. Un grup de bărbați plini de noroi și murdărie, abia recognoscibili, ieșiră împleticindu-se. Totuși, ea îl recunoscu pe unul dintre ei după lățimea

umerilor, după atitudine. O fi dat el la lopată alături de mineri, dar fiecare por al trupului său își tipa originea aristocrată.

Înainte de a se gândi, porni în goană spre el. El se răsuci, iar acei ochi verzi poposiră asupra ei. Apoi el zâmbi, iar zâmbetul îi fu foarte alb și strălucitor pe chipul plin de noroi. Întinse brațele, iar ea se repezi la pieptul lui. El o prinse și o roti.

– Trăiești! Ești teafăr!

– Am găsit staniu, Portia. Am găsit alt filon!

Gura lui o acoperi pe a ei, înfometată și lacomă, pătimașă și plină de viață. Mirosea a pământ reavăn și negru.

După ce el se retrase, ea își trecu mâinile prin părul lui și privi praful risipindu-se în vânt.

– Am crezut că a fost un accident.

– A fost, dar am găsit filonul chiar înainte să se prăbușească tavanul. Acum, știm că este acolo. Știm unde să-l găsim.

– Nu este primejdios?

– O să consolidăm mai bine tunelul.

Apoi o sărută din nou.

Locke se cufundă în apa fierbinte. Crezuse că va muri acolo, în bezna de nepătruns, alături de alți cinci mineri. Și nu putuse să se gândească decât la Portia. Gândul la ea îi dăduse puterea să se deplaseze prin întuneric până găsise peretele de moloz, energia de a-i încuraja pe ceilalți să sape alături de el pentru a ieși de-acolo.

Niciodată, nu-i trecuse prin minte să accepte moartea cu brațele încrucișate, dar fusese pentru prima dată când știuse că avea să lupte cu toate forțele pentru a supraviețui.

Auzind ușa deschizându-se, privi peste umăr. N-ar fi trebuit să fie atât de bucuros că o vedea, dar naiba să-l ia dacă nu era.

– M-am gândit că ți-ar prinde bine o băutură, spuse ea și îi întinse un pahar plin cu un lichid de culoarea ambrei.

– Chiar că mi-ar prinde bine.

Înghiți o gură zdravănă și se bucură de arsura din plămâni.

Ea îngenunche lângă el, luă un prosopel, îl scufundă în apă și îl săpuni.

– Ai de gând să mă speli? întrebă el.

Ea îi zâmbi cu cochetărie.

– Da, așa m-am gândit. Ți-a fost frică?

– Am fost îngrozit.

Ochii ei se lărgiră, iar el nu-și dori decât să se cufunde în ei.

– Chiar ți-a fost?

El suspină neștiind cum să-i explice.

– Nu. Ca să fiu sincer, nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că nu vom ieși. Era doar o chestiune de timp.

– Eu aș fi fost groaznic de speriată.

– N-ai fi fost. Își trecu degetul de-a lungul chipului ei. I-ai fi încurajat pe ceilalți, i-ai fi pus să sape alături de tine pentru a ieși de-acolo.

– Îmi acorzi prea mult credit.

Începu să-i frece pieptul cu prosopelul.

– Vreau să te duc la Londra.

Mâna ei încremeni lângă inima lui, iar el se întrebă dacă i-o auzea bătând.

– De ce?

– Ca să te introduc în înalta societate.

– Nu este necesar.

– Ești soția mea. Cu siguranță, înțelegi că vom merge la Londra în timpul sezonului.

– Tu n-ai mai fost de ani întregi.

– Exact acesta este motivul pentru care trebuie să mergem. Pentru a ne ocupa locul la care avem dreptul în societate, mai ales că urmează să avem un copil.

Ea începu să-i frece umerii și gâtul.

– Nu putem aștepta până la anul?

Majoritatea femeilor adorau Londra și sezonul monden. El nu înțelegea reținerea ei.

– Dar anul ăsta ce-are?

– Nu cunosc bine eticheta. Trebuie s-o învăț.

– Sunt sigur că o cunoști suficient de bine pentru a te descurca.

– Tu ai mult mai multă încredere în mine decât am eu.

Întinzându-se, el îi sărută colțul gurii.

– Acum, scoate-ți hainele și vino în cadă alături de mine.

Capitolul 20

O lună mai târziu, în vreme ce trăsura intra în Londra, Portia se străduia să-și ascundă neliniștea. Răsuflări lungi, lente și profunde caracterizaseră întreaga călătorie. Precum și o mantra prin care își

impunea să se relaxeze. Era foarte improbabil ca drumurile ei să se încrucișeze cu ale lui Montie, ca el să descopere că ea se întorsese. Iar dacă da, era posibil ca, după atâtea luni, să nu-i pese. Fără îndoială, uitase de ea, își găsise pe altcineva.

Nu fusese niciodată genul care să rămână singur și nimic nu-i plăcea mai mult decât compania unei femei. Pentru a nu se lipsi de plăceri, probabil că o înlocuise pe Portia foarte ușor și rapid. Era foarte sigură de acest lucru pentru că nu-și mai făcea iluzii în privința a ce însemnase ea pentru el – nu fusese nimic special. Adevărul era că Locke o făcuse să se simtă mai specială decât o făcuse Montie vreodată.

– Unde ai locuit?

La auzul întrebării, își îndreptă atenția spre soțul ei, care ședea vizavi de ea. Vorbiseră foarte puțin în timpul călătoriei, ceea ce îi convenise pentru că folosise acel timp pentru a se pregăti psihic pentru ce o aștepta în oraș.

– Poftim?

– Cât ai stat la Londra, unde ai locuit?

– N-am spus niciodată că am locuit în Londra.

– Dar ai venit de la Londra.

Ea uitase cât de prudentă fusese când se cunoscuseră, cântărindu-și fiecare cuvânt, temându-se să nu dezvăluie prea mult. I se părea greșit să revină la vechiul obicei.

– Da, dar n-am locuit efectiv în Londra. Am stat într-o casă de la periferie. O casă închiriată. Contractul a expirat chiar înainte să mă mut la Havisham.

– Ai vrea să trecem pe-acolo?

– Nu am nici o dorință să revăd acele locuri.

Să riște a fi văzută de cineva care s-o știe sau s-o recunoască.

– N-ai păstrat nimic din acea casă?

– Nu. Nu păstrase nimic pentru că nimic nu-i aparținuse. Totul a rămas în trecut, Locksley, și prefer să stea acolo. Nu e nimic de câștigat scormonind lucrurile sau vorbind despre prostia mea de a-mi lua un bărbat pe care nu l-a preocupat soarta mea în cazul morții lui.

El suspină și privi pe geam.

– După atâta vreme, Portia, cred că ar trebui să-mi spui Locke.

– Asta ar presupune o intimitate care nu există între noi.

Privirea lui se îndreptă spre ea.

– Ai în pântec un copil de la mine. Un cuplu nu poate fi mai intim de-atât.

Ea își încrucișă mâinile pe burta care se rotunjea. Noul medic care se mutase în sat speculase pe baza mărimii că era posibil să aibă gemeni.

– Om fi intimi fizic, dar nu și afectiv. Cred că amândoi suntem de acord în privința asta.

Dacă i-ar fi spus Locke, s-ar fi simțit mai apropiată de el, iar ea făcea tot posibilul să-și protejeze inima.

– Oamenilor li se va părea ciudat, rosti el.

– Când ți-a păsat ție ce cred oamenii?

El rânji.

– Asta-i ceva ce ai citit în ziarele de scandal?

Ea îi zâmbi.

– Sunt foarte sigură că da. Vom întâlni mulți oameni?

– Bănuiesc că da. După ce se va afla că suntem în oraș, sigur vom primi tot felul de invitații. Oamenii vor fi nerăbdători să-mi cunoască soția.

Sigur că vor fi. Toată lumea avea o curiozitate perversă în privința „zurbagiilor", iar faptul că Locksley nu fusese la Londra de o bună bucată de vreme îi făcea și mai curioși în legătură cu el.

– În mod cert, ne vor întreba cum ne-am cunoscut. Ce vom spune?

– Că tata ne-a făcut cunoștință, iar eu n-am putut rezista tentației de a mă însura cu tine.

Ea râse.

– Inteligent. Nu e întru totul o minciună.

– Nu este deloc o minciună. M-ai atras din clipa în care am deschis ușa.

Și el o atrăsese pe ea. În vreme ce magazinele londoneze defilau pe lângă geamul trăsurii, ea se gândi că sigur ar fi trebuit să plece înapoi cu trăsura poștei. Dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi întors la Londra. Marsden n-ar fi adus-o acolo. Ar fi rămas în siguranță la Havisham.

– Și cum aș fi putut rezista farmecului încăpățânării tale de a face totul așa cum vrei? întrebă el.

Cât de repede trecuseră patru luni! Dacă ar fi știut atunci cât de mult va ajunge să țină la el, nu s-ar fi măritat cu Locksley. Cu toate că stomacul i se strângea ori de câte ori se gândea că era la Londra, voia să-l facă mândru de ea, bucuros că o are alături. Dar se ruga

ca venirea în oraș să nu-i dea ocazia să afle adevărul, să nu ajungă s-o disprețuiască cu fiecare fibră a ființei lui.

Aflarea adevărului l-ar distruge și pe el, și fragila legătură dintre ei. Ar distruge-o și pe ea pentru că făcuse ceva de neimaginat. Se îndrăgostise de el.

Când trăsura trecu de porți și porni pe o alee care descria un cerc în fața unei reședințe mari, Portia își dădu seama că trecuse pe lângă acea casă când venise prima dată la Londra. Făcuse un tur al celor mai frumoase zone pentru că se așteptase să locuiască în una dintre ele la scurt timp după sosirea în oraș. Ce fetișcană proastă fusese! Și cât de ciudat era că speranțele ei se împliniseră, doar că nu în modul și la vremea când se așteptase.

Peluza era frumos îngrijită, iar flori colorate mărgineau aleea cu pietriș străjuită de ulmi. Casa era înaltă și mare, dar fără turnurile și turnulețele care caracterizau reședința Havisham.

– Pare bine întreținută, spuse ea.

– Mai bine decât este Havisham. De obicei, nu deschid toate camerele când sunt aici, dar nu au fost lăsate în paragină. Vei vedea că sunt puțini servitori, doar câți sunt necesari pentru a îngriji casa fie că sunt aici, fie că nu. Desigur, poți să angajezi și alții.

– O să ne descurcăm cu câți sunt.

– Portia...

Ea îi adresă o privire semnificativă, întrerupându-l.

– Sunt suficienți servitori. Nu văd de ce am deschide totul dacă nu vom da petreceri.

– S-ar putea să dăm.

Ea avu impresia că stomacul i se răscoală, însă fusese doar trăsura, care se oprise clătinându-se.

– Ce fel de petreceri?

– Vom decide mai târziu, dar, de dragul copilului, trebuie să ne asigurăm că vei fi acceptată de toată Londra.

Portia avu impresia că lumea se învârtea cu ea necontenit.

– Mi se pare puțin cam prea devreme să ne preocupe ce trebuie să facem de dragul copilului.

Ironia era că acele cuvinte nu-i scăpaseră pur și simplu, ci exprimau ceva care o preocupase constant din clipa în care aflase că era însărcinată.

– Nu este niciodată prea devreme să faci ce trebuie.

Avea dreptate, desigur. Alungă copleșitoarele gânduri care o bombardau. Câștigase aprecierea prietenilor lui. Ce mai contau alți câteva sute?

Ușa se deschise și un lacheu, pe care nu-l recunoscu, îi oferi mâna în vreme ce îi spuse lui Locksley:

– Bun venit acasă, milord.

O ajută să coboare. Locke coborî și îi oferi brațul. Ea își puse degetele pe mușchii fermi și fu recunoscătoare pentru asta, știind că se va baza pe ei în zilele și nopțile care aveau să urmeze. Oh, ar fi trebuit să-și dea seama că, dacă se mărita cu un bărbat tânăr, asta însemna să se întoarcă la Londra și să frecventeze înalta societate.

– La un moment dat, te voi prezenta și reginei, spuse el pe un ton natural.

Ea se opri, stomacul răscolindu-i-se cum nu i se mai întâmplase de câteva săptămâni.

– De ce?

El o studie de parcă ea își desfăcuse aripile și era pe punctul de a-și lua zborul.

– Pentru că ești vicontesă.

– Sunt o femeie de rând.

– Prin naștere, dar prin căsătorie, ai devenit o lady. Doamna mea.

Pentru cât timp? Cât timp avea să fie doamna lui dacă totul era dezvăluit. Se măritase cu el pentru protecția pe care i-o putea oferi. Nu trebuia să i-o ofere efectiv. Avea nevoie doar să se poată folosi de numele lui ca amenințare, pentru a se asigura că nimeni nu avea să-i facă rău. El avea dreptate. Era o lady acum. Nu putea fi amenințată de parcă nu însemna nimic. Iar dacă avea să-i facă o impresie favorabilă reginei – ei bine, acel gen de alianță îi putea servi de minune. Dând din cap cu gândurile în altă parte, spuse:

– Voi avea nevoie de o rochie nouă.

El rânji – acel rânjet larg pe care i-l adresa ori de câte ori credea că o învinsese, cel care, uneori, o făcea să-și dorească să cedeze doar pentru a-l vedea apărând.

– Înlocuiește-o pe cea albastră dacă tot te ocupi de asta.

Era o frivolitate, dar ea nu avu inima să obiecteze când se gândi ce plăcere avea să-i facă. Și era o dorință atât de simplă! Existau momente când era surprinsă că îl putea mulțumi atât de ușor.

El o conduse pe trepte și dincolo de o ușă pe care un alt lacheu o ținea deschisă. Când intră în casă, constată că nu avea nimic comun cu Havisham. Mirosea a trandafiri și a crini, buchete frumoase fiind aranjate în vaze aflate în mărețul hol. De fiecare parte se aflau încăperi cu ușile deschise, cu draperiile trase la o parte pentru ca lumina soarelui să se poată revărsa prin geamurile curate. Se îndoia că ar găsi vreo pânză de păianjen sau vreun păianjen în acea casă. Mai departe în față, scări late urcau spre etaj.

Un bărbat impunător se apropie și își înclină capul.

– Bun venit acasă, milord!

Locksley puse o palmă pe mâna ei care se odihnea pe brațul lui.

– Lady Locksley, dă-mi voie să ți-l prezint pe Burns.

– Mă bucur să te cunosc, rosti el.

– Plăcerea este a noastră, milady. Am adunat tot personalul.

În timp ce ea trecu prin fața unui șir format din două duzini de oameni, fiecare o salută cu o plecăciune sau cu o înclinare a capului și cu un respectuos „bun venit". Nici unul dintre ei nu avea să i se opună dacă îi cerea cheile casei.

De îndată ce o salută pe ultima servitoare – spălătoreasa de vase –, lacheii intrară aducând cuferele lor. Cullie îi urmă, ochii mărindu-i-se când văzu interiorul casei. După ce Portia i-o prezentă lui Burns, care îi ceru unui servitor să-i arate lui Cullie dormitoarele pentru a putea despacheta cuferele stăpânei sale, Locksley o conduse pe Portia într-un tur al casei.

Mobila din camerele nefolosite era acoperită cu cearșafuri albe, însă nu se simțea miros de nefolosire sau de praf și mucegai. Cu foarte puțin efort, doar îndepărtând cearșafurile, încăperile puteau fi gata să primească oaspeți.

Când ajunseră în bibliotecă, ea nu fu deloc surprinsă că mobila nu era acoperită, că pe un bufet de lângă o fereastră erau flori proaspete, iar rafturile erau pline cu cărți. Și nu fu surprinsă nici când soțul ei se îndepărtă de ea, ducându-se la o măsuță pe care se aflau diverse sticle de cristal.

În timp ce el turnă scotch, ea se apropie de un geam care dădea spre o grădină superbă.

– Crezi că grădinarul mă va lăsa să iau niște butași pentru Havisham?

– Grădinarul te va lăsa să faci orice poftești. Locksley se sprijini cu umărul de o vitrină, se uită afară și bău o gură de scotch.

– Ce părere ai de casa asta?

– Nu e prea sărăcăcioasă.

El chicoti încetișor, iar ochii îi străluceau când întâlni privirea ei.

– N-aș fi surprins să descopăr că ai studiat-o înainte de a răspunde la anunțul tatălui meu.

Ar fi fost înțelept s-o facă, dar ei nu-i păsase de nici o casă din Londra. Nu o interesase decât să plece din oraș cât mai repede și mai discret posibil. Totuși, suspiciunile lui o făcură să simtă o greutate în piept. După atâta vreme, de ce el încă credea că pe ea o interesau bogăția, puterea și prestigiul? Avea să-i vadă vreodată caracterul așa cum era cu adevărat? Cu toate că, având în vedere trecutul ei, nu avea de ce să se laude.

– Ca să fiu foarte sinceră, am avut impresia că tatăl tău nu venea niciodată la Londra, așa încât am presupus că nu are o casă aici.

El își ridică paharul, astfel încât razele soarelui să poată trece prin el.

– Corect. N-a mai venit la Londra de la moartea mamei.

– Atunci, asta este casa ta?

– Nu, este a lui. Desigur, eu o voi moșteni, dar, fiindcă el nu vine niciodată aici, nu s-a interzis niciodată ca lucrurile să fie lăsate așa cum erau.

Ea privi spre șemineu. Ceasul nu merge, dar ora se potrivește cu cea de la Havisham.

– Nu tata le-a oprit pe cele de-aici. Eu am făcut-o. M-au înnebunit în prima noapte petrecută aici.

– Așa că le-ai oprit – își îngustă ochii, concentrându-și privirea asupra limbilor ceasului – la două și un sfert. Presupun că dimineață.

– M-am năpustit ca un nebun prin toată casa asta afurisită, strigând la servitori să se scoale și să oprească acel ticăit infernal. Jur că îl auzeam și în colțurile cele mai îndepărtate ale casei, cu toate că rațiunea îmi spunea că era imposibil.

– După ce te obișnuiești cu sunetul, nici nu-l mai auzi. Eu sesizez mai degrabă absența ceasurilor decât prezența lor. Și presupun că nici asta nu are sens.

– Poate că datorită prezenței tale n-o să le mai aud atât de tare.

Își îndreptă din nou atenția spre grădină și mai bău o gură de scotch.

Ar fi putut să locuiască acolo, bucurându-se de grădina frumoasă, de mirosurile proaspete și de camerele pregătite într-o clipită. În schimb, alesese să locuiască la Havisham pentru că tatăl lui și minele aveau nevoie de el.

– Îți place Londra? întrebă ea.

– N-am ajuns niciodată să o cunosc foarte bine. Când veneam, nu stăteam mult. Spre deosebire de Havisham, este supărător de zgomotoasă și aglomerată.

Ea zâmbi.

– Așa este. Dar mie mi-au plăcut mereu zarva și agitația.

– Și totuși, ai luat decizia de a te mărita cu un bărbat care avea să te țină departe de toate astea.

– Am descoperit că alte aspecte ale orașului nu erau deloc pe gustul meu.

Ea își dorea din tot sufletul ca ei să nu fi venit în oraș, ca el să nu o privească direct, ca privirea lui să nu înceapă a o cerceta încet, din cap până în picioare și înapoi, de parcă ar fi căutat fațetele defectuoase ale existenței ei. În cele din urmă, ochii lui se îngustară.

– Ai fugit de ceva.

– De sărăcie, răspunse ea răsucindu-se repede spre mijlocul camerei.

– Probabil că ar trebui să văd ce face Cullie, să mă asigur că...

– A fost mai mult de-atât, spuse el încet. Ești suficient de frumoasă, suficient de deșteaptă și suficient de ingenioasă pentru a-l convinge pe oricare bărbat cu stare să se însoare cu tine dacă ai fi decis că îl vrei. Ai fi putut să rămâi în Londra.

– Asta ar fi presupus muncă și efort. Să răspund la anunțul tatălui tău a fost cea mai simplă soluție.

– Tu nu ești genul care să aleagă calea cea mai simplă. De asemenea, bănuiesc că nu a fost deloc simplu să te hotărăști a te mărita cu un bărbat în vârstă despre care se zvonea că era nebun.

Ea se întoarse din nou spre el. Era bine să nege sau, și mai bine, să-și lipească trupul de al lui și să-i distragă atenția de la raționamentul pe care îl făcea. Dar grija de a-și ține pavăza ridicată permanent o obosise cumplit.

– Nu toate amintirile de-aici sunt plăcute. Chiar și acum, mă străduiesc să nu mă gândesc la motivele pentru care am plecat.

El lăsă paharul, se apropie de ea și îi cuprinse chipul în palme. Mâini care știau să mânuiască un târnăcop și o lopată. Mâini care știau să mângâie pentru a provoca plăcere.

– De ce ai plecat, Portia? De ce ai venit la Havisham?

Era bine să-i spună, să nu riște ca el să afle ca urmare a unor cuvinte accidentale sau scăpate din neatenție. Dar ajunsese atât de departe, făcuse atâtea eforturi pentru a lăsa totul în urmă.

– Ne-am înțeles să lăsăm trecutul în trecut.

– Nu cred că te-au interesat puterea, banii și prestigiul. Te-am văzut stând în genunchi și făcând curat. Nu te copleșești singură cu cadouri și haine. Nu faci caz de poziția pe care o ai. Vorbești cu oamenii de parcă ți-ar fi egali. Nu te entuziasmează nimic din ce ai dobândit măritându-te cu un nobil. Atunci, de ce ai făcut-o?

– Pentru a fi în siguranță. Ți-am spus asta.

– Dar de ce ai vrut să te măriți cu unul bătrân?

– Era mai practic. Serios, Locksley, nu știu de ce discutăm despre asta.

– Vreau să te înțeleg, Portia.

– Nu este nimic de înțeles.

Ea se gândi să se desprindă de el, să se retragă, dar el o ținea cu fermitate – nu atât cu mâinile, cât cu ochii.

– Când m-am însurat cu tine, nu mă interesa decât să te cunosc în pat. Acum, spre consternarea mea, vreau să știu totul despre tine.

„Nu, nu vrei. Nu cu adevărat."

În cele din urmă, el îi dădu drumul și se îndepărtă. Ea își încleștă pumnii pentru a se împiedica să întindă mâna după el, să-i ceară scuze, să-l implore s-o ierte.

– M-am gândit să mergem la club în seara asta, spuse el așezându-se pe colțul biroului. Dar nu este tocmai locul unde aș vrea să-mi introduc soția în societate.

Dacă se gândea să o ia cu el, probabil că se referea la Dragonii Îngemănați, un exclusivist club pentru femei și bărbați. Ea nu fusese niciodată înăuntru, dar îl văzuse o dată pe dinafară. Montie nu o scosese niciodată în lume, dar Portia știa că el frecventa acel club. Și nu dorea deloc să dea peste el acolo.

– Sunt de acord că un tripou nu va face cea mai bună impresie. Ar trebui să te duci fără mine.

– Să te las singură în prima seară petrecută la Londra nu pare deloc cavalerește.

– Ca să fiu foarte sinceră, sunt obosită din cauza călătoriei și mă gândeam să mă retrag mai devreme. Apropiindu-se de el, își trecu mâinile peste pieptul lui, peste umerii lui. Nu vrei să mă dezbraci înainte de a pleca?

El rânji și o trase la pieptul lui.

– Aș fi încântat s-o fac, dar știi că nu m-aș limita la asta.

Ea îi ciuguli jucăușă bărbia.

– Contez pe asta.

Lui Locke îi făcuse întotdeauna plăcere să-și petreacă timpul la Dragonii Îngemănați, mai ales după ce proprietarul, Drake Darling, permisese accesul femeilor. Clubul avea un salon pentru jocuri de noroc, o sală de bal, un salon de luat masa, un salon pentru bărbați și femei, precum și câteva încăperi destinate doar bărbaților sau doar femeilor. Așa că puteai socializa cu sexul frumos dacă aveai chef sau puteai opta pentru o companie mai puțin incitantă. El se decise pentru o companie mai puțin incitantă. În plus, alese și o activitate mai puțin incitantă – se instală în salonul gentlemenilor și savură un pahar cu scotch. Ar fi putut să facă același lucru și în biblioteca lui.

Încercase să joace cărți, dar se plictisise repede. În general, îi făcea plăcere să-și încerce abilitățile împotriva talentului altora, dar se pomeni dorindu-și întruna ca Portia să-i fi fost alături. Având în vedere calitatea ei de a nu lăsa să se vadă nimic din ce gândea, bănuia că ar fi avut parte de câștiguri frumoase.

Exact faptul că ea se pricepea atât de bine să ascundă ce gândea îl făcea să creadă că era ceva în neregulă la Londra. Simțise tensiunea intensificându-se în ea pe măsură ce se apropiaseră de oraș. Fusese atât de limpede, încât nu s-ar fi mirat dacă ea ar fi sărit deodată din trăsură și ar fi luat-o înnebunită la goană înapoi spre Havisham.

Londra o neliniștea. Pentru că soțul ei murise acolo? Pentru că îi frânsese inima? Nu putu să nu se gândească la faptul că era mai mult de-atât. Femeia care venise cu îndrăzneală la Havisham, care nu dăduse înapoi când i se propusese un alt soț nu era genul care să devină anxioasă, dar totuși...

– Bună seara, Locksley.

Locke își ridică privirea spre bărbatul zvelt care îi curmase șirul gândurilor. Se considerase întotdeauna prea frumos și prea fermecător pentru binele lui. Femeile aveau tendința să se înghesuie în jurul

lui de parcă avea răspunsul la toate întrebările pe care și le puseseră vreodată.

– Beaumont.

– Te superi dacă mă așez lângă tine?

Cu doar doi ani mai în vârstă și câțiva centimetri mai scund decât Locke, contele de Beaumont moștenise titlul cu câteva luni înainte de a ajunge la majorat. Drumurile lor se încrucișaseră din când în când, mai ales acolo, la Dragoni. Erau mai degrabă cunoștințe decât prieteni, dar nu era exclus să-i ofere o conversație interesantă, care l-ar fi împiedicat pe Locke să se întoarcă acasă la numai două ore după ce plecase. Nu dorea ca Portia să creadă că nu putea sta departe de ea.

– Deloc.

Beaumont flutură două degete spre un lacheu care trecea pe-acolo, apoi se așeză în fotoliul din fața lui Locke. Avea trăsături adolescentine, de parcă făcuse rost de un elixir care îl împiedica să îmbătrânească.

– Am înțeles că trebuie să te felicit pentru căsătorie, îi spuse el lui Locke în vreme ce un lacheu puse un pahar cu whisky pe măsuță. Beaumont își ridică paharul. Îți doresc numai bine!

Locke își ridică propriul pahar.

– Mulțumesc.

Înghițitura de scotch nu-l satisfăcu la fel de mult ca în cazul în care Portia ar fi fost lângă el. Se părea că orice îi făcea mai multă plăcere când ea era cu el.

– Încerc să-mi amintesc numele ei. A apărut în ziar. Ăăăăă... Peony?

– Portia.

– Neobișnuit nume.

– Este o femeie neobișnuită.

– Abia aștept s-o cunosc. Se uită în jur de parcă s-ar fi așteptat s-o vadă în salonul rezervat exclusiv gentlemenilor. Ai adus-o cu tine, în seara asta?

– Nu, a rămas acasă pentru a se odihni. Călătoria a obosit-o.

– Este de înțeles. E drum lung de la Havisham. Cu toate că nimeni în afară de Ashe și Edward nu fusese în vizită la Havisham, cei mai mulți erau familiarizați cu reședința măcar ca să poată răspândi povești cum că era bântuit. Cum ai cunoscut-o?

Prin intermediul tatălui meu.

Ochii căprui ai lui Beaumont se lărgiră.

– Trăiam cu impresia că el nu părăsește niciodată domeniul.

– Faptul că trăiește în recluziune nu înseamnă că s-a izolat de lume. Are relații cu oamenii.

Beaumont chicoti încetișor.

– Fără îndoială. Tata vorbea mereu cu drag de el, regreta că nu mai vine la Londra și că nu ne mai vizitează domeniul cu ocazia balului anual pe care mama îl organiza cu mare plăcere.

Locke fusese la două dintre baluri. Petrecerile contesei de Beaumont erau legendare. Însă, după moartea ei, încetaseră. Totul se schimbase după moartea stăpânei casei. Ca burlac, Beaumont cu siguranță nu avea să organizeze petreceri nici pe domeniu, nici în casa din Londra.

– Dar tu ce mai faci, Beaumont? S-ar zice că ar trebui să te însori cât mai curând.

Dumnezeule mare, ar fi putut spune ceva mai așezat și mai bătrânesc? Se simți antic. Altădată, fusese încântat să joace jocuri de noroc, să bea și să flirteze cu femei, dar, în clipa aceea, nu-și dorea nimic mai mult decât să fie acasă, în fața unui foc domol, ascultând-o pe Portia încântându-l cu povestea a ce făcuse în ziua respectivă. Nu conta cât de banale și neinteresante fuseseră aventurile ei, lui tot îi făcea plăcere să asculte, să vadă cum i se luminau ochii când îi spunea ce progrese se făcuseră cu refacerea unei camere.

– Am pus ochii pe două doamne, ca să fiu sigur. Probabil că, până la finele sezonului, mă voi hotărî pentru una dintre ele, ca s-o fac și pe asta. La fel ca tine, am nevoie de un moștenitor.

Să se hotărască pentru una dintre ele? Părea cumplit și teribil de nedrept față de fată, dar totuși nu făcuse Locke același lucru când se decisese s-o ia pe Portia de soție? O considerase perfectă, se hotărâse pentru ea fiindcă crezuse că nu ar putea s-o iubească niciodată. Dumnezeule, ea ar fi meritat ceva mai bun!

Se ridică repede.

– Pleci undeva? întrebă Beaumont.

– Îmi cer scuze pentru plecarea bruscă, dar există o chestiune care necesită atenția mea.

Nu era o chestiune, ci o lady, una care părea periculos de aproape de a intra în posesia cheii inimii lui – indiferent cât de mult dorea el să nu fie așa.

*

După ce Locksley plecă lăsând-o satisfăcută, Portia nu reuși să adoarmă, așa că o sună pe Cullie și se îmbrăcă pentru cină, cu toate că nu prea îi plăcea să mănânce singură. Simțindu-se ca o nălucă, străbătu coridoarele, încercând să cunoască mai bine casa. Diferența dintre acea reședință și Havisham Hall era frapantă. Nici măcar o singură ușă nu era încuiată. Nu avea nevoie de chei pentru a intra nicăieri. În fiecare cameră, chiar și în cele nefolosite, se aflau flori. Dar acestea nu reușiră să înlocuiască ceea ce își dorea cu adevărat – companie.

La naiba, îi era dor de Locksley! Ceva din atmosfera serii o făcea să se simtă singură și abandonată, o făcea să se întrebe dacă era bine că se afla acolo – nu în Londra, ci cu el.

Cât locuise la Londra, avusese atât de multe visuri de iubire. Crezuse că le alungase, dar acestea se străduiau din răsputeri să revină. Iubirea copilului ei avea să fie suficientă pentru a o susține, sau cel puțin asta spera, deoarece constata că tânjea după iubirea unui bărbat.

Se îndreptă spre dormitorul ei – al ei și numai al ei. Al lui Locksley era alături, separat de o ușă. Ei nu-i plăcea asta, nu-i plăcea deloc. Ce proastă fusese în prima zi de se simțise disperată că nu avea o cameră a ei! Se îndoia că va putea să doarmă fără brațele lui în jurul ei. Poate că pur și simplu avea să citească până îl auzea întorcându-se, iar apoi se va strecura în patul lui și îl va seduce.

O sună pe Cullie și se simți recunoscătoare să scape de hainele strâmte. Foarte curând, va trebui să renunțe la corset și probabil că era bine s-o viziteze pe croitoreasă cât erau în oraș, ca să comande niște rochii care să-i vină mai bine. Se părea că totul la ea se schimba. Până și pantofii începeau s-o strângă.

– Mai doriți ceva, milady? întrebă Cullie după ce termină de pieptănat și împletit părul Portiei.

– Nu. Ne vedem mâine-dimineață.

– Este grozav că suntem la Londra.

Portia nu-i împărtășea entuziasmul. Își dorea să se afle altundeva.

– Mâine-dimineață, după ce mă ajuți să mă îmbrac, poți să-ți iei liber restul zilei și să te duci să explorezi.

– Adevărat?

– O să-ți dau niște bani de cheltuială, pe care îi voi cere lordului.

Cullie zâmbi încântată.

– Mulțumesc, milady.

– Să-l rogi pe unul dintre lachei să te însoțească. Sunt destui oameni de soi rău în oraș și ar fi bine să-i eviți.

– Da, așa voi face. Îi făcu o plecăciune rapidă. Noapte bună, milady.

Zâmbind, Portia clătină din cap și se îndreptă spre fereastră. Nu știa dacă avea să le convingă vreodată pe noile servitoare de la Havisham că nu trebuiau să-i facă plecăciuni tot timpul. Privind pe geam, văzu ceața formându-se și felinarele strălucind fantomatice prin ea. Se cuprinse în brațe și și le masă cu palmele, încercând să scape de presentimentul rău care îi dădea târcoale.

Când dădu să plece de la geam, zări o trăsură venind pe alee. Soțul ei sări jos înainte ca aceasta să se oprească de tot. Spaima o cuprinse pe Portia. Ceva era în neregulă, era sigură de asta. Descoperise cumva adevărul? Sau primise vreo veste cumplită de la Havisham?

Dădu fuga în coridor și ajunsese la jumătatea scărilor când el apăru brusc pe palier.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

Pașii lui lungi parcurseră într-o clipită distanța dintre ei.

– Am descoperit că nu-mi place să mă duc undeva fără tine.

Bucuria stârnită de cuvintele lui o izbi exact când el o ridică în brațe. Râzând, ea își petrecu brațele pe după gâtul lui.

– Fără tine, m-am simțit atât de singură aici!

– Singurătate. O duse în cameră și o lăsă jos lângă pat. Înainte să te cunosc, nici nu știam ce înseamnă cuvântul ăsta.

– Totuși, sigur erau oameni la club care să-ți țină companie.

– Oameni plictisitori, care vorbeau despre noile metode din agricultură ori despre flagelul reprezentat de parveniți, despre fascinația lor față de moștenitoarele americane și despre turneul de tenis de la Wimbledon.

– Eu n-am jucat tenis niciodată.

El o săruta pe gât în timp ce îi descheia nasturii cămășii de noapte.

– O să te învăț, dar deocamdată am alt sport în minte, unul la care excelezi.

Căldura îi învălui trupul la auzul acelui compliment. Știa că se potriveau foarte bine în pat, dar îi plăcea să primească confirmarea că el era încântat de ea. Bumbacul moale alunecă pe pielea ei și căzu pe dușumea.

Apoi el își atacă hainele de parcă erau un dușman care trebuia învins. Ea îi dădu mâinile la o parte.

– Va trebui să angajăm un valet doar pentru a-ți menține hainele în bună stare. Mi-am petrecut o jumătate de zi cosându-ți nasturii la loc.

– Pune o servitoare să facă asta.

– Îmi place s-o fac eu.

Când el era în subteran, o făcea să se simtă aproape de el. Făcea ce își promisese că nu avea să mai facă niciodată – se îndrăgostea de cineva, de el, deși știa că avea puterea s-o distrugă.

După ce hainele lui formară o grămadă dezordonată, el o puse pe pat și i se alătură, aplecându-se spre ea, uitându-se la ea, susținându-i privirea de parcă o vedea pentru prima dată. Se sprijini în coate și îi mângâie obrajii cu încheieturile degetelor, apoi puse stăpânire pe gura ei.

Ea era a lui!

Fu cât pe ce să rostească cu voce tare cuvintele care i se reverberau în suflet. Îi aparținea la fel cum norii aparțineau cerului, frunzele, copacilor, minereurile, pământului, făceau parte integrantă unul din celălalt, formau un întreg. Nu era genul înclinat spre poezie, dar își dori să fi avut talentul de a-i scrie niște versuri. Își dorea să o fi cunoscut la un bal, să o fi curtat așa cum se cuvenea, cu flori, cu plimbări pe jos și călare în parc. Dar gesturile romantice îi erau la fel de străine ca și iubirea.

Nu-și dorise niciodată complicații sentimentale, dar nu putea nega că ea avea capacitatea de a-l face să și le dorească.

Își desprinse gura de a ei și o mângâie cu buzele sub bărbie, făcând-o să scoată un geamăt slab. Se aprindea atât de ușor! O iubea pentru asta. De la bun început, nu făcuse pe inaccesibila în dormitor. Îl întâmpinase cu plăcere în brațele ei, îi răspunsese la mângâieri, i se dăruise.

Era posibil să iubești anumite lucruri la o persoană, dar să n-o iubești pe acea persoană?

Erau atât de multe lucruri la ea care îi făceau plăcere! Felul cum râdea. Felul în care mocneau ochii ei când o săruta. Felul în care mirosea după baie. Parfumul pe care îl avea după ce el o satisfăcea.

Cuprinzându-i bustul în palme, se trase în jos până când putu să-i ia în gură sfârcul unui sân. Cu un scâncet imperios, ea își ridică

șoldurile, apăsându-și feminitatea pe abdomenul lui. El nu fusese niciodată genul care să se laude cu cuceririle sale sau care să le catalogheze pe femeile cu care avusese de-a face. Accepta că fiecare era diferită, nu mai bună sau mai rea, ci doar diferită, iar diferențele îi făcuseră întotdeauna plăcere.

Cu ea, s-ar fi putut culca o viață întreagă fără să se plictisească. Însă în seara aceea, nu dorea să se culce cu ea, voia să facă dragoste cu ea. Dorea să-i sărute fiecare centimetru pătrat, să-i mângâie fiecare linie și arcuire, să-i guste fiecare părticică. Dorea ca parfumul ei încins de pasiune să-i umple plămânii. Dorea ca țipetele ei să-i umple urechile.

Dorea un nou început, dorea s-o exploreze ca și cum era o descoperire nouă.

Trecându-și limba de pe un sfârc al unui sân pe al celuilalt, își dădu seama că coapsele ei erau lipite de șoldurile lui de parcă ea se temea să nu-și ia zborul dacă nu se ținea bine.

– Ești atât de frumoasă! rosti el cu glas răgușit, trăgându-se mai jos și sărutând-o delicat de-a lungul fiecărei coaste.

– Mă faci să mă simt frumoasă.

El își dorea să-i ofere cât mai multe daruri – darul atingerii, darul plăcerii, darul unui orgasm zguduitor. Dorea ca ea să se prăbușească în brațele lui, dorea s-o țină strâns până când ea avea să-și revină. Pentru ea, își dorea să fi fost romantic, să fi cunoscut frumoasa artă a curtării.

Dar el nu plănuise să curteze vreo femeie, nu plănuise decât să fie practic în privința alegerii soției. În acea primă zi, crezuse că era practic în privința ei. Văzuse o femeie pe care n-ar fi putut s-o iubească.

Abia în clipa aceea, își dădea seama că nu o văzuse deloc. Fusese orb.

Ceva era în mod categoric diferit în seara aceea. Nu știa sigur ce anume. Nevoia era mai intensă, mai profundă. El o sărută și o linse până la degetele picioarelor, foarte încet, foarte provocator, aproape ca și cum o venera, ca și cum era o zeiță care merita adorația lui.

El urcă înapoi pe trupul ei, zăbovind pe coapse, tachinând-o cu promisiunea că nu avea să se oprească acolo, că nu intenționa să se oprească până când ea nu urma să se zvârcolească și să implore.

– Nu mă chinui!

El o linse, o ciuguli.

– Îmi place cât de răgușită îți devine vocea când ajungi în pragul orgasmului.

– Și ce altceva îți mai place?

Gura lui rămase pe coapsa ei, dar își ridică spre ea privirea aprinsă. Ea nu-și dădu seama dacă păruse vreodată mai primejdios și mai atrăgător.

– Îmi place gustul tău.

Apoi o gustă în continuare... locul dulce ca mierea dintre coapse, iar ea nu mai fu în pragul orgasmului, ci se prăbuși în vortexul lui, arcuindu-și spinarea, încleștându-și mâinile în cearșaf, simțind ca și cum fiecare terminație nervoasă i se trezise la viață. El o făcea să simtă lucruri pe care nu le mai simțise niciodată, senzații care doar îi dăduseră târcoale, neconcretizându-se niciodată. El o purta spre culmi despre care ea nu știuse că existau și o făcea să se avânte tot mai sus.

Țipetele ei răsunară când ea își luă zborul. Încă urca atunci când el o pătrunse adânc și ferm. Ea îl cuprinse cu picioarele, își trecu unghiile peste spinarea lui și savură mârâitul lui când el își arcui spatele și penetră tot mai repede și mai tare...

Geamătul lui profund și cutremurarea trupului îi spuseră că și el se avânta. Nu se putu abține. Izbucni într-un râs de bucurie pură, autentică.

Râsul cu care îi răspunse el fu mai puțin puternic, mai domol, când el își lipi fruntea de a ei.

– Să nu ți se urce asta la cap, dar niciodată nu m-am simțit atât de bine cu o femeie.

– Este un adevărat păcat cât de mult îmi place ce facem.

– Nu fi ridicolă! Suntem căsătoriți, ceea ce face ca totul să fie legal, și în cer, și pe pământ.

– Dar facem lucruri atât de păcătoase...

– Mmm. Cu atât mai bine.

El se dădu jos de pe ea, o trase lângă el și își trecu încet degetele de-a lungul brațului ei. Cu capul cuibărit în scobitura umărului lui, ea savură bătăile inimii lui, întrebându-se dacă era posibil ca el să și-o deschidă măcar puțin pentru ea.

Capitolul 21

Portia ar fi trebuit să găsească o scuză pentru a evita venirea la Londra, dar adevărul era că, mai devreme sau mai târziu, tot ar fi trebuit să se întoarcă și să-și înfrunte demonii. Mai devreme era mai bine – într-un fel sau altul, scăpa mai repede de grijă.

Îi ceruse vizitiului s-o ducă la o croitoreasă – la una dintre cele frecventate de doamnele din lumea bună, conform ziarelor de scandal – și să vină s-o ia după patru ore. După ce alese o rochie de bal liliachie și o alta albastră, ieșise și luase o birjă pentru a ajunge în acea parte a Londrei.

Regreta că rochia albastră nu avea să arate exact precum cea de dinainte, dar, după ce i-o descrisese croitoresei, schița făcută de ea nu arătase chiar cum ar fi trebuit. Totuși, Portia nu putea risca să se ducă la Lola, femeia care îi cususe înainte, pentru că nu putea risca să fie recunoscută de cineva, care să ducă vestea că se întorsese, iar adevărul despre trecutul ei să iasă la lumină. Printre clientele Lolei nu se numărau doamne din înalta societate, dar printre cele pentru care cosea se numărau câteva care țineau companie unor aristocrați.

Ceea ce ridica întrebarea: Ce naiba căuta ea plimbându-se încet prin vechiul ei cartier, trecând prin fața casei în care locuise? Nu putea zăbovi, nu putea să stea într-un colț și să privească sperând că o va zări pe noua locatară. Dar credea că, dacă trecea pe-acolo, ar putea să-și dea seama dacă cineva locuia acolo, dacă Montie avea pe altcineva. Dacă da, era foarte posibil să nu-i pese dacă o zărea. Era posibil s-o ignore. Mândria lui l-ar sili să facă asta.

Era atât de afurisit de mândru! La fel ca tatăl ei. Până să-l cunoască pe Locke, crezuse că toți bărbații erau așa. I-ar fi fost mult mai ușor dacă nu ajungea să țină la el. Deși știuse că nu era bine să se mărite cu el, fusese atât de nesuferit când se cunoscuseră, încât ea își spusese că merita ce căpăta. O femeie a păcatului, care cândva îi aparținuse altuia.

Dar acum...

Dumnezeule mare, și-ar fi dat sufletul Satanei și ar fi petrecut bucuroasă o eternitate arzând în iad dacă ar fi putut să se întoarcă în timp, să ia contractul pe care el i-l aruncase în poală și să fi plecat din casa aceea, din viața lui. Nu se așteptase ca el să-și dorească

să apară în public – la Londra, printre nobili – cu ea alături. Crezuse prostește că avea s-o țină doar în dormitor, așa cum făcuse Montie. Că urma s-o țină sechestrată la Havisham Hall. Că avea să fie micul lui secret murdar.

Apropiindu-se de casa în care locuise doi ani, amintirile o asaltară. Bucuria, fericirea, tristețea, inima frântă. Se maturizase acolo, în prezența unui bărbat mult mai brutal decât tatăl ei. Tatăl ei îi lovise carnea. Montie îi rănise inima tânără și vulnerabilă.

Crezuse că îi va rămâne zdrobită pentru totdeauna, dar cumva își revenise și se îndrăgostea din nou.

Ușa casei alăturate celei în care locuise se deschise. Portia încremeni, neîndrăznind nici măcar să respire în timp ce o privi pe tânăra care ieși. Sophie. Portia nu-i cunoștea numele de familie. În acea parte a Londrei, pe acea stradă anume, femeile nu-și spuneau numele de familie.

Portia se întoarse înainte să poată fi zărită și porni în cealaltă direcție. Gestul o făcu să se simtă rușinată. Băuse ceaiul cu Sophie în numeroase ocazii. Se prefăcuseră a fi doamne de mare clasă sorbindu-și cu delicatețe ceaiul Darjeeling și discutând despre lucruri indecente, pe care doamnele adevărate nu le-ar fi pomenit niciodată. Datorită lui Sophie – care avea reputația de a fi incredibil de pricepută când venea vorba de satisfacerea bărbaților –, Portia învățase tot ce era necesar pentru a-i face plăcere unui bărbat, cum să se prefacă sfioasă, cum să-i păstreze interesul față de ea. Totuși, privind retrospectiv, trebuia să admită că învățase mult mai multe de la Locksley, că dorise să facă plăcere mult mai mult decât dorise vreodată să-i facă lui Montie. Era ciudată calea pe care o străbătuse pentru a ajunge unde era în prezent. Ajutorul lui Sophie fusese esențial pentru a putea evada, iar acum, Portia fugea de singura persoană pe care o putuse numi prietenă după ce aflase că familia ei refuzase să știe de ea.

Iar acum, ea refuza să știe de acea persoană, deoarece se temea că avea să fie judecată din nou, se temea că persoana în care avusese încredere ar putea s-o trădeze. Totuși, era mai puternică de-atât, mai bună de-atât. Se opri brusc și se întoarse.

Dar Sophie nu se mai vedea. Detestă ușurarea care o cuprinse. Era în siguranță, secretul ei era în siguranță. Deocamdată.

Dori să aștepte pentru a vedea dacă nu ieșea cineva din fosta ei casă, dar curiozitatea, posibila liniștire nu meritau riscul. În plus,

chiar dacă Montie avea pe altcineva, asta nu garanta că avea s-o lase în pace.

– Îmi place noua ta rochie albastră.

Şezând pe scaun la masa de toaletă, unde îşi punea mănuşile, Portia se uită la soţul ei, care stătea în pragul uşii dintre cele două dormitoare. Îmbrăcat în ţinută de seară, care includea un frac şi o vestă negre, o cămaşă de un alb imaculat şi o cravată de un gri-deschis, era, fără îndoială, cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse ea vreodată.

– Nu este exact precum cea de dinainte, spuse întrebându-se cum de era posibil ca, după atâtea luni, el să-i mai taie răsuflarea.

– Seamănă suficient de bine. Păcat că cealaltă croitoreasă şi-a închis atelierul.

Era o mică minciună pe care ea i-o zisese pentru a explica de ce se ducea la o altă croitoreasă.

– Îmi place cea pe care am găsit-o.

– Bine. Se apropie cu paşi lenţi, leneşi.

– Şi e păcat şi că trebuie să porţi mănuşi.

– Este un eveniment formal. O lady cuviincioasă poartă mănuşi la un eveniment formal.

Parcă pentru a-şi demonstra spusele, îşi trase mai bine mănuşile deasupra coatelor.

Se aflau la Londra de ceva mai mult de o săptămână, dar nu participaseră la nici un eveniment social pentru că el nu-l considerase pe nici unul suficient de important ca să-şi prezinte soţia. Însă balul din seara aceea – găzduit de ducele şi ducesa de Lovingdon – avea cu certitudine oaspeţi de seamă pentru că ei erau unul dintre cele mai îndrăgite cupluri din toată Londra. Datorită ziarelor de scandal, Portia ştia totul despre ei. La eveniment avea să fie o îmbulzeală nebună. Deşi probabil că avea să fie prezentată tuturor persoanelor importante, era foarte posibil să îi poată evita pe cei cu care nu dorea să se întâlnească. Se ridică.

– Mă duc să-mi iau pelerina.

Când dădu să facă un pas şi să se răsucească, el îşi puse o mână pe umărul ei gol.

– Aşteaptă!

El încă nu-şi pusese mănuşile, iar căldura mâinii lui o făcu să se topească puţin. Cum va putea ea să facă faţă acelei seri fără a dezvălui cât de mult îl dorea ori de câte ori o atingea?

– Chiar trebuie să mergem? întrebă ea uitându-se la el cu privirea cea mai ademenitoare și punându-și palma înmănușată pe pieptul lui, parțial pe vestă, parțial pe cămașă.

– Să te prezint în societate este unul dintre motivele pentru care am venit la Londra.

– Credeam că am venit pentru că ai niște chestiuni de care trebuie să te ocupi.

– Așa este, iar una dintre ele are legătură cu seara aceasta. De când am sosit, am tot evitat întrebările. La balul Lovingdon, curiozitatea oamenilor va fi satisfăcută.

– Mă tem să nu te fac de râs.

– Dumnezeule mare, Portia, unde este femeia căreia i-am deschis ușa, cea care m-a confundat cu un lacheu?

Acelei femei nu-i păsase de el, nu dorise să-l facă mândru de ea, o interesaseră doar propriile nevoi. Își ridică bărbia.

– Aveam impresia că nu ai fost foarte încântat de mine în acea zi.

El își trecu un deget de-a lungul claviculei ei.

– Totuși, ai izbutit să mă câștigi, nu-i așa?

Inima ei zvâcni și palpită. Oricât de mult tânjea după dragostea lui, nu se putea gândi la nimic mai rău decât s-o obțină.

– Poftim, este un mic dar pentru a celebra seara!

Coborându-și privirea, ea văzu cutia de catifea neagră pe care el i-o întindea. De unde apăruse? Evident, dintr-un buzunar al hainei. Emoțiile ei deja erau puternice, iar nervii, încordați la maximum. Un cadou din partea lui nu ar fi făcut decât să-i sporească regretele. Clătină din cap.

– Mi-ai dat destule. O rochie nouă, o masă de toaletă, acordarea pianului...

– Hai să nu ne contrazicem în privința asta!

– Dar este o bijuterie, nu-i așa? Este prea mult, prea personal.

– Ești soția mea.

– Nu pentru că m-ai vrut.

– Dar în seara aceasta te vreau. Cu mâna liberă, îi cuprinse obrazul. În seara asta, vei fi cea mai frumoasă femeie de-acolo, cea mai generoasă, cea mai misterioasă, cea mai inteligentă, cea mai curajoasă. Și singura care nu are nici măcar o bijuterie.

Nodul din stomacul ei dispăru.

– Deci asta înseamnă pentru tine, nu vrei ca soția ta să pară o sărăntoacă.

– Dacă asta te va convinge s-o accepți, să zicem că așa este.

Ceea ce însemna că nu era.

– A fost a mamei tale?

– Nu. Am cumpărat-o săptămâna asta. M-am gândit că nu te-am văzut niciodată purtând bijuterii.

– Port un inel.

– Atunci, poartă și asta. Îi luă mâna și îi strânse palma în jurul cutiei îmbrăcate în catifea.

– Să știi că un om ar trebui să fie întotdeauna recunoscător pentru un cadou.

– Da, însă eu n-am primit niciodată unul care să nu presupună niște obligații.

– Ăsta nu presupune nici o obligație, Portia. Ești soție de lord, așa că ar trebui să porți bijuterii.

Deci era vorba de mândria lui. Știind asta, îi era mai ușor să accepte. Dar când deschise cutia, când văzu frumosul colier de perle și brățara asortată, nu-și putu reprima un oftat de plăcere.

– Îți plac?

I se păru ciudat să deslușească îndoială în vocea lui, să constate că părerea ei conta.

– Sunt perfecte. Simple, dar elegante. Nu mi-am dat seama că ai atât de mult bun-gust.

– M-am însurat...

Se opri, își drese glasul și îi luă cutia din mână.

Ea nu putu decât să presupună că el fusese pe cale să spună că faptul de a se fi însurat cu ea era o dovadă a bunului-gust, dar apoi se răzgândise. De fapt, era o dovadă a prostului gust, fie că își dădea seama de asta, fie că nu. El luă colierul, se duse în spatele ei și i-l prinse la gât.

Privindu-și reflexia din oglindă, ei nu-i veni să creadă în ce măsură micile perle o transformaseră, în orice caz creând iluzia că era o lady. Îi puse brățara pe mână.

Ea îi atinse maxilarul.

– Nu te merit, iar tu, cu siguranță, meriți pe cineva mai bun decât mine.

– Dacă amândoi credem că celălalt merită pe cineva mai bun, atunci nu sunt sigur că nu ne potrivim.

Ea se simți devastată dându-și seama că el credea că ea merita pe cineva mai bun decât el. Tot ce putea face era să se asigure că se va dovedi demnă de el. Atinse cu degetele perlele reci de la gât.

– Faptul că ești soțul meu mă face să fiu cea mai norocoasă femeie din toată Londra.

El își puse mâinile pe umerii ei, își lipi buzele de curbura gâtului ei și îi susținu privirea din oglindă.

– Când ne vom întoarce acasă, voi da jos totul de pe tine, cu excepția perlelor. Iar după ce voi termina cu tine, îți promit că te vei considera cea mai norocoasă femeie din toată Marea Britanie.

Cu toate că un soț avea dreptul să stea lângă soția lui în trăsură, Locke prefera să stea în fața ei pentru că astfel o putea vedea mai bine, o putea studia mai îndeaproape. Din când în când, lumina felinarelor pe lângă care treceau se reflecta în perle. I le cumpărase pentru că dorea s-o copleșească cu cadouri, voia ca ea să aibă tot ce își dorise vreodată.

Era zdrobitor pentru el să-și dea seama cât de mult ajunsese să țină la ea.

Era superbă în albastru. Ori de câte ori se uita la el, avea în privire o văpaie care îi făcea trupul să reacționeze de parcă s-ar fi dezbrăcat la pielea goală. Dar nu numai sexul îl atrăgea la ea. Ci și generozitatea spiritului, stânjeneala cu care acceptase ceva atât de simplu precum perlele acelea.

Erau o extravaganță de la care ar fi fost mai bine să se abțină, dar, în fond, în privința ei, când făcuse el vreodată ceea ce ar fi trebuit? Se însurase cu ea, deși ar fi trebuit să-i dea bani și s-o trimită la plimbare. Nu că ar fi regretat că o luase de soție. Era egala lui și în pat, și în afara lui. Nu conta că era de rând, nu conta că nu știa nimic despre trecutul ei.

Cei care aveau s-o cunoască în seara aceea o să fie captivați. Portia putea face față cu brio. El nu avea nici o îndoială în privința asta.

– Nu mi-a trecut prin minte să te întreb dacă dansezi.

– Am fost la una sau două petreceri câmpenești. Și mă pricep să-mi urmez partenerul.

– N-am băgat de seamă să fii atât de docilă.

– Nu ți-ar plăcea prea mult de mine dacă aș fi docilă.

– Nu, nu mi-ar plăcea.

Îi plăcea că era puternică, că știa ce voia și că făcea tot posibilul să obțină ce voia – chiar dacă asta o adusese la ușa tatălui său.

– Ești prieten cu ducele și ducesa de Lovingdon? îl întrebă ea.

– Îi cunosc relativ bine. O să-ți placă de ei, iar lor o să le placă de tine. Am ales balul lor pentru că ducesa este deosebit de amabilă când vine vorba de a introduce pe cineva în societate. Nici unul dintre ei nu are vreo prejudecată împotriva oamenilor de rând, pentru că multe dintre rudele lor apropiate nu fac parte din nobilime prin naștere.

– Nu cred că aristocrația mai este ce a fost cândva.

– Mă tem că ai dreptate. Presupun că nu are rost să-ți atrag atenția că nu vreau să discuți despre activitatea mea în subteran.

– Munca nu este un motiv de rușine.

– Nu mi-e rușine... Totuși, poate că îi era. Nu le zisese lui Ashe și lui Edward că începuse să sape alături de mineri. Pur și simplu, aș prefera ca treburile mele să rămână private.

– Să știi că eu sunt mândră de tine. Sunt mândră să-ți fiu soție.

Se uită repede pe geam, de parcă dezvăluise prea mult.

El fu recunoscător că ea era absorbită de peisajul de-afară, astfel că nu văzu șocul și ușurarea care, fără îndoială, apăruseră pe chipul lui. De obicei, se pricepea foarte bine să-și păstreze gândurile și sentimentele pentru sine, dar ea mereu reușea cumva să-l facă să și le dezvăluie.

– Este nevoie de mult curaj pentru a face ce trebuie făcut atunci când nu-ți stă în fire. Ea se uită la el. Știu că, dacă ai avea de ales, ai prefera să nu lucrezi în mină.

– Toți gentlemenii preferă o viață ușoară.

– Numai că tu n-ai avut niciodată o viață ușoară, nu chiar. Nu se poate să-ți fi fost ușor să crești fără mamă. Iar apoi, toate călătoriile pe care le-ai făcut... Te-ai dus în expediții care te-au solicitat la limită. Te-ai întors acasă pentru a avea grijă de tatăl tău, de domeniu. Nimic din toate astea nu este ușor. Am ajuns să te admir, Locksley. Îmi doresc să...

Vocea ei se stinse, iar privirea i se îndreptă din nou spre fereastră.

– Ce îți dorești? întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Portia?

– Îmi doresc să ne fi cunoscut în alte circumstanțe.

În alte circumstanțe, în clipa în care ar fi dedus că este o femeie pe care ar fi putut ajunge s-o placă și s-o admire, s-ar fi îndepărtat de ea pentru a-și proteja inima și sănătatea mintală.

– Există alte circumstanțe în care ne-am fi putut cunoaște?

Un râs trist și fals răsună în trăsură.

– Nici una tocmai ideală, sunt sigură.

Trăsura încetini și se opri. Ea se aplecă pe fereastră.

– Se pare că am ajuns. Se vede un lung șir de trăsuri.

– Cozile astea se mișcă repede în general. N-ar trebui să dureze mult până vom ajunge în față.

Portia încuviință din cap, suspină îndelung, își atinse perlele cu degetele și se simți sfâșiată între dorința ca totul să se termine mai repede și speranța că balul se va termina până la sosirea lor. Dar Locksley avusese dreptate. Trăsura se opri în fața casei mai devreme decât se așteptase ea. Un lacheu se repezi să-și facă treaba, deschizând ușa și ajutând-o să coboare. După ce ajunse pe alee, văzu că lacheii se ocupau de mai multe trăsuri simultan, ca să facă repede loc pentru următorul grup.

Erau atât de mulți oameni îmbrăcați în ținute superbe, care urcau treptele late ce duceau spre ușa deschisă!

– Încearcă să nu caști gura, spuse Locksley oferindu-i brațul.

– Este o reședință incredibil de mare!

– E doar o casă.

– Asta-i ca și cum ai spune că regina este doar o femeie.

– Pentru Albert, probabil că asta este.

– Se zice că domnește după cum îi dictează inima. Crezi că el poate uita că ea conduce un imperiu?

– Aș spune că iubirea ar impune asta, dar nu este un domeniu la care să mă pricep.

Intrară în hol, iar Portia fu frapată nu doar de măreția lui, ci și de sentimentul că acela era cu adevărat un cămin. Dragostea locuia acolo.

Fură poftiți în salonul din față, unde lăsară pelerina ei, pălăria și bastonul lui. Apoi urmară coada care se îndrepta spre scări. Locksley îi salută pe cei aflați în apropiere și o prezentă pe Portia, dar ea era prea năucită de tot ce se afla în jur pentru a le reține numele.

Visase cândva la asta, să participe la un asemenea eveniment. Când plecase de la Fairings Cross, crezuse că asta îi rezerva viitorul, doar că alături de alt bărbat, unul care s-o iubească și pe care să-l

iubească. În cele din urmă, visul îi devenise realitate, doar că deloc așa cum se așteptase.

Intrară pe o ușă și ajunseră pe un palier. Un gentleman îi anunța pe oaspeții care aveau să coboare în sala de bal. Oglinzile străluceau, candelabrele scânteiau. Se gândi că sala de bal de la Havisham putea rivaliza cu aceea.

Un cuplu se afla în fața lor. Simți intens prezența lui Locksley când se aplecă și îi atinse urechea cu buzele.

– Și eu sunt la fel de mândru să te am alături de mine în această seară, Portia.

Se simți cuprinsă de recunoștință, cu toate că vina îi tulbura conștiința. Înainte ca ea să apuce a rosti măcar o silabă, el își îndreptă trupul, făcu doi pași și îi dădu invitația majordomului.

– Lordul și Lady Locksley! anunță acesta.

Apoi soțul ei o conduse pe scările care aveau s-o ducă fie în rai, fie în iad.

Capitolul 22

În timpul coborârii interminabilelor scări, Portia nu doar văzu, ci și simți toți ochii ațintindu-se asupra lor, și se temu că avea să recunoască cineva adevărul și să strige:

– E o impostoare, e o mincinoasă, o escroacă!

Dar nu auzi decât murmure estompate și nu văzu decât vreo două sprâncene ridicate de curiozitate. Își îndreptă șira spinării și își ridică bărbia. Își petrecuse o bună parte din viață interpretând un rol. Nu avea nici un motiv să înceteze atunci.

Când ajunseră la baza scării, Locksley o conduse la ducele și ducesa de Lovingdon, care își întâmpinau oaspeții. Erau un cuplu frumos – ducele, la fel de brunet ca soțul ei, iar ducesa, cu un păr având o nuanță roșcată mult mai plăcută decât a ei. Fusese mereu de părere că al ei era prea aprins, prea strident – poate pentru că tatăl ei îl considerase un semn că era posedată de diavol.

– Mă bucur tare mult să vă cunosc, spuse ducesa zâmbindu-i cu amabilitate.

– Sunt onorată, rosti Portia făcând o plecăciune adâncă.

– Unde ai găsit o asemenea comoară, Locksley? întrebă ducele.

– Tata ne-a făcut cunoștință. N-am putut rezista să nu mă însor cu ea.

Portia își reprimă zâmbetul la auzul acelor cuvinte pe care, fără îndoială, el avea să le repete adesea în decursul serii.

– Ce mai face marchizul? întrebă Lovingdon.

– Destul de bine. Nu poate să călătorească, dar e în formă.

– Având în vedere că eu mi-am pierdut tatăl la o vârstă fragedă, te invidiez că încă îl ai pe al tău.

– În general, sunt recunoscător pentru prezența lui, dar uneori face niște trăsnăi cu care aș prefera să nu am de-a face.

Zâmbi cu autoironie, iar când îi făcu apoi cu ochiul, Portia înțelese clar că ea era trăsnaia la care se referea el.

– Trebuie să luăm ceaiul împreună, într-o zi, îi spuse ducesa.

– Abia aștept.

Portia rostise acele cuvinte cu mai multă sinceritate decât ar fi crezut că este posibil. Nu se îndoia că ducesa s-ar dovedi un aliat puternic dacă ar avea vreodată nevoie.

Când Locksley o conduse mai departe, ea se strădui să-și alunge sentimentul de respect amestecat cu teamă și uimire că se afla printre nobili și că era tratată ca una dintre ei. Nu apucară să meargă prea mult că fură înconjurați de o mulțime de oameni. Știuse că soțul ei era îndrăgit în societate, că i se iertau cu ușurință orice păcate, dar pentru ea fu o revelație să vadă cu cât drag era întâmpinat și cât de sincer era adorat – iar acceptarea lui acum o includea și pe ea. Ca și cum o merita pur și simplu pentru că el o luase de soție.

Multitudinea de prezentări fu ametitoare. Dorea să-l facă mândru de ea, dar totul era prea copleșitor în timp ce făcea eforturi să asocieze nume pe care le cunoștea cu fețe care îi erau străine. Și mai erau și cei de care nu auzise niciodată, cupluri în vârstă, despre care probabil că se bârfise în tinerețea lor, dar care, între timp, fuseseră date uitării. Locksley părea să-i cunoască pe toți, se simțea în largul lui în preajma lor. Ea își păstră atitudinea perfectă, făcu plecăciuni când era necesar, își exprimă încântarea că făcea cunoștință cu ei și se grăbea să pună o întrebare înainte de a-i fi ei pusă una – un mic truc învățat de la mama ei. Când cineva avea ceva de ascuns, era întotdeauna mai bine să fie cel care ascultă, nu cel care vorbește.

Oamenii se bucurau întotdeauna să vorbească despre sine, iar interesul arătat de ea îi flata. Interesul mamei ei fusese mereu

prefăcut. Al Portiei nu era. Pentru că aristocrația o atrăsese dintotdeauna. Și dacă era să fie cinstită, tocmai acel interes dusese la decăderea ei. Ciudat era însă că acea decădere o adusese unde își dorise cândva să fie.

– Vă cer iertare, spuse Locksley, dar melodia favorită a lui Lady Locksley tocmai a început, iar eu i-am promis un dans. Vă rog să ne scuzați...

Înainte ca ea să priceapă ce se întâmpla, mâna lui îi cuprinse talia, iar el o conduse expert pe lângă celelalte cupluri, cu un zâmbet superb și cu câte un cuvânt ocazional făcându-le să se dea la o parte din calea lor. Apoi începu s-o rotească pe ringul de dans, iar pentru prima dată de la sosirea acolo, ea simți în cele din urmă că putea să respire.

– Nu cunosc acest cântec, îi mărturisi ea.

– Nu ne-ar fi lăsat niciodată să plecăm dacă le-am fi spus asta. Te-ai descurcat foarte bine.

– Toată lumea te iubește.

– N-aș merge chiar atât de departe. Dar viața mea tragică îi face mai dispuși să-mi tolereze mai multe decât altora.

– Bănuiesc că multe doamne singure sperau să te târască la altar într-o zi. A existat vreuna pe care o plăceai?

Nu-și dădea seama de ce nu se gândise mai devreme să-l întrebe asta, poate pentru că, din ziare, nu păruse prea popular, dar, după ce văzuse cu ochii ei cum stăteau lucrurile, îi era imposibil să ignore acel aspect. Ar fi putut avea pe oricine.

– E puțin cam târziu să întrebi asta.

Jurase el că nu avea să iubească niciodată, dar asta nu însemna că nu-i plăcuse de nimeni. Portia își ridică bărbia.

– Ai dreptate. Totuși, aș îndrăzni să spun că n-ai ținut la ea foarte mult dacă ai fost dispus să renunți atât de ușor și să te însori atât de repede cu mine.

El rânji ironic.

– Încerci să-ți liniștești conștiința?

– N-am de ce să-mi liniștesc conștiința.

– Nici nu cred asta. Și nu. Nu a existat nimeni care să-mi placă atât de mult, încât să-mi doresc să mă însor, iar dacă mi-ar fi plăcut vreo lady, aș fi plecat în direcție opusă.

Pusă față în față cu realitatea lipsei lui de interes față de iubire, ea consideră că era trist.

– Chiar ai fi ales pe cineva de care nu te-ai fi putut îndrăgosti?

El își arcui o sprânceană și o privi semnificativ.

– Pe mine, nu mă pune la socoteală. Nu m-ai ales. Ți-am fost impusă. Pur și simplu, nu-mi pot imagina că ai fi căutat intenționat pe cineva care să te facă nefericit.

– Să mă însor cu o femeie pe care aș fi iubit-o m-ar fi făcut nefericit, fiindcă mi-aș fi făcut griji că aș putea s-o pierd și s-o iau pe urmele tatei în privința nebuniei.

– Nu poți judeca iubirea după ce i s-a întâmplat tatălui tău. Sau poate că poți. Cred că, atâta vreme cât mama ta a trăit, au avut o viață incredibil de fericită.

– Iar după ce a murit, a înnebunit.

– Nu sunt foarte sigură. Îi este dor de ea, își imaginează că ea încă îi este alături. E chiar atât de cumplit?

– Tu ai avut parte de iubire în prima ta căsătorie, dar ai decis să renunți la ea în cazul celei de-a doua. Ceea ce ai dorit tu de la a doua căsătorie nu este foarte diferit de ce mi-am dorit eu de la prima. Pur și simplu, am fost pragmatic și am recunoscut mai devreme decât tine valoarea unei căsnicii lipsite de iubire.

Ultimele acorduri ale cântecului mai pluteau în aer când el se opri.

– Ești gata să înfrunți hoarda din nou?

Ea suspină îndelung.

– Presupun.

– Eu nu sunt.

Muzica începu din nou, iar ea se pomeni din nou în brațele lui, ținută însă mai strâns și mai aproape de acea dată. Își lăsă capul pe spate și râse.

– Îi vei face pe oameni să creadă că ești îndrăgostit nebunește de soția ta, că nu poți suporta ideea de a sta departe de ea.

El nu răspunse, ci doar o studie cu intensitate, ochii lui verzi sfredelindu-i pe ai ei.

– Îți place să dansezi.

– Ador să dansez.

– În seara asta, și alții vor dori să danseze cu tine.

– Îi voi refuza politicos.

El clătină din cap.

– Nu este nevoie s-o faci din pricina mea.

– Nu vei fi gelos?

– Ca să fie gelos, un bărbat ar trebui să-și iubească mult soția, nu crezi?

– Presupun că ai dreptate.

– Iar eu voi dansa cu alte doamne. Doar din politețe, desigur. Fiindcă aranjamentul nostru presupune să arătăm respect unul față de altul, mai ales în public.

Aranjamentul lor. Ea își dorea ca aranjamentul lor să se ducă dracului. Însă acceptase condițiile. Dar bijuteriile primite în dar și mândria cu care o prezentase o făcuseră să creadă că poate începuse s-o iubească. Ce părere ar avea doamnele din Londra dacă ar ști că el era un bărbat fără inimă? Ba nu, avea inimă. Doar că refuza să și-o deschidă pentru a iubi.

– Și eu voi dansa tot din politețe cu altcineva. Își mută puțin mâna care se odihnea pe umărul lui, atât cât să-i poată mângâia maxilarul cu degetul înmănușat. Dar voi păstra ultimul dans pentru tine.

Și știu că, până în clipa în care avea să fie din nou în brațele lui, ea va fi nefericită.

Nu era gelos. Știa că bărbații doreau să danseze cu ea, o încurajase să danseze cu alți parteneri. Așa că acea dorință irațională de a rupe mâinile oricărui bărbat care o lua în brațe nu era gelozie. Nu știa ce era, ci doar că era sumbră și iritantă.

– Poftim, bea asta, îi ordonă Ashe. Arăți de parcă ai fi pe punctul de a omorî pe cineva.

Locke privi paharul în care se afla un lichid de culoarea ambrei și luă o înghițitură zdravănă.

– Unde ai găsit asta?

– În salonul unde se joacă cărți. Cine și-a atras mânia ta?

– Sheridan.

– Ah, văd că dansează cu Portia.

Iar înainte de Sheridan fusese Avendale, despre care toată lumea știa că era îndrăgostit nebunește de soția lui. Nu era nici o primejdie ca el să-și dorească vreo idilă cu Portia, însă, chiar dacă ar fi fost, ea l-ar fi refuzat. De un lucru era absolut convins în privința soției lui – îi era total loială.

– Ați făcut mare vâlvă cu sosirea voastră. Trebuia să te aștepți că bărbații vor dori să danseze cu ea, spuse Ashe.

– Nu e nevoie să se apropie atât de mult și nici să pară atât de fermecați.

– Ea este fermecătoare.

Locke se uită urât la prietenul lui de-o viață. Ashe ridică o mână.

– Pe mine nu m-a fermecat, desigur. Minerva este singura femeie care mă interesează. Dumnezeule mare, dacă n-aș ști mai bine, aș zice că ești gelos, dar asta ar însemna să ții la ea.

– Mă interesează pentru că este soția mea. Filfizonii ăia excitați ar trebui să respecte asta.

Ashe avu tupeul să chicotească încet.

– Când eram burlaci, noi n-o făceam.

– Nu făceam decât să ne implicăm în flirturi nevinovate.

– La fel și ei.

Numai că ce făceau ei nu părea nevinovat. Părea extrem de iritant.

– Vino să joci cărți!

– Nu, o invit la următorul dans.

Și la cel de după aceea. Dumnezeule, ce era în neregulă cu el? Nu făceau decât să danseze – într-o sală aglomerată, în care candelabrele străluceau, iar oglinzile le captau reflexiile. Era imposibil să se întâmple ceva indecent fără ca toată Londra să fie martoră. Ea nu ar accepta un comportament scandalos. Nu l-ar face de râs.

– Cred că ai început să ții la ea, rosti Ashe cu o urmă de veselie în voce.

– Vorbești prea mult.

Cât de lung era cântecul ăla tâmpit. Ar trebui să intervină pur și simplu.

– Crescând alături de tatăl tău, mi-am băgat în cap că iubirea este de evitat. M-am înșelat. Faptul că m-am îndrăgostit de Minerva mi-a îmbogățit viața dincolo de orice imaginație.

– Nu o iubesc pe Portia.

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton sec. Ashe îl bătu pe umăr.

– N-ai decât să te minți singur.

Slavă Domnului, prietenul lui se îndepărtă în cele din urmă, lăsându-l să clocotească în voie. Nu o iubea, nu putea s-o iubească, nu avea s-o iubească. Dar cert era că, în ultima vreme, se simțea liniștit alături de ea. Îi calma sufletul, făcea ca viitorul să pară mai puțin sumbru. Era învăluită în optimism. Se uita la o cameră lăsată în paragină și vedea posibilitățile.

Inima lui era la fel de părăginită ca acele camere – niciodată îngrijită, niciodată vizitată, niciodată deschisă. Ea îl făcea să-și dorească

să riște, îl făcea să-și dorească să-i ofere ceea ce ea merita cu prisosință. Numai că ea era însărcinată cu copilul lui, iar posibilitatea ca ea să moară nu era exclusă. În clipa aceea, era posibil ca el să facă ceva ce avea să regrete, asta dacă nu înnebunea întâi. Ashe avea dreptate. Trebuia să-și distragă cumva atenția. Să joace o mână sau două de cărți. Apoi, când nu va mai simți dorința să omoare pe cineva, va dansa cu soția lui.

Era la jumătatea scărilor când muzica se opri, dar ajunsese pe palier când își dădu seama că nu avea nici un chef să joace cărți. Dorea să fie cu Portia, s-o ducă la plimbare în grădină, s-o sărute pe întuneric. Era ultimul lucru pe care un bărbat normal să-l dorească de la o femeie pe care o putea săruta la orice oră din zi și din noapte, dar el tânjea după asta cu o sălbăticie neliniștitoare.

Se răsuci și o văzu ieșind pe ușile deschise care dădeau spre terasă. Nu o putea învinovăți că dorea să respire aer proaspăt. În loc să stea și să-și facă nervi că ea atrăgea atenția atât de multor bărbați, ar fi trebuit s-o salveze de numeroșii admiratori.

Începu să coboare scările.

Portia ieși pe terasă și se bucură de aerul rece al nopții, care îi mângâie pielea. Dacă ar fi știut că avea să danseze atât de mult, și-ar fi luat încă o pereche de pantofi. Nu era sigură cât aveau să mai reziste cei pe care îi purta, tălpile lor ajungând deja incredibil de subțiri.

Terasa era remarcabil de goală, majoritatea celor care ieșiseră preferând să se plimbe prin grădină, aleile fiind mărginite de felinare care luminau slab, astfel încât cuplurile nu puteau fi identificate. Și ea ar fi vrut să se plimbe, dar considera că ar fi nepotrivit s-o facă fără ca soțul ei s-o însoțească, așa că se duse în capătul îndepărtat al terasei, acolo unde umbra era mai deasă, și cuprinse cu degetele înmănușate balustrada de fier forjat. Trase adânc aer în piept și nu putu să nu simtă că seara fusese un succes. Singurul lucru care ar fi făcut-o și mai plăcută ar fi fost ca Locksley să fi fost singurul ei partener de dans. Nimeni nu se mișca atât de grațios ca el. Cu nimeni nu se simțise atât de bine, atât de acordată. Cu nimeni...

– Bună, Portia.

Gândurile ei se curmară brusc, iar plămânii încetară să-i funcționeze. Timp de două ore cât dansase, își făcuse griji că contele de Beaumont ar putea să apară, dar, fiindcă acest lucru nu se întâmplase, ea începuse să creadă că nu venise la eveniment. Venindu-și

în fire și știind cât de primejdios era să stea cu spatele la el, se răsuci, fustele ei atinseră picioarele lui fiindcă se afla foarte aproape, își ridică trufașă bărbia și îl privi de sus atât cât putu având în vedere că el era cu 15 centimetri mai înalt decât ea. Detestă faptul că el era la fel de frumos ca întotdeauna, adierea ușoară jucându-se cu buclele lui blonde așa cum făcuse și ea cândva.

– Montie.

Fără mănușă, mâna lui îi cuprinse obrazul cu o fermitate care promitea că el avea să facă o scenă dacă ea încerca să se elibereze. Se aplecă spre ea și inspiră cu putere.

– Mi-a lipsit parfumul tău.

– Ia mâna de pe mine. Sunt măritată acum, sunt vicontesă...

În loc s-o asculte, el o înșfăcă cu cealaltă mână de partea de sus a brațului.

– Da, am văzut anunțul din ziar.

Și ea îl văzuse. Curând după ce marchizul îi ceruse fiului său să-și anunțe căsătoria în *Times,* Beaumont știuse că exista posibilitatea s-o întâlnească la un bal și, fără îndoială, o căutase după ce ziarele de scandal anunțaseră că vicontele de Locksley și noua lui mireasă erau la Londra. Fostul ei amant se retrase, ochii negri scânteindu-i, iar buzele arcuindu-i-se pentru a mârâi:

– Soțul tău știe de noi?

O trase mai aproape de el, până când ea îi putu simți răsuflarea pe obraz. Cum de-i trecuse vreodată prin minte că ar putea scăpa de el?

– Nu? întrebă el pe un ton batjocoritor. Am bănuit că nu. Altminteri, de ce s-ar fi însurat cu tine? Cum de ai reușit să pui mâna pe ultimul zurbagiu?

– Trebuie să mă întorc repede în sala de bal înainte ca el să-mi simtă lipsa.

– Pentru a-ți simți lipsa, ar trebui să țină la tine. Iar eu îl cunosc suficient de bine pentru a ști că nu este un bărbat care să-și dăruiască inima. Spre deosebire de mine, care te-am iubit și încă te iubesc.

– Nu m-ai iubit niciodată. Nu cu adevărat. Dacă m-ai fi iubit, nu ți-ai fi încălcat toate promisiunile. Te-ai fi însurat cu mine.

– Oamenii nu se căsătoresc din dragoste, ci pentru câștig. Nu acesta este motivul pentru care te-ai măritat cu Locksley? Datorită a ce aveai să câștigi astfel. Un titlu. O poziție. Dar tot a mea ești. Vreau să vii la mine în noaptea asta.

– Nu!

– Îi voi spune totul.

Ea închise strâns ochii. Cum de crezuse vreo clipă că avea să fie în siguranță. Iar dacă el îi spunea lui Locksley adevărul, ce urma să se întâmple? Ce altă urmare putea fi decât că el avea s-o alunge într-o clipită? Și nu l-ar putea învinovăți absolut deloc pentru asta.

– Ia-ți mâinile de pe soția mea!

Ochii Portiei se deschiseră brusc la auzul cuvintelor rostite cu voce joasă, care vibrau amenințătoare, promițând pedepsirea. În ciuda întunericului, văzu zâmbetul victorios al lui Beaumont când îi dădu drumul și se întoarse încet către bărbatul al cărui chip exprima o asemenea furie, încât răsuflarea ei se întoarse într-un mod dureros în plămâni.

– Locksley. Tocmai o felicitam pe fosta mea amantă pentru recenta ei căsătorie.

Furia rămase întipărită în privirea lui în vreme ce se îndreptă de la Beaumont spre ea. Totuși, ea ar fi putut jura că, pentru o fracțiune de secundă, văzuse și altceva în ochii lui – durere. Își dori să moară în clipa aceea, să-l implore s-o ierte, să-l lovească pe Beaumont cu pumnii până când fața lui frumoasă nu avea să mai fie frumoasă.

– Nu ți-a spus? întrebă Beaumont cu înfumurare. Doi ani...

– Montie, nu! șopti ea dispreţuindu-se pentru tonul rugător.

– O, draga mea, nimic bun nu iese din a avea secrete într-o căsnicie. El merită să știe. Privirea lui nu se desprinsese de ochii lui Locksley. Timp de doi ani, ea mi-a încălzit patul...

– Ascultă-i sfatul și ține-ți gura! rosti Locksley.

Beaumont avu tupeul să chicotească.

– Cu siguranță, ești curios.

– Pleacă dracului de-aici!

– Cum poftești. Rămas-bun, dulce Portia. Îți doresc să fii fericită.

Ca și cum ar mai fi putut să fie. El distrusese totul. Cum de-l iubise vreodată?

El făcu doi pași și se opri când ajunse lângă soțul ei.

– Am văzut că, în curând, va fi cazul de alte felicitări. Totuși, în locul tău, aș număra lunile cu atenție, Locksley.

Pumnul lui Locksley izbi fața lui Beaumont. Ea auzi osul trosnind. Având în vedere felul în care Beaumont se tângui, al modului cum își cuprinse bărbia și al felului cum începu să se rostogolească într-o parte și în alta pe gresia terasei, Portia presupuse că Locke îi spărsese

maxilarul. Spera s-o fi făcut. Spera din tot sufletul. De asemenea, se rugă ca Locke să nu-și fi vătămat mâna.

Apropiindu-se de Beaumont, Locksley își puse piciorul pe pieptul fostului ei amant, țintuindu-l locului.

– Dacă o mai atingi, îți tai mâinile. Dacă îi mai vorbești, îți tai limba. Dacă te mai uiți la ea, îți scot ochii. Iar dacă voi auzi vreun zvon despre trecutul Portiei sau despre cine este tatăl copilului pe care îl poartă, te voi distruge!

Probabil că îi apăsă pieptul și mai tare cu piciorul fiindcă Beaumont gemu. După ce Locksley se retrase, individul se rostogoli pe o parte și începu să scâncească. Soțul ei întinse mâna spre ea.

– Să mergem, Portia!

Ea își puse mâna în a lui, încercând să găsească alinare în felul în care degetele lui o cuprinseră, dar atingerea lui nu avu nimic tandru sau blând. O trase spre el, iar ea îl ocoli pe Beaumont, care gemea în continuare.

– Îți pot explica, rosti ea încet.

– Nu acum. Acum, plecăm.

Nu-i mai adresă nici un cuvânt în timp ce o conduse pe lângă casă de parcă se rușina cu ea. Când ajunseră în față, îl trimise pe un lacheu să-l anunțe degrabă pe vizitiul lor că doreau să plece, iar pe altul, să le aducă lucrurile din salon. Chipul îi era inexpresiv, dar maxilarele îi erau încleștate.

– Îmi strângi mâna prea tare. Mă doare, spuse ea încet.

El îi dădu imediat drumul, deși tot ce dorise ea fusese să slăbească strânsoarea. După ce lacheul sosi cu lucrurile lor, el îi puse pelerina pe umeri. Când veni trăsura, o ajută să urce, apoi urcă și el și se așeză în fața ei.

– Locksley...

– Nu spune nimic, Portia.

Tonul lui ferm o sili să-și strângă buzele pentru a se împiedica să vorbească. Dorea să-i zic totul, să-i explice totul, să-l facă să înțeleagă. Să-i înțeleagă disperarea, temerile, faptul că nu avusese de ales.

Se cuprinse în brațe. Îi era frig, foarte frig. Nu credea că avea să-i mai fie cald vreodată.

După ce trăsura opri în fața casei, el sări jos și așteptă ca lacheul s-o ajute să coboare, ca și cum nu mai suporta s-o atingă. Intrară tăcuți în casă. Urcară scările. Ajunși în fața dormitorului ei, el deschise

ușa și așteptă ca ea să intre. Când auzi ușa trântindu-se în spatele ei, Portia tresări și se răsuci spre el.

– Erai însărcinată în ziua în care ne-am căsătorit?

Cuvintele lui retezară aerul și se înfipseră în inima ei. Ea ridică rugătoare o mână.

– Lock...

– Este o întrebare simplă, Portia. Da sau nu. Erai însărcinată în ziua în care ne-am căsătorit?

Ea înghiți anevoie, dori să mintă, dori ca adevărul să fie altul decât cel care era.

– Da.

Felul în care privirea lui arzătoare se plimbă pe trupul ei de parcă atunci o vedea pentru prima dată așa cum era cu adevărat o făcu să-i vină a plânge. Făcu un pas spre el.

– Nu trebuia să fii tu. Nu cu tine trebuia să mă mărit. Trebuia să mă mărit cu Marsden. Iar lui nu i-ar fi păsat. Întinse o mână spre el. Avea deja un moștenitor. Tu aveai să te însori și să ai moștenitorul tău. Tot ce mi-am dorit a fost să-l protejez pe acest copil, să-i dau șansa de a supraviețui, de a crește...

– Dar cu mine te-ai măritat, Portia, rosti el încet, dar totuși vocea i se reverberă ca bubuitul unui tunet.

Răsucindu-se pe călcâie, ieși din cameră și trânti ușa în urma lui. Ea își dori să fugă după el, își dori să-i explice, dar ce mai era de spus? Cum putea să-i explice inexplicabilul? Se împletici îndărăt până când se lovi de un fotoliu, se prăbuși în el, se ghemui și începu să plângă în hohote, umerii zguduindu-i-se, pieptul durând-o, gâtul strângându-i-se. Disperarea o copleși. Îl rănise, îl dezamăgise, distrusese ultima fărâmă de bunătate de care avusese parte.

Capitolul 23

Nesuportând gândul de a se afla sub același acoperiș cu ea, el se gândi să se ducă la club, dar nu putu să se împace cu gândul de a transmite starea lui proastă de spirit și altora sau de a se întâlni cu Beaumont. Era foarte posibil să-l ucidă pe individ dacă drumurile lor se încrucișau din nou.

Așa că se izolă în bibliotecă, încuie ușa pentru ca nimeni să nu-l deranjeze și bău direct din sticla cu whisky, de parcă ar fi fost un sălbatic. Totul avea sens acum. Motivul pentru care ea răspunsese la anunțul tatălui său. De ce refuzase să vorbească despre trecutul ei. De ce familia ei nu mai voia să aibă de-a face cu ea.

Fusese amanta unui bărbat.

Azvârli sticla spre șemineu, dar nu se simți mai bine auzind-o spărgându-se, văzând cioburile împrăștiindu-se și whisky-ul stropind totul în jur. Ar fi fost cazul să fie recunoscător că flăcările nu aprinseseră lichidul, dar deocamdată se simțea prea tulburat ca să fie recunoscător pentru ceva. Se apropie de dulapul cu băuturi, scoase o altă sticlă cu whisky și o goli pe jumătate înainte s-o ia de la gură.

Lua-o-ar dracu'! Lua-o-ar dracu'! Lua-o-ar dracu'!

Îl făcuse să țină la ea. Se prăbuși într-un fotoliu și încercă să se opună durerii devastatoare care amenința să-l îngenuncheze. Avusese încredere în ea, se bucurase de compania ei, făcuse dragoste cu ea. Cu ea, fusese mai mult decât sex. Cu toate că niciodată nu își lăsase vreo amantă nesatisfăcută, ei îi oferise mai mult din el decât oferise oricui.

Pe toți dracii dacă trădarea ei nu-l durea din ce în ce mai mult! Abia dacă trecuse o săptămână de la nenorocita de întâlnire cu Beaumont, când se grăbise să se întoarcă acasă pentru a fi cu ea și aproape că-i spusese că o iubește.

Îl făcuse să-și dorească a-i recita poezii, îl făcuse să zâmbească și să râdă. Îl făcuse să se bucure de zile și să aștepte cu nerăbdare nopțile. Îi potolise demonii și îi adusese pacea.

Îl făcuse să creadă că era însărcinată cu copilul lui. Conștientizarea acelei decepții aproape că îl făcu să se încovoaie de durere. În loc de asta, bău ce mai rămăsese în sticlă, fiind dispus să facă orice pentru a domoli agonia care amenința să-l sfâșie. Avusese dreptate să-și țină inima la adăpost atâția ani, s-o zăvorască chiar și în fața sugestiei iubirii.

Iubirea nu era ceva de dorit, de proslăvit sau de admirat. Era doar o mască falsă a cruzimii și a dezamăgirii.

Își dorise o femeie pe care n-ar fi putut s-o iubească. Cu siguranță, avusese succes în această privință. Avea de gând ca, până la ivirea zorilor, să alunge orice gând bun, orice amintire plăcută, orice urmă de afecțiune față de ea. Nu avea să simtă nimic pentru ea, absolut nimic.

*

Portia plânsese până la epuizare, apoi adormise complet îmbrăcată întinsă pe duşumea. Nu se clinti decât atunci când uşa se deschise, iar Cullie intră.

– Milady!

Fata se apropie grăbită şi îngenunche lângă ea.

– N-am nimic, o asigură Portia şi se ridică.

Se simţea îndurerată şi pe dinăuntru, şi pe dinafară, dar durerea interioară era mult mai rea. Dacă l-ar fi cunoscut pe Locksley atunci aşa cum îl cunoştea acum, nu s-ar fi măritat cu el. Dar îl crezuse un om fără inimă, care nu avea să ţină niciodată nici la ea, nici la copiii lor. Un om care făcea doar ce-i dicta obligaţia.

Un om care nu-i plăcuse şi de care nu-i păsa dacă îl dezamăgea. Dar Beaumont o învăţase să nu aibă încredere în nici un bărbat. Că pe un bărbat nu-l interesau decât propriile nevoi egoiste. Aşa că nu era nimic greşit ca o femeie să facă la fel.

Acum însă, îşi dădea seama că nu era aşa. Că era ceva foarte greşit. Cum ar putea să se ierte vreodată?

– Milady, daţi-mi voie să vă ajut să vă ridicaţi!

Gemu când Cullie o ajută să se ridice în picioare. Gâtul îi trosni când îl răsuci într-o parte, apoi în cealaltă. Îşi arcui spinarea şi îşi masă noada. Ce proastă fusese că nu se ridicase şi nu se băgase în pat!

– Arătaţi groaznic, milady, dar cred că vă putem pregăti repede o baie înainte să plecăm.

Portiei i se păru că mintea îi era la fel de amorţită ca trupul.

– Să plecăm? Despre ce vorbeşti?

– Ne întoarcem la Havisham. Lordul ne-a poruncit să împachetăm şi să fim gata de plecare într-o oră.

Dar plănuiseră să rămână până la sfârşitul sezonului. Închise strâns ochii. Cum ar fi putut după dezvăluirea din seara precedentă?

– Unde este Lordul Locksley?

– În bibliotecă.

– Du-te şi pregăteşte baia! Se simţea incredibil de murdară, ar fi trebuit să se spele de atingerea lui Beaumont cu o seară în urmă, dar fusese prea devastată de reacţia şi de cuvintele lui Locksley pentru a face altceva decât să plângă de durere. Mă întorc imediat!

Mai întâi, trebuia să stea de vorbă cu soţul ei.

El era în bibliotecă, după cum îi spusese Cullie. Ședea la birou și arăta la fel de cumplit cum se simțea ea – cu cearcăne sub ochi, nebărbierit, fără haină, vestă și lavalieră. La intrarea ei, nu se deranjă să se ridice. Doar îi dădu două plicuri majordomului, care aștepta.

– Ai grijă să ajungă azi la poștă!

– Da, milord. Burns se răsuci brusc și porni spre ușă. Își înclină puțin capul când se apropie de ea. Milady.

– Burns.

Așteptă ca el să plece, apoi se apropie de birou, unde Locksley începuse să scrie din nou cu tocul pe un pergament, ignorând-o total.

– Am crezut că vom rămâne până la sfârșitul sezonului, că ai treburi de care trebuie să te ocupi.

– Treaba era să te prezint în societate. Orice altceva pot face de la Havisham. Aruncă tocul pe birou, se sprijini de spătar și se uită în ochii ei, în ochii lui verzi necitindu-se nimic, fiind complet lipsiți de orice expresie. După cele petrecuse aseară, Londra îmi provoacă un gust amar.

– Mă lași să-ți explic?

– Ce este de explicat, Portia? Ai fost amanta lui Beaumont. Te-a lăsat însărcinată și, fără îndoială, a refuzat să se însoare cu tine. Dintr-un anumit motiv, după ce ai trăit doi ani în păcat, te-ai hotărât să tragi linie și să nu aduci un bastard pe lume. Presupun că ar trebui să te admir pentru că, în privința comportamentului indecent, ai o limită pe care nu vrei s-o depășești, dar, din pricina circumstanțelor, îmi este greu să admir ceva la tine. Ai dorit să te măriți cu tata, să profiți de un om care nu se simte tocmai bine. Când am interveni pentru a-mi proteja tatăl, m-ai acceptat ca alternativă știind foarte bine că odrasla altui bărbat... Își împinse scaunul și se ridică în picioare. *... ar putea ajunge al naibii de bine moștenitorul meu!*

Ea nu-și dădu seama dacă prefera răceala din privirea lui sau furia care ardea în clipa aceea în adâncurile verzi. Avea tot dreptul să fie furios. Nu putea să-i reproșeze asta și nici nu avea să plece, deși fiecare secundă în care era străpunsă de privirea aceea dură îi zdrobea inima.

– Am rezumat corect? vru el să știe.

– M-am rugat să fie fată.

El râse cu asprime.

– Atunci, să sperăm că Dumnezeu îți va asculta rugăciunea, nu-i așa? În orice caz, copilul nostru ar avea părul fie roșcat, fie negru. Cum aveai de gând să explici apariția unui copil cu părul blond?

– După cum ți-am spus, tata este blond. E posibil...

– Târfă prefăcută, ai răspuns pentru orice, nu?

Cuvintele lui fură la fel de dureroase ca lovitură fizică. Înghițind un nod, ea făcu un pas spre el.

– Dacă vrei să divorțezi, sunt dispusă să anunț public că ți-am fost necredincioasă.

Asta avea s-o distrugă, dar trebuia să îndrepte lucrurile.

– A, da, ca să spună toată Londra că am fost un prost de m-am însurat cu tine. Nu va exista nici un divorț fiindcă nu are nici un rost deoarece bănuiesc că acel copil se va naște cu cel puțin două luni mai devreme, nu-i așa? Indiferent cât de insistent ar nega oricare dintre noi, legea ar decide că este al meu. Chiar dacă l-aș renega, chiar dacă m-aș duce în Parlament și aș recunoaște că sunt un prost...

– Nu ești prost!

– Firește că sunt. Nu, nu va exista nici un divorț. Ocoli biroul și porni spre ea. Vei rămâne soția mea.

Ea dădu îndărăt. El se apropie și mai mult.

– Dar nu vreau de la tine mai mult decât am dorit în ziua în care ne-am căsătorit – să-mi încălzești patul când am nevoie de asta.

Ea se opri atât de brusc, încât el aproape că se ciocni de ea.

– Nu voi fi târfa ta!

– A lui ai fost.

Zgomotul produs de palma care lovi obrazul lui răsună în încăpere.

– N-am fost târfa lui! declară ea cu o convingere absolută.

Amanta lui, da. Femeia care îl iubise prostește, da. Dar niciodată nu i se dăduse lui Beaumont pentru a obține vreun câștig.

Privirea lui Locksley îi sfredeli ochii. Văzu urma de un roșu aprins lăsată de lovitura ei. Fața probabil că îl ustura la fel de mult cum o ustura pe ea palma.

– Ai face bine să iei micul dejun înainte să plecăm. Se întoarse cu spatele la ea și se îndepărtă. Călătoria spre Havisham. Vom opri doar pentru a ne petrece noaptea la un han.

În clipa aceea, ea își dădu seama că se înșelase când crezuse că Beaumont îi zdrobise inima. Doar i-o rănise puțin. Numai Locksley avea puterea să i-o zdrobească și o făcuse cu o ușurință remarcabilă.

*

El decisese să călărească, în loc să călătorească împreună cu ea în trăsură. Ori de câte ori intrau într-o curbă, ea se uita pe geam și îl vedea în față, o siluetă atât de singuratică, încât îi provoca o durere în piept. Totuși, în ciuda distanței, îl simțea cum clocotea de furie. Stătea foarte rigid în șa. Nici când norii se adunară și începu să plouă, el nu se adăposti în trăsură. Ei ar fi trebuit să-i facă plăcere absența lui. În schimb, o îndurera.

Refuzase micul dejun, la fel și baia, și își folosise timpul rămas pentru a lucra împreună cu grădinarul și a aduna butași. Scosese cu delicatețe câteva plante din pământ și le băgase în ghivece mici pentru a le putea transplanta ușor. Cutiile care conțineau acele ghivece erau aliniate pe bancheta de vizavi, unde ar fi trebuit să stea soțul ei. Celelalte cutii și gălețile cu butași erau în grija lui Cullie, în a doua trăsură. Se gândise s-o invite pe Cullie să călătorească împreună cu ea, dar nu avea chef să flecărească.

Băgă mâna în coșul oferit de bucătăreasă înainte de plecare, scoase o bucată de brânză, mușcă din ea și începu să mestece încet. Trebuia să existe o cale de a îndrepta lucrurile. Nu se aștepta ca el s-o ierte vreodată, nu era sigură că ea avea să se ierte vreodată. La vremea aceea, nu avusese de ales, nu existase altă opțiune – sau cel puțin nu una pe care ea s-o vadă. Privind retrospectiv...

O mică mișcare mai jos de talie o făcu să încremenească. Nu îndrăzni să respire, ci pur și simplu așteptă să se repete. Detectând un mic tremur, își puse mâna pe abdomenul ușor rotunjit și expiră încet aerul pe care și-l ținuse în plămâni. Bebelușul ei! Lacrimi îi înțepară ochii. Cum de era posibil să iubească atât de mult pe cineva pe care nici măcar nu-l cunoștea încă?

Avea să ardă în iad pentru calea aleasă ca să-l salveze pe acel copil. Dar în clipa aceea, nu-i păsa. Nu o interesa decât că știa fără urmă de îndoială că, indiferent cât de furios o fi fost Locksley pe ea, nu ar face ce amenințase Beaumont că va face – nu va pune să fie ucis copilul.

Locke îi mânase pe toți din greu toată ziua. Nu era teribil de nerăbdător să se întoarcă la Havisham, dar dorea să se îndepărteze cât mai mult posibil de Londra. Totuși, nu dorea să ucidă caii, așa că, atunci când ajunseră la Peacock Inn, se opriră pentru a petrece noaptea acolo.

Luă camere, o conduse pe soția lui în a ei, aranjă să-i fie dusă o tavă cu mâncare, apoi se așeză la o masă dintr-un colț al tavernei. Având clar nevoie de o baie și de bărbierit, arăta mai degrabă a bandit la drumul mare decât a lord. Dar nu avea chef nici de una, nici de alta. Începea să înțeleagă de ce tatăl lui acorda atât de puțină atenție propriului aspect.

Când cineva este trădat – fie prin moarte, fie prin dezamăgire –, dorința de a merge mai departe dispare. Era surprins de profunzimea deznădejdii sale.

Crezuse că pruncul din pântecul Portiei era al lui, îi așteptase sosirea cu o nerăbdare mai mare decât crezuse că era posibil. Apoi să descopere că alt bărbat plantase sămânța...

Ori de câte ori se gândea la momentele de pe terasă, la cuvintele pe care i le aruncase Beaumont, simțea nevoia să izbească un perete cu pumnul – sau, mai bine, mutra arătoasă a lui Beaumont. Când se gândea la conte atingând-o pe Portia, trecându-și mâinile peste trupul ei, sărutând-o, sugând-o, penetrând-o...

Dumnezeu să-l ajute, era sigur că va înnebuni!

Nu avea nici un sens. Când se însurase cu ea, știuse că fusese cu un alt bărbat, dar îl considerase o umbră abstractă, nu se gândise mai deloc la el. În plus, crezuse că era mort. Faptul că bărbatul era viu făcea ca totul să fie dezgustător. Faptul că ea i se dăruise de bunăvoie...

Râsul lui sumbru îi făcu pe cei aflați în preajmă a-și întoarce capetele și a se holba la el. Își termină berea și trânti halba pe masă, atrăgând atenția fetei care servea. După nici un minut, bău cu poftă dintr-o altă halbă.

Se culcase cu femei care nu erau măritate cu el, care nu erau măritate deloc, dar niciodată nu fusese dezgustat de ele. Dimpotrivă, le considerase aventuroase și amuzante. Dacă ar fi cunoscut-o pe Portia în alte circumstanțe, la un bal, la un dineu sau la o petrecere în grădină, nu putea susține cu certitudine că nu ar fi încercat s-o seducă. O dorise din clipa în care deschisese nenorocita aia de ușă. Ar fi fost încântat să se culce cu ea, ar fi savurat fiecare moment și nici măcar o dată n-ar fi învinovățit-o, și nici n-ar fi fost deranjat de faptul că nu erau căsătoriți.

„N-am fost niciodată târfa lui."

Pentru că îl iubise pe acel bărbat. Acea parte a poveștii ei era adevărată.

„Am cunoscut iubirea, milord. Nu mi-a oferit deloc siguranță. Acum, îmi doresc siguranță."

Nu putea să se împace cu faptul că Beaumont avusese parte de iubirea ei și își bătuse joc de ea. Nu că Locke ar fi dorit vreodată să aibă iubirea ei...

– Ți-am pregătit o baie.

Își ridică privirea spre Portia, care, după cum arăta, se îmbăiase. Arătase descompusă în dimineața aceea, cu ochii roșii și umflați, cu părul vâlvoi și cu hainele șifonate de parcă dormise în ele. Arătase cam la fel și când se urcase în trăsură. În clipa aceea, obrajii aveau mai multă culoare, părul îi era prins pe creștet, iar costumul de călătorie nu avea nici măcar o cută.

– Nu am nevoie de baie.

– Chiar și de la distanța asta, aș îndrăzni să te contrazic. Gândește-te la sărmanul tău cal. Sigur nu vrei să moară din cauza duhorii.

Nu putea permite să-l facă să zâmbească și nici să-i domolească furia.

– Întoarce-te în camera ta, doamnă.

În loc să-i dea ascultare, ea avu tupeul să tragă scaunul din fața lui și să se așeze.

– Aranjamentul nostru stipula că măcar vom fi respectuoși unul cu celălalt.

– Asta a fost înainte să știu că ești capabilă să mă dezamăgești atât de cumplit.

– După ce ne-am căsătorit, nu te-am mințit nici măcar o dată.

– Dar, cu siguranță, m-ai mințit din plin înainte de a ne căsători.

Măcar avu bunul-simț să tresară.

– Lasă-mă măcar să-ți explic.

– Nu!

– Dar dacă eu...

– Nu! Atrase din nou atenția nedorită a celorlalți clienți ai tavernei. Chiar nu vrei să pricepi că abia suport să te văd? De ce naiba crezi că am preferat să călăresc prin ploaie, în loc să călătoresc într-o trăsură confortabilă?

Femeia care îl înfruntase de atâtea ori se albi, iar ochii i se umplură cu lacrimi. Nu avea de gând să se lase înmuiat. Niciodată.

– Te-am crezut un ticălos fără inimă.

– Chiar și un ticălos fără inimă are dreptul să decidă dacă vrea să fie tatăl copilului altui bărbat.

– Te-ai fi însurat cu mine dacă ai fi știut?

– Nu.

– Mi-ai fi îngăduit să mă căsătoresc cu tatăl tău?

– Nu.

– Atunci, ai fi rămas fără 10 000 de lire.

– Ar fi fost niște bani bine cheltuiți.

Însă chiar în clipa în care rosti cuvintele, se întrebă dacă erau adevărate. Dorea s-o rănească așa cum și el fusese rănit, deși agonia lui nu avea nici un sens. Cum de avea ea puterea de a-l distruge?

– Trebuie să fie cu adevărat minunat să nu te fi simțit niciodată lipsit de putere, să nu-ți fi fost niciodată frică, să nu te fi simțit niciodată absolut singur, abandonat de toți cei care credeai că te iubesc. Să nu fi simțit copleșitoarea responsabilitate de a ști că un copil inocent depinde întru totul de tine pentru a supraviețui. Își împinse scaunul în spate și se ridică. Nu regret ce am făcut, absolut nimic. Ceea ce regret este că se pare că te-am rănit, dar credeam că ești imun la a fi rănit, la afecțiune, la iubire.

– Nu te iubesc.

– Asta este evident. Noapte bună, milord.

Portia se îndepărtă. Locke mai comandă o bere, intenționând să bea până uita, măcar pentru câteva ore, că niciodată în viața lui nu fusese atât de încântat de ea cum fusese înainte de a ieși pe terasă, când începuse să creadă că tatăl lui îi făcuse un dar neprețuit aducând-o pe Portia în viața lui.

Își aminti groaza de pe chipul ei când anunțase că el avea să se însoare cu ea. Faptul că ea se opusese cu atâta hotărâre ideii îi rănise orgoliul. Era o partidă bună pentru oricare femeie, cu atât mai mult pentru una de rând, care nu se învârtea în cercurile aristocraților. În clipa aceea, înțelegea că ea obiectase nu pentru că nu-l dorise, ci pentru că nu dorea să-l împovăreze cu copilul pe care îl purta în pântec.

Avea dreptate că pentru tatăl lui n-ar fi contat. Locke categoric intenționa să aibă un fiu într-o zi. Pentru tatăl lui, ar fi fost doar o sporire bine-venită a familiei. Dacă ea le-ar fi spus adevărul...

Locke ar fi luat-o în râs și ar fi declarat contractul nul.

Dar ce era cu copilul despre care ea zisese că murise? Și el fusese un bastard. De ce nu-i păsase de el la fel de mult ca de al doilea? Probabil că primul copil nu existase, probabil că mințise în privința existenței lui pentru a dovedi că era fertilă, știind că, la scurt timp

după căsătorie, avea să anunțe că era însărcinată. Nu era de mirare că fusese atât de preocupată de consumarea căsătoriei. Dacă n-ar fi fost atât de excitat, i-ar fi dejucat planurile. În schimb, făcuse exact ce dorise ea, având-o atât de des, încât ar fi fost imposibil să nu creadă că o lăsase însărcinată.

Nu era de mirare că nu fusese încântată de perspectiva întoarcerii la Londra, unde exista posibilitatea să se întâlnească cu Beaumont. Înainte ca Locke să le întrerupă mica întâlnire de pe terasă, văzuse dezgustul de pe chipul ei, o auzise spunându-i să ia mâna de pe ea. Îl auzise pe Beaumont amenințând-o voalat să vină la el – fără îndoială, urmând să-i spună totul lui Locke dacă ea nu accepta.

Îi spusese oricum, iar Locke văzuse devastarea care crispase chipul ei. Dar în furia lui, o ignorase. Nu dorise s-o liniștească, ci îi venise s-o strângă de gât că îl luase de prost.

Și de ce n-ar fi făcut-o? El susținuse că nu avea să iubească niciodată. Îi spusese direct că dorea un singur lucru de la ea – trupul ei. Fără îndoială că o văzuse pe jigodia de Beaumont în Locke, numai că Locke îi oferea ceea ce Beaumont nu-i oferise – căsătoria.

De ce să nu o fi înșfăcat cu ambele mâini?

Șezând acolo cu mult prea mult alcool curgându-i prin vene, o mie de întrebări i se învârtejeau în minte, o mie de lucruri despre care ar fi trebuit s-o întrebe. Ar fi trebuit să insiste să afle motivele pentru care răspunsese la acel anunț blestemat, dar preferase să-și umple palmele cu sânii ei și s-o umple pe ea cu mădularul lui. Nu căutase adevărul, deoarece se temuse că l-ar putea împiedica s-o guste complet.

Poate că nu era cu nimic mai bun decât Beaumont. Poate că merita înșelăciunea ei. Se purtase ca un barbar. De ce ar fi interesat-o pe ea prețul plătit de el când el o tratase ca pe o târfă?

Portia stătea întinsă pe o parte sub pătură, privind lumina palidă a lunii infiltrându-se prin geamuri. Viața ei fusese formată din o serie de evadări, o fugă după alta, fiecare ducând la un rău mai mare decât cel de care încercase să scape. Citind ziarele de scandal, niciodată nu-i considerase pe nobili a fi foarte nobili. Bărbații erau niște fustangii, iar femeile erau niște superficiale neinteresate decât de rochii, evantaie și parteneri de dans. Nici unul dintre ei nu avea necazuri și probleme reale. Prin intermediul lui Montie, aflase că erau niște egoiști cărora nu le păsa decât de propriile dorințe și nevoi.

Celelalte amante pe care le cunoscuse îi considerau pe cei din clasa superioară un mijloc de a-și atinge un scop. Case frumoase, rochii elegante, bijuterii scumpe. Iar dacă asta însemna să renunțe la bunul nume și la reputație, considerau că merita pentru a fi răsfățate, chiar dacă asta însemna ca, la rândul lor, să răsfețe un anumit gentleman la orice oră din zi și din noapte. Să fie ca niște păsări în colivii de aur, să cânte când li se cerea, iar altminteri, să tacă.

Amantele credeau în mod greșit că aveau un anumit prestigiu, o putere pe care prostuțele de vânzătoare din magazine nu o aveau. Portia ar fi preferat să fie vânzătoare.

Nu-l urmase pe Beaumont la Londra pentru a deveni amanta lui. Îl urmase ca să devină soția lui.

Totuși, se îndoia că Locksley ar înțelege. Își dorea să nu fi fost atât de fermă în a descuraja orice conversație despre trecutul lor. Își făcuse atâtea griji că el va afla adevărul în privința ei, încât nu-i dăduse ocazia s-o cunoască bine. Poate că, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost mai înțelegător la aflarea adevărului. Poate că, dacă ea l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi știut cum să i-l spună înainte ca Beaumont să-i arunce în față acele cuvinte pline de ură.

Încurcase groaznic de rău lucrurile, făcuse totul foarte prost. Dar știind ce plănuise Beaumont pentru acel copil – copilul *lui* –, nu văzuse altă cale de a obține siguranța copilului, precum și a ei. Avusese nevoie de cineva care să-i poată face față contelui. Oare un fermier sau un negustor, sau un fierar s-ar fi putut măsura cu Beaumont? Ar fi putut vreunul dintre ei să-l lovească și să nu se pomenească în fața unui judecător? Ar fi putut vreunul dintre ei să-l amenințe cu distrugerea și chiar s-o facă dacă era cazul?

Locksley ar fi putut s-o facă. Locksley o făcuse, iar când pumnul lui îl lovise pe Beaumont, ea îl iubise mai mult decât crezuse că era posibil să iubească.

Auzind o cheie răsucită în broască, se ridică brusc în șezut și întinse mâna pentru a mări flacăra lămpii. Ușa se deschise vijelios. Locksley se năpusti înăuntru, o trânti în urma lui și se opri cu pumnii încleștați și cu privirea unui nebun. Îl mai văzuse furios, dar el se controla întotdeauna. În clipa aceea, părea că abia reușea a se stăpâni, că se gândea la crimă.

În vreme ce ea se dădu repede jos din pat, el traversă încăperea, se împletici, se apucă de stâlpul de la piciorul patului și se uită urât la ea.

– Spune-mi cum ai ajuns amanta lui? vru el să știe, repulsia înăsprindu-i vocea.

Ea dorea să-i explice, să-i mărturisească totul, să-i spună tot ce era de spus, dar nu când el era în starea aceea.

– Ești beat!

Nici nu se osteni să-și ascundă dezgustul că-l vedea murdar și clătinându-se.

– Sunt beat criță, dacă nu chiar mai rău. Se clătină și se încleștă mai tare de stâlp, până când articulațiile degetelor i se albiră.

– Răspunde-mi, *doamna mea!* Cum dracu' ai ajuns amanta lui?

– Chiar vrei să facem asta aici, unde oamenii ne-ar putea auzi prin pereți?

– Explică-mi dracului ce naiba te-a apucat de te-ai târât în patul lui!

– Nu m-am târât niciodată, fir-ai tu să fii! L-am iubit. Am crezut că se va însura cu mine. M-am dăruit lui fiindcă am crezut că și el mă iubește.

Lacrimi îi înțepară ochii.

– Vreme de doi ani?

Ea râse cu amărăciune.

– Unde se duce o femeie după ce reputația ei este distrusă? Când familia nu mai vrea să știe de ea, declarând că e moartă pentru ei? L-am iubit, repetă ea. Am crezut că se va însura cu mine. Niciodată, nu a spus că nu o va face. A zis doar că „peste un timp". Pentru prima dată în viața mea, am fost fericită. M-am simțit iubită și apreciată. Nu mă aștept să înțelegi, tu, care ai o aversiune față de iubire, dar iubirea lui mă făcea să mă simt mult mai mult decât eram. Am fost atât de bucuroasă să-l am în viața mea, încât aș fi făcut orice pentru a-l păstra, chiar am făcut totul.

Respirând anevoie, el închise ochii, apoi îi deschise larg, de parcă încerca să-și mențină privirea concentrată asupra ei.

– Cum l-ai cunoscut?

Împreunându-și mâinile, ea își dădu seama că totul suna foarte prostesc. Ce idioată fusese!

– Domeniul lui se află lângă satul în care tata este vicar. S-a organizat un festival al toamnei. Mie mi s-a interzis întotdeauna să mă duc la petrecerile de seară, când se aprindeau focuri, era muzică, iar oamenii dansau și râdeau. Dar auzeam zgomotele distracției, veselia. Aveam 19 ani și credeam că îmi ratez viața. Așa că m-am strecurat pe fereastra dormitorului, am urcat pe creanga copacului

de la fereastră, am coborât din el și am fugit în noapte ca o femeie ușoară, simțindu-mă liberă pentru prima dată în viața mea. El era acolo. A dansat cu mine a vorbit cu mine, și s-a plimbat cu mine. Chiar înainte de ivirea zorilor, m-a sărutat. A fost atât de delicat și de dulce!

Nu ca prima dată când o sărutase Locke – pătimaș, devorând-o, cu fermitate.

– Așa că ai fugit la Londra cu el.

Ea detestă faptul că el o judeca. Nu era ca și cum el dusese o viață de sfânt. Ea se întorsese acasă pentru o viață care presupunea ore întregi de stat în genunchi, la porunca tatălui ei, rugându-se ca diavolul să nu-și facă poftele cu ea. Ori de câte ori putea, se furișa din casă și se întâlnea cu Beaumont. Timp de un an fuseseră doar picnicuri, plimbări cu barca și pe jos, și sărutări inocente. Dar Locksley era prea beat pentru a-i păsa de toate astea.

– Nu imediat. Tata a descoperit că ne vedeam. A insistat că păcătuiesc cu un lord, deși nu o făceam, însă a hotărât că îl făceam de rușine. Așa că a aranjat să mă mărit cu un fermier.

– Cu un fermier când tu voiai un lord, mârâi el.

Pe ea începea s-o deranjeze că el gândea numai de rău despre ea.

– Nu m-ar fi deranjat să mă mărit cu un fermier dacă l-aș fi iubit și dacă n-ar fi avut de trei ori vârsta mea.

– Ce ironie să răspunzi la anunțul tatălui meu!

– Fiecare face ce trebuie să facă, iar eu îl iubeam pe Beaumont și credeam că și el mă iubește. Mi-a cerut să mă duc cu el la Londra, mi-a promis că va avea mereu grijă de mine, că mă iubește din toată inima. Am presupus că asta însemna că se va însura cu mine. Așa că am fugit cu el. Era captivant, tânăr, frumos și lord. Care femeie și-ar fi putut dori mai mult?

Dând drumul stâlpului, Locke porni spre ea, dar se opri lângă următorul stâlp și își încleștă degetele pe el de parcă ar fi avut nevoie de sprijin pentru a se ține pe picioare.

– Și când ai ajuns la Londra, ce s-a întâmplat?

Adevărul i se dezvăluise, dar ea refuzase să-l vadă.

– M-a instalat într-o casă de pe o stradă cunoscută ca Mistress Row[1]. Câțiva lorzi au acolo case închiriate pentru femeile lor decăzute. La vremea aceea, am crezut că este ceva temporar. Totuși, eram foarte încântată că scăpasem de Fairings Cross și de tata,

[1] Șirul amantelor

și de căsătoria cu un bătrân, așa că, atunci când Beaumont m-a sărutat cu ceva mai multă patimă și a spus că moare dacă nu mă are, nu m-am opus. La urma urmelor, aveam să ne căsătorim.

– Dar nu v-ați căsătorit.

– Nu. Am fost atât de proastă, încât am crezut că, dacă rămân însărcinată, ne vom căsători totuși. Înainte de asta, refuza zicând că trebuia să aștepte până își făcea un renume în cadrul aristocrației, până ajungea să fie suficient de îndrăgit de toată lumea pentru a-i fi iertat faptul că se însura cu o femeie de rând. Altminteri, viața mea ar fi fost neplăcută. Încerca să mă protejeze. Sau cel puțin asta spunea. Și de ce să nu-l fi crezut când el mă iubea pe mine, iar eu îl iubeam pe el?

– Apoi ai rămas însărcinată și ți-ai dat seama că este un ticălos.

Ea îi susținu privirea.

– Mi-am dat seama că este mult mai rău de-atât. Mi-a zis că vom duce copilul la o fermă și că altcineva se va ocupa de el. Am fost devastată. Voiam să am grijă de copil, să-i angajez o dădacă. Dar el m-a asigurat că așa rezolvau aristocrații o asemenea chestiune. Ai auzit de fermele de bebeluși?

El clipi, dădu drumul stâlpului și se sprijini cu umărul de el.

– Nu.

– Micul secret murdar al clasei superioare. Sophie locuia în casa de alături. Amanta lordului Sheridan.

– Ai dansat cu el la bal.

Ea scoase un hohot de râs.

– Într-adevăr, și mi-a întors stomacul pe dos.

Din fericire, el nu o văzuse niciodată, deși ea îl zărise de câteva ori intrând în casa lui Sophie.

– Nu ai părut nemulțumită de atențiile lui.

– Când ești amanta unui bărbat, înveți să ascunzi ce simți. Fără lecțiile învățate de la Beaumont, n-aș fi reușit să ajung până la sfârșitul primei mele zile la Havisham. M-ai fi citit într-o secundă. În sfârșit, într-o după-amiază îmi beam ceaiul cu Sophie și i-am spus cât de dezamăgită sunt că altcineva îmi va crește copilul, că fiul sau fiica mea va crește departe de mine, și că nu știam dacă avea să mi se permită să-mi vizitez micuțul. Își strânse mâinile cu putere în fața trupului și se sili să continue. Sophie mi-a explicat că, atunci când Beaumont zisese că altcineva se va ocupa de copilul meu, nu se referise la faptul că acea persoană îl va îngriji. Ci însemna că avea să-l ucidă.

*

Tăcerea care se lăsă în cameră fu aproape asurzitoare. Portia își dori ca Locksley să spună ceva, orice, dar totuși îi înțelegea incapacitatea de a vorbi. După ce Sophie o șocase zicându-i adevărul, își privise ceașca de ceai câteva minute lungi, încercând să înțeleagă realitatea oribilă a viitorului copilului ei.

„A mai avut o amantă înaintea ta, știi?" rostise Sophie.

Nu știuse.

„A locuit în casa în care stai tu. Am ajuns s-o cunosc bine. Și ea a rămas însărcinată, iar copilul a fost trimis la o fermă. El i-a luat pruncul la câteva minute după ce a născut, când era prea slăbită pentru a-l opri."

Inima Portiei se strânsese, iar lacrimi îi izvorâseră din ochi.

„E cumplit!", spusese în clipa aceea.

„Ea nu l-a iertat niciodată. După ce s-a înzdrăvenit suficient, a încercat să găsească bebelușul. Dar era prea târziu, desigur. A devenit atât de deprimată, încât el a alungat-o pur și simplu", mai adăugase Sophie.

Niciodată în viața ei, Portia nu se simțise atât de rău. Orice sentiment tandru pe care îl avusese vreodată față de Beaumont dispăruse în fața cruzimii lui.

– Presupun că l-ai înfruntat, rosti Locksley.

Ea clătină încet din cap.

– Nu. El își exprimase foarte clar poziția, iar eu știam că la fel procedase și cu copilul amantei de dinaintea mea. Pe copilul ei l-am descris când m-ai întrebat de fertilitatea mea. În ceea ce îl privea pe Beaumont, am considerat că era mai bine să mă prefac că nu știu. Fermele astea de copii își fac reclamă. De obicei, o văduvă se oferă ca, pentru o anumită sumă pe săptămână, să ia un copil bolnav, cu opțiunea de a primi mai mulți bani și de a rezolva definitiv problema. Privindu-l pe Locksley, simți o oarecare alinare văzând groaza întipărită pe chipul lui. Oamenii chiar fac pariu pe cât timp copilul va supraviețui. Discută dacă este mai ieftin să plătească pentru o săptămână sau dacă e mai avantajos să plătească o singură dată suma mai mare. Inițial, n-am crezut-o pe Sophie. Cu siguranță, nimeni nu putea fi atât de crud, încât să neglijeze un copil până când acesta murea. Dar am căutat anunțurile din ziare, le-am găsit, iar cu ocazia asta, am dat și de al tatălui tău. Am considerat că este o modalitate de a-mi salva copilul.

– Sunt sigur că aveai și alte opțiuni.

– Le-am scris părinților mei, spunându-le că am un mic necaz și că aș vrea să mă întorc acasă. Tata m-a informat că, pentru ei, eram moartă. Beaumont nu mi-a dat niciodată o alocație. Nu m-am gândit să-i cer. Îmi cumpăra tot ce-i ceream. Așa că nu aveam niște bani ai mei. Mi-a dat câteva bijuterii, dar le ținea într-un seif, astfel încât să le pot doar când considera el potrivit. Nu știam cum să deschid seiful. M-am gândit să amanetez câteva dintre lucrurile lui, dar m-am temut să nu fiu arestată pentru hoție. Un bărbat care își poate ucide copilul fără nici o mustrare de conștiință cu siguranță n-ar avea nici o reținere de la a-și face amanta să plătească pentru că l-a dezamăgit. Căsătoria cu tatăl tău mi s-a părut singura salvare. O femeie în poziția mea este discreditată. N-aș fi reușit să-mi găsesc o slujbă nici măcar ca servitoare. Așa că spune-mi, milord, cum aș fi putut să supraviețuiesc și să-mi țin și copilul în viață?

– Trebuie să fi existat o altă cale.

Impertinența lui de a crede că nu epuizase toate celelalte eventuale opțiuni o enervă peste măsură.

– Da, bine, când o găsești, anunță-mă și pe mine. Deocamdată, este târziu, iar eu sunt obosită. Mă culc.

Se răsuci spre pat. Brațul lui se repezi spre ea. O înșfăcă și o strânse lângă trupul lui. Furia încă ardea în ochii lui, dar mai era ceva acolo, ceva care aproape că semăna cu o durere inimaginabilă.

– Ar fi trebuit să-mi spui, rosti el printre dinții încleștați.

O cuprinse vina fiindcă nu o făcuse, dar nu putu ignora realitatea consecințelor mărturisirii adevărului.

– Care ar fi fost diferența? Înțeleg foarte bine ce sunt – o femeie decăzută, lipsită de moralitate. Dacă ți-aș fi zis înainte de a ne căsători, te-ai mai fi însurat cu mine? Nu? Mi-ai fi permis să mă căsătoresc cu tatăl tău, așa cum plănuisem? Mă îndoiesc sincer. Mi-ai fi oferit o casă, o alocație, ai fi jurat să ai grijă de mine și de copilul meu? Sau m-ai fi trimis la plimbare? Iar dacă ți-aș fi spus după ce ne-am căsătorit, ai fi fost mai fericit decât ești acum?

El își băgă o mână în părul ei.

– Poate că aș fi dorit mai puțin să te strâng de gât. Ai idee de câtă stăpânire de sine am avut nevoie pentru a nu-l ucide pe Beaumont pe terasă? De asta ai ezitat să mergi la Londra. Știai că adevărul avea să iasă la iveală.

– Am știut că exista această posibilitate. M-am rugat ca secretul meu să rămână ascuns, dar se pare că, în ultima vreme, rugăciunile nu-mi sunt ascultate.

Ceea ce, după toate probabilitățile, însemna că avea să dea naștere unui fiu.

– Ai fi putut să mă avertizezi înainte de a pleca la Londra.

Numai că ea știuse că l-ar fi pierdut. Își dorise să-l mai aibă puțin. Clătină din cap în vreme ce lacrimile îi ardeau ochii.

– N-am putut. Știam că adevărul te va face să mă urăști, iar eu făcusem groaznica greșeală de a mă îndrăgosti de tine.

El râse caustic.

– Se pare că te îndrăgostești foarte ușor.

Furia izbucni în ea.

– N-am de gând să stau aici și să-ți suport necuviințele.

Dădu să treacă pe lângă el, dar Locke o înșfăcă de braț și o răsuci cu fața spre el.

– Am fost crescut de un bărbat care și-a dăruit inima o singură dată. Tu ți-ai dăruit-o lui Beaumont. Ai impresia că faptul că ai același sentiment pentru mine este un fel de onoare în condițiile în care știu ce jigodie este el?

Oare mândria lui fusese lezată? Sau nu o credea? La urma urmelor de ce s-o creadă după toate minciunile pe care i le spusese?

– Ce simt pentru tine nu am simțit niciodată pentru el. Nu a fost un sentiment atât de intens, atât de uriaș, atât de înfricoșător. Aș da orice ca acest copil să fie al tău. Singurul lucru pe care nu-l regret este că acei doi ani mi-au oferit ocazia de a te întâlni.

– Fir-ai tu să fii, Portia! Naiba să te ia că mi te-ai băgat pe sub piele atât de adânc, încât numai gândul de a te scoate de-acolo mă înfurie și mai tare!

Oare aceea era modalitatea lui de a spune că ținea la ea, că îl dezamăgise, că îi distrusese viața? Portia râse scurt.

– O, n-am nici o îndoială că sunt osândită la chinurile iadului.

– Amândoi suntem osândiți. S-ar putea să ne placă să fim împreună în iad.

Gura lui aterizâ pe a ei cu o fermitate și o patimă la care ea, fără îndoială, ar fi trebuit să obiecteze, dar nu-l putea îndepărta când îl dorea atât de mult, când se simțea îndurerată și vulnerabilă, și groaznic de singură.

Putea să capete putere de la el, din dorința lui față de ea. Poate că n-o iubea – fără îndoială că o ura în clipa aceea –, dar se puteau

bucura de împreunarea trupurilor lor. În plus, îl dorea cum dorise puține alte lucruri în viața ei.

Privind în urmă, își dădea seama că ținuse la Beaumont, dar nu fusese din tot sufletul, nu cu toată ființa ei. Altminteri, n-ar fi putut să-l părăsească atât de ușor, fără a se uita în urmă, fără regrete. N-ar fi putut spune același lucru despre Locksley. Ce simțea pentru el nu putea fi descris în cuvinte. În condiții normale, ei nu s-ar fi întâlnit niciodată, iar dacă ar fi făcut-o, cu siguranță el nu s-ar fi însurat cu ea. Și totuși, în ciuda riscului de a-l pierde, nu regreta.

El își coborî gura pe gâtul ei, iar ea își lăsă capul pe spate pentru a-i face loc. Fusese chinuitor să doarmă singură, să nu-l aibă în patul ei după cumplitele cuvinte ale lui Beaumont.

– Sunt beat, mormăi el. Alungă-mă!

Dacă ar fi fost treaz, nu s-ar fi aflat acolo. Dacă ar fi fost fata cuminte și decentă în care tatăl ei încerca s-o transforme cu forța, ea nu s-ar fi aflat acolo. Dar nu era nici cuminte, nici decentă, iar dacă nu-l putea avea decât beat, avea să-l accepte beat.

– Nu, șopti ea cu glas răgușit, suspinând anevoie.

Se prăbușiră pe pat, iar el rămase nemișcat, complet nemișcat. Ea auzi un sforăit sonor. În dimineața următoare, el nu avea să-și amintească absolut nimic din cele petrecute în seara aceea. Ea se răsuci pe o parte și își lipi spinarea de pieptul lui. El o cuprinse cu un braț, degetele lui răsfirate ajungând pe pântecul ei umflat. Copilul se mișcă, mâna lui tresări, apoi o apăsă cu mai multă fermitate.

– Aș vrea să fi fost al meu, murmură el.

Inima ei aproape că se frânse. Relația lor nu avea să mai fie niciodată la fel, nu avea să mai fie bună niciodată pentru că el știa ceva ce nu putea fi reparat, ceva ce nu putea fi trecut cu vederea sau uitat.

Și ea își dorea ca acel copil să fi fost al lui, dar nu era. Nu avea să fie niciodată. Se înșelase când crezuse că ar putea fi.

Capitolul 24

Locke se trezi cu capul la fel de greu ca inima. Își dorea să n-o fi întrebat pe Portia despre relația ei cu Beaumont fiindcă simțea nevoia să se întoarcă la Londra și să-l bată pe individ până îl lăsa lat. Știa că îi întrezărise inocența când ea omorâse păianjeni, când căzuse

în brațele lacheului și râsese, când degetele ei dansaseră pe claviatura pianului. Își dorea să o fi cunoscut înainte ca Beaumont să-i distrugă nevinovăția, deși își dădea seama că ar fi considerat-o prea pură pentru el și nu ar fi băgat-o în seamă pentru că s-ar fi putut îndrăgosti de ea, iar ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era o femeie pe care s-o poată iubi.

Ce ironic era că tocmai cu o astfel de femeie se alesese!

N-ar fi trebuit să vină la ea, ar fi trebuit să reziste tentației, dar, în ceea ce o privea pe ea, nu putuse rezista tentației din clipa în care îi deschisese ușa. O blestemă că adusese în viața lui o singurătate cum nu simțise niciodată. Nu îl deranjase niciodată să doarmă singur, iar acum, detesta s-o facă. Pe toți dracii, îi lipsea, iar din cauza alcoolului care îi cursese prin vene, hotărârea lui de a o evita slăbise. Nu că avea nevoie de alcool drept scuză. Ea era în gândurile lui în fiecare clipă a fiecărei ore. Și totuși, îl pusese într-o poziție inimaginabilă – să aleagă între datorie și dorință, între fericire și nefericire, între iertare și mândrie.

Între întoarcerea la Havisham și a zăcea în pat toată ziua, pretinzând că nimic din ce se întâmplase la Londra nu fusese real.

Întinse mâna spre ea, dar nu găsi decât așternutul mototolit. Își miji ochii și își ridică mâna pentru a-i feri de lumina orbitoare a soarelui care se revărsa pe geam, lumină care îi îndurera nu doar ochii, ci și capul. Dumnezeule, ce oră era? Cât dormiseră?

Se părea că zeii doriseră ca ei să aibă parte de o zi în care realitatea să nu-i zdrobească. Avea să profite de asta.

Gemu și se ridică în șezut. Capul lui se revoltă, amenințând să crape în două dacă nu se mișca încet. Se întrebă dacă nu era posibil ca Portia să se fi dus să-i aducă o cafea neagră și tare și ceva de mâncare. Stomacul lui probabil că n-ar aprecia, dar trebuia să-și revină pentru a putea gândi mai limpede. Cu siguranță exista o soluție pentru acea situație. Se îndoia că avea să fie o soluție în regulă, dar își trăise copilăria și tinerețea într-o casă în neregulă. Din punctul lui de vedere, asta nu era o problemă.

Șezu pe marginea patului ceea ce i se păru o veșnicie, așteptând ca Portia să se întoarcă. Era în firea ei să aibă grijă de oameni, de lucruri. Cu certitudine, își dăduse seama că avea să sufere când se va trezi. Pe de altă parte, ea nu bea și nu-l văzuse niciodată într-o astfel de stare. Poate că habar n-avea cât rău îi putea face unui om excesul de băutură.

Cu grijă, foarte încet, își adună hainele și începu să se îmbrace. O privire rapidă aruncată în oglindă îl făcu să se strâmbe. Era departe de a fi în cea mai bună formă. Avea să se simtă mai bine după ce va mânca un pic alături de soția lui.

Numai că observă repede că ea nu se afla la nici una dintre mese, taverna fiind goală.

– Bună ziua, milord, rosti hangița cu o voce stridentă, care îi aminti de țipătul unei păsări enervante pe care o întâlnise în una dintre călătoriile lui.

Era zi deja? Dumnezeule mare, cât dormise?

– Doamnă Tandy, aș putea căpăta niște cafea?

– Desigur, milord. Vă aduc imediat.

Se răsuci și dădu să plece.

– Apropo, ai văzut-o cumva pe Lady Locksley?

Ea se întoarse și îl privi ca pe o insectă dintr-o specie necunoscută și ciudată.

– Da, milord. Am văzut-o azi-dimineață, foarte devreme.

Să vorbească cu ea era ca și cum ar fi purtat o conversație cu servitorii de la Havisham. Uneori, înțelegeau întrebările într-un mod mult prea literar.

– Ai idee unde aș putea s-o găsesc acum?

– Ei bine, să vedem. Este aproape șase după-amiază, au trecut cam șapte ore, deci aș zice că este la vreo 300 de kilometri distanță, dacă a mers întins.

Holbându-se la ea, își dădu seama că avea mare nevoie de blestemata aceea de cafea.

– Poftim? La 300 de kilometri distanță? Vrei să spui că trăsura mea deja a plecat?

Nu conta pentru că el era călare, dar nu avea sens.

– Nu, milord. Zic că a luat o trăsură a poștei.

El se grăbi inutil să iasă, de parcă s-ar fi așteptat să vadă trăsura poștei la orizont. Evident, n-o văzu. Văzu propriile trăsuri așteptând să fie caii înhămați la ele și pe unul dintre vizitii sprijinit de peretele hanului și vorbind cu una dintre fetele care serveau. Vizitiul păru vinovat ca naiba când Locke se apropie de el.

– Ai văzut-o pe Lady Locksley plecând în această dimineață?

Ochii lui se lărgiră, iar gura i se căscă.

– Nu, milord. Cum să plece? Trăsurile sunt aici.

Nu avea de gând să stea la discuții cu omul acela.

– Ai văzut-o pe Cullie?

– La micul dejun. S-a întors în camera ei pentru a aștepta ca milady s-o cheme.

Pe toți dracii! De ce nu băgase de seamă că soția lui își făcuse bagajele și plecase? Pentru că lucrurile ei încă erau în cameră. S-o fi simțit el ca naiba, dar nu era orb. Atunci, unde se ducea ea și cum avea să se descurce?

Se repezi înapoi în tavernă, urcă scările și se năpusti în camera pe care o împărțise. Începu a scotoci ca un nebun prin lucrurile ei.

– Milord?

Se răsuci la auzul vocii lui Cullie. Părea îngrozită de comportamentul lui și avea să fie și mai îngrozită după ce afla despre ce era vorba.

– Caut perlele lui Lady Locksley. Unde le-ai pus?

– Le ținea în săculețul ei.

Îi erau la îndemână, dar nu puteau fi văzute. El închise ochii. I le putea duce unui tăinuitor de lucruri furate pentru a obține bani în schimbul lor. Nu destui pentru a putea ajunge prea departe, dar suficienți pentru a se descurca o vreme. Dar unde putea să se ducă? Ce avea să facă? Ce naiba era în mintea ei?

Și după ce ea plecase din viața lui, de ce avea brusc senzația că era posibil să-și piardă mințile?

Era cel mai rău loc unde putea merge, dar nu avea unde să se ducă în altă parte. Bătu la ușa servitorilor și își ținu respirația încercând să nu se gândească la ce i-ar fi putut trece lui Locksley prin cap – în afară de o durere puternică având în vedere cât de mult băuse – când se trezise și aflase că ea plecase. Îi păsase sau fusese încântat că scăpase de ea?

Probabil că îi păsase. Nu știuse de planul ei, dar probabil că aflase curând și, fără îndoială, se simțise ușurat.

Un lacheu deschise ușa, clipi când o văzu, se încruntă, iar ea își dădu seama că încerca s-o evalueze.

– Am venit s-o văd pe domnișoara Sophie.

– În ce problemă?

– Este o chestiune personală. Avea în săculeț câteva cărți de vizită pe care Locksley i le dăduse când ajunseseră la Londra, în eventualitatea că avea să facă vizite matinale. Avusese mare încredere că ea va câștiga afecțiunea și respectul înaltei societăți, că va fi bine primită,

acceptată ca soția lui. În loc de asta, ea nu izbutise decât să-i distrugă viața. Și i-ar fi distrus-o și mai tare dacă ar fi dat o carte de vizită, iar cineva descoperea că Lady Locksley era foarte familiarizată cu Mistress Row. Informeaz-o că Portia dorește să o vadă.

– Intrați!

Recunoscătoare că putea evita a fi văzută de cineva care ar fi privit pe vreo fereastră a unei case din apropiere, ea trecu pragul și intră într-un mic hol unde majordomul, menajera sau bucătăreasa stăteau de vorbă cu vânzătorii, care nu aveau voie să intre efectiv în casă. Ea își știa locul. Faptul că încercase să urce pe scara socială dovedea că era foarte proastă.

Sosise la Londra înainte de căderea întunericului, dar așteptase până când se înnoptase de-a binelea și abia apoi se apropiase de casă, sperând să evite privirile suspicioase și să-și sporească șansele de a nu fi descoperită. Cu Locksley lipit de ea, cu mâna lui pe pântecul ei, fusese incapabilă să doarmă, așa că pur și simplu zăcuse în pat și se gândise cât de nedrept era ce făcuse. Știind foarte bine ce însemna dacă acel copil era băiat, ar fi trebuit să plece, să nu se mărite cu Locksley. Că fusese epuizată, înspăimântată și disperată nu-i scuza faptele, nu justifica întinarea unei linii de sânge. Pur și simplu, nu înțelesese cu adevărat mândria aristocraților în privința arborelui genealogic.

Răpăitul unor pași grăbiți o făcură să-și îndrepte trupul și să se silească a zâmbi. Îmbrăcată într-un halat de casă din mătase roz și cu părul negru revărsându-i-se pe spate și pe umeri, Sophie apăru de după colțul coridorului. Nu se opri până când nu o cuprinse în brațe pe Portia și nu o strânse cu putere.

– Ce cauți aici?

Portia se lăsă puțin pe spate, încercând să nu pară foarte îngrijorată.

– Iarăși, am un mic necaz.

Sophie se uită peste umăr.

– Sheridan trebuie să sosească din clipă în clipă. O privi din nou pe Portia. Poți sta în dormitorul din spate, dar să nu faci zgomot. Nu este încântat să am companie.

– N-o să scot nici un sunet.

– Ți-e foame?

– Sunt lihnită.

Sophie o conduse într-un dormitor și ceru să i se aducă o tavă. Portia se simți ca un căpcăun când se așeză într-un fotoliu din fața șemineului și începu să devoreze friptura și cartofii.

– Când ai mâncat ultima dată? întrebă Sophie așezându-se într-un fotoliu alăturat și privind-o cu drag.

Era sora pe care Portia nu o avusese niciodată, foarte diferită și tolerantă, în vreme ce surorile adevărate semănau cu tatăl lor și îi găseau veșnic vină.

– La micul dejun.

– Asta nu poate fi bine pentru bebeluș.

Portia râse.

– Nu prea mi-a dat de veste. O lovise doar de câteva ori în timpul zilei. Își linse buzele. Te-a deranjat Beaumont după ce a descoperit că am plecat?

Sophie își dădu ochii este cap.

– A fost ca un taur furios încercând să afle unde erai. Dar fiindcă nu mi-ai spus unde te duci, nici eu nu am putut să-i zic lui, indiferent cât de cumplite au fost amenințările lui.

– Nu te-a lovit, nu-i așa?

Pufnind, Sophie ridică din umeri și râse.

– Sheridan l-ar fi ucis dacă m-ar fi atins, iar el știa foarte bine asta. Dar am văzut în ziar anunțul despre căsătoria ta.

Probabil că și Beaumont îl văzuse, așa încât știuse că exista posibilitatea s-o întâlnească la un bal și, fără îndoială, urmărise ziarele de scandal până aflase că vicontele Locksley și soția lui erau la Londra.

Cu ochii lărgiți, Sophie rânji entuziasmată.

– Te-ai măritat cu un lord!

– Iar acum trebuie să divorțez de el.

O îngrijorare sinceră apăru pe chipul prietenei sale, care se aplecă spre ea.

– De ce? Ai un titlu, bani, o poziție. Ai tot ce visam mereu să avem, ori de câte ori stăteam de vorbă. Portia, de ce renunți la toate astea?

Ea își puse încet mâna pe burtă.

– Dacă este băiat? Nu-i pot face asta. Am crezut că pot, dar nu pot. Titlurile și proprietățile trebuie să ajungă la un băiat care să fie sânge din sângele lui.

– O, Doamne, de ce? Sophie se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Lor nu le pasă de noi. Sunt răsfățați și putrezi pe dinăuntru. Li se pare normal să profite de noi pentru că ne consideră inferioare

lor. Se răsuci și își puse mâinile pe spătarul fotoliului. Nu le datorăm nimic!

– Și nici ei nu ne datorează nouă. Nu el m-a lăsat însărcinată cu acest copil. Nu este responsabilitatea lui.

– Și cum vei avea grijă de el?

– Încă nu m-am lămurit în această privință. Mi-am dat seama de asta destul de brusc. Ridică din umeri și zâmbi cu autoironie. Mă pricep foarte bine la a face curat în case.

Cu un suspin exagerat, Sophie se lăsă să cadă în fotoliu.

– Ar fi mult mai puțină muncă și mult mai multe beneficii dacă ai găsi alt lord care să aibă grijă de tine.

Ea clătină din cap.

– N-aș putea face asta.

Sophie se holbă la ea.

– O, Doamne! Te-ai îndrăgostit de el.

– Da.

– Ei bine, asta a fost o prostie din partea ta. Acesta este motivul pentru care vrei să divorțezi.

Ea nu putu să nu râdă.

– Ironic nu? Îl părăsesc pentru că îl iubesc. Îl iubesc tare mult, Sophie. De zece, de douăzeci... de o sută de ori mai mult decât l-am iubit pe Beaumont. S-a însurat cu mine pentru a-l proteja pe tatăl lui. Este un om bun.

Se auzi o bătaie în ușă, iar o servitoare își băgă capul înăuntru.

– Domnișoară, a venit lordul.

Sophie dădu din cap și se ridică în picioare.

– Mulțumesc. Spune-i că o să cobor imediat. După ce servitoarea plecă, se uită la Portia. Sunt dorită. Numai că nu era, nu chiar, nu așa cum Portia se simțise dorită de Locksley. Fă-te comodă, odihnește-te și o să stăm de vorbă mâine-dimineață!

– Mulțumesc, Sophie. Nu voi sta mult.

– Poți sta cât vrei atâta vreme cât Sheridan nu știe că ești aici. Noapte bună.

După plecarea ei, Portia puse tava pe măsuță, se apropie de pat și se întinse pe el. Ar fi trebuit să-și împacheteze niște haine, dar se temuse să nu-l trezească pe Locksley, iar dacă ar fi avut un cufăr, i-ar fi fost mai greu să călătorească fără a fi remarcată.

Luase o trăsură a poștei spre nord. În primul sat, coborâse și așteptase trăsura poștei care mergea la Londra. Știa că proprietăreasa

de la Peacock Inn o văzuse urcând în trăsură și dorise să lase o pistă greșită în caz că Locksley se trezea devreme și venea după ea. Numai că el fie dormise până târziu, fie nu plecase după ea. Probabil că a doua variantă era cea corectă, ceea ce era foarte bine. Simplifica lucrurile.

Din păcate, nu-i putea face inima să nu se frângă.

Capitolul 25

El călărise ca un nebun toată ziua și toată noaptea pentru a ajunge din urmă trăsura poștei. Când o ajunsese în sfârșit, aflase că ea coborâse în primul sat în care aceasta oprise. Firește, când se întorsese în sat, nu o mai găsise acolo.

Unde naiba se dusese?

Era clar că ea nu avusese de gând să se întoarcă la Havisham. De asta era sigur. Neavând chef să-i explice situația tatălui său, trimise trăsurile și pe servitori înapoi la Londra, iar el porni spre Fairings Cross. Deși considera improbabil ca ea să apeleze la părinți pentru ajutor, spera ca ei să poată face puțină lumină în privința locului unde ar fi putut ea să se refugieze.

Cândva, fusese la un bal în casa de la țară a lui Beaumont, așa încât cunoștea zona și se duse la casa parohială de lângă biserică. După ce bătu la ușă, se uită în jur, iar pieptul i se strânse când dădu cu ochii de stejarul înalt, ale cărui crengi atingeau un geam de la ultimul etaj. Și-o imagină pe Portia – îndrăzneață, vitează, nepăsătoare în fața primejdiilor – coborând din el. Speră că, oriunde s-ar fi aflat în clipa aceea, era mai precaută. După ce o va găsi, se vor așeza și îi va pune o mie de întrebări, ca să știe absolut toate amănuntele despre ea, iar ea să nu mai poată fugi niciodată de el. Trebuia să afle cum gândea, unde se putea duce, ce dorea să facă.

Ușa se deschise și o servitoare tânără se uită la el. Locke îi dădu o carte de vizită.

– Sunt vicontele Locksley și doresc să-l văd pe reverendul Gadstone.

– Da, milord. Vă rog, intrați!

El intră într-un hol auster și fu condus într-un salon la fel de auster. Cu excepția trandafirilor, care îi amintiră de Portia. Totul era curat și în ordine. Probabil că ea fusese îngrozită când el îi făcuse turul reședinței Havisham. Ba nu, privise totul și văzuse potențialul. Se întrebă dacă ea văzuse și potențialul lui, dacă își dăduse seama că îi putea desfereca inima la fel de ușor cum putea face curat în casă. Că putea mătura pânzele de păianjen din jurul inimii lui și o putea scoate la lumină.

Răsucindu-se când auzi zgomot de pași, nu fu surprins de rigiditatea bărbatului care intră și nici de expresia aspră a femeii de lângă el. Nici unul dintre ei nu părea genul care să râdă vreodată.

– Milord, eu sunt reverendul Gadstone, iar aceasta e soția mea. Cu ce vă pot fi de folos?

– O caut pe fiica dumitale.

El își înclină capul într-o parte ca un câine confuz.

– Pe Florence sau pe Louisa?

– Pe Portia.

Soția lui icni încet, în vreme ce reverendul deveni și mai rigid.

– Nu avem nici o fiică pe nume Portia.

– Da, am auzit. Există cineva în familie care să nu o judece cu atâta asprime ca dumneata?

Bărbia lui se ridică într-un mod similar cu al Portiei, dar lui Locke nu i se păru nici pe departe la fel de adorabil și de fermecător. De fapt, simți nevoia să-i facă cunoștință cu pumnul lui.

– Este o păcătoasă, aduce un bastard pe lume. Este al dumneavoastră? Ați păcătuit cu ea?

– Controlează-ți limbajul când vorbești despre soția mea!

Ochii amândurora se lărgiră, iar capetele li se lăsară pe spate de parcă îi pocnise.

– Este soția dumneavoastră? întrebă doamna Gadstone clar stupefiată.

El se gândi că oricare altă femeie cu care s-ar fi însurat ar fi venit acolo într-o trăsură elegantă, înveșmântată în mătăsuri și plină de bijuterii, afirmându-și poziția în fața lor, insistând să-i facă o plecăciune și să i se adreseze conform titlului, umilindu-i că îi erau inferiori. Dar nu și Portia lui, fiindcă dobândirea unui titlu nu fusese scopul ei, nu însemnase nimic pentru ea. El ajunsese să-și dea seama de asta, dar faptul că i se confirma din nou nu făcea decât să sublinieze cât de greșit o judecase. Și cât de greșit își evaluase propria

valoare. Ea avusese nevoie de cineva care să-i protejeze pe ea și pe copilul ei. Chiar dacă nu ar fi avut titluri și proprietăți, tot i-ar fi stat în putere s-o apere de vicisitudinile vieții.

– Da, este. De câteva luni. Noi doi am avut o mică neînțelegere, iar acum, încerc să aflu unde s-ar fi putut duce.

– Nu sunt deloc surprins să aflu că a fugit de dumneavoastră pentru că lucrurile nu au fost pe gustul ei, spuse reverendul. Mereu fugea, se ascundea când știa că era vremea s-o încaseze, niciodată n-a vrut să-și asume responsabilitățile, să accepte ce i se cuvenea.

– Ai bătut-o?

Cei care îl cunoșteau ar fi știut că vocea lui joasă era un avertisment, o amenințare, dar Gadstone nu avu inteligența de a-și da seama că pășea pe un teren primejdios.

– Adesea. Îl avea pe diavol în ea. Niciodată nu stătea potolită în biserică. Niciodată nu memora așa cum trebuia pasajele din Biblie pe care i le dădeam să le învețe. Își ridica fustele și alerga după fluturi. Era incorijibilă, veșnic refuza să se supună voinței mele.

„Bravo ei!" fu cât pe ce să rostească el, dar se abținu. Nu era de mirare că îl considerase pe Beaumont salvarea ei. Nu trebuise să-i arate prea multă bunătate pentru a o câștiga.

– Are prietene în sat?

– Nimeni nu vrea să știe de ea. Este o femeie decăzută, o rușine. Nimeni nu i-ar arăta prietenie și nici n-ar ajuta-o. Toți știu ce-i de capul ei, spuse el disprețuitor.

Ea îi zisese că nu avea pe nimeni, dar lui îi fusese greu să creadă că era absolut singură și fără nici un fel de resurse. Totuși, judecând-o greșit când o cunoscuse, era cu ceva mai bun decât acei oameni? Își trase nerăbdător mănușile.

– De capul ei este că-i vicontesă, iar într-o zi va fi marchiză. Da, îmi dau seama că nimeni n-ar dori să fie în umbra ei. Mulțumesc pentru ajutor.

– Vă rog mult, n-o mai căutați, milord. Va însemna decăderea dumneavoastră.

Dorința de a-i trage un pumn tatălui Portiei îi făcu mușchii să-i freamăte din pricina abținerii, dar nu se cădea să-l lovească pe un om al lui Dumnezeu. Trecu pe lângă el...

La dracu' cu asta! Se răsuci și trase cu toată forța un pumn în bărbia aia ipocrită, făcându-l pe individ să aterizeze răschirat pe dușumea, iar pe soția lui, să țipe. Locke se aplecă spre el.

– Este cea mai remarcabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. O voi găsi. O voi găsi chiar dacă ar fi s-o caut până la sfârșitul zilelor mele!

Ieși din casă, încălecă pe cal și porni în goană înapoi spre Londra. Știuse că venirea acolo însemna probabil să urmeze o pistă falsă, dar o parte din el dorise să vadă unde crescuse și să-i cunoască pe părinții ei. Faptul că ea ajunsese atât de darnică și de bună era un miracol. Faptul că era puternică nu prea era. Trebuise să fie pentru a supraviețui. Ei ar fi putut să-i ucidă spiritul, dar nu reușiseră. O admira și mai mult pentru asta, o dorea și mai mult. Avea s-o găsească.

Contele de Beaumont nu avusese niciodată un noroc așa de mare la cărți cum avea în seara aceea la Dragonii Îngemănați. Din clipa în care se așezase, cu o jumătate de oră în urmă, câștigase toate mâinile. Ultima nu făcuse excepție. Norocul îi zâmbea larg...

– Vreau să schimbăm câteva cuvinte.

Dumnezeule, aproape că sări din pantofi la auzul șoaptei aspre de la urechea lui! Își dădu seama că proprietarul vocii nu ar fi acceptat să fie contrazis. Își răsuci repede capul, iar privirea lui se ciocni de a lui Locksley, ochii verzi indicând că prețul nesupunerii ar fi fost foarte mare. Însă el era cunoscut pentru încăpățânarea lui.

– Sunt ocupat cu altceva.

Chiar trebuise să-i sune vocea de parcă inima i s-ar fi blocat în gât? Locksley îi smulse cărțile din mână și le aruncă pe masă.

– A ieșit din joc!

– Uite ce e...

Vicontele se răsuci și se uită urât la el. Expresia lui avea o intensitate cumplită, sugera o primejdie care, fără îndoială, l-ar fi făcut să-și supravegheze spatele în sălbăticie. Dar nici chiar regele junglei nu ar fi vrut să se întâlnească cu un om care arăta ca și cum i-ar fi făcut mare plăcere să-l devoreze la cină.

– Afară!

Un singur cuvânt. O poruncă. Însă Beaumont nu era complet prost. Trebuia să se asigure că existau o sumedenie de martori, astfel încât să nu dispară brusc de pe fața pământului.

– În bibliotecă.

Vicontele dădu scurt din cap și făcu un pas în spate. Beaumont îi privi pe cei din jurul mesei.

– Mă voi întoarce. Spera, se ruga să fie adevărat. Păstrați-mi câștigul!

O fi fost Dragonii un club al viciului, dar era unul onest. Ezitând, Beaumont îl urmă pe Locksley în bibliotecă, amintindu-și seara în care i se alăturase acolo în speranța de a afla mai multe despre căsătoria lui cu Portia, încercând să-și dea seama când o cunoscuse.

Deloc surprinzător, Locksley alese un loc de discuții dintr-un colț îndepărtat al încăperii, la distanță de toți ceilalți. După ce se așezară, nu făcu altceva decât să-l studieze pe Beaumont cu o privire intensă până când un lacheu le aduse băuturile. Lacheii memorau preferințele în materie de băutură ale membrilor clubului. Beaumont detestă faptul că mâna îi tremură când ridică paharul, din care sorbi pentru a se întări, după care se aplecă în față.

– Uite ce e, n-am spus nici un cuvânt...

– Unde este?

Locksley era scurt și la obiect, doar că Beaumont habar n-avea care era obiectul. Se sprijini de spătar și se uită în jur.

– Cine?

– Portia!

– De unde dracu' să știu? Apoi pricepu brusc și se simți atât de satisfăcut, încât nu se putu abține să nu rânjească precum un nebun. A fugit!

Mândria lui Beaumont se simți măgulită la aflarea veștii că el nu era singurul pe care ea îl părăsise. Locksley își îngustă ochii de ajunseră să arate ca lama bine ascuțită a unei săbii. Zâmbetul lui Beaumont se stinse, iar el se opuse din răsputeri imboldului de a fugi de-acolo.

– Nu a venit la mine.

Dar, Dumnezeule mare, tare își dorea să o fi făcut! Îi era dor de ea mai mult decât ar fi crezut că era posibil să-i fie dor de cineva. Procedase prost pe terasă. În loc s-o amenințe să vină la el, ar fi trebuit s-o ademenească, așa cum făcuse prima dată. Ar fi putut s-o recâștige cu o abordare potrivită.

– Unde a locuit?

Fiind limpede că vicontele avea nevoie de ajutorul lui, i se simți brusc superior.

– Aproape că mi-ai rupt falca. Încă mă doare.

Vânătaia era rușinoasă, dar nu la fel de tare ca faptul că trebuia să-și taie mâncarea în bucățele foarte mici deoarece abia putea deschide gura.

– Dacă nu-mi spui unde a locuit, următorul pumn sigur îți va rupe falca.

El suspină.

– Nu o să mă lovești aici.

Privirea dură a lui Locksley îi spuse că avea s-o facă fără doar și poate. Beaumont sorbi din scotch și își studie paharul.

– Nu este acolo. Actuala mea amantă e genul gelos. Nu ar fi primit-o acolo.

– Nu ți-a luat mult s-o înlocuiești.

– Un bărbat are anumite nevoi, rosti el indignat. În plus, nimeni n-ar putea s-o înlocuiască. Să știi că am iubit-o.

– Ai avut un mod ciudat de a i-o arăta.

– Dacă m-aș fi însurat cu ea, căsătoria nu mi-ar fi adus nici bani, nici vreo poziție mai bună. Iar eu am nevoie de ambele.

– Așa că ai vrut ca pruncul pe care îl poartă în pântec să fie ucis, șuieră Locksley.

– Soțiilor nu le place să aibă de-a face cu bastarzi. Tata s-a ocupat de ai lui în același mod. Oricum, nu-mi permit să am grijă de un cârd de copii.

– Dar o amantă îți permiți.

– După cum am mai zis, un bărbat are anumite nevoi. Și trebuie să-și stabilească prioritățile.

– Simt o nevoie copleșitoare să te pocnesc din nou. Scapi doar pentru că nu doresc să te ating.

Beaumont detesta faptul că acel om care avea un rang inferior îi poruncea și îl trata de sus.

– Ei bine, cel puțin tata nu a fost sonat.

Locksley îl lovi cu o asemenea viteză, încât Beaumont nici măcar nu văzu pumnul, dar durerea care îi cuprinse fața îl anunță că cel puțin nasul îi era spart. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce își scoase batista pentru a-și opri sângele care șiroia.

– Unde a locuit?

Printre dinții încleștați, Beaumont rosti adresa.

– Dar, după cum am spus, n-o vei găsi acolo.

– Știu foarte bine asta. Păstrează această conversație pentru tine, la fel și relația pe care ai avut-o cu ea, altminteri te voi distruge! Ashebury și Greyling mă vor ajuta s-o fac.

De parcă el își dorea să aibă de-a face cu zurbagiii. Unul era suficient de rău. Dacă toți trei își puneau mintea, putea fi sigur că nu avea să mai fie primit niciodată în înalta societate.

– Amenințarea nu este necesară. Indiferent dacă mă crezi sau nu, vreau ca ea să fie fericită. Dar dacă îi faci rău...

Nu avu ocazia să-și isprăvească amenințarea fiindcă Locksley deja dispăruse. Era un moment ciudat să-și dea seama că niciodată în viața lui nu invidiase un om atât de mult – și nici nu avea să mai invidieze astfel.

Ea se simți foarte îndurerată să se despartă de perle, dar nu avu de ales. Din păcate nu-i aduseră atât de mulți bani cum sperase, dar fuseseră suficienți pentru ca ea să se poată duce la avocatul ei știind că îi putea plăti onorariul. Dar el nu o taxă pentru sfatul dat și nu putea face nimic pentru ea.

– Nu pot divorța de el, îi spuse ea mai târziu lui Sophie.

Portia se plimba prin fața șemineului din dormitorul ei temporar.

– Credeam că infidelitatea este un motiv întemeiat pentru un divorț, spuse Sophie.

– Da, dar nu pot divorța de *el* pentru că *eu* am comis adulterul. Numai *el* poate divorța în acest caz.

– Dacă poți divorța doar în cazul când că el comite un adulter, atunci spune că l-a comis.

Ea clătină din cap și se opri.

– Nu. Nu vreau ca vreo femeie cu care va dori să se însoare să-i pună la îndoială loialitatea. El n-ar înșela pe cineva. În plus, n-ar fi suficient ca el să fi comis adulterul. Ar trebui să mă părăsească timp de doi ani. Totuși, eu nu trebuie să-l părăsesc. Legile sunt diferite pentru femei și bărbați, ceea ce face aproape imposibil ca o femeie să scape dintr-o căsătorie nedorită. Adevărul este că fac ca totul să fie dificil pentru o femeie.

Nu că ea avusese o căsnicie nefericită. Fusese minunată și deosebită.

– Ei bine, așa a fost întotdeauna. Totul este dificil pentru femei.

– Sophie, nu știu cum să îndrept lucrurile. Se așează în fotoliu. Aș putea trimite o scrisoare la *Times*, în care să explic că am fost

necredincioasă. După publicarea ei, n-ar avea de ales și ar divorța de mine. Dar mă va urî și mai mult.

– Ce contează cât de mult te urăște?

Ea încuviință din cap, străduindu-se să-și stăpânească deprimarea și lacrimile.

– Ai dreptate. Ceea ce contează este că fiul lui Beaumont nu poate deveni moștenitorul lui Locksley.

– Iar după ce vei scăpa de Locksley, ce vei face?

Gâtul și pieptul i se strânseră. Dacă ar fi trebuit, n-ar fi putut înghiți.

– Voi căuta o familie, o familie cumsecade, care să-l iubească și să-l îngrijească pe copil ca și cum ar fi al său. N-ar fi trebuit să fiu atât de egoistă, încât să doresc să-l păstrez.

– Poate că e fetiță.

Ea râse.

– Poate că e fetiță.

Totuși, în ultima vreme se imagina având un fiu, unul cu părul negru ca pana corbului și cu ochii verzi.

– Dar cum te vei întreține?

– Presupun că voi angaja ca servitoare.

Fără un copil nelegitim care s-o stigmatizeze ca femeie depravată, avea să-i fie mai ușor să-și găsească o slujbă. Dar avea să-i lipsească enorm să aibă pe cineva care s-o iubească necondiționat.

O bătaie energică în ușă o făcu să se răsucească în vreme ce servitoarea o deschise și intră.

– Un gentleman dorește să vă vadă, rosti ea dându-i lui Sophie o carte de vizită.

Prietena ei o citi, iar sprâncenele i se ridicară.

– Ei bine, aș zice că nu a venit să mă vadă pe mine.

Îi dădu cartea de vizită Portiei. Aceasta o luă, iar ochii ei o priviră de parcă se temea de ce ar putea să vadă. Inima începu să-i galopeze de parcă voia să părăsească încăperea, casa, Londra.

– Ce naiba caută aici?

– A venit să te ia, rosti o familiară voce profundă din pragul ușii.

Ea țâșni din fotoliu, făcu doi pași îndărăt și se apucă de polița căminului pentru a nu-și pierde echilibrul. El arăta fantastic. Fiecare fir de păr îi era la locul lui, fața îi era proaspăt bărbierită, iar hainele, impecabile. Arăta foarte diferit față de ultima dată când intrase într-un dormitor, față de momentul când îl văzuse trântit pe pat.

Sophie se ridică grațioasă și îi făcu semn servitoarei să iasă.

– Unde pleci? vru Portia să știe.

– Vă las să lămuriți lucrurile.

Când se apropie de Locksley, el spuse:

– Dumneata trebuie să fii domnișoara Sophie.

Firește, ea îi spusese de Sophie, naiba s-o ia ce fraieră fusese! Fără îndoială, acea informație îl ajutase s-o găsească.

– Eu sunt, milord.

El îi luă mâna, se înclină și îi sărută degetele.

– Îți mulțumesc că îi ești prietenă.

– Noi, femeile pierdute, trebuie să fim unite. Se uită peste umăr la Portia. E fermecător! Dacă vrei să știi, află că sunt de acord cu el.

Numai că aprobarea ei nu avea nici o greutate, nu putea îndrepta cumplitul rău făcut de Portia. De îndată ce Sophie dispăru, el închise ușa și se sprijini de ea, în tot acest timp neluându-și privirea de la Portia. Ea nu avea de gând să se prăbușească în adâncurile verzi, nu avea de gând să-l lase să o abată de la calea ei.

– Mă bucur că ai venit, declară ea succint.

– Nu, nu te bucuri.

Ea își mușcă interiorul obrazului.

– Nu, nu mă bucur, dar fiindcă pari oarecum treaz...

– Sunt complet treaz.

– ... poate vei fi mai deschis față de planul meu.

– Și ce plan ai?

Chiar trebuia să stea acolo atât de calm, să pară atât de rezonabil? Portia dădu drumul poliței șemineului, pentru că degetele începeau să-i amorțească, și își împreună mâinile deasupra taliei, deasupra pântecului în care creștea copilul ei.

– Vom înscena moartea mea.

Expresia lui stupefiată îi oferi o oarecare satisfacție. Constatarea că îl putea surprinde cu garda jos – la fel cum făcuse el cu atâta ușurință, apărând pe neașteptate – o încântă.

– Poftim? întrebă el.

– Le vei spune oamenilor că am murit – la naștere, dacă e cazul –, iar eu voi dispărea discret, ca să te poți însura din nou.

El se desprinse de ușă.

– Ca să devin bigam? Nici unul dintre copiii celei de-a doua soții n-ar fi legitim.

– Nimeni nu trebuie să știe. Totuși, pentru ca ei să fie legitimi, vom divorța întâi, dar va fi un divorț discret, ca să nu trebuiască să înduri umilința...

El porni spre ea.

– Nu există divorț discret. În plus, dosarul va fi public.

– Nimeni nu se va duce să-l caute, rosti ea nerăbdătoare.

El ajunsese foarte aproape de ea. Îi simțea mirosul de santal și de portocale, își dorea să-l inhaleze în plămâni și să-l păstreze acolo pentru totdeauna. Cum va mai putea mânca vreodată o portocală fără să se gândească la el?

– Încă n-ai aflat că secretele nu rămân niciodată secrete? În plus, ți-am spus că nu voi divorța.

Ea nu se mai retrase fiindcă știa că el ar fi continuat să înainteze, așa că își menținu poziția până când el se opri în fața ei. Abia atunci observă cearcănele negre de sub ochii lui, noile riduri de la colțurile ochilor.

– Locksley, fii rezonabil! Dacă voi naște un băiat...

– Atunci, va fi moștenitorul meu.

– Exact. Tocmai acesta este motivul pentru care trebuie să scapi de mine cât mai repede posibil. Dacă există vreo cale de a anula...

– Nu va exista nici o anulare.

– Nu mă mai întrerupe! Mă enervează cumplit când mă întrerupi. Voi spune orice minciună este necesară...

– S-a terminat cu minciunile, Portia!

O făcuse din nou, o întrerupsese, dar, înainte ca ea să apuce a obiecta, el îi cuprinse chipul în palme. Erau atât de calde, atât de familiare! Își dorea ca el s-o atingă o viață întreagă.

– Ascultă-mă cu mare atenție! rosti el încet, ca și cum ea ar fi fost redusă mintal. Nu vom divorța, iar asta nu are nici o legătură cu rușinea sau cu ridiculizarea publică. Nu dau doi bani pe ce cred oamenii despre mine. Pentru Dumnezeu, am crescut printre șoapte despre nebunia tatei și faptul că domeniul nostru este bântuit! Chiar crezi că un divorț m-ar îngenunchea?

– Atunci, de ce să nu divorțăm? Dacă ești dispus să înduri rușinea divorțului, de ce nu divorțezi?

– Pentru că nu sunt dispus să renunț la tine. Pentru că, vezi tu, micuța mea vulpe, m-am îndrăgostit nebunește de tine.

Fu ca și cum el îi frânse inima. Lacrimile o înțepară, îi umplură ochii și i se rostogoliră pe obraji. Și Beaumont îi spusese că o iubește,

dar nu-i stârnise o reacție atât de devastatoare, nu-și simțise inima stându-i în loc și sufletul zdrobindu-i-se. Și nici atât de înălțătoare, încât să se simtă ca și cum și-ar fi putut lua zborul.

– Dar descendența ta...

– Nu-mi pasă de descendența mea, nu-mi pasă decât de tine. Își coborî privirea. Și de acest copil care înseamnă atât de mult pentru tine. Își ridică privirea spre a ei. După cum am spus mai devreme, dacă vei naște un băiat va fi moștenitorul meu și îl voi recunoaște ca atare. Pentru el, eu și numai eu voi fi tatăl lui. Al meu mi-a dat un exemplu bun. I-a crescut pe fiii altor doi bărbați ca și cum ar fi fost ai lui. Cred că ar fi primul care să confirme că o familie nu este determinată de sânge.

– Îi vei zice adevărul despre acest copil?

– Îl știe deja. Este copilul nostru.

Hohotul de plâns fu cel mai cumplit sunet pe care ea îl scosese vreodată, dar, din câte își amintea, nu plânsese niciodată, cu excepția nopții în care el aflase adevărul. Întotdeauna, fusese stoică, puternică și hotărâtă să meargă înainte. Dar hohotele acelea care îi rupeau sufletul îi zguduiau umerii. Când brațele lui o cuprinseră, ea își lipi obrazul de pieptul lui și îi ascultă inima bătând ritmic și cu putere.

– Te iubesc, Killian! Atât de mult și de atât de mult timp! Nu știu de ce am crezut vreodată că iubesc pe altcineva.

– Dacă vrei să știi, el te-a iubit.

Surprinsă, ea își înălță brusc capul și îi întâlni privirea. Încet, își puse mâna pe obrazul lui, apoi pe ceafă.

– Dar nu destul. Tu mă iubești destul.

Ea îi trase capul în jos, își deschise gura spre el, inima, sufletul. El le acceptă fără scuze. Totuși, spre deosebire de celelalte săruturi de dinainte, acela fu diferit, fără nici un fel de reținere. Nu-și mai păzea inima, nu-i mai era ferecată față de ea.

Era al ei după cum și ea era a lui. Cu inimă, cu trup și suflet. În cele din urmă, cineva o accepta cu bune și cu rele, cu totul. Făcuse greșeli, lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă, dar nu regreta absolut nimic pentru că toate o duseseră la el. O uimea că îl putea iubi atât de mult, că el o putea iubi necondiționat.

Ridicându-și gura de pe a ei, el îi mângâie cu degetul mare buzele umflate, apoi privi prin încăpere.

– Hai să mergem acasă!

– La reședința din Londra?

– În seara asta. În cele din urmă, ne vom întoarce la Havisham. Dar deocamdată, încă n-am terminat cu prezentarea soției mele în societate.

– Ar trebui să știi că Beaumont nu m-a scos niciodată în public, nu m-a prezentat nimănui, așa că este improbabil – atât timp cât își ține gura – ca trecutul meu să ne bântuie.

– Nu ar obține nimic făcându-ți rău, doar și-ar atrage propria distrugere. Știe asta. Nu cred că e soi rău. E pur și simplu idiot că n-a apreciat ce a avut.

– Mă bucur că n-a făcut-o.

Altminteri, poate că nu l-ar fi avut pe Locksley, iar ea era mult mai fericită cu el.

El îi luă rochia de călătorie și pelerina. La parter, ea o găsi pe Sophie în salon.

– Plecăm.

– Firește că plecați, rosti Sophie ridicându-se din fotoliu și apropiindu-se de ea pentru a o îmbrățișa.

– Îți voi trimite rochia mâine-dimineață.

– Păstreaz-o! Oricum, mie nu mi-a venit niciodată bine. Să fii fericită, Portia!

– Voi fi.

Ușa din față se deschise brusc, iar Lordul Sheridan intră. Se opri brusc.

– Locksley, ce naiba cauți aici?

– Eu și soția mea am vizitat-o pe prietena ei.

– Prietena ei? Sophie, ce se petrece?

– După cum ți-a spus el, am primit vizita unei vechi prietene. Ei tocmai plecau.

Portia se aplecă, o sărută pe obraz și îi șopti:

– Dacă vei dori vreodată o altă viață, știi unde să vii.

Ridicând un umăr, Sophie îi zâmbi cu tristețe.

– Îl iubesc pe omul acesta.

Portiei i se părea ciudat că iubirea putea frânge și vindeca inimi. Ducându-se lângă Locksley, care se afla la intrare, își petrecu mâna pe după brațul lui și îl lăsă să o conducă afară din casă, departe de trecutul ei.

Capitolul 26

De îndată ce trăsura porni, Locksley o trase în poala lui, își lipi buzele de pielea fină de pe gâtul ei, o supse, o ciuguli în sus și în jos, în vreme ce ea gemu, iar apoi, își lăsă capul pe spate și începu să gâfâie.

– Dacă o să mă mai părăsești vreodată fără vreun cuvânt de avertizare...

– Ce vei face? O să mă bați la fund? O să mă încui în cameră? Nu mai are rost să fugi dacă îl avertizezi pe celălalt că o vei face sau dacă îi lași un mesaj în care îi spui unde ești.

Trecându-și degetele prin părul ei, el îi coborî capul la același nivel cu al lui și o privi în ochi.

– Să nu mă mai părăsești niciodată!

– Am făcut-o pentru tine. Ca să te cruț...

– Agonia pierderii tale aproape că m-a ucis.

Era ceva ce n-ar fi recunoscut față de nimeni altcineva, dar față de ea simțea brusc că poate recunoaște orice.

– Cum m-ai găsit?

– Nu atât de ușor și de repede cum ar fi trebuit. Am fost să-ți văd părinții.

Ochii ei se lărgiră. Simțind nevoia să bea whisky-ul din ei, el își dori să nu fi fost întuneric, să nu fi fost ascunși în umbre.

– Ți-am zis că sunt moartă pentru ei.

– Din moment ce m-ai mințit în privința altor lucruri, m-am gândit că, poate, ai mințit și în privința asta. Sau poate doar am sperat că ai făcut-o, că n-ar fi putut să te alunge. Apropo, i-am tras un pumn lui taică-tău.

Ochii ei deveniră și mai rotunzi, iar ea își acoperi cu mâna gura pe care el tocmai se pregătea s-o sărute.

– Nu-i adevărat!

– Nu mi-a plăcut de el. El a fost motivul pentru care te ascundeai în copaci.

Ea încuviință din cap, amintindu-și cu câtă nesăbuință îi dezvăluise acea informație în prima noapte.

– Da. Nu reușeam niciodată să fac ceva bine. El mă punea să stau ore întregi în genunchi, rugându-mă pentru sufletul meu. Ceea ce mă făcea să devin și mai rebelă.

– Au aflat că ești vicontesă acum. Dacă vei dori vreodată să-i inviți la Havisham, mă voi strădui să mă comport civilizat, dar nu pot promite că nu-l voi pocni din nou.

– S-ar putea să-i invit doar ca să te văd lovindu-l. Clătină din cap. Nu, nu-i voi invita niciodată. Nu-i voi lăsa să-mi distrugă Havishamul așa cum au distrus Fairings Cross. Dar ei nu aveau de unde să știe unde mă aflu, așa încât cu ce te-au putut ajuta?

El își trecu degetele peste chipul ei, peste frunte, peste obraz, peste bărbie. Nu se putea sătura s-o atingă.

– Nu m-au ajutat cu nimic, dar apoi mi-am amintit că ai pomenit de Sophie, așa că am stat de vorbă cu Beaumont. Acum, are nasul spart.

Râzând, ea își lipi fața de umărul lui, ridicându-și capul astfel încât el să o poată săruta sub bărbie.

– Habar n-am avut că ești atât de violent.

– L-a făcut pe tata sonat, un cuvânt peiorativ pentru nebun. N-o fi el perfect zdravăn, dar totuși este marchiz și are dreptul să fie respectat.

– Mă bucur că l-ai lovit.

El rânji.

– Vă că și tu ești cam însetată de sânge.

– Tatăl tău este un om bun și tare drăguț. Îi este dor de soția lui. Nu-i nimic rău în asta.

Cu luni în urmă, Locke se gândea că tatălui său îi era prea dor de ea, dar asta fusese înainte de a ști cum era să pierzi pe cineva iubit, iar el nu o pierduse decât temporar. Știuse că trăia și că putea să afle unde era, s-o ia înapoi. Pentru tatăl lui nu exista nici o speranță să-și regăsească soția. În orice caz, nu până când nu murea și el.

Însă Locke nu dorea să se gândească la asta, să admită că tatăl lui era muritor. Nu voia să se gândească decât la Portia. Buzele lui reveniră pe gâtul ei, ciugulind-o în drum spre gură.

Ea își puse mâna pe umărul lui, împingându-l puțin.

– Îmi distragi atenția, iar eu mai am niște întrebări. Nici Beaumont nu știa unde sunt, deci cum ți-a fost de ajutor?

– Știa unde ai locuit, iar tu mi-ai spus despre o vecină pe care o vizitai. După ce am aflat care a fost casa ta, nu a trebuit decât să bat

la uși până am găsit-o pe cea care mă interesa. Din fericire, am găsit-o din a doua încercare.

– Cât de departe ai fi mers?

– Pe toată strada aia blestemată. Îi cuprinse fața în palme. Portia, nu pricepi că am fost pierdut fără tine?

– N-am vrut să plec. Îi lovi umărul cu capul. Am vândut perlele.

– Pot fi înlocuite. Tu nu ești.

Îndreptându-și trupul, ea îi întâlni privirea.

– Îmi place foarte mult de tine când ești îndrăgostit.

– O să-ți placă mult mai mult de mine înainte ca noaptea să se sfârșească.

Ea încă râdea când trăsura se opri în fața casei din Londra. Un lacheu deschise ușa. Locke sări afară, se răsuci și o ajută pe Portia să coboare. De îndată ce picioarele ei atinseră pietrișul aleii, el o ridică în brațe.

– Pot merge, declară ea.

– Trebuie să-ți conservi energia.

O purtă în brațe pe treptele de la intrare, apoi în casă, abia observându-l pe majordom înainte de a urca scările spre dormitorul lor. Avea să se ducă vestea că Lady Locksley s-a întors. Camerista ei urma să afle, dar el avea încredere că fata era suficient de deșteaptă pentru a-și da seama că nu o să aibă nevoie de ea până în dimineața următoare.

O lăsă jos. Pentru că rochia nu era a ei, pentru că era oribilă, pentru că auzise că nu era nevoie s-o returneze, o sfâșie de pe ea, simțindu-se satisfăcut să distrugă acel material. Cu excepția nopții în care ea nu purtase lenjerie, el nu credea că o mai dezbrăcase vreodată atât de repede.

Trecuseră doar câteva nopți de când o văzuse goală ultima dată, dar i se păru că trupul ei se schimbase, sau poate că nu o privise cu atâta atenție. Dar sânii ei erau mai mari, iar abdomenul, mai umflat. Acum, că știa că sarcina era mai avansată decât crezuse, se gândi că schimbările aveau să se petreacă mult mai rapid.

Umplându-și mâinile cu sânii Portiei, sărută adâncitura dintre ei. Ea își băgă degetele în părul lui și, gemând, își lăsă capul pe spate. Apoi, pentru a se asigura că ea pricepea dăruirea lui față de ea, se lăsă în genunchi și îi sărută pântecul.

– Locksley! șopti ea cu răsuflarea întretăiată.

El își înălță capul și se uită în ochii ei.

– Te iubesc, Portia! Iubesc totul la tine, fiecare părticică. Și voi iubi acest copil chiar și numai pentru faptul că o parte din tine se regăsește în el.

– Nu te merit.

– Ți-am spus în numeroase rânduri că sunt un măgar. Nu cred că te-ai ales cu cine știe ce.

– Greșești! M-am ales cu cel mai important lucru – iubirea.

El țâșni în picioare.

– Dezbracă-mă!

Ea îi adresă un zâmbet seducător.

– Cu plăcere!

El mereu iubise asta la ea, faptul că nu avea deloc rețineri față de trupul lui, față de sex. Nu știa dacă motivul era că fusese amanta cuiva sau dacă era din cauza diavolului despre care tatăl ei susținea că îl avea în ea. Nu conta. El începea să înțeleagă că multe lucruri în legătură cu care își făcuse griji nu contau. Cu ea alături, avea să aibă tot ce își dorise vreodată, tot ce îi trebuia.

Ea îl dezbrăcă încet, savurând totul, chinuindu-l, mângâindu-i încet pielea pe măsură ce o descoperea, lingând-o, apucând-o cu dinții, ciugulind. Când el fu complet gol, dădu s-o ia în brațe, dar ea îl opri punându-și o mână pe pieptul lui. Ochii ei, amețitorii ei ochi de culoarea whisky-ului, îi susținură privirea două secunde înainte ca ea să se lase în genunchi.

– Portia, nu trebuie să...

– Mi-am dorit mereu să fac asta. Am auzit de asta, dar n-am făcut-o niciodată. N-am vrut niciodată, iar Beaumont nu m-a silit. Dar acum vreau.

Gura lui se uscase atât de tare, încât el se îndoia că ar fi putut vorbi dacă ar fi luat foc casa, iar el ar fi trebuit să-i avertizeze pe oameni. Doar încuviință din cap.

Marginea aspră a limbii ei trecu peste mădularul lui, în sus și în jos, iar și iar. Geamătul lui răsună în cameră, iar el crezu că avea să moară. Apoi buzele ei îl mângâiară, îl tachinară. El nu avusese niciodată parte de o tortură extraordinară. Era pe deplin hotărât să-i întoarcă favoarea.

– Ah, micuța mea vulpe! Ai puterea să mă îngenunchezi.

– Atunci ar fi mai dificil să fac asta.

Lui nu-i veni să creadă că începu să chicotească. Înainte de ea, nu râsese niciodată când se culcase cu o femeie, dar își dădu seama

că trecuse multă vreme de când nu se mai gândise că nu făcea decât să se culce cu ea. Cândva între momentul căsătoriei lor și cel din prezent, începuse să se gândească altfel, că făcea dragoste cu ea.

Gura ei îi cuprinse o bună parte din bărbăție, mătase caldă pe catifea, limba ei rotindu-se în jurul lui. El își băgă mâinile în părul ei pentru că trebuia s-o atingă, trebuia să închidă un cerc. Dumnezeule, începea să gândească precum un poet! Nu putea urma decât să recite versuri.

Cu toate că, pentru ea, era dispus să recite orice și-ar fi dorit. Cu fiecare atingere a limbii, plăcerea lui se intensifica și mai mult, cu fiecare mângâiere, avea senzația că fiecare terminație nervoasă îi ardea și mai tare. Ea era inocentă și vicleană, îndrăzneață, dar neșcolită, iar el o iubea și mai mult pentru asta. Aplecându-se, își băgă mâinile pe sub brațele ei și o ridică. Gura ei era umedă, umflată, iar el puse stăpânire pe ea, simțind gustul sărat al pielii lui pe limba ei.

O împinse încet până când picioarele ei atinseră patul. Apoi o ridică în brațe și o puse cu delicatețe pe saltea pentru a se putea ospăta cu ea.

Ea încă nu se săturase de el, dar îi simțise tensiunea, dorința care îi făcea trupul să-i tremure. Îl adusese în pragul nebuniei. Înțelegea foarte bine pentru că și el îi făcuse asta de mult prea multe ori și cu mare ușurință.

El îi desfăcu coapsele și o mângâie cu buzele în sus pe un picior și în jos pe celălalt. Din nou, sus și jos. Din nou, sus... și zăbovi acolo. Suflă peste buclele ei și își folosi degetele pentru a o deschide, de parcă ar fi fost un boboc de trandafir care trebuia ajutat să se desfacă. Apoi, la fel cum îl chinuise ea, o chinui și el, lingând-o prelung și lent, știind exact când să apese și când să se retragă. Venea spre ea ca valurile unui ocean, ondulându-se, cu forță, retrăgându-se, dar lăsând umezeală în urma lor. Ea își îngropă degetele în părul lui și se întrebă dacă el înțelegea cu adevărat puterea pe care o avea asupra ei. Ar fi făcut orice îi cerea, inclusiv să rămână soția lui.

O iubea. Ea încă nu asimilase pe deplin asta, dar totuși niciodată nu se simțise mai victorioasă. Era al ei. Cu totul. Renunțase la acea parte din el pe care niciodată nu o dăruise nimănui. Nici o altă femeie nu avusese vreodată inima lui, iar cu toate că nu își putea da seama pentru nimic în lume ce făcuse ea de o căpătase, în mod cert nu era atât de proastă, încât să-l contrazică.

Îl iubea prea mult, avea să-l iubească până în ziua morții ei.

Plăcerea clocoti în ea, scăzând și intensificându-se, tăindu-i răsuflarea, luându-i puterea, luându-i voința. El o putea poseda, controla, stăpâni cu atât de puțin efort! Totuși, niciodată nu încerca s-o domine. Îi dăruia atingerea limbii lui, a degetelor. O săruta și o lingea, o mângâia și o ciugulea. Ea ar fi putut foarte ușor să rămână nesatisfăcută, dar în seara aceea era un nou început, în seara aceea făceau dragoste, fără egoism, dăruind și primind în mod egal.

– Killian, șopti ea în pragul orgasmului. Te vreau în mine. Acum.

El o mângâie pentru ultima oară, limba lui o mai linse o dată înainte ca el să se ridice și să se întindă pe spate.

– Urcă-te pe mine.

Ea se ridică și se răsuci astfel ca picioarele să-i ajungă de o parte și de alta a șoldurilor lui. El își băgă mâinile în părul ei și o ținu nemișcată.

– Spune-mi că mă iubești! îi porunci el.

– Te iubesc!

– Și eu te iubesc, iar gândul că te-aș putea pierde mă îngrozește. Acum, înțeleg de ce tata a înnebunit.

– Nu mă vei pierde!

Rostise cuvintele cu convingere, deși știa că era o promisiune pe care era posibil să n-o poată respecta. Nimeni nu știa ce îi va aduce viitorul, dar ea trebuia să creadă că lor le va aduce mulți ani împreună, ani în care fiecare să aibă parte de iubirea celuilalt.

– Voi avea grijă să-ți respecți promisiunea, spuse el înainte de a o apuca de șolduri și de a o coborî pe el, umplând-o.

Ea începu să se legene pe trupul lui, controlând ritmul, tempoul, trecându-și mâinile peste pieptul lui, peste umerii lui, aplecându-se pentru a-l săruta pe gură, pentru a-și roti limba în jurul sfârcurilor lui. Gemetele lui răsunară în încăpere, mârâiturile lui îi intensificară pasiunea.

Chiar crezuse că îl putea părăsi, că putea renunța la asta? Poate că tatăl ei avea dreptate. Era o femeie ușoară, o păcătoasă. Dar, Dumnezeule mare, păcatul era extraordinar, atunci când îl împărtășea cu un bărbat care știa foarte bine ce are de făcut cu trupul unei femei!

Cu un bărbat care era al ei.

El își puse din nou mâinile pe șoldurile ei, ghidându-i mișcările, ajutând-o să se miște tot mai repede pe măsură ce tensiunea

se intensifica, senzațiile izbucnind înnebunite, dulci și chinuitoare răspândindu-i-se de la degetele picioarelor până în creștet.

– Uită-te la mine, îi ceru el. Uită-te la mine!

Privirea ei se ațintì asupra verdelui ochilor lui. Poziția în care se afla îi oferea un avantaj. Ea controla tempoul, apăsarea, pulsația dintre coapsele ei. Îl văzu cum își încleștă maxilarele, cum respirația îi deveni sacadată...

– Nu închide ochii! îi porunci ea.

– Ești o vrăjitoare.

– Vrăjitoarea ta.

Apoi fu prea mult. Plăcerea o copleși cu putere, rapid, intens. Ea nu-și putu reprima țipătul când el o penetră cu forță, mârâitul lui sălbatic răsunând în jurul ei. Total epuizată, se prăbuși la pieptul lui conștientă că era ultima lui împingere adâncă, fiindcă se încordă sub ea. O cuprinse cu brațele și o ținu strâns.

– Bun venit acasă, Lady Locksley.

Râzând, ea îl sărută în mijlocul pieptului, apoi își înălță capul și îl privi.

– Bun venit la iubire, Lord Locksley.

Capitolul 27

Rămaseră la Londra până la sfârșitul sezonului. Nu apărură zvonuri despre trecutul ei. Ea îl zări de câteva ori pe Beaumont, dar el păstră distanța. Avu impresia că părea trist. Totuși, ea spera că el va avea parte de fericire în viitor.

Cu siguranță, ea era fericită în prezent. Era bucuroasă că se întorsese la Havisham. Șezând pe terasă împreună cu marchizul și sorbindu-și ceaiul de după-amiază în timp ce el bea scotch, nu-și dădu seama de ce crezuse vreodată că locul acela era deprimant.

– Îmi place tare mult aici, rosti ea și suspină.

– Nu este plăcut pentru toată lumea, îi spuse el.

Ea se uită la el.

– Pentru mine, este.

Și avea să fie și pentru copiii ei. Acolo, vor avea parte numai de fericire. Poate că se vor cățăra în copaci, dar nu aveau s-o facă fiindcă se temeau de o pedeapsă nedreaptă.

Știa că soțul ei urma să se întoarcă în curând. În ultima vreme, își petrecea mai puțin timp la mine. Tot mai cobora în subteran – părea că nu putea refuza provocarea. Dar nu o mai făcea atât de des – sau cel puțin asta îi spunea ei. Totuși, nu avea motive să se îndoiască de el. Începeau să se cunoască foarte bine unul pe altul. Ea îi mărturisise că nu se temea de cai, dar se temuse să nu piardă copilul din cauza călăriei, așa că inventase o scuză pentru a evita s-o facă. Locksley promisese că aveau să călărească ore întregi după nașterea copilului. De asemenea, îi dezvăluise că îi plăceau vinul și brandy-ul, dar se gândise că alcoolul nu era bun pentru copil.

– Abia aștept să trăiesc o viață în care să descopăr totul despre tine, spusese el.

Și ea abia aștepta același lucru, dar uneori se ciupea pentru a se asigura că nu visa, că viața chiar putea să fie atât de bună și minunată.

– Cred că voi face o plimbare pentru a o vizita pe Linnie, rosti Marsden. Vrei să vii cu mine?

– Da, picioarelor mele le-ar prinde bine puțină mișcare.

Când se ridică, durerea o străfulgeră. Nu-și putu reprima geamătul în timp ce se sprijini cu o mână de masă de parcă asta i-ar fi ostoit durerea.

– Ce este, draga mea? întrebă Marsden, îngrijorarea citindu-i-se limpede pe chip.

Ea își îndreptă trupul și trase adânc aer în piept după ce durerea trecu.

– Oh! Trase din nou adânc aer în piept, apoi îl expiră pe gură. De noaptea trecută, am junghiuri ocazionale.

– Ăla a fost mai mult decât un junghi.

Ea încuviință din cap.

– A fost destul de puternic.

El își împinse calm scaunul spre spate și se ridică.

– Nu mai mergem la plimbare. Te ducem la etaj. Apoi trimitem după medic și după Locke.

– Este prea devreme pentru ca bebelușul să se nască.

Se detestă pentru că-l mințea, mai ales că nu era prea curând. De fapt, era chiar puțin mai târziu decât se așteptase, dar nu dorea

ca el să aibă îndoieli privind paternitatea copilului. O, Dumnezeule, acum, că momentul venea, vina pe care și-o reprimase cu tenacitate se ivi din nou. „Te rog, Doamne, te implor, fă să fie fată!"

– Poate că mă înșel, dar e mai bine să fim precauți, în caz că totuși știu ce vorbesc.

Oferindu-i brațul, el o conduse înăuntru, unde îi strigă unui lacheu să se ducă după Locksley, iar altuia, să-l aducă pe medicul din sat. Le strigă pe Cullie și pe doamna Barnaby. Brusc, ea deveni foarte conștientă de zgomotul pașilor precipitați în timp ce oamenii se grăbeau să-i îndeplinească poruncile.

La jumătatea scărilor, trebui să se oprească pentru că durerea îi străbătu din nou trupul. Se agăță de balustradă și de brațul lui, sperând că nu i-l învinețea. Durerea dură mai mult și fu mai puternică decât cea de dinainte. Când, în cele din urmă, se stinse, îi zâmbi îndurerată.

– Cred că s-ar putea să ai dreptate.

– Am dreptate în privința majorității lucrurilor.

Era un moment ciudat în care să-și dea seama de la cine moștenise Locksley aroganța. Ar fi râs dacă nu și-ar fi dorit să ajungă cât mai repede în dormitor.

El continuă s-o sprijine până ajunseră pe palier, apoi prin coridor. În dormitor, o conduse spre un fotoliu și o ajută să se așeze.

– Camerista va veni imediat. Se răsuci și dădu să plece, apoi se opri, se îndreptă spre masa de toaletă și își trecu degetele peste una dintre muchiile complicat sculptate. Ai masa de toaletă a lui Linnie.

– Era la atelierul de mobilă. Locksley a spus că nu te-ar deranja.

– Îmi plăcea tare mult s-o privesc cum se pregătea. Se întoarse spre Portia. Mă bucur că este folosită.

– Este cea mai frumoasă piesă de mobilier pe care am văzut-o vreodată.

– Când va veni vremea, să i-o dai fiicei tale celei mari din partea bunicului ei. Vreau să știe cât de prețioasă este ea pentru mine.

Era foarte posibil ca ea să-și aducă pe lume fata cea mare din clipă în clipă, o copilă care nu va avea sângele lui. Crezuse că o fiică i-ar ușura vina...

Cullie intră grăbită.

– Oh, milady! Nu e bine. E prea curând.

– Nu-ți necăji stăpâna cu astfel de cuvinte, spuse Marsden. Copiii vin când trebuie să vină. Se aplecă și o sărută pe Portia pe frunte. Voi fi la parter, așteptând vești.

Ieși târșâindu-și picioarele. Cullie închise ușa și reveni lângă ea.

– Trebuie să vă scoatem hainele.

Portia nu putu decât să încuviințeze din cap și să se roage ca Marsden să nu afle niciodată adevărul în privința copilului. N-ar fi putut suporta dezamăgirea lui.

Locke se plimba prin fața marilor ferestre din salonul de muzică. Alesese camera aceea pentru că era favorita Portiei, iar el se simțea cel mai aproape de ea acolo. Până să se întoarcă de la mină, chinurile facerii o apucaseră de-a binelea, iar doctorul nu-l lăsa să intre în cameră ca s-o vadă, susținând că prezența lui ar tulbura-o și ar întârzia sosirea copilului. Dar deja trecuse cu mult de miezul nopții, iar un alt țipăt al soției lui sfâșie liniștea.

– La naiba! Cât durează?

– O să moară, murmură încet tatăl lui.

Cuvintele lui nu l-ar fi putut lovi mai tare pe Locke nici dacă ar fi fost întipărite pe un baros. Se răsuci și se uită urât la tatăl lui, care ședea în fotoliul favorit, părând mai bătrân și mai fragil decât în ultimele luni.

– De ce spui asta?

Ochii tatălui său se ridicară obosiți spre el.

– Mama ta a țipat la fel. Medicul m-a asigurat că nu era nimic neobișnuit, dar totuși mama ta a pierit. Niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de neputincios.

– Portia este tânără și puternică...

– Așa era și mama ta.

– Portia nu va îndrăzni să părăsească acest copil...

– Nici mama ta n-a dorit să te părăsească, dar, când moartea dă târcoale, nu poate fi alungată.

– La naiba cu prostia asta!

Moartea nu își va lua birul de data aceasta. Locke ieși din cameră înainte de a-și da seama că avea o destinație, abia dacă pricepu cum urcă scările și se năpusti în dormitor. Amintirea tuturor momentelor petrecute acolo cu Portia i se învârtejiră în minte ca un caleidoscop continuu răsucit pentru a lumina piesele în diferite moduri,

iar el o văzu în toate acele moduri. Arogantă, îndrăzneață, blândă, bună. Îi auzi râsul, muzica, vocea șoptindu-i la ureche.

Și o văzu cum era în clipa aceea, udă de sudoare, cu ochii sticloși, dar nu stinși, niciodată stinși. Ea avea să lupte până la final pentru a-l proteja pe acel copil. Avea să facă tot ce era necesar pentru a proteja pe oricine iubea – pe copil, pe el, pe tatăl lui. Dar pe ea cine o proteja?

– Milord, trebuie să plecați, spuse doctorul, care stătea la picioarele patului pe parcă nu avea altceva de făcut decât să supravegheze încăperea.

Numai că el nu putea pleca, nu după ce o văzuse. Se apropie repede de ea, o luă de mână și îi simți degetele strângându-se în jurul palmei lui.

– Am încercat să te văd mai devreme, dar nu m-au lăsat.

– Știu. Își ridică mâna slăbită și îi mângâie părul. N-ai de ce să fii atât de îngrijorat. Sunt doar obosită.

– Durează foarte mult. Mult prea mult, prea al naibii de mult. Vedea foarte bine cât de mult o slăbise chinul prin care trecea. Era posibil ca tatăl lui să aibă dreptate. O putea pierde. Niciodată în viața lui, nu simțise o asemenea groază – și avusese de-a face cu animale sălbatice, cu furtuni puternice, cu terenuri primejdioase. Știa cum era să-i bubuie inima de frică, dar în clipa aceea simțea cum îl cuprinde o frică înghețată. Își înclină capul până când obrazul lui îl atinse pe al ei, iar buzele i se lipiră de urechea ei. Portia, știu că te doare și că ești slăbită, dar trebuie să găsești puterea de a trece cu bine peste asta. Dacă mori, voi înnebuni.

– Nu voi muri. Îmi pare rău că tot țip...

– Țipă cât vrei.

– Nu mă întrerupe!

El își înălță capul, se uită la ea și zâmbi.

– Iat-o pe fata mea dură și cu o limbă afurisită!

Ea clătină din cap.

– Ar trebui să-ți dorești să scapi de mine.

Dracu' să-i ia pe părinții ei, dracu' să-l ia pe Beaumont că o făcuseră să se îndoiască de valoarea ei.

– Te iubesc nespus de mult. Ai luptat atât de mult pentru acest copil, Portia. Nu înceta lupta acum. Luptă pentru el! Luptă pentru mine!

– Vreau, dar se pare că nu mai am putere.

El îi strânse mâna.

– Voi sta aici și ți-o voi da pe a mea, bine? Putem face asta împreună, tu și cu mine. Putem face orice atâta vreme cât suntem împreună.

Ea încuviință din cap și începu să gâfâie.

– Trebuie ca doamna să împingă, milord.

– Împinge, Portia, îi ceru el, împinge!

Ea nu doar că împinse, dar și țipă timp de încă o oră. Între țipete, el îi murmura neîncetat la ureche cât de mult o iubea și cât de specială era.

Când copilul ei – copilul lor – veni în sfârșit pe lume, el fu copleșit de o ușurare și de o bucurie cum nu mai simțise niciodată.

– Este fată, anunță medicul.

– Vreau s-o văd, spuse Portia.

Locke luă bebelușul care țipa și îl puse în brațele Portiei. Apoi își trecu degetele peste puful fin care îi acoperea căpșorul.

– Are părul roșu.

– Este atât de mică! Portia își ridică privirea spre el. Mulțumesc!

– Tu ai făcut toată treaba.

– Dar tu mi-ai fost alături.

– Îți voi fi alături întotdeauna, Portia. Întotdeauna.

Locke își găsi tatăl în bibliotecă, șezând lângă foc, cu o băutură în mână. Se duse la masa pe care se aflau sticle și o luă pe cea cu scotch.

– E fată.

Tatăl lui scoase un oftat profund.

– Bine.

Locke rămase nemișcat și își îndreptă încet privirea spre tatăl lui.

– Nu ești dezamăgit?

El flutură nepăsător o mână.

– Următorul ar putea fi băiat.

După ce își turnă o porție de băutură, Locke se așeză în fotoliul aflat în fața tatălui său și îl studie, remarcând că acesta îi evita privirea, preferând să se uite la foc. Nu dorea să-i spună tatălui său ceva ce acesta nu știa, dar reacția lui era extrem de ciudată pentru un om care insistase atât de mult să capete un moștenitor.

– Cum se simte Portia?

– Obosită, slăbită, dar doctorul zice că este de așteptat. Acum, doarme.

– Am auzit că e mai ușor cu următorul.

Încă nedumerit de reacția de mai devreme, în clipa aceea Locke deveni sigur de motivul ei.

– Când ai aflat adevărul despre copil?

Tatăl lui avu bunul-simț să pară stânjenit.

– La scurt timp după ce am aflat că este însărcinată. S-a văzut prea curând, pântecul i-a crescut prea repede.

– Totuși, ai păstrat tăcerea.

– N-am vrut să intervin în relația care se crea între voi. Tu când ți-ai dat seama?

– Când eram la Londra.

– Știi cine este tatăl?

– Eu sunt tatăl.

Bătrânul zâmbi.

– Bravo ție!

Locke se aplecă, își sprijini coatele pe coapse și strânse paharul în palme.

– Voiai un moștenitor. De ce n-ai zis nimic?

– Voiam ca tu să găsești iubirea. Treaba cu moștenitorul a fost un pretext.

– Și dacă ea ar fi făcut un băiat?

– Iubirea este mai importantă. Lucru de care cred că ai început să-ți dai seama.

El ajunsese să-și dea seama că era singurul lucru important.

Portia deschise ochii și se strădui să ignore durerea și disconfortul. Meritaseră.

– Te-ai trezit!

Ea privi în direcția din care se auzise vocea lui Locksley și îl văzu șezând în fotoliul de la fereastră, ținându-și în brațe fiica înfășată.

– Cum este?

– La fel de frumoasă ca mama ei.

Portia bănuia că, în clipa aceea, arăta cumplit, nici vorbă să fie frumoasă. El se ridică, se apropie și, fără a rosti o vorbă, puse bebelușul în brațele ei întinse. Bucuria care o cuprinse când simți greutatea micului trupușor cuibărit la pieptul ei aproape că o făcu să plângă.

– Cum poate să fie atât de mică și să provoace atât de multe necazuri?

– Nici tu nu ești foarte mare.

– Susții că eu provoc necazuri?

– O grămadă. Îi zâmbi cu căldură. Cum te simți?

– Obosită, dar fericită. Vreau să o numim Madeline. M-am gândit că i-ar face plăcere tatălui tău, dar tu cunoști adevărul despre ea, iar dacă te-ar întrista sau dacă crezi că nu este un omagiu potrivit față de mama ta, putem alege alt nume.

– Adevărul despre ea, Portia, este că e a ta și, implicit, a mea. Acesta este singurul adevăr care contează. Să-i dăm numele mamei i-ar face plăcere tatălui meu... și mie. Își înclină capul într-o parte și zâmbi ironic. Și fantomei mamei, fără îndoială.

– I-am putea spune Maddie.

El se aplecă și o sărută scurt pe buze.

– Așa vom face.

Își îndreptă trupul și o studie, iar ea avu impresia că ceva îl râcâia.

– Ce-i în neregulă?

– Nu e nimic în neregulă, dar ar trebui să afli că el știe. Tata. Și-a dat seama că nu eu am plantat sămânța, dar n-am de gând să-i spun cine a făcut-o pentru că nu este important.

– Mă urăște?

– Nici pe departe. Te iubește, Portia. Și o va iubi pe ea la fel de mult cum o iubesc eu.

– O iubești deja?

– Iubirea e un lucru ciudat. Odată ce te deschizi față de ea, își face de cap. N-aș putea să n-o iubesc, după cum n-aș putea să nu te iubesc pe tine.

– Îți voi dărui un moștenitor, îți promit!

– Aș fi încântat de un moștenitor, dar, Portia, află că, și cu, și fără el, te voi iubi la fel de mult.

– Ori de câte ori cred că nu te-aș putea iubi mai mult, spui sau faci ceva care îmi dovedește că mă înșel – și te iubesc și mai profund.

– Atunci, abia aștept ca, o viață întreagă, să dovedesc că te înșeli.

Epilog

Havisham Hall
Ajunul Crăciunului, 1887

Stând pe palierul din capul scărilor, cu soțul în spatele ei, brațele lui cuprinzând-o pe sub sâni, și cu marchizul alături de ea, Portia nici că ar fi putut să fie mai încântată.

– Ce părere ai, tată? întrebă ea.

– Este foarte frumos, draga mea. E la fel ca ultima dată când eu și Linnie am dat un bal de Crăciun. Desigur, am avut foarte mulți oaspeți pe vremea aceea.

Ea lăsase sala de bal la sfârșit și era cadoul ei pentru Marsden. În nici o cameră din casă nu mai existau pânze de păianjeni și praf, toate își recăpătaseră strălucirea de odinioară.

– Veți da un bal aici? întrebă el.

– Ne-am gândit s-o facem în anul care va veni, dacă nu ai nici o obiecție.

– Tu ești doamna casei. Este decizia ta.

– Dacă nu te încântă să vină atât de mulți oameni...

– Va fi plăcut să-mi revăd vechii prieteni. Dansezi cu mine acum?

Ea îi zâmbi.

– Lipsește orchestra.

El se bătu pe piept.

– Muzica e aici. Nu te superi, fiule, nu?

– Nu atâta vreme cât ultimul dans e al meu.

– Dansezi cu mine, tati? întrebă Maddie, care stătea pe vine și privea printre stâlpii balustradei.

– Categoric, rosti Locksley ridicându-și fiica în brațe în timp ce ea țipă.

Portia se simțea mișcată de fiecare dată când vedea dragostea cu care el o copleșea pe fiica lor. Era cu adevărat a lui, nu exista nici o îndoială.

– Dar cu mine? întrebă fiul lor de trei ani, cu ciuful negru răvășit și cu ochișorii verzi plini de neastâmpăr.

– Și cu tine.

Cu brațul liber, își ridică moștenitorul și coborî repede scările, copiii agățându-se de gâtul lui și râzând.

– Este un tată bun, spuse Marsden conducând-o spre ringul de dans.

– A avut un exemplu bun. Îi strânse brațul și se sprijini de el. Îți mulțumesc!

Sprâncenele lui albe și stufoase se înălțară.

– Pentru ce, draga mea?

– Pentru că mi l-ai dat.

– Nu am făcut decât să dau un anunț în ziar. Tu ai răspuns la el.

– Crezând că mă voi mărita cu tine.

– Dar eu ți-am zis că ar fi mai bine să te măriți cu el.

– Da, mi-ai spus.

Când ajunseră în mijlocul încăperii, el o luă în brațe și începu s-o rotească cu o ușurință deosebită, iar Portia își imagină că așa îi fuseseră toate mișcările în tinerețe. Deși ea nu auzea muzica, era evident că el o auzea, fără îndoială o melodie pe care dansase cu iubita lui.

– Îți mulțumesc pentru moștenitorul dăruit, rosti el încet, zâmbind.

– Mi-ai mulțumit destul.

– Îți voi mulțumi ori de câte ori voi pofti. Îi iubesc pe ambii copii. Sunt un dar extraordinar. Totuși, trebuie să-l supraveghezi cu atenție pe băiat. Zilele trecute, l-am prins cățărându-se pe rafturile din bibliotecă.

După nașterea lui Maddie, Marsden începuse să petreacă mai puțin timp în dormitorul lui. Făcea parte mai activ din viețile lor, în special din ale copiilor. Trecuseră câțiva ani de când Locke nu mai răsucise cheia în broasca ușii de la dormitorul tatălui său. Nici o cameră din casă nu mai era încuiată.

Portia zâmbi larg.

– Este fiul tatălui său!

Marsden rânji.

– Chiar este.

Răpăit de picioruțe care alergau îi făcu să se oprească, și asta chiar la timp. Amândoi copiii se ciocniră de picioarele lui Marsden.

– Bunicule, ne citești? întrebă Maddie.

– Da, dar numai o poveste. Se aplecă spre ei. În noaptea asta vine Moș Crăciun.

Îi luă de mânuțe și porni spre ieșirea din încăpere.

Privindu-i îndepărtându-se, Portia simți un dureros junghi de fericire în piept. Copiii ei aveau parte de dragoste, de foarte multă dragoste.

– Dansează cu mine.

Ea se răsuci și se pomeni în brațele soțului ei, dansând din nou.

– L-ai făcut foarte fericit, spuse Locksley.

– Mai degrabă copiii fac asta.

– Tu, copiii, faptul că această casă strălucește din nou. Te iubesc, Portia!

– Foarte bine, pentru că și eu te iubesc.

El o ridică în brațe.

– Ce faci? întrebă ea.

– După atâția ani, mai întrebi? Te duc în pat.

– Nu până nu adorm copiii.

– Tata se va ocupa de ei. I-am zis că am de gând să-ți dăruiesc alt copil de Crăciun.

Râzând, ea își lăsă capul pe umărul lui.

– Probabil că asta l-a făcut fericit.

– A fost de-a dreptul extaziat.

– Așteaptă să vezi ce îți voi da eu de Crăciun.

– Ce, vulpița mea?

– Cred că a venit vremea să te învăț cum mă poți avea cu josul în sus.

Locke se trezi când prima lumină a zorilor intră pe ferestre. Văzu fulgi de zăpadă care cădeau alene. Copiii aveau să fie încântați. Fără îndoială, tatăl lui avea să-i scoată afară pentru a face un om de zăpadă.

Cuibărindu-se lângă trupul cald al soției lui, își îngropă nasul în curbura umărului ei și inhală mirosul de iasomie. După atâta vreme, ea încă avea puterea de a-i stârni dorințele. Dacă nu l-ar fi secătuit în noaptea aceea...

Brusc, deveni conștient de două lucruri. Vântul urla în continuare, dar nu mai era acel sunet strident cu care se obișnuise, ceea ce era ciudat având în vedere că se aflau în toiul iernii.

Iar un ceas ticăia.

Alarmat, se ridică brusc în șezut, zvârli plapuma la o parte, se ridică în picioare și se apropie de polița șemineului. Ceasul arăta 7.20.

– Ce este? întrebă Portia somnoroasă.

– Ceasul merge, iar ora pe care o arată... – se uită pe fereastră –, ora pe care o arată s-ar putea să fie corectă.

Traversă încăperea, își înșfăcă hainele de pe dușumea și începu să se îmbrace.

– Killian, ce se petrece?

– Culcă-te la loc! Trebuie să verific ceva.

– Tatăl tău!

El încremeni. În adâncul inimii lui, știa ce avea să găsească.

– Ceva nu-i în regulă.

– Vin cu tine.

El vru să se opună, să-i ceară să rămână în pat, unde era cald și bine, dar, dacă nu se înșela, urma să aibă nevoie de ea. După ce se îmbrăcară amândoi, porniră prin coridor spre camera tatălui său. Ușa era deschisă, iar dormitorul, gol.

– Cred că s-a dus la ea, rosti el încet.

– Poate că e la parter și face pe Moș Crăciun.

El clătină din cap.

– Nu, s-a dus la ea pentru ultima dată. De aia merg ceasurile. Le-a pornit înainte de a pleca.

Se întoarse în camera lor și luă haina lui și pelerina ei.

– Nu trebuie să vii cu mine dacă nu vrei.

– Nu te voi lăsa să înfrunți asta singur.

Se întoarse, iar el îi puse pe umeri mantoul greu.

Coborâră la parter. În hol, pendulul bătu o jumătate de oră. El o luă pe Portia de mână și o conduse afară. Vântul și ninsoarea se învârtejiră în jurul lor în timp ce înaintară anevoie spre bătrânul stejar și mormântul mamei lui.

Acolo se afla tatăl lui, întins cu fața în jos pe dâmbul de pământ, o mână odihnindu-i-se pe piatra de mormânt de parcă ar fi mângâiat-o. Era acoperit cu un strat subțire de zăpadă. Nu se afla acolo de mult, nu de atât de mult încât zăpada să-l fi acoperit complet.

Locksley se lăsă pe vine lângă trupul lui și puse două degete pe gâtul tatălui său. Încă exista o urmă de căldură, dar nu mai avea puls.

– Cred că i-a cedat inima.

– Crezi că a știut că i-a venit vremea? întrebă ea încet. Faptul că a pornit ceasurile a fost un cadou de despărțire pentru noi?

– Poate.

Ea îngenunche lângă el și se sprijini de umărul lui.

– Îmi pare atât de rău! Știu că este foarte dificil. Indiferent de vârsta persoanei... Îl strânse mai tare de braț. Killian, uită-te la obrazul lui. Arată de parcă a fost sărutat de un înger.

Pe obrazul tatălui său era un loc unde zăpada nu era atât de groasă, un loc a cărui formă semăna foarte mult cu conturul unei guri.

– Este urma unei labe.

– Dar nu sunt altele pe el sau în jurul lui. Cred că este așa cum a spus el întotdeauna. Mama ta l-a așteptat.

– Nu există fantome.

Totuși, nu putea nega că vântul nu mai era atât de zgomotos cum fusese mereu.

– Dacă ar fi să mor înaintea ta, eu nu aș pleca. N-ai decât să crezi că este urma unui animal, dacă asta vrei. Eu prefer să cred că este sărutul cu care mama ta l-a primit înapoi în brațele ei.

Întorcând capul spre ea, își dori să creadă într-o dragoste atât de puternică, într-o iubire care să transcendă moartea. O mișcare zărită cu coada ochiului îi atrase atenția – imaginea încețoșată a două siluete care se îndepărtau lipite una de alta. Dar când se uită direct într-acolo, nu văzu nimic. Nici umbre distincte, nici urme de pași.

– Ce este, Killian? întrebă Portia încet.

Nu era posibil. Nu existau fantome. Erau doar născociri ale durerii, ale unei dureri profunde, care acum îl copleșea pe el și care ani întregi îl chinuise pe tatăl lui.

Locke fusese un bebeluș când mama lui murise, prea mic pentru a înțelege pierderea, pentru a o plânge, dar acum își înclină capul și își lăsă lacrimile să se reverse pentru bărbatul pe care îl iubise și pentru femeia pe care ajunsese s-o iubească prin intermediul tatălui său. Portia îl cuprinse în brațe și se legănară amândoi în vreme ce vântul se jeluia, zăpada cădea, iar în casă, ceasurile ticăiau.

– Este ciudat să aud din nou ceasurile ticăind, spuse Edward.

Ședeau lângă șemineul din salonul de muzică – fiii marchizului de Marsden și soțiile lor. Înmormântarea lui fusese grandioasă. Locke nu se așteptase să vină atâția oameni – membri ai familiei regale, nobili, săteni, servitori, mineri. Oamenii veniseră să-și prezinte ultimele omagii unui om de care mulți își aminteau cu drag. Se părea că, de-a lungul anilor, tatăl lui își petrecuse mult timp corespondând,

oferind sfaturi, consiliere și exprimându-și părerile în scrisorile lui. Tatăl lui se izolase, dar nu se rupsese complet de lume.

Din fericire, Portia anticipase numărul mare al celor care aveau să vină la Havisham. Nu că Locke se mira de acest lucru. Fiica unui vicar cu siguranță știa cum să organizeze o înmormântare. Tatăl lui se odihnea acum într-un mormânt aflat alături de al mamei sale.

– Încep să mă obișnuiesc cu ele, rosti Locke.

– Îmi amintesc ziua în care am sosit aici, zise Ashe. Niciodată în viața mea, nu mi-am dorit atât de mult să plec de undeva.

– Este de înțeles, spuse Portia. Tocmai îți pierduseși părinții.

– Era mai mult de-atât. Deprimarea, vântul, tăcerea ceasurilor. Și Marsden, care părea de pe altă lume. Dar în seara aceea, după ce ne-am dus la culcare, a venit la mine și mi-a povestit o șotie pe care tata o făcuse la școală. Și mi-a zis că era în regulă să plâng când îmi era dor de ei, că el, vreme de un an, își plânsese soția în fiecare noapte. „Durerea nu va dispărea niciodată, mi-a spus el, dar vei învăța să trăiești cu ea. Iar eu îți voi arăta cum." Și al naibii să fiu dacă n-a făcut-o! Își ridică paharul. Pentru marchizul de Marsden și pentru privilegiul de a-l fi cunoscut mai bine decât ceilalți!

– Așa este! rostiră ceilalți și își ridicară paharele în cinstea lui.

Mai târziu, Portia își găsi soțul pe terasa sălii de bal, acolo unde o sărutase prima dată, fără îndoială sperând s-o pună pe fugă. Se duse lângă el.

– Te uiți după fantoma mamei tale?

– Și a tatei.

Cuvintele lui o surprinseră.

– Parcă nu credeai în fantome.

– În dimineața în care l-am găsit pe tata, mi s-a părut că am văzut ceva. Vreau să cred că am văzut. Pe tata și pe mama împreună.

– Atunci, trebuie să crezi asta.

– Mă face să par nebun.

– Te face să pari un om care crede în imposibil.

El suspină.

– Când eram mic, într-o noapte m-am trezit fiindcă am simțit ceva atingându-mi fruntea. Dar nu era nimeni acolo. Am rămas încremenit, temându-mă că înnebuneam, temându-mă că nu eram nebun.

– Ai crezut că mama ta te-a atins.

El încuviință scurt din cap.

– Poate că l-am nedreptățit pe tata crezând că era nebun.

– Nu l-ai trimis la un azil de nebuni. Ai avut grijă de el. Iar el te-a iubit. A fost evident din scrisorile pe care mi le-a scris.

El o studie preț de o clipă.

– M-am întrebat adesea de unde a știut că tu erai potrivită pentru mine. Ce i-ai spus în scrisorile tale?

– Nu ți le-a dat să le citești?

– Nu, a zis că eu trebuia să te întreb ce mă interesa. Dar sunt curios ce întrebări i s-au părut lui importante, ce te-a întrebat.

Strecurându-se între el și balustradă, ea își puse mâinile pe umerii lui.

– A întrebat două lucruri despre mine.

– Doar două? Dar mi-a spus că ați corespondat destul de mult.

– Așa este. În prima scrisoare, mi-a cerut să-i povestesc despre mine și motivul pentru care credeam că îndeplineam cerințele lui. Ai auzit răspunsurile în prima zi.

– Și a doua întrebare?

– Mi-a pus-o în ultima scrisoare a „interviului". M-a întrebat dacă cred în iubire.

– Și tu ai spus că da.

Ea clătină din cap.

– Am spus: „Nu mai cred, dar scrisorile dumneavoastră mă fac să-mi doresc a crede". Am crezut că mă va respinge pentru asta, dar în următoarea scrisoare a zis: „Ești perfectă!" Și am început să discutăm condițiile.

– În scrisorile „interviului", pe lângă întrebări, ce ți-a zis?

Ea zâmbi cu blândețe, amintirile fiindu-i plăcute.

– Mi-a povestit totul despre femeia pe care o iubea și cum ajunsese s-o iubească.

– Mi-ar face plăcere să le citesc.

– M-am gândit că ți-ar face plăcere, dar trebuie să te avertizez că a fost forte explicit uneori.

– O, Dumnezeule mare, nu-mi spune că ți-a scris despre pian!

– Bine, nu-ți spun.

Râsul lui răsună în grădina în care florile aveau să înflorească la sosirea primăverii. Apoi o zdrobi la pieptul lui și puse stăpânire pe gura ei cu aceeași febrilitate și patimă cu care o făcuse prima dată când o sărutase pe acea terasă.

Dacă n-ar fi sărutat-o, poate că ea ar fi plecat în acea zi, dar sărutând-o pecetluise soarta lor. Iar ea era extraordinar de bucuroasă că o făcuse.

Nota autorului

Fermele de copii chiar au existat în epoca victoriană. În prezent este dificil de înțeles ce dezonoare și cât de condamnabil era ca o femeie să dea naștere unui copil dacă nu era căsătorită. Sper că am reușit să redau bine disperarea Portiei în concordanță cu vremurile în care a trăit. Evident, este foarte improbabil ca o femeie în situația ei să se fi măritat cu un aristocrat – dar eu scriu ficțiune.

Iar această serie nu s-a terminat. Vreau să vă împărtășesc povestea de la care a pornit totul. Astfel, deja este disponibil romanul *When the Marquess Falls,* care spune povestea marchizului de Marsden și a lui Linnie.

Toate cele bune,
Lorraine